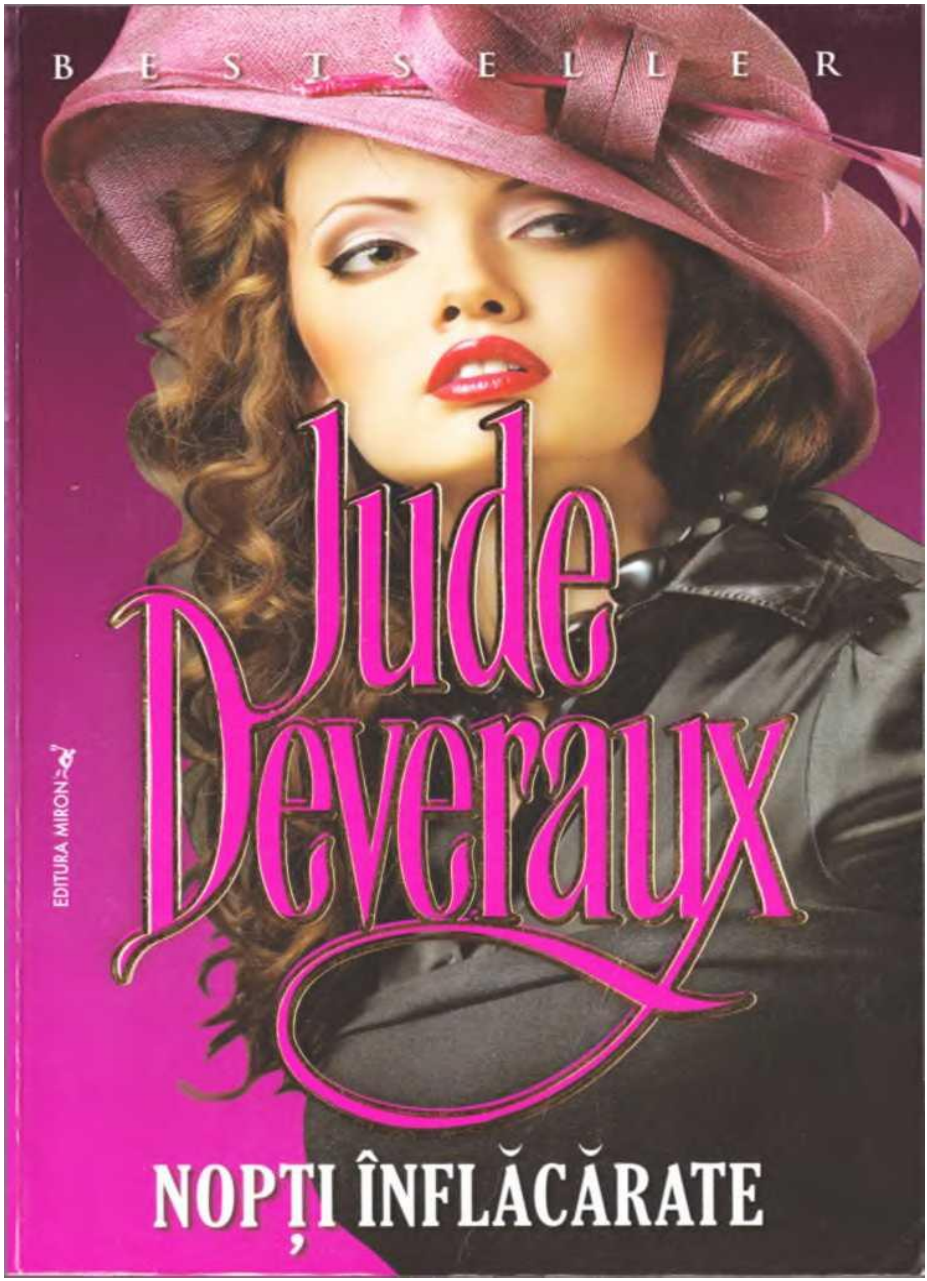
BESTSELLER
Jude Deveraux
EDITURA MIRON
NOPȚI ÎNFLĂCĂRATE

JUDE DEVERAUX
NOPŢI ÎNFLĂCĂRATE
Scarlet Nights by Jude Deveraux
Toate drepturile rezervate acestui titlu
Aparţin Editurii MIRON

JUDE DEVERAUX

NOPŢI ÎNFLĂCĂRATE

Cartea a III-a din Seria Edilean

Traducere: Dagmar Popescu

Capitolul 1

FORT LAUDERDALE, FLORIDA

— CRED CĂ AM DAT DE EA, spuse căpitanul Erickson. Avea o voce uşor nefirească, trădând intensitatea cu care se stăpânea ca să-şi controleze încântarea.

Stăteau la o masă de picnic, în Hugh Taylor Birch State Park, imediat la ieşirea din A1 A, din Fort Lauderdale. Era o dimineaţă de septembrie şi Florida de Sud începea să se răcorească. Peste o lună, vremea avea să fie divină.

— Presupun că te referi la Mitzi, spuse Mike Newland, pentru că exact ieri căpitanul îi dăduse un dosar gros al familiei. Mizelli Vandlo era o femeie căutată de ani buni de zile de câteva departamente de poliţie, inclusiv divizia de fraude din Fort Lauderdale, plus Serviciile Secrete, pentru fraude financiare şi FBI, pentru violenţe. Din câte se ştia, unica ei fotografie fusese făcută în anul 1973, la

vârsta de şaisprezece ani, când era pe cale să se mărite cu un bărbat de cincizeci şi unu de ani. Nici măcar atunci nu fusese o frumuseţe dar chipul ei era uşor de reţinut, din cauza nasului imens şi a gurii fără buze.

Căpitanul nu îi răspunse şi Mike ştia că avea să urmeze o Mare Lucrare şi îşi stăpâni cu greu clocotul care începea să-l cuprindă. Tocmai terminase un alt caz sub acoperire, care durase trei ani, după atâtea altele care-i ocupaseră tot timpul.

Deşi Mike nu lucrase niciodată la cazul Vandlo auzise că în urmă cu câţiva ani fuseseră operate arestări majore în familie, toate petrecându-se în aceeaşi zi, da în state diferite. Dar Mitzi, fiul ei Ştefan şi alţi câţiva membri ai familiei – de la care aveau numeroase fotografii – reuşiseră într-un fel să scape şi să dispară în linişte. Până de curând nimeni nu ştiuse unde se aflau.

Mike turnă ceai verde într-o ceaşcă şi i-l oferi căpitanului.

— Nu, mulţumesc, eu rămân la asta, spuse căpitanul scuturând din cap şi ridicând o cană plină cu cafea.

— Deci unde este? întrebă Mike, cu o voce ma hârşâită ca de obicei. De multe ori era pus în situaţia

de i răspunde la întrebări privind vocea lui şi semi-minciuna lui standard era că un accident din copilărie era cauza acestei hârşâieli. Uneori mai înflorea, imaginând poveşti cu triciclete şi accidente de maşină, în funcţie de inspiraţia din ziua aceea. Dar indiferent de poveste vocea lui Mike era la fel de intimidantă ca şi trupul lui când era în acţiune.

— Ai auzit vreodată de…? în timp ce căpitanul scormonea în buzunarul cămăşii după o bucată de hârtie Mike putea jura că omul era înnebunit de altceva decât de găsirea lui Mitzi. În fond, aceasta era cel puţin şasea oară când dăduseră de ea.

— Ah, asta este. La să vedem dacă pot pronunţa numele locului. Ochii căpitanului dansau.

— Cehoslovacia nu mai există, spuse Mike şters.

— Nu, nu, orăşelul ăsta se află în State. Undeva în nord.

— Jackonsville este „în nord".

— Gata, ăsta e. Eddy nu ştiu cum. Eddy… Lean.

— Eddy Lean este un nume de persoană, nu un loc.

— Poate că-l pronunţ eu prost. Spune-l mai repede.

Un muşchi lucră în maxilarul lui Mike. Nu-i plăcea jocul căpitanului.

— Eddylean. În viaţa mea n-am auzit de el. Deci, unde…? Mike se opri, ţinându-şi respiraţia. Ed-y-

lean, repetă el atât de încet, încât căpitanul aproape că nu-l auzi.

— Edilean.

— Ăsta este. Ai auzit vreodată de locul ăsta? Căpitanul băgă hârtia înapoi în buzunar.

Lui Mike începură să-i tremure atât de rău mâinile, încât nici nu-şi putu ridica ceaşca. Le porunci să se liniştească – în timp ce încerca să-şi relaxeze faţa. Ca să nu-şi arate panica. Unui singur om îi spusese de Edilean şi asta cu mulţi ani în urmă. Dacă era implicat acel om, însemna că exista un mare pericol. Spuse încet:

— Sunt convins că ai aflat că sora mea trăieşte acolo.

Chipul căpitanului îşi pierdu zâmbetul. Intenţionase să îl tachineze pe Mike, dar nu îi plăcea să vadă atâta emoţie pură la un om din subordinea lui.

— Mi s-a spus asta, dar cazul nu are nicio legătură cu ea. Şi înainte de a întreba, nimeni altcineva în afară de mine şi de procurorul general nu mai ştie că sora ta trăieşte acolo.

Mike lucra să-şi controleze ritmul inimii. De multe ori se aflase el în situaţia de a-i face pe oameni să creadă că era cine de fapt nu era, aşa încât învăţase

să-şi păstreze calmul cu orice preţ. Dar în acele cazuri, doar viaţa lui fusese în pericol. Dacă ceva se petrecea în micuţul Edilean, Virginia, atunci era în pericol viaţa singurei persoane care conta pentru el. Sora lui, Tess.

Căpitanul strigă tare, apoi coborî vocea:

— Mike! Revino pe pământ. Nimeni nu ştie nimic despre tine sau despre orăşelul tău sau despre sora ta, care este cât se poate de bine. Presupun că sunteţi foarte apropiaţi, adăugă el ezitant.

Mike ridică dintr-un singur umăr. Experienţa îl învăţase să divulge cât mai puţin posibil despre el însuşi.

— Bine, nu-mi spune nimic. Dar ştii locul, da?

— Nu am fost în viaţa mea acolo.

Mike zâmbi forţat. Redevenise el însuşi şi era încântat să vadă încruntătura care traversase chipul căpitanului, îi plăcea să fie el cel stăpân pe situaţie.

— Vrei să-mi spui despre ce este vorba? Nu-mi pot închipui că s-ar putea petrece ceva rău în micuţul Edilean.

Dacă era adevărat că niciodată nu pusese piciorul în Edilean, orăşelul şi locuitorii lui îi dominaseră copilăria. Nu se putu împiedica să nu-şi ducă mâna la beregată şi să nu-şi amintească ziua aceea şi pe

bunica lui furioasă, plină de ură.

— Nu s-a întâmplat nimic, cel puţin nu încă, dar ştim că Ştefan se află acolo, spuse căpitanul.

— În Edilean? Ce urmăreşte?

— Nu ştim, dar e pe cale să se însoare cu o oarecare localnică.

Căpitanul mai bău puţin din cola lui.

— Biata fată. A crescut într-un loc care vinde tractoare, apoi apare Ştefan cu aiurelile şi aerele lui de oraş mare şi o păpăceşte complet. N-a avut nicio şansă.

Mike îşi lăsă capul în jos ca să-şi ascundă zâmbetul. Căpitanul era de fel din Florida de Sud, unde se aflau prăvălii la orice colţ de stradă. Îi compătimea pe toţi cei care trebuiau să-şi dea zăpada din faţa casei.

— O cheamă Susie. Mă rog, ceva cu „S”. Luă un dosar de pe bancă şi se corectă:

— Este Sara…

— Shaw, spuse Mike. Urmează să se mărite cu Greg Anders. Cu alte cuvinte, Greg Anders este de fapt Ştefan, fiul lui Mitzi?

— Ştii multe despre un loc unde nu ai fost niciodată.

Căpitanul se opri făcându-i loc lui Mike pentru explicaţii, dar acestea nu veniră.

— Da, este Ştefan şi avem motive să credem că Mitzi se află şi ea acolo.

— Şi nimeni nu este interesat de o femeie între două vârste.

— Corect.

Căpitanul îi împinse lui Mike dosarul.

— Nu ştim ce se petrece şi nici de ce se află acolo doi delincvenţi de talie mare, deci avem nevoie de cineva care să afle asta. Cum tu ai legături cu locul, ai câştigat.

— Eu unul n-aş zice că sunt un om norocos. Când deschise dosarul, Mike văzu că prima pagină era de la departamentul de poliţie din Decator, Illinois. Se uită întrebător la căpitan.

— Acolo scrie tot, despre felul în care a fost găsit Ştefan. Un poliţist în concediu se afla în vacanţă la Richmond, Virginia, împreună cu soţia, când i-a văzut pe Ştefan şi pe fată într-un butic cu îmbrăcăminte. Poliţistul a aflat unde locuiau. În ce te priveşte, un coleg cu care ai lucrat cu multă vreme în urmă ştia despre Edilean şi sora ta.

Când Mike se încruntă din nou, căpitanul nu se putu împiedica să nu zâmbească. Secretoşenia lui Mike, sau „viaţa lui privată”, aşa cum îi spunea el – putea să te aducă în pragul nebuniei. Toţi poliţiştii

care lucrau în departamentul fraude mai ieşeau împreună la o bere, după care căpitanul ştia care nevastă îşi părăsise bărbatul, cine se încurcase cu o femeie înnebunită de uniforme şi cine avea probleme cu un caz la care lucra. Dar nu Mike. El vorbea la fel de mult ca ceilalţi, discutând despre orele de antrenament, despre ce mânca sau chiar despre maşina lui. Lăsa impresia că spunea multe despre el, dar a doua zi, căpitanul îşi dădea seama că nu aflase absolut nimic personal despre Mike.

Când a fost sunat de Procurorul General Adjunct pentru Districtul Florida de Sud, spunându-i că au informaţia că unul dintre cei mai notorii criminali din State s-ar putea afla în Edilean, Virginia şi că sora lui Mike Newland locuieşte acolo, căpitanul aproape că se înecase cu cafeaua. Ar fi putut paria că Mike nu avea nicio rudă. De fapt, căpitanul nu era sigur că Mike ar fi avut vreodată vreo prietenă care să nu fi fost implicată în vreun caz. Niciodată nu venise cu vreuna la diversele ocazii ale echipei şi după câte ştia, nici nu invitase vreodată o femeie în apartamentul lui – care se schimba la fiecare şase luni. Dar era şi firesc, pentru că Mike era cel mai bun agent sub acoperire pe care-l avuseseră vreodată. După fiecare misiune, trebuia să se ascundă, până

când erau băgate la închisoare toate persoanele pe care le demascase.

Mike închise dosarul.

— Când plec şi ce trebuie să fac?

— S-o salvezi.

— Pe Mitzi? Ca să poată fi adusă la proces? întrebă Mike, sincer scârbit.

— Nu, nu pe ea. Pe fată. Sigur că vrem să o găseşti pe Mitzi, dar vrem şi să o salvezi pe această Sara Shaw. De îndată ce clanul Vandlos va obţine ce anume vrea de la ea, nimeni n-o va mai vedea vreodată.

— Mike? întrebă el după o pauză.

Mike se uită ia căpitan.

— Dacă sora ta se află cu adevărat acolo şi dacă ei află că tu eşti…

— Fii liniştit. Tess se află în clipa de faţă în Europa, în voiaj de nuntă. O să-i spun să-şi ţină nou-nouţul ei bărbăţel departe de Edilean până când se rezolvă într-un fel sau altul cazul ăsta.

Căpitanul deschise un alt dosar şi scoase de acolo fotografia unei femei cu părul şi ochii negri. Era uluitor de frumoasă. Stătea la o intersecţie, aşteptând să se schimbe lumina semaforului şi briza îi lipise hainele de trup. Silueta ei putea face un bărbat să-şi

ţină răsuflarea.

— Sora ta chiar arată aşa?

Mike abia dacă se uită la poză.

— Doar în zilele ei proaste.

Căpitanul clipi de câteva ori.

— Bine.

Scoase acum şi puse pe masă fotografia Sarei Shaw. Tânăra avea un chip oval, păr blond deschis şi purta o rochie albă care o făcea să arate pe atât de suavă pe cât de, mă rog, tentantă arăta sora lui Mike.

— Nu este tipul obişnuit al lui Vandlo.

Mike luă poza şi o studie. Nu avea de gând să-i spună căpitanului că ştia câte ceva despre Sara Shaw. Era una dintre cele mai bune prietene ale surorii sale, ceea ce spunea multe, pentru că limba ascuţită a lui Tess îndepărta de fapt oamenii de ea. Dar de la prima lor întâlnire, Sara citise omul care se ascundea dincolo de vorbele muşcătoare şi de înfăţişarea extraordinară.

— Oştii?

— Nu am întâlnit-o niciodată pe domnişoara Sara, dar am auzit multe despre ea. Deci nimeni nu are nici cea mai mică idee despre ce anume caută clanul Vandlos în Edilean? spuse Mike punând fotografia înapoi pe masă.

— S-au făcut multe cercetări, de la distanţă şi la faţa locului, dar toţi care au încercat, au eşuat. Dar indiferent ce este, se pare că domnişoara Shaw se afli în centru. O fi bogată şi nimeni nu ştie? Este pe cale să moştenească milioane?

— Nu, din câte am auzit. Tocmai a deschis un butic, împreună cu…

Sora lui îl ţinea la curent cu toate bârfele din Edilean, dar nu era uşor să-şi amintească totul. Se pare însă că acum fiecare cuvânt pe care i-l spusese era de o importanţă vitală.

— Cu logodnicul ei, Greg Anders. Tess îl urăşte, zice că-i umileşte pe toţi cei care nu cumpără ceva de la el. Dar Tess se ocupă de toată contabilitatea Sarei, ca să fie sigură că Sara nu va ajunge datoare vândută din cauza lui.

— Asta seamănă cu Vandlo. Căpitanul ezită, adăugând:

— Sora ta se ocupă de finanţele oamenilor? Tonul lui trăda că nu-şi putea închipui că o femeie care arăta ca Tess putea avea şi creier.

Mike nu se obosi să-i răspundă. Cunoştea bine curiozitatea căpitanului în ceea ce privea viaţa lui privată şi nu avea de gând să i-o satisfacă.

— Vrei să-i prind pe criminalii ăştia dar şi să o

scap pe domnişoara Shaw din ghearele lui Ştefan Vandlo? Misiunea mea este să urmăresc şi să fiu atent? Sau trebuie să fac mai mult?

— Trebuie să faci orice este nevoie ca să o ţii în viaţă. Noi credem că Ştefan o va ucide pe Sara în clipa în care va obţine de la ea ce anume îşi doreşte – şi ceea ce se pare că vrea cel mai mult, este să se însoare cu ea.

— Bănuiala mea este că de vreme ce rochiile din butic sunt scumpe, Sara trebuie să aibă acces în multe case bogate. Poate că Vandlos vrea să ştie ce se află în ele.

— Asta am crezut şi noi dar, ca prieten al ei, Vandlo are deja acces în casele respective şi nu s-a raportat niciun furt. Este ceva mai mult şi nimeni n-are nici cea mai vagă idee ce ar putea fi. Căpitanul bătu cu degetul în dosar.

— După ce-o să-l citeşti, cred că o să-ţi dai seama că scopul lor este mult mai important decât să fure câteva coliere. Trebuie să fie, de vreme ce se află acolo şi mama şi fiul.

Căpitanul coborî vocea.

— Credem că Ştefan a divorţat, după nouăsprezece ani, de nevasta lui tocmai ca să se însoare cu domnişoara Shaw în condiţii de legalitate – ceea ce

înseamnă că va moşteni absolut tot ce are ea, după moartea ei într-un aşa zis accident.

Căpitanul se uită atent la Mike.

— Eşti sigur că habar n-ai ce anume, atât de valoros, poate deţine ea, pentru ca doi dintre cei mai mari escroci din lume să se pregătească atât de bine pentru asta?

Mike răspunse sincer:

— Câtuşi de puţin. Familia Medowell este bogată, Luke Connor trăieşte acolo, dar…

— Autorul cărţilor Thomas Canon? Le-am citit pe toate! Hei! Poate că-mi poţi obţine un exemplar cu autograf.

— Sigur. O să joc rolul unui turist rătăcit.

Căpitanul redeveni serios.

— Prea distant. Va trebui să-ţi foloseşti legătura cu sora ta, cu orăşelul, orice pretext, ca să te apropii suficient de fata asta şi să o convingi să nu se mărite cu Ştefan. Nu vrem ca el să-şi legalizeze dreptul de a o moşteni. Şi trebuie să acţionezi cât mai repede, pentru că nunta este programată peste trei săptămâni.

Mike se uită neîncrezător la el.

— Şi ce ar trebui să fac? Să o seduc?

— Nimeni nu ţi-ar cere asta dacă n-am şti c-o poţi

face. Ţi-aminteşti de fătuca aceea din Lake Worth. Cum o chema?

— Tracy şi a primit între zece şi douăzeci de ani. Dar asta este o fată bună. Cum să lucrez cu ea?

— Nu ştiu. Trateaz-o ca pe o doamnă. Găteşte-i. Trage-i scaunul când se aşază. Fetelor le plac gentlemanii. Sunt convins că aşa a abordat-o Vandlo. Şi înainte de a mă întreba, nu, nu o poţi răpi şi nu-l poţi ucide pe Ştefan. Tânăra asta, Sara Shaw, trebuie să rămână acolo, ca să te ajute să afli ce anume urmăresc cei doi. Căpitanul zâmbi maliţios.

— Am aranjat ca Ştefan să fie departe toată perioada asta, până la nuntă, l-am provocat nişte probleme de familie pe care nu le poate ignora.

— Cum ar fi?

— Deşi a divorţat de soţia lui, ştim că este în continuare foarte ataşat de ea, aşa că am arestat-o pentru conducerea maşinii sub influenţa alcoolului – ceea ce nu a fost deloc greu. De când a părăsit-o Ştefan bea de stinge, aşa că n-a trebuit decât s-o ridicăm într-o noapte şi acum este în situaţia de a face puşcărie, l-am permis să-l sune la o oră foarte matinală şi exact cum am sperat, Ştefan s-a prezentat imediat. Dacă ne face probleme, îl băgăm la mititica până când se răcoreşte. Mă întreb cum i-a explicat

logodnicei lui de ce trebuia să alerge la fosta lui soţie.

Mike îşi închise termosul gândindu-se în continuare la cum să-şi îndeplinească misiunea.

— Mă îndoiesc că un mincinos ca Vandlo i-ar fi spus că este divorţat.

— Până la urmă va trebui să-i spui adevărul domnişoarei Shaw, obţinând un punct în favoarea ta. Dar indiferent ce faci, o să trebuiască să faci repede. Şi nu uita niciodată că fata asta ar fi a patra care ar dispărea după o relaţie cu Ştefan Vandlo. Se foloseşte de un nume fals şi se dă la fetele astea pentru posesiile lor. Apoi fetele „dispar" şi prietenul, Vandlo, era imposibil de găsit.

— Da, am citit. Şi dacă nu ar fi existat declaraţiile vagi ale cuiva care să-l fi văzut, nu am fi ştiut cine este.

— Corect, pentru că Ştefan nu lasă niciodată nimic în urmă, nici măcar o amprentă. Şi cunoşti regula: fără dovezi nu există condamnare. Personal, mi-ar plăcea să-l arestez pe loc, dar superiorii vor o acţiune sub acoperire, ca să o putem prinde şi pe mamă. Dacă-l înlăturăm pe fiu, ea va începe să-şi folosească nepoatele şi nepoţii. Ea este creierul, deci trebuie scoasă din joc. Pentru totdeauna.

Mike se uită la ceasul de la mână.

— Nu trebuie decât să mă opresc la apartament, să-mi iau nişte lucruri, după care pot pleca…

— Ah, Mike, spuse căpitanul pe un ton de scuză, se pare că nu ai citit ştirile locale din ultimele două ore. Mai este ceva ce trebuie să ştii.

— Ce s-a întâmplat?

Căpitanul scoase ultimele documente şi i le înmână.

— Îmi pare sincer rău pentru asta.

Când Mike deschise dosarul, văzu prinţul unei ştiri. Titlul spunea: INCENDIU ÎNTR-UN APARTAMENT. FOCUL, CONSIDERĂ AUTORITĂŢILE, A PORNIT DE LA O ŢIGARĂ.

Mike fu cuprins de furie. Era vorba de blocul lui cu şase etaje, iar flăcările ieşeau din colţul etajului patru – din apartamentul lui.

Puse hârtiile lângă celelalte, înainte de a se uita la căpitanul lui.

— Cine a făcut asta?

— Federalii spun c-ar trebui să fie… Stai să mă uit. Nu vreau să greşesc.

Vocea lui era sarcastică, dar privirea, plină de compasiune în timp ce flutura o hârtie.

— Federalii i-au spus „accident fericit”. Fericit pentru ei, adică. Îmi pare rău pentru asta, Mike, dar

tipii vor să te duci curat, acolo. Povestea ta este că apartamentul tău a ars iar tu ai decis să-ţi iei mult dorita ta vacanţă. Pare logic să stai în apartamentul surorii tale, de vreme ce este gol. Va fi o simplă coincidenţă faptul că apartamentul ei se află pe aceeaşi proprietate cu cel al domnişoarei Shaw. Noi – ei – vrem să minţi cât mai puţin posibil. Ah, da, cât pe ce să uit. Căpitanul băgă mâna în buzunar şi scoase de acolo un Blackberry absolut nou şi i-l dădu lui Mike.

— Ştefan şi-a început ucenicia ca hoţ de buzunare, aşa că îţi va lua telefonul cum te întâlneşti cu el. Nu vrem să-ţi găsească numere care să te dea de gol. Cât eşti în Edilean, ne vei contacta doar prin sora ta. Crezi că o s-o deranjeze asta?

— Sigur, spuse Mike revenind la decizia de a-i spune lui Tess să stea departe. Cazul trebuie să fie într-adevăr serios de vreme ce i-au incendiat apartamentul. El n-a spus niciodată nimic, nimănui, dar Tess obişnuia, de câţiva ani deja, să-i trimită bunătăţi pregătite de prietena ei Sara Shaw şi Mike era de părere că cine ştia să facă asemenea lucruri, merita să fie salvat.

Cum Mike rămăsese tăcut, căpitanul spuse:

— Îmi pare rău pentru hainele tale. Ce ai pierdut?

Toată lumea ştia că Mike era un bărbat căruia îi plăcea să se îmbrace bine.

— Nimic important. Tess păstrează tot ce înseamnă ceva pentru mine, într-un depozit, în… Edilean, termină el după o uşoară şovăire.

— Sfatul meu este să nu te duci la apartament. Repet, îmi pare rău. Am vrut chiar să mă ofer voluntar ca să-ţi salvez peştişorul de aur, spuse căpitanul dorind să detensioneze atmosfera.

Mike fornăi, ridicându-se. El nu avea nici peştişori de aur, nici câine, nici măcar un cămin al lui, permanent. El locuise în apartamente mobilate, închiriate, de la şaptesprezece ani, de când părăsise casa bunicilor săi.

Mike se uită la drumul care şerpuia prin parc. O să facă o alergare – avea nevoie de asta – după care o să plece.

— O să plec în două ore. În aproximativ zece ore ajung în Edilean – sigur, dacă o să folosesc sirenele, din când în când.

Căpitanul zâmbi.

— Am ştiut eu c-o să faci asta.

— Vii cu mine la o alergare?

Căpitanul se strâmbă.

— Îţi las ţie tortura asta. Mike?

— Da?

— Fii atent, da? Ştefan mai are vagi urme de conştiinţă – sau cel puţin teamă de represalii – dar mama lui…

— Da, ştiu. Îmi mai poţi aduna ceva informaţii despre mamă şi fiu?

— Ce-ar fi să faci chiar acum puţin jogging până la maşina mea, unde am trei cutii cu material?

Mike răspunse cu unul din rarele lui râsete, făcându-l pe căpitan să-l privească întrebător.

— Pui ceva la cale, da?

— Mă gândeam la felul în care mă voi prezenta domnişoarei Shaw şi mi-am amintit o poveste a surorii mele, despre un tunel foarte vechi. Întâmplător, ieşirea se află exact în duşumeaua dormitorului surorii mele. Nu-mi mai trebuie decât să o mut acolo pe domnişoara Shaw.

Căpitanul aşteptă, dar Mike nu mai spuse nimic.

— Nu ai decât trei săptămâni. Crezi că o poţi smulge pe domnişoara Shaw de sub influenţa farmecelor unui cuceritor de talie mare, ca Ştefan?

Mike oftă, ridicând din umeri.

— De obicei aş răspunde da, dar acum… Din experienţa mea, singura cale de a ajunge la o femeie este de a afla ce-şi doreşte, apoi să-i oferi acel lucru.

Dar efectiv nu am idee ce şi-ar putea dori o femeie ca ea.

Mike se uită la căpitan.

— Unde zici că sunt cutiile alea cu informaţii? Trebuie să plec de aici.

Mike îl urmă pe căpitan la maşină.

Ramsey Medowell dormea tun când o auzi pe Bonnie Tyler cântând „Aşteptând un erou", din mobilul soţiei sale. Mormăind, îşi trase perna pe cap încercând să închidă afară zgomotul – şi propriile sentimente. O suna fratele ei, un bărbat pe care Rams nu-l văzuse niciodată, un bărbat mai invizibil decât o stafie, mai secretos decât un spion. Potrivit proaspetei lui soţii, fratele ei era cel mai deştept, cel mai priceput, cel mai eroic şi, firește, cel mai arătos bărbat de pe planetă.

— A reuşit să te facă gelos? îl întrebase vărul lui, Luke. Calmează-te, bătrâne, câteva zile – sau ani într-o sală de forţă şi te-ai putea ridica la reputaţia lui.

Gelos sau nu, Ramsey ştia că soţia lui se întrerupea de la orice – mese, certuri, chiar sex – dacă telefonul ei emitea acest revoltător cântec.

— Nu este un erou, spusese Ramsey prima oară când Tess sărise de pe el ca să alerge la telefon. Este doar un poliţist.

— Detectiv, îl corectase Tess peste umăr. Era goală şi imaginea frumosului ei corp în alergare era suficientă ca să-l facă să o ierte. Dar asta fusese cu săptămâni în urmă şi el era obosit deja de apelurile zilnice.

— De obicei mă sună doar o dată pe săptămână, dar acum este în permisie, aşa că putem vorbi tot ce vrem.

„Tot ce vrem" se dovedi a vorbi zilnic şi după felul în care îi surprindea în mijlocul fiecărei „activităţi", Rams îşi spunea că probabil erau urmăriţi cu o cameră ascunsă. Continua să o sune chiar şi acum, în luna de miere.

— Mike! S-a întâmplat ceva? Vocea lui Tess era gâfâită şi puţin speriată.

Rams se uită la ceas. După ora europeană, erau în primele ceasuri ale dimineţii. De ce nu putea şi omul ăsta să aibă şi el o prietenă, ca toţi oamenii normali?

— În regulă. Sigur că o să fac asta, spuse Tess încet în telefon, în timp ce se aşeza pe pat.

Rams îşi trase perna de pe cap şi se uită curios la ea. Niciodată nu o mai auzise folosind tonul ăsta.

— Mike, ai grijă de tine, da? Nu, vorbesc serios. Ai foarte mare grijă.

Rams se ridică în capul oaselor şi o urmări mai

atent. Era destulă lumină în cameră ca să-i poată vedea ochii în lacrimi.

— Ce s-a întâmplat?

Tess ridică mâna făcându-i semn să tacă.

— Înţeleg perfect. Luke o să facă orice îi cer.

— Ce-o să facă Luke? întrebă Ramsey.

Tess se uită la soţul ei.

— Vrei te rog să taci? Este ceva foarte important.

Furios, Ramsey aruncă păturile într-o parte, îşi trase pantalonii care atârnau pe speteaza unui scaun şi dădu la o parte draperiile ca să se uite la munţii din depărtare, în spatele lui, Tess continua să vorbească.

— Da, cred că este în stare bună şi în afară de mine, doar Luke mai ştie de el. Sunt sigură că nu i-a spus lui Joce. Se temea ca ea să nu vrea cumva să-l exploreze, iar el a crezut tot timpul că este prea periculos.

Oprindu-se, Tess zâmbi.

— Nu încă, dar Rams lucrează la asta cu entuziasm şi răbdare. Da, pe primul îl va chema Michael.

Într-o clipă, furia îl părăsi pe Ramsey şi se întinse înapoi pe pat, lângă soţia lui. Nu-i plăcea felul în care vorbea ea intimităţi cu fratele ei, dar i-a plăcut auzind-o făcând planuri pentru copii. Ei doi nu

vorbiseră despre copii, dar îşi dădea seama acum că el n-o făcuse de teamă ca ea să nu-i spună că nici nu vrea să audă despre aşa ceva. Tess era o femeie foarte încăpăţânată. Dar după ce termină de savurat plăcerea de a o fi auzit că vrea copii, Ramsey începu să-şi imagineze vreo duzină, cu toţii având nume derivate din Michael: Michaela, Michalia, Mickey, Michelle…

— Ce telefon extraordinar, spuse Tess închizând mobilul.

— Am şters Mickey. Fără şoricei.

Tess îl privi dezgustată.

— Iar începi cu geloziile tale?

— Dar nu… începu Ramsey, fără să-şi termine ideea.

— Şi mă rog, de ce crede fratele tău că trebuie să te sune în miezul nopţii? Sau se joacă de-a James Bond într-o ţară unde acum este ora ceaiului de după-amiază?

— Tocmai a sosit la Edilean.

Rams se uită la ea.

— Fratele tău este în orăşelul nostru şi tu n-ai împachetat încă?

— Nu şi nici n-o să fac asta. Vrea ca noi să ne prelungim luna de miere şi să stăm departe de casă.

— Nu că aş avea ceva împotrivă, dar de ce vrea asta?

— Se pare că fratele meu a fost trimis la Edilean într-o misiune.

— Dar e… Ramsey înghiţi. Fratele lui Tess lucra sub acoperire pentru cazuri mari. Cazuri uriaşe. Se ocupa de delicte care aveau repercusiuni pe plan internaţional. Se infiltra în bande care se războiau între ele – a fost de mai multe ori împuşcat.

Rams coborî din pat şi se duse la dresing.

— Ce faci?

— Eu mă întorc acasă; tu rămâi aici. Dacă fratele tău a fost trimis la Edilean, înseamnă că este ceva foarte rău.

— Dacă pleci, vin după tine, ori asta îl va pune pe fratele meu în pericol. Iar Mike zice dacă aş fi acolo, eu aş putea deveni o ţintă. Asta vrei?

Întorcându-se, Ramsey se uită la ea. Nu avea haine, nu era machiată şi era atât de frumoasă încât cu greu îi putea rezista. Încă nu-i venea să creadă că spusese da, când o ceruse în căsătorie, doar în urmă cu patru săptămâni. Trei săptămâni mai târziu erau căsătoriţi, într-o ceremonie intimă, cu doar o duzină de invitaţi. Şi exceptând faptul că fratele ei nu putuse să vină, a fost totul exact aşa cum şi-au dorit ei. De fapt, Tess

spusese:

— Dacă-ţi închipui că o să mă prostesc îmbrăcându-mă într-o sută de metri de mătase albă, cu o grămadă de fete în jurul meu, în rochii roz, atunci nu ţi-ai ales bine femeia căreia să-i ceri mâna. Cheltuieşte banii pe o piatră. Vreau un inel suficient de mare ca să dansez pe el.

Ramsey făcuse fericit exact ce-i ceruse ea. Şi mai adăugase o pereche de cercei cu diamante – şi pe toate le avea acum pe ea. Doar diamantele, pielea şi părul ei.

— Ce se întâmplă în Edilean? Cine este în pericol?

— Ştii bine că Mike nu-mi poate spune totul. Cazurile lui sunt strict secrete. Dacă află cineva, preţul ar putea fi viaţa.

Ramsey o privi pătrunzător. Din câte ştia el, fratele ei nu avea secrete faţă de ea.

Tess oftă.

— Sara.

Ramsey inspiră adânc.

— Verişoara mea Sara? Dulcea, draga Sara? Este vorba de ticălosul ăla cu care vrea să se mărite, da?

— Da. El nu este cine spune că este.

— Asta da veste! Mie nu mi-a plăcut tipul din clipa în care l-am văzut.

— Mike vrea ca noi…7 Ramsey se strâmbă. Dacă ne-a rugat pe noi să-l ajutăm, atunci a subînţeles că-mi spui de Sara, da?

Tess zâmbi.

Ramsey vru din nou să-i spună tot ce gândea el despre secretosul ei frate, dar se opri.

— Bine. Am înghiţit-o. Şi ce vrea să facem noi?

Tess îşi coborî vocea şi se strecură în pat.

— Mai întâi vrea de la noi nepoţi şi nepoate. Zice că s-a săturat să nu aibă nepoţi cărora să le cumpere cadouri de Crăciun.

— Asta ţi-a spus acum? Rams îşi scoase pantalonii şi se strecură sub cuverturi. Şi ce altceva ne-a mai rugat foarte inteligentul tău frate?

— Să ne gândim ce-ar putea avea Sara, care să intereseze atât de mult un hoţ. Se pare că Greg este un escroc de mare anvergură şi Sara are ceva pentru care el ar face orice ca să intre în posesia acelui ceva.

Când Rams dădu din nou să plece, Tess îi trase faţa în jos, spre a ei.

— Iar tu trebuie să mă duci la Veneţia.

— Pentru câtă vreme?

— Până când ne spune Mike că ne putem întoarce.

Lui Ramsey nu-i plăcea modul autoritar în care cumnatul lui emitea decrete, dar era dispus să facă

orice pentru siguranţa mult iubitei lui soţii. Brusc, se întrerupse din sărutatul gâtului ei.

— Ce fel de cadouri face fratele tău copiilor?

— C-4.

Când Ramsey îi aruncă o privire îngrozită, Tess râse.

— Nu ştiu. Dar ce-ar fi să aşteptăm şi să vedem atunci?

A doua zi dimineaţă, în timp ce Ramsey era sub duş, Tess îl sună pe prietenul ei şi vărul lui Ramsey, Luke Connor, ca să discute despre ceea ce avea nevoie Mike. Luke locuia împreună cu soţia lui, Jocelyn, la Conacul Edilean, o clădire întinsă, construită în 1770. Ocupau clădirea principală, de două nivele, în timp ce Sara avea un apartament într-una din aripile care o flancau. Tess ocupase apartamentul din aripa cealaltă.

În urmă cu câţiva ani, Luke, un scriitor celebru, se întorsese în Edilean ca să-şi revină în urma unui mariaj nefericit. Ca să uite, a început să se ocupe de întreţinerea bătrânului conac şi a împrejurimilor. După zile lungi de ploi grele care aproape că inundaseră orăşelul, Luke descoperise un tunel vechi. Fusese susţinut cu bulumaci mari din lemn şi pavat cu cărămidă făcută manual – şi se deschidea în

podeaua apartamentului lui Tess.

În condiţii normale le-ar fi spus locuitorilor din Edilean ce descoperise, dar la vremea aceea era într-o stare psihică atât de proastă încât nu discuta cu nimeni. Restaurase tunelul singur, doar cu ajutorul bunicului său. După părerea lui, tunelul fusese folosit în timpul Războiului Civil ca parte a Reţelei Subterane, pentru a ajuta evadarea sclavilor.

După moartea bunicului său nimeni altcineva în afară de Luke nu a mai ştiut de existenţa tunelului – până când nu a fost descoperit de Tess. Vroia să ştie ce era cu pătratul acela mare, tăiat în mijlocul dormitorului ei. Luke se asigurase că nu existau mânere deasupra, dar asta nu o împiedicase pe Tess să folosească o rangă de fier ca să ridice marginile. Coborâse scara pe care o pusese acolo Luke şi se folosise de o lanternă ca să-şi croiască drum de-a lungul coridorului lung, umed. Când se împiedicase de trupul adormit al lui Luke – descoperind astfel unde dispărea el când nu-l găsea nimeni – amândoi rămaseră câteva clipe încremeniţi de panică. După ce se calmaseră, s-au întors în apartamentul lui Tess, unde Luke sfârşise prin a-i vorbi despre problemele lui personale. Iar Tess i-a povestit lui Luke despre fratele ei şi despre o mică parte din motivele pentru

care s-a stabilea în Edilean. Nu a trebuit să-i spună că era bolnavă de iubire pentru şeful ei şi vărul lui Luke, Ramsey. L-a spus el că tot orăşelul ştia. Doar că Tess a trebuit să aştepte multă vreme înainte ca Rams să-şi dea seama de asta.

După această primă întâlnire, aproape istorică, între Luke şi Tess s-a creat o legătură puternică şi neştiută de micuţul şi bârfitorul orăşel. Luke intra adesea în apartamentul ei, prin tunel, ca să doarmă în celălalt dormitor al lui Tess. Aşa că acum l-a sunat şi i-a spus de ce anume avea nevoie fratele ei.

— Să văd dacă am înţeles, spuse Luke. Vrei să-i sabotez Sarei apartamentul, ca ea să trebuiască să se mute la tine, pentru că fratele tău – pe care nu l-am văzut niciodată – vrea să se strecoare în dormitorul tău, când Sara se află acolo? Şi asta în toiul nopţii?

— Cât se poate de exact. Tunelul este funcţional?

— Cu insecte şi păianjeni, dar structura e solidă.

— O s-o faci, deci?

— Am doar o singură întrebare.

— Anume?

— Fratele tău este însurat?

— Nu. De ce?

— Mă gândeam dacă ar putea-o seduce pe Sara, ca să o scape de Anders?

— Fratele meu o poate seduce pe Angelina Jolie, răpindu-i-o lui Brad Pitt.

Luke mormăi.

— Uneori aproape că mi se face milă de vărul meu.

— Rams are nevoie de competiţie. Cum se simte Joce?

— Nu cine ştie ce. Am aflat tocmai că trebuie să stea în pat tot restul sarcinii, altfel riscă să piardă gemenii. Dar am convins-o să înceapă să facă genealogia familiei şi îi place asta.

— Spune-i că sunt cu sufletul alături de ea şi că o sun mâine. Pot face ceva pentru ea?

— Să vii cât mai repede acasă. Îi este dor de tine. Cât despre Sara, dacă o să-i spun că trebuie să dau cu insecticide în apartamentul ei, îl părăseşte în secunda următoare. Lasă totul pe mine.

— Îţi mulţumesc mult.

Tess închise telefonul. Când Rams ieşi de sub duş, Tess stătea pe canapeluţa din camera de hotel, citind o revistă.

— Deci ce se poartă la Veneţia?

— Exact ce ai acum pe tine. Doar că mai adaugă o mască.

Tess era absolut goală.

— Şi unde obişnuiesc ei să-şi pună masca?

Ramsey râse şi se apropie de ea, lăsându-şi prosopul să-i cadă pe jos.

Capitolul 2

EDILEAN, VIRGINIA

ERA NOAPTEA TÂRZIU şi Sara făcea nişte ajustări la corsajul unei rochii pe care o cumpărase împreună cu Greg, cu ocazia unui drum la New York. Fusese „una dintre acelea", adică o rochie pentru care Sara trebuise să-şi muşte limba.

— Nicio femeie din Virginia nu va purta aşa ceva, spusese Sara. Rochia avea decupaje pe coapse.

— Marilyn Steward, mormăise Greg trântind rochia peste altele patru.

— Coapsa ei stângă este mai mare decât talia acestei rochii, spusese Sara luând-o şi studiind-o. Poate Carol Wills. Este destul de tânără şi de slabă ca să…

Greg îi smulse rochia din mâini.

— De ce trebuie să faci comentarii la fiecare rochie pe care vreau s-o cumpăr? Lasă designul în seama mea, da? O să cumpăr rochia în mărimea doisprezece, pun pe ea o etichetă de opt şi bogata doamnă Steward o s-o adore.

— Ai dreptate.

Sara cedase ca întotdeauna. Punând rochia alături de celelalte, îşi spusese în gând: iar eu va trebui să o refac complet, ca să i se potrivească. Ceea ce făcea chiar acum. Avea o debara plină cu rochii, jachete, chiar şi desuuri care trebuiau ajustate ca să se potrivească clientelor respective.

Dar în ciuda părerii ei despre metodele lui Greg, Sara trebuia să admită că datorită expertizei lui, buticul făcea bani. Aşa cum prezisese el, aveau clientelă care venea tocmai de la Richmond. Mai mult, apăruseră chiar câteva femei din D.C. Selecţia lor era vastă şi modificările gratuite erau ceva absolut inedit. Erau femei care cumpărau o rochie numărul şase şi o rugau pe Sara dacă era atât de drăguţă „să dea puţin drumul la cusături". Cu alte cuvinte, să o facă două numere mai mare. De fiecare dată Greg le asigura că Sara putea face asta. Trucul lui era acela că în spate avea rochiile respective, cu numere mai mari. După ce Sără lua rochia mai mare şi îi scurta mânecile şi tivurile şi le micşora umerii, Greg prezenta clientei respective – cu mult farmec – o rochie care avea la spate numărul şase.

Problema în schema asta – în afara înşelătoriei, pe care Sara o ura – era aceea că ea era singura cusătoreasă.

— Doar până ne stabilim – spunea Greg. Atunci o să cumpărăm casa aceea de la ţară, pe care o visezi tu. Vom avea o duzină de copii iar tu n-o să mai ştii ce-i aia maşina de cusut.

Era un vis minunat de care se agăţa Sara cu toată puterea ei, mai ales acum, când Greg plecase atât de brusc şi de misterios şi Sara era înecată în douăzeci şi cinci de obiecte de îmbrăcăminte pe care trebuia să le remodeleze. Bine barem, îşi spuse ea, că nunta era aranjată, graţie minunatelor abilităţi de planificare ale lui Greg. De fapt ea nu avusese nimic altceva de făcut decât să-şi aleagă rochia – o rochie cu istorie, moştenită. Greg îi spusese:

— Lasă totul în seama mea. Ştiu exact ce vrei.

Sara avea atât de mult de lucru pentru butic, încât i-a mulţumit şi atâta tot.

Adevărul însă era că posibilitatea absenţei lui în timpul Săptămânii Târgului Scoţian era o mică uşurare pentru ea. Faptul că ea vroia să participe iar el nu, provocase una din puţinele lor certuri serioase. El îi spusese că dacă vroia, putea să stea în Edilean pentru târg, dar el unul o să se ducă la New York, unde avea bilete pentru o piesă de pe Broadway, pe care ştia că Sara vroia să o vadă. Iar când i-a spus că era evident că aranjase special călătoria doar ca ea să

nu participe la evenimentul anual, el s-a înfuriat, urlând:

— Sigur că asta am făcut. Vreau să fiu cu tine tot timpul, dar cum pot eu să mă încing în nu ştiu ce dans popular, în orăşelul ăsta? Toţi prietenii şi toate rudele tale mă urăsc. Şi ştii de ce? Pentru că le-am furat micul, preţiosul lor cal de corvoadă.

— Eu nu sunt… începu Sara, dar mai spusese şi altădată asta. Uneori se simţea sfâşiată între bărbatul pe care-l iubea şi orăşelul pe care-l adora. Ceea ce era, firește, absurd. Dar era adevărat că în târguşorul ei natal oamenii nu-l iubeau pe bărbatul cu care urma să se mărite. Toţi ceilalţi din afara oraşului îl iubeau. Clientele lor îi cereau sfatul, râdeau la glumele lui şi-i absorbeau complimentele ca un blat de tort, romul. Dar în Edilean…

Aşa încât Sara acceptase să plece cu Greg la New York şi să piardă târgul pentru prima oară în douăzeci şi şase de ani. Nu le va mai coase costumele numeroşilor ei veri, nu-şi va mai ajuta mama să coacă fel de fel de prăjiturele. Nu-l va mai ajuta pe Luke la taraba lui cu aranjamente din plante aromatice şi nu va mai râde o zi întreagă văzând genunchii tuturor bărbaţilor din orăşel, îmbrăcaţi în kilturi. Nu se va mai duce la…

Se întrerupse din gânduri pentru că, spre uluirea ei, o parte din duşumeaua din cameră părea că începe să se ridice. Lăsă pe pat rochia la care lucra şi se frecă la ochi.

Se afla în apartamentul lui Tess, în aripa opusă a conacului Edilean, aşa că poate nu era nimic ciudat în faptul că se ridica duşumeaua. Sau poate că ea avea nevoie de somn.

Sara se ridică încet de pe pat şi se poziţionă, în picioarele goale, în dreptul dresingului lui Tess. În încăpere era aproape întuneric, singura lumină fiind cea a lampadarului pe care şi-l trăsese lângă ea ca să poată lucra.

Studiind podeaua, îşi dădu seama că sub covor se afla un chepeng. Nu-l mai văzuse înainte, dar oricum nu mai fusese niciodată în dormitorul lui Tess până astăzi, când Luke o alungase din apartamentul ei ca să dea cu nu ştiu ce insecticide împotriva termitelor.

Cum duşumeaua se mai ridică puţin, prima pornire a Sarei a fost aceea de a ieşi din apartament, luându-şi în fugă mobilul din bucătărie. Va chema poliţia, după care se va duce la Luke.

Dar uşa dormitorului se afla chiar în partea în care se deschidea chepengul. Cel care se furişa în cameră o va vedea – şi o va putea apuca – înainte ca ea să

reuşească să iasă din încăpere. Decise să rişte totuşi şi să încerce să scape. Într-o fracţiune de secundă stinse lumina şi sări peste chepeng, vrând să aterizeze de partea cealaltă şi să fugă.

Dar spre imensa ei uluire, un bărbat deschise chiar atunci chepengul şi Sara ar fi căzut dacă omul nu ar fi ţâşnit de dedesubt şi nu ar fi prins-o. Sara se luptă instinctiv, în timp ce se prăbuşeau amândoi pe jos. Încercă să-şi folosească unghiile zgâriindu-l pe ceafă şi-şi aduse genunchii în sus, între picioarele lui, dar omul o blocă. L-ar fi tras de păr dar era tuns atât de scurt încât nu avea de ce să apuce.

— La naiba! spuse el cu o voce adâncă, hârşâită, ieşită parcă dintr-un film de groază.

Vocea şi faptul că se aflau acum pe duşumea, încleştaţi unul de celălalt, o făcură pe Sara să se lupte cu şi mai multă îndârjire. Omul era aproape călare pe ea. Sara se răsuci, lovindu-l cu pumnii, ca să se elibereze.

— Încetează odată! Mă doare deja totul. Nu mai trebuie să plusezi, spuse vocea ciudată.

— Dă-te jos de pe mine!

— Bucuros, spuse omul şi se rostogoli într-o parte, cu spatele pe duşumea.

Sara se ridică instantaneu. Singura posibilitate de a

ieşi din cameră era de a trece peste el, dar el o apucă de glezna piciorului ridicat, paralizând-o în loc.

— Nu atât de repede. Cred c-ar trebui să explici poliţiei ce faci aici, în toiul nopţii.

Ceea ce spusese omul ăsta era atât de absurd încât Sara se opri şi se zgâi în jos la el – chiar în clipa în care el îi ţinea glezna deasupra pieptului său. Era prea întuneric în cameră ca să poată vedea bine, dar cămaşa lui albă era prea scumpă. Nu aşa se îmbracă un hoţ obişnuit. Sara spuse aproape şoptit:

— Poliţia? Tu vrei să chemi poliţia împotriva mea?

Omul îi eliberă glezna şi cu o mişcare uşoară se ridică drept în faţa ei.

— Bine, atunci spune-mi ce cauţi aici?

— Eu să-ţi spun ţie? Eu locuiesc aici, spuse Sara.

Bărbatul se aplecă într-o parte să aprindă lampadarul şi când Sara dădu să o ia spre uşă, o apucă de încheietura mâinii. Nu o ţinea strâns, dar Sara ştia că nu-i putea scăpa.

— Ştiu că asta nu-i adevărat, spuse el şi o trase în faţă, aşezând-o apoi pe singurul scaun din cameră.

— Şi acum, domnişoară, începe să vorbeşti.

Sara se uită în sus la el. Nu era un bărbat foarte înalt, cu siguranţă nu atât de înalt ca verii ei Luke şi Ramsey, dar da, arăta bine – mă rog, pentru un

bătăuş de stradă. Deşi fruntea îi înaintase mult spre spate, barba nerasă era deasă, neagră. Una peste alta, nu-i făcea deloc plăcere să se afle singură cu el, într-o încăpere vag luminată.

Viaţa ei cât se poate de obişnuită, într-un orăşel liniştit, nu era pregătită pentru o astfel de întâlnire, dar şi ea, ca atâţia alţii, văzuse destule filme. Îşi trase umerii spre spate şi inspiră adânc – şi-şi dori să nu fi fost într-o cămaşă de noapte semi-transparentă. Şi regreta că îşi lăsase părul să-i cadă liber pe umeri. Ar fi putut şi ea arăta mai „dură”.

— Întrebarea – spuse ea cât de calm reuşi – este cine eşti tu?

Omul se aplecă să închidă chepengul şi când Sara se foi în scaun, se uită înapoi la ea.

— Eu sunt fratele chiriaşei acestui apartament în care tu ai pătruns prin efracţie.

Sara căscă gura, uluită.

— Tess? Eşti fratele lui Tess? Nu semeni cu ea.

Expresia dură dispăru de pe chipul lui şi când zâmbetul făcu să-i apară o gropiţă în obrazul stâng, nu mai arăta atât de înfricoşător.

— Ea are frumuseţea, dar eu am creierul.

Sara trebui să se concentreze ca să nu zâmbească la asta. El insinua că Tess era o frumuseţe fără minte,

dar Tess era una dintre cele mai inteligente persoane pe care le întâlnise ea. Nu avea de gând să-l lase să creadă că a renunţat.

— Până nu văd vreo dovadă, nu te cred.

Omul băgă mâna în buzunarul pantalonilor foarte scumpi, după părerea ei, scoase un portofel subţire şi din el, permisul de conducere.

Sara nici nu se uită la el.

— Nu am încredere decât în Tess.

— Bine. S-o sunăm atunci. Scoase un mobil din buzunarul din faţă şi apăsă o tastă.

— N-o să răspundă. În caz că nu ştiai, se află întâmplător în voiaj de nuntă, cu vărul meu.

Dacă nu ştia asta, însemna că nu era fratele lui Tess. Toată lumea ştia că Tess vorbea la telefon cu fratele ei în fiecare duminică după-amiaza şi că îi spunea absolut totul.

Când telefonul sună, Sara se uită spre uşă. O să reuşească oare? Dacă striga tare de tot, avea vreo şansă să o audă Luke, prin pereţi? Putea să strige suficient de tare ca să-l scoale din somn?

Sara se uită la bărbatul care afişa atâta aroganţă încât îi veni să-i ardă una.

Tess răspunse la jumătatea celui de al doilea semnal şi bărbatul îi întinse Sarei mobilul, cu un

zâmbet enervant.

— Hei, frăţioare!, se auzi vocea inconfundabilă, dar îngrijorată a lui Tess. Eşti bine? S-a întâmplat ceva?

— Tess, sunt eu, Sara.

— Sara? strigă Tess. Ce cauţi cu mobilul fratelui meu? Ah, Doamne! A fost rănit? Vin acolo:

— Nu! spuse Sara. Şi nu vreau să ştiu decât dacă omul ăsta care a pătruns în apartamentul meu… adică al tău, chiar este fratele tău. Nu aşa mi l-am imaginat eu.

— Ah? spuse Tess recăpătându-şi calmul obişnuit. Şi cum mă rog arată intrusul tău?

Sara nu putu suferi aerul acela de ţi-am-spus-eu, al tipului, aşa că minţi.

— Este scund, slăbănog, pe jumătate chel, nu s-a bărbierit de o săptămână şi are o voce de broscoi în călduri.

— Presupun totuşi că are hainele pe el, spuse Tess.

Această afirmaţie derutantă îi redeşteptă Sarei teama.

Tess fusese întotdeauna vagă despre cum. Anume îşi câştiga fratele ei existenţa.

— Ce vrei să spui că are hainele pe el? Tess, eu nu cred…

Bărbatul îi luă Sarei telefonul.

— Surioară, nu ştiu ce i-ai spus, dar ai băgat groaza în ea. De ce nu mi-ai spus că s-a mutat cineva aici, cât lipseşti tu? Omul zâmbi, arătându-şi din nou gropiţa din obraz.

— Înţeleg. Eşti atât de ocupată cu îndatoririle lunii tale de miere, încât ai uitat să-mi spui. Da, da, înţeleg.

Omul se uită din nou la Sara.

— Deci ce să fac cu ea?

Sara se holbă la el.

Omul râse la ceva ce-i spunea Tess.

— Sunt cât se poate de dornic, dar totuşi, nu cred că ar vrea şi ea. Apropo, cine este? Uitându-se la Sara, făcu ochii mari.

— Sara Shaw? Cea care face pâinea aceea cu mere pe care mi-o trimiţi tu? Cea care mi-a reparat jacheta de piele? Fata despre care spui că este prietena ta cea mai bună? Acea Sara Shaw?

Sara se simţi flatată de cuvintele lui, dar în acelaşi timp nu-l credea. Se ridică de pe scaun, îşi puse un halat din mătase albastră pe care tocmai îl reparase şi se duse la bucătărie. Umplu cu apă un ceainic electric şi scoase din bufet cutia cu frunze de ceai negru. Cineva îi oferise lui Tess ceaiul de Crăciun şi nici acum, după atâtea luni, cutia nu fusese deschisă.

Cum îl chema? se întrebă ea încercând să-şi

amintească. Avea un nume oarecare. William sau James. Nu. Mike. Tess îi spunea cel mai des „frate”, ca în: „Fratele meu poate urca munţii într-o fugă sau poate prinde luna în lasou, oricând are el chef.” Sau ca în altele la fel. Sara şi Joce obişnuiau să o tachineze de câte ori alerga la telefon când o auzea pe Bonnie Tyler cântând Caut un Erou, melodia pe care o pusese Tess pentru fratele ei.

Odată, când se aflau în oraş, la o ieşire cu fetele, sunase mobilul lui Tess dar era Rams, logodnicul ei şi Tess îl ignorase. Dar peste câteva minute, când o sunase fratele ei, i-a răspuns, spunând mai ales „da” şi apoi închizând. Când Sara şi Joce au izbucnit în râs, Tess nu a marşat la glumă.

— Ce este cu fratele tău de te face să laşi totul, când te sună?

— Eu nu aş mai fi fost aici, dacă nu era el.

— Vrei să spui că el te-a trimis aici, în Edilean?

— Nu, vreau să spun că nu aş mai fi fost în viaţă dacă nu l-aş fi avut pe fratele meu.

Sara şi Joce clipiră rămaseră mute. Tess nu vorbea niciodată despre copilăria ei. Îşi ţinură respiraţia aşteptând să afle mai multe, dar cum Tess nu părea dispusă să le ofere detalii, continuară să o fixeze cu privirea.

Până la urmă, Tess ridică din umeri.

— Ce pot să spun? Este un om bun, de la început până la sfârşit, pe dinăuntru şi pe dinafară. Ajută oamenii.

— Făcând ce anume?

Tess păru gata să vorbească, dar apoi îşi îngropă faţa în meniu.

— Ei, cine vrea o pizza?

O întrebaseră, altădată, de ce fratele ei nu vine să o viziteze. Le-a spus că Mike îşi păstra toate concediile ca să viziteze locuri şi să studieze şi că pe vremea când ea era la colegiu, îl însoţea. Joce şi Sara au crezut că „studiile" se refereau la o universitate, dar nu asta vroise Tess să spună. În primul ei an de colegiu, fuseseră împreună în Japonia, unde el studiase kendo. În al doilea ei an de colegiu, fuseseră în China, pentru kung fu, apoi, în anul următor, în Thailanda, pentru Muay Thai. După absolvire au fost în Brazilia, unde au urmat amândoi un curs de jujitsu.

— Sigur că Mike era puţin mai bun ca mine, spusese Tess cu ochii râzând.

Deci misteriosul ei frate era un atlet, dar asta tot nu explica ce anume făcea el ca să-şi câştige pâinea cea de toate zilele. Încercaseră sa smulgă informaţii

de la Rams, doar că el era la fel de secretos ca şi iubita lui.

— Dacă o să vrea să ştiţi mai multe despre fratele ei, o să vă spună singură.

Dar indiferent cât de mult au încercat, nu au aflat nimic. Ştiau doar că omul era detectiv de poliţie, trăia în Ford Laurderdale şi „călătorea mult".

Iar acum, Sara se afla singură în casă cu evazivul ei frate.

— Cred că e momentul scuzelor, spuse Mike din uşă.

— Dacă-ţi închipui că eu o să-mi…

— Nu, eu. Trebuie să-mi cer scuze faţă de tine. Iar singura mea scuză este că am condus zece ore şnur, că sunt obosit şi că nu vroiam decât să mă culc. Nu mă aşteptam să fie cineva în apartamentul lui Tess. Lasă-mă pe mine.

Îi luă ceainicul electric din mână, turnă puţină apă într-un ceainic frumos din porţelan – un alt cadou de Crăciun – îl învârti ca să-l încălzească, apoi o vărsă. Puse în ceainic trei linguriţe cu vârf cu ceai negru frunze şi îl umplu cu apă clocotită.

Sara îl urmări deschizând pe rând bufetele până când găsi ceştile şi farfurioarele. Cum nu ştia unde se aflau lucrurile, presupuse că nu mai fusese niciodată

acolo. Ştia că nimeni din orăşel nu-l văzuse vreodată, dar putea veni prin tunel să o viziteze în secret şi…

— Lapte? o întrebă el deschizând frigiderul şi scoţând o cutie de carton. Sara făcu ochii mari când el turnă laptele într-o letieră care se asorta cu restul porţelanurilor şi puse totul pe masa din stejar cumpărată recent de Ramsey. Mike puse prăjiturele pe o farfurioară. Când termină, masa părea gata să primească o ducesă.

Trase un scaun pentru ea şi când Sara se aşeză, se aşeză şi el în faţa ei, de partea cealaltă a mesei şi-i întinse farfuria cu prăjiturele.

— Sunt convins că nu sunt la fel de bune ca pâinea ta cu mere.

Sara ştia că el vroia să-i facă un compliment, doar că ea nu se îmblânzise încă.

— Ce faci aici? Şi de ce nu m-a prevenit Tess de venirea ta? Şi de unde ştii tu de… de tunelul ăsta?

— Vrei să spui că tu locuieşti aici dar nu ştii nimic despre tunel?

— Nu ştiu nimic de existenţa lui.

— Atunci trebuie să-mi cer de două ori scuze. Tess mi a vorbit despre el cu ceva timp în urmă. Desenase chiar şi o hartă, arătându-mi unde se află intrarea. Vărul tău Luke l-a găsit făcând grădinărit şi a spus că

era vorba despre Calea Ferată Subterană. Tess mi-a spus că de atunci îl păstrează în stare bună. Am uitat să te întreb dacă vrei zahăr, spuse el după ce sorbi din ceai.

Sara scutură din cap.

— Deci unde plănuieşti să-ţi petreci noaptea?

Mike se uită spre holul care dădea în cele două micuţe dormitoare.

— Nu. Nu o să-ţi petreci noaptea cu mine, spuse Sara cât de calm putu ea.

Mike o privi pe deasupra ceştii.

— Înţelegi bine ce vreau să spun! Ştiu că eşti poliţist într-un oraş mare, dar ăsta este un orăşel, deci nu poţi… Sara se întrerupse pentru că el începu să caşte.

— Scuză-mă. A fost o zi lungă. Te superi dacă mă duc eu primul la baie? Doar dacă nu… ah…

— Nu. Nu trebuie să „ah” nimic. Spuneam că…

Mike se ridică şi-şi puse ceaşca goală în spălător.

— Presupun că ne vedem mâine dimineaţă. Lasă vasele aici, mă ocup eu de ele mâine. Somn uşor, domnişoară Shaw. Cu asta, se duse la baia care se afla între cele două camere şi închise uşa.

Categoric, nu! îşi spuse Sara. În nici un caz nu-şi va petrece noaptea în acelaşi apartament cu el.

Gândindu-se la tăvălugul de bârfe pe care-l va provoca dacă va face asta, se ridică, luă telefonul şi începu să o sune pe mama ei. O să-şi petreacă restul nopţii la părinţii ei. Dacă o să facă asta, satul poate că nici n-o să-şi dea seama că a stat singură cu un străin, vreme de o oră. Şi dacă nu vor şti, nimeni nu-i va spune ceva lui Greg.

Gândul la Greg o făcu să renunţe să mai tasteze numerele. Îşi aminti din nou modul brusc în care a plecat, doar în urmă cu două nopţi. Se aflau în apartamentul ei – contractul de închiriere al lui Greg expirase şi el îi spusese că nu mai avea rost să plătească pentru două rezidenţe şi s-a mutat la ea. Puţin înainte de miezul nopţii sunase mobilul lui, trezindu-i pe amândoi şi Sara îl privise pipăind după el. Când văzu numele pe afişaj, Greg se ridică drept, trezindu-se brusc şi spuse:

— Ce este?

Ascultase în linişte vreo cinci minute, apoi spusese:

— Nu-ţi face griji. Mă ocup eu de totul. După care închise telefonul.

Dăduse păturile la o parte, se ridicase din pat şi începuse să se îmbrace.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebase Sara clipind somnoroasă.

— Nimic. Trebuie să plec pentru o vreme, atâta tot. Dormi mai departe.

— O vreme? Ce înseamnă asta? Nunta…

— La naiba, Sara, nu începe iarăşi să mă cicăleşti, da? Ştiu când este nunta. Cum pot uita, când eu am fost cel care a pregătit totul? A intervenit ceva şi trebuie să plec. La nuntă o să fiu aici. Îşi luă apoi de pe comodă portofelul şi cheile de la maşină şi plecă. Aşa, fără nicio explicaţie.

Sara rămăsese în pat, în capul oaselor, simţindu-se ca şi cum ar fi trecut o tornadă peste ea. Nu ştia ce se întâmplase, dar Greg plecase luându-şi cu el doar trusa de bărbierit şi Sara habar n-avea când se va întoarce.

Nu reuşise să adoarmă şi cum se crăpase de ziuă începuse să-l sune pe Greg, fără răspuns.

Apoi, imediat după prânz, Luke, în mâini cu canistre cu otravă pentru gândaci, o gonise din apartamentul ei spunând că trebuia să stropească chiar atunci şi că ea se putea muta la Tess, cât timp se ocupa el de dezinsecţie. Sara începuse să-şi pună lucrurile în camera de oaspeţi, dar Luke insistase să se mute la Tess.

— Dar de ce? întrebase ea.

— Patul din camera de oaspeţi este prost. Arcurile,

spusese Like plecând.

Una peste alta, totul părea atât de ciudat, încât o vreme Sara crezuse că i se pregătise pe ascuns o seară surpriză, înaintea nunţii. Totuşi, oricât se gândea, nu găsea nicio dovadă pentru asta.

Sara auzi apa curgând şi brusc avu revelaţia că nu i-ar păsa dacă Greg ar afla că fratele lui Tess a stat cu ea în apartament. „Ce altceva puteam face?", l-ar fi întrebat ea fluturându-şi neajutorată genele. „Era în toiul nopţii şi nu avea nicăieri altundeva unde să se ducă. Îţi dai seama că nu aveam altă variantă." Zâmbi în drum spre dormitorul ei, imaginându-şi-l pe Greg furios şi gelos. Da, de fapt ar fi fost foarte bine să-i poată spune lui Greg că a fost singură cu un alt bărbat.

Închizând uşa, se gândi la lupta dintre ea şi fratele lui Tess. Chiar că se mişca repede omul ăsta! Şi când se trezise deasupra lui, îi simţise muşchii. Dar mai târziu mânuise ceainicul cu o delicateţe demnă de o gheişă. Era obişnuită cu bărbaţi ca tatăl ei şi ca Luke, care-şi lăsau farfuriile acolo unde mâncaseră.

Sara era pe punctul să adoarmă când îl auzi ieşind din baie şi îşi aminti că el nu-i răspunsese la întrebările de ce venise aici şi de ce nu o prevenise Tess despre venirea lui. Mâine, îşi spuse ea, o să

cumpere un lacăt la chepengul acela şi unul dintre ei va trebui să plece.

Capitolul 3

SARA DORMI TÂRZIU şi când se trezi în dimineaţa următoare, îi trebuiră câteva momente ca să-şi amintească ce se petrecuse în timpul nopţii. Rostogolindu-se pe burtă, se uită la duşumea. În dreptul patului se afla o carpetă, dar unul din capete era dat pe spate, ca un testament al fiascoului din noaptea trecută. Se ridică, dădu carpeta la o parte şi constată că pătratul tăiat în scândurile duşumelei era foarte vizibil.

— O să-i arăt eu lui Luke Connor, spuse ea cu voce tare. O înfuria faptul că o pusese să se mute în apartamentul lui Tess fără să-i spună nimic despre chepengul care dădea în… în ce? se întrebă ea. Faptul că omul intrase pe aici însemna că dădea spre o ieşire subterană. Şi atunci de ce nu ştia nimeni din orăşel că la Conacul Edilean exista un tunel secret? Aproape că-l putea auzi pe vărul ei spunând: „Atunci nu ar mai fi secret, nu? Uneori Luke ăsta putea să te scoată din minţi!

Sara se îmbrăcă în linişte, fără grabă. Dacă omul condusese toată ziua de ieri, tocmai de la Fort

Lauderdale, înseamnă că vroia să se odihnească. Iar când se va trezi, Sara îşi propusese să fie cordială şi politicoasă dar fermă, totuşi. El trebuia să plece. Nu putea rămâne în apartament cu ea. Una era să-i spună lui Greg că a înnoptat în acelaşi apartament cu un alt bărbat din cauza unei situaţii de urgenţă, dar alta era să-i spună că omul stătuse două nopţi – sau mai multe.

Îi trecu prin minte că ea ar trebui să plece, dar unde să se ducă? Dacă s-ar muta în camera de oaspeţi a părinţilor ei, ar trebui să asculte din nou predica mamei ei în legătură cu Greg Anders. Mai rău, va trebui să-l vadă pe tatăl ei privind-o cu ochii aceia trişti.

Sara îşi petrecuse toată viaţa în Edilean şi avea multe prietene, ca să nu mai pomenească de rude, deci putea să se ducă la oricare dintre ele, dar asta ar fi dat naştere la prea multe întrebări. Toţi ar fi vrut să ştie unde plecase Greg şi când se va întoarce. Va fi aici la timp, pentru nuntă? Iar faptul că Sara nu avea răspunsuri pentru aceste întrebări, ar fi dus la cea mai groaznică dintre ele: era Sara absolut sigură că vroia să se mărite cu el?

Nu, acolo unde se afla, în apartamentul lui Tess, atât de aproape de locul ei, aici va rămâne. Dacă avea

nevoie de schimburi sau de materiale pentru cusut, putea ajunge repede la ele. Nu trebuia decât să-şi ţină respiraţia ca să nu inhaleze fumigenele cu pesticide când intra în apartament.

Odată îmbrăcată, Sara ieşi din dormitor în vârful picioarelor şi se opri scurt la baie, remarcând că totul era aici impecabil. Nu tu fire de barbă în lavoar, nu tu pete de săpun pe uşa duşului. Era atât de exact cum o lăsase ea, încât o clipă se gândi că poate visase doar că îi intrase un bărbat în apartament, prin podea.

Ieşind din baie, se uită pe furiş la uşa închisă a celuilalt dormitor. Niciun sunet. Pe masa din bucătărie găsi un bilet. Îl luă şi-l citi.

„Dragă domnişoară Shaw", începea notiţa, într-un stil cât se poate de oficial. Iar scrisul era egal şi lizibil.

Repet, îmi pare foarte rău pentru noaptea trecută.

Nu a fost intenţia mea să deranjez pe cineva. Acum plec ta Williamsburg la o sală de forţă, după care trebuie să fac nişte curse. La unu o să iau prânzul la Williamsburg Inn şi dacă o să-ţi facă plăcere să te întrerupt puţin din munca ta şi să mi te alături, poate că voi reuşi să mă revanşez cât de cât pentru noaptea trecută. Mă întorc în jurul orei cinci şi o să pregătesc eu cina. Ce zici dacă am face cu schimbul? Dacă ai nevoie de ceva din oraş sau dacă pur şi simplu vrei

doar să stai de vorbă, te rog, sună-mă."

În josul biletului îşi trecuse numărul de mobil.

Sara aruncă biletul înapoi pe masă.

— Cât tupeu! Ce îndrăzneală! spuse ea cu voce tare. Să iau masa cu el? Imposibil ca el să nu ştie că ea era în pragul nunţii. Şi ce-a vrut, mă rog, să spună cu „dacă vrei doar să stai de vorbă?" Crede oare că ea nu are prieteni? Şi cu „schimbul" la gătit? Cât avea de gând să stea?

Furioasă, se uită în bucătărie şi văzu că el îşi ţinuse cuvântul şi făcuse curat după ceaiul luat împreună, noaptea trecută. Când deschise frigiderul, văzu că puţinele lucruri pe care le avea ea acolo erau acum frumos rânduite.

— Nu e genul meu de bărbat, spuse ea cu glas tare. Mâncă în tăcere un bol cu cereale, puse vasele murdare în maşină apoi se duse în dormitor să se apuce de lucrul ei zilnic. Dar când se uită în debara la cele trei cutii cu haine şi la duzina de toalete atârnate pe umeraşe, îi veni să închidă uşa şi să plece.

Totul era numai din cauza lui Greg, îşi spuse ea. Sută la sută, numai vina lui. De ce a trebuit să plece în felul ăsta? De ce nu i-a putut spune unde pleca şi ce anume avea atât de urgent de făcut? De ce nu-i putuse scrie şi el o notă ca aceea lăsată de fratele lui

Tess? „Draga mea Sara”, ar fi scris el, „îmi pare foarte rău dar trebuie să plec, ca să merg Aici însă trebuia să se oprească.

Cu două seri în urmă ar fi spus că ştia aproape tot ce trebuia ştiut despre bărbatul cu care decisese să se căsătorească. Petrecuseră amândoi multe ore împreună, când el îi povestise despre viaţa lui dinainte de a se fi cunoscut. Ascultase în detaliu despre cele două femei care se purtaseră atât de urât cu el, încât era de mirare că se mai putea ataşa de o femeie. Dar îi spusese că dragostea Sarei îl făcuse să uite tot ce se întâmplase înainte.

Atunci, dacă ştia atâtea despre el, cine îl sunase, fă cându-l să plece în goană? Cine, în afara Sarei, era atât de important ca să-l facă să lase totul şi să plece în felul ăsta?

Când sună mobilul, se repezi la el ca un fotbalist aruncându-se asupra mingii.

— Alo? întrebă ea cu sufletul la gură.

— Sara, draga mea, eşti bine?

Era mama lui Luke, verişoara ei prin căsătorie, dar cum femeia era de vârsta mamei ei, în buna tradiţie sudistă Sara îi spusese întotdeauna „mătuşă”.

— Sunt bine, mătuşă Helen. M-am împiedicat doar alergând la telefon. Îmi pare rău pentru costumele de

carnaval din anul acesta, dar am atâtea de făcut pentru magazinul meu, încât efectiv nu mai am timp şi pentru ele.

— Draga mea, linişteşte-te. Lucrez la ele împreună cu sora mea. Mă întrebam doar dacă te pot ajuta cu ceva, pentru oaspetele tău.

— Oaspetele meu?

— Da. Mike, fratele lui Tess. Ce bărbat politicos, săritor, nu? Când mi-a spus că stă în apartamentul lui Tess şi mi-am amintit că Luke dă cu fumigene într-al tău, m am gândit ce frumos din partea ta că l-ai lăsat să stea.

Sara se uită la ceasul de pe noptieră.

— Mătuşă Helen, este abia nouă şi jumătate dimineaţa. Cum ai aflat atât de repede despre toate astea?

— M-a lăsat din nou bateria de la maşină – dacă bărbatul ăsta al meu nu-mi cumpără chiar azi una nouă, îl jupuiesc de viu – şi Mike m-a dus cu maşina lui în oraş, aşa că pe drum l-am descusut puţin. Este un tânăr atât de plăcut şi compania lui mi-a făcut mare plăcere.

Sara îşi luă telefonul de la ureche şi se uită la el. Cât de lipsită de subtilitate poate fi o persoană? se întrebă ea. Mătuşa ei Helen făcea parte dintre

persoanele care nu-l plăceau deloc pe Greg.

— Da, este un om drăguţ, nu-i aşa? spuse dulce Sara. De ce nu-l invitaţi, tu şi unchiul James să stea la voi? Sunt convinsă că o să adore bucătăria ta.

Helen nu ezită. Spuse, la fel de glumeţ:

— Chiar mi-ar plăcea, dar ştii cum e James al meu, îi place intimitatea. Sper să ne vedem duminică la biserică. Dar ce-ar fi să-l aduci şi pe Mike? Cu Tess plecată, bietul om este atât de singur.

— Poate că vine cu Luke. Poate că sâmbătă plec cu Greg.

— Ah, s-a întors?

Sara nu avea de gând să răspundă, pentru că asta ar fi atras alte întrebări despre plecarea şi întoarcerea lui Greg.

— Ah, iartă-mă, trebuie să mă întorc la oala de pe foc. Te las acum.

— Înseamnă că-i pregăteşti ceva lui Mike. Frumos din partea ta.

— Te-am lăsat, pa, spuse Sara şi închise.

Nu, îşi spuse ea, nu o să se lase doborâtă de toate astea. Diseară o să-i spună calmă fratelui lui Tess că va trebui să plece şi cu asta, basta. Poate că era un lucru bun că mătuşa Helen aflase despre Mike. Poate că localnicii o să se ofere să-l găzduiască pe rând.

Sara se apucase tocmai de prima jachetă care trebuia ajustată, când sună telefonul. De data asta văzu că era mătuşa Mavis. „Ce bine i-o mai fi făcut şi ei?”, se întrebă ea lăsând telefonul să sune. Nici peste alte zece minute, când telefonul sună din nou şi Sara văzu că era mapa ei, nu răspunse.

Îşi luă coşul de cusut, două rochii, îşi lăsă mobilul la încărcat şi ieşi afară. Ştia că ar fi trebuit să ia mobilul, în cazul în care ar fi sunat-o Greg, dar în clipa asta nu vroia să vorbească nici cu el nici cu nimeni altcineva.

Se aşeză la măsuţa frumoasă, din fier forjat, cu scaune la fel, de sub copacul umbros şi se apucă de cusut. Avea de refăcut o jumătate de duzină de cusături la o rochie scumpă pe care proprietăreasa ei se pare că o rupsese în timp ce făcea jogging. După-amiază urma să treacă la maşina de cusut. Îşi propuse să dea drumul la HBO şi să asculte filmele, în timp ce lucra. Poate că o să găsească un film de groază care să o facă să nu se mai gândească la Greg – şi nici la bărbatul care intrase noaptea trecută în apartamentul ei.

— Bună dimineaţa.

Se uită în sus la Luke şi zâmbi. Nu avea de gând să-l lase nici pe el şi nici pe altcineva să vadă cât era de

nefericită.

— De ce nu scrii la carte?

— Trebuie să mă gândesc, spuse el ridicând o lopată. Se glumea în familie că Luke săpa gropi de câte ori era frământat de ceva.

— Joce e bine? Soţia lui Luke era obligată să stea la pat şi Sara se ducea în fiecare zi să o vadă. De mai bine de un an, Joce lucra la o biografie a bunicii ei, o femeie proeminentă în istoria Edilean-ului, dar ajunsese la un punct mort în cercetările ei şi lăsase cartea, o vreme.

— E bine. Mă rog, poate că în clipa asta nu chiar, spuse Luke zâmbind uşor. Lucrează la genealogia familiei ei şi… noaptea trecută a descoperit că noi doi suntem veri de a şaptea speţă. Cred că-şi face griji să nu nască copii retardaţi.

— Sau hemofilici, spuse Sara cu gândul la familiile regale europene, unde boala aceasta se manifesta de sute de ani, din cauza încrengăturilor dintre ei.

Luke pricepu aluzia.

— Te rog, nu-i spune asta că ar fi în stare să o adauge pe listă. Te întâlneşti cu Mike în oraş, pentru prânz?

Sara mârâi.

— Nu-mi spune că a trecut şi pe la tine!

Luke păru surprins.

— A trecut pe la mine? Nu pricep ce vrei să spui. L-am văzut azi dimineaţă pe la şase, când m-a întrebat dacă ştiu vreo sală de gimnastică în zonă şi i-am spus.

— Erai afară la şase dimineaţa?

— E ora mea obişnuită şi ai ştii şi tu asta dacă te-ai scula înainte de prânz.

— În viaţa mea nu am dormit până la prânz.

Luke se uită la ea.

— Mă rog, poate că da, dar nu mi s-a mai întâmplat de ani. Am prea mult de lucru.

— Cum te descurci cu tot ce ţi-a dat Greg de făcut?

Sara ştia exact unde vroia el să ajungă. În fond, era vărul ei şi-l ştia de-o viaţă. Deşi era cu opt ani mai mare decât ea, au fost mereu foarte apropiaţi.

— Mi-am primit deja porţia de ciorovăială pe ziua de azi, nu începe şi tu. Nu pricep de ce oraşul ăsta ţine partea unui om pe care nimeni nu-l cunoaşte. Poate că Mike Newland este un criminal în serie.

— Este rudă cu Tess, pe care o cunoaştem cu toţii. Iar când s-a măritat cu Rams a devenit una de-a noastră. Mike este fratele ei.

Sara nu vroia să se certe cu vărul ei şi nici nu vroia să discute despre viitorul ei. Decise să atace.

— Dacă vorbeşti atâta despre „noi”, de ce nu mi-ai spus niciodată nimic despre tunel? De data asta a fost folosit de cineva cunoscut – mă rog, cunoscut din punct de vedere al relaţiilor lui, nu al caracterului – dar ce-o să fac data viitoare când în camera mea o să urce un străin?

— Mike mi-a spus că îi pare rău pentru asta, dar…

— Ţi-a spus că s-a strecurat în apartamentul meu în toiul nopţii şi că m-a speriat de moarte? Ţi-a spus cumva că a vrut să cheme poliţia?!

— Tehnic, avea dreptul ăsta. El intra în apartamentul surorii lui, pe când tu…

Nu vroia să audă că Mike Newland era cel care avea dreptate.

— Cum e cu apartamentul meu?

— Bine. Azi dimineaţă am demontat vasul de closet.

— Înainte sau după ce te-ai întâlnit cu fratele lui Tess?

Luke lăsă impresia că se gândea la asta.

— După. De fapt, imediat după ce m-am întâlnit cu Mike m-am dus la tine şi am constatat că era cazul să-ţi schimb vechiul closet. Nu mi-a luat mai mult de câteva minute să-l demontez.

— Toată bucătăria trebuie remodelată dar n-ai

făcut nimic până acum.

— Da, ştiu, spuse Luke derutat parcă, dar apoi îşi ridică capul.

— Ştiu. Poate că o să-l conving pe Mike să mă ajute să îţi remobilez bucătăria. Pare să ştie să mânuiască o şurubelniţă. Dar tu o să vrei să ne găteşti prânzul în zilele respective?

Sara luă perna mare de ace şi o aruncă spre el. Luke o prinse, i-o aruncă înapoi şi plecă râzând spre grădină, cu lopata pe umăr.

La prânz, Sara intră să-şi pregătească ceva de mân care. Fusese prea ocupată să se ducă la băcănie de la plecarea lui Greg, aşa că nu avea decât o bucată de pâine veche de trei zile şi un rest de salată de ton, făcută de mama ei. Muşcând în sendvişul plictisitor, nu se putu împiedica să nu se uite la ceas. Mai avea încă timp să se schimbe şi să plece cu maşina la Williamsburg, să mănânce cu Mike la elegantul Williamsburg Inn.

Dar se gândi la toate bârfele pe care le-ar stârni acest lucru, apoi privirea aceea de ţi-am-spus-eu-că-asta-se va-întâmpla, de pe chipul „acelui bărbat" şi renunţă la idee. Se ridică, se duse să-şi verifice mobilul, dar tot niciun apel de la Greg. Primise însă trei apeluri de la cei din orăşel. Sara le ascultă în

lehamite pe toate – şi toate spuneau ce tip grozav era Mike Newland. O ajutase pe mătuşa Mavis să-şi descarce maşina şi montase înapoi lanţul de la fierăstrăul cu lanţ al unchiului Arnie – după care tăiase tot el craca respectivă. Cel mai rău apel era de la mama ei. Mike îi făcuse o vizită şi mama ei îi spunea acum că va trece mai târziu pe la ea, „să discute despre asta".

— Ce a făcut toată dimineaţa? S-a plimbat din casă-n casă, prezentându-se? Sau şi-a făcut treburile lui? strigă Sara în gura mare. O clipă se gândi că poate omul ăsta îşi petrecuse noaptea sabotând proprietăţile oamenilor, iar ziua a trecut din nou pe la toate, reparând ce stricase.

Zâmbind la gândul ăsta, puse în spălător vasele murdare, îşi strânse lucrurile, îi transmise lui Greg un mesaj şi se întoarse din nou afară. Ar trebui să-şi pună maşina de cusut pe biroul lui Tess, să dea drumul la TV şi să lucreze înăuntru, dar asta ar însemna că va fi nevoită să audă toate apelurile telefonice – sau să le explice oamenilor de ce nu le răspunsese. Dar aşa, se putea scuza că lucrase afară şi nu auzise telefonul. Cât despre Greg, dacă o s-o sune, foarte bine, să-i audă mesajul vocal.

La ora două intră să-şi facă o carafă cu ceai cu

gheaţă şi văzu că Greg tot n-o sunase. În timp ce fierbea apa, se uită la uşa închisă a dormitorului lui Mike. Corecţie, a camerei de oaspeţi a lui Tess şi se simţi cuprinsă de curiozitate. Încetişor, ca şi cum ar fi fost văzută, puse mâna pe butonul uşii. Nu ar fi surprins-o să găsească uşa încuiată, dar nu, nu era. Simţindu-se ca un hoţ, se strecură în cameră. Draperiile erau date de-o parte de la unica fereastră, patul era făcut, parcă nefolosit.

Prinzând curaj, făcu un pas şi se uită în jur. Nimic. Nicio dovadă că trecuse cineva pe acolo. Se duse la debara şi o deschise. Nici măcar o cămaşă, nici măcar o valiză, pe jos. Acum îşi dădu seama că noaptea trecută, când urcase prin tunel, nu avea nimic cu el.

Încruntându-se, Sara deschise toate trei sertarele comodei. Erau goale, la fel ca sertarele noptierelor şi nici sub pat nu era nimic. Se uită chiar şi sub cuverturile patului, dar nu găsi în toată camera nici măcar un singur lucru de-al lui.

Ieşind din cameră, se gândi la biletul lui, în care spunea că avea de făcut câteva curse. Ce misiuni secrete avea el oare în Williamsburg?

Închisese tocmai uşa în urma ei când auzi apropiindu-se o maşină şi ştiu imediat că era mama ei. Instinctul primar îi spunea când mama ei se afla în

apropiere şi uitându-se afară, văzu că avusese dreptate. Până să apuce să se gândească la o scăpare, mama ei era deja la uşă. Când o văzu pe Sara, spuse prin geamul uşii:

— Am nevoie de ajutor.

— Oare nu avem nevoie cu toţii? mormăi Sara deschizând uşa. Spre surprinderea ei, mama îi depusese pe micuţa verandă opt sacoşe cu produse de băcănie. Toate gândurile urâte şi resentimentele o părăsiră pe Sara. Mama ei ştia cât de greu muncea ea ca să termine toate modificările înainte de nuntă şi îşi asumase sarcina de a găti pentru ea. Firma Alimente Bio Armstrong– numele de fată al lui Eleanor Shaw – luase amploare de când fusese deschisă de mama ei în 1976, în propria bucătărie. Acum avea trei magazine, unul în Edilean, unul în Williamsburg iar în sezonul de vară, un mare ştand cu fructe şi legume, pe autostrada spre Richmond.

Angajase aproape o duzină de femei care să pregătească mâncarea ce se vindea aproape pe loc, plus alte cincisprezece care să se ocupe de prăvălii. Faptul că mama ei îşi rupsese din timpul atât de preţios ca să se ocupe de nevoile fiicei, o făcu pe Sara să uite orice nemulţumire. Da, chiar avea cea mai minunată mamă din lume.

Sara o cuprinse cu braţele pe după gât şi o îmbrăţişă cu putere.

— Mulţumesc. Eşti cea mai bună mamă… Cea mai bună prietenă… Pe care a avut-o vreodată cineva. De unde ai ştiut că eram pe pragul de a muri de foame?

Când Eleanor fu eliberată, îi înmână Sarei două pungi.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, puişorul meu, dar Mike a cumpărat toate astea.

Sarei îi căzu faţa.

— Mike? Fratele lui Tess?

— Locuiesc cumva cu tine mai mulţi de Mike?

Sara puse cumpărăturile pe bufetul de lângă frigider.

— Bine, spune-mi ce act de eroism de o monumentală importanţă a făcut el pentru tine, astăzi?

Deschizând frigiderul, Ellie ridică dintr-o sprânceană spre fiica ei.

— De ce eşti atât de tensionată? Pentru că viitorul tău soţ te-a părăsit practic în faţa altarului sau pentru că nu te-a sunat deloc?

— De unde ştii… Sara se opri când îşi dădu seama că de fapt mama ei nu era sigură de ce spusese decât în clipa în care izbucnirea ei o trădase.

— Bine, fie, dă-i drumul. Spune ce ai de spus şi pleacă. Am de lucru.

— Întotdeauna ai.

Ellie puse o varză cavoio nero în sertarul pentru legume şi reglă nivelul de umiditate.

— De fapt s-ar părea că acum ai atât de mult de lucru încât n-ai timp nici să te hrăneşti, cu atât mai puţin pentru familie şi prieteni.

Sara mai auzise toate astea. Căutând în pungă, scoase o bucată mare de brânză Parmigiano-Reggiano.

— Dar nu am…

— O râzătoare pentru parmezan? Fii liniştită, Mike s-a ocupat şi de asta. A cumpărat una de. La mine. A plătit cu o carte de debit. Ştii, genul de card care-ţi ia instantaneu banii din cont.

Sarei nu trebuia să i se spună unde vroia mama ei să ajungă. Nu mult după ce îl prezentase pe Greg familiei, acesta se oprise la băcănie şi îşi umpluse un cărucior cu semipreparate scumpe – după care ieşise cu el din magazin fără să plătească. Când şeful magazinului a venit după el, Greg i-a spus că poate lua orice, pe gratis, de vreme ce „prietena" lui este proprietara magazinului. Şefului i-au trebuit câteva momente să priceapă că era vorba despre Sara şi nu

despre Ellie. După care Sara trebuise să suporte furia lui Greg, cauzată de refuzul viitoarei lui soacre să-i dea pe gratis tot ce-i poftea lui inimioara. De atunci, Sara a fost cea care s-a ocupat de târguieli, plătind pentru orice, deşi ea chiar avea un discount de angajat. Nu-i spusese asta lui Greg, pentru că nu avea chef să-i explice ore în şir, dar ea primea multe articole pe gratis.

Acum, în timp ce continua să despacheteze alte şi alte alimente – nimic semipreparat – Sara se gândea cum să o câştige de partea ei pe Ellie. Părerea bună despre Mike Newland depăşise orice limite.

— Ascultă, mamă, ştiu că pare un tip cât se poate de drăguţ şi că este fratele lui Tess, dar nu ştiu, instinctul îmi spune să nu am încredere în el. Când o să-ţi spun cum a pătruns în apartamentul meu în toiul nopţii…

— Ştiu. A venit prin vechiul tunel.

Sara se opri cu mâna pe o punguliţă din pânză, refolosibilă, plină cu ardei chili.

— De unde ştii de tunel?

— Mi-a spus mătuşa Lissie când eram copil, dar pe atunci tunelul era închis. Luke l-a redescoperit în anul dinainte de a o cunoaşte pe Joce. Ştii, pe vremea când era atât de deprimat încât nu avea dialog cu

nimeni. L-a rugat pe tatăl meu să-l ajute să-l refacă. Îţi imaginezi tu că tata putea face aşa ceva fără ca eu să ştiu? Eu eram cea care-i spăla hainele murdare şi-l spălam pe spate de tencuială.

— Cine altcineva mai ştie de tunel?

— Viu sau mort?

Sara scutură din cap.

— Fie, mulţi oameni de vârsta ta sau mai bătrâni, ştiu despre tunel, dar asta nu e o scuză pentru el – pentru acest străin – să îl folosească. Eu cred că a vrut să mă sperie.

— Şi ce, vroiai să ciocănească la uşa apartamentului despre care credea că era gol?

— Dacă el şi Tess sunt atât de apropiaţi, de ce n-a ştiu că stau aici? Şi de ce camera lui este goală? A apărut aici, în toiul nopţii, fără nimic. Nu crezi că pare puţin cam ciudat?

Ellie îşi întoarse privirea de la frigider.

— Nu şi dacă apartamentul tău a fost mistuit de flăcări şi nu ai rămas decât cu hainele de pe tine.

Sara se zgâi mută la mama ei.

Ellie se îndreptă, cu mâna pe şale. Avea şaizeci şi doi de ani şi era o femeie bine – după cum spunea ea, datorită faptului că nu mânca alimentele otrăvite din comerţ – dar nu semăna deloc cu fiica ei. Frumuseţea

delicată a Sarei venea de la sora mamei ei, Lissie, o femeie de o frumuseţe de alabastru.

— M-am gândit eu că probabil nu ţi-a spus de ce a venit în toiul nopţii şi de ce camera lui – în care înţeleg că ai cotrobăit – este goală. Bietul om nu mai are nimic, l-am comandat eu kilturi.

— Ce-ai spus?

— L-am luat măsurile, am sunat la atelierul din Edimburgh şi i-am comandat două costume scoţiene complete, unul de purtare şi unul pentru la jocurile din timpul târgului.

— La jocuri? La târg? Vorbeşti cumva despre jocurile scoţiene? Aruncarea cablului? Aruncarea bilei metalice? Luptele înscenate? Fraţii Frazier o să-l măcelărească.

Ellie îşi fixă fata cu privirea.

— Ce ai de fapt, cu omul ăsta? Este clar mai bun decât…

Cum mama ei părea gata să spună mai multe, Sara o avertiză:

— Dacă ai de gând să mai spui ceva rău despre Greg, te rog să te abţii.

— Nici prin cap nu mi-a trecut.

— Asta doar pentru că nu mai ai ce spune.

— Aşa crezi? Lasă-mă trei ore şi n-o să mai termin.

Sub privirea Sarei, Ellie ridică mâinile, a capitulare.

— Bine, gata cu cearta. În fond, nu e treaba mea. Aşa că spune-mi mai bine cum stai cu lucrul?

Sara vroia să facă uitat subiectul Greg.

— Bine. La ce a cumpărat toate astea? Vrea să deschidă un magazin rival?

— E tot ce are Mike nevoie ca să gătească.

Chipul lui Ellie deveni ca fermecat.

— N-am întâlnit încă un bărbat care să nu fie de meserie şi care să se priceapă atât de bine ca el la alimentele bio. Cred c-am discutat zece minute numai despre beneficiile seminţelor de în.

— Sună fascinant.

Ellie ignoră remarca ironică.

— Mike mi-a dat o reţetă de supă de păstârnac, pe care o s-o încerc în seara asta pe tatăl tău, care o să joace golf cu el, sâmbătă.

— Cine cu cine?

— Mike şi tatăl tău.

— Tata are de gând să joace golf cu un bărbat jumătate din vârsta lui, pe care nici nu-l cunoaşte? Cu un poliţist?

— O să-i spun lui Mike să-şi lase pistoalele acasă, iar Henry îşi poate pune vesta antiglonţ. Dar nu mi-ai răspuns la întrebarea mea, ce ai împotriva omului

ăstuia, care, apropo, nici măcar nu este chiar atât de tânăr. Are treizeci şi şase de ani şi în mai puţin de trei ani poate ieşi la pensie. Mă întreb unde se va stabili?

— Mamă, dacă-ţi închipui că omul ăsta şi cu mine…

— În viaţa mea nu mi-a trecut prin cap să mă interferez în viaţa scumpelor mele fete. De fapt, mă gândeam la Mike şi la Ariei: N-ar face un cuplu adorabil?

— Ariei? Ariei Frazier? Ce caută ea în oraş? Se repezi Sara, şocată.

— Sara, draga mea, ai uitat că Ariei trăieşte aici?

— Nu mai trăieşte aici de la terminarea liceului, când a declarat în public că abia aşteaptă să plece, că s-a săturat de afundătura asta şi de noi toţi.

— Şi asta a şi făcut. A urmat medicina, a terminat-o şi acum îşi ia o pauză înainte de a-şi începe infernalul rezidenţiat. După care va fi. Doctor – şi intenţionează să-şi deschidă o clinică aici, în Edilean.

Sara se gândea că mama ei o privea ca şi cum ar fi aşteptat să spună ceva, doar că ea habar n-avea ce ar fi putut zice. Ariei era cu un an mai mare ca ea şi familia ei trăia în Edilean de tot atâta timp ca şi a ei. De la începutul începutului, toţi Frazierii se ocupaseră cu vânzarea a tot ce se mişca pe roţi,

biciclete, căruţe, tractoare sau automobile Lamborghini. Se spunea – dar nimeni nu deţinea vreo dovadă – că primul Frazier fusese cel mai bun prieten al lui Angus Metern Harcourt, bărbatul care fondase Edileanul. Se mai spunea – dar tot fără cea mai mică dovadă – că primul Frazier fusese cel care condusese căruţa aceea plină cu aur, pe baza căreia se înfiinţase orăşelul. Pe vremea când Sara se afla în clasa întâia iar Ariei într-a doua, aceasta îi spusese Sarei că bunicul ei zicea că de fapt conacul Edilean ar fi trebuit să revină familiei lor. Aceasta fusese prima dintre nenumăratele certuri dintre Sara şi Ariei.

— Văd că taci. Nu crezi că Ariei şi Mike ar putea fi un cuplu grozav? spuse Ellie.

— De unde să ştiu eu? Pe el nu-l cunosc iar pe ea nu am mai văzut-o de ani de zile.

— Ah! Este superbă! Păr roşu, lung şi ochi albaştri, întunecaţi. Şi deşteaptă, fireşte. Aşa cum a fost dintotdeauna. Iar Mike este efectiv un bărbat bine.

— Da, dacă-ţi plac poliţiştii.

Ellie făcu ochii mari.

— Cred că toată croitoreala asta pe care te pune Greg s-o faci ţi-a stricat vederea.

— Ştii ceva? Dacă mai spui un cuvânt despre Greg, o să…

Ellie o porni spre uşă.

— La ultima noastră discuţie, ţi-am spus că nu o să mă bag în povestea asta a voastră. Fiecare are dreptul la propriile lui greşeli, iartă-mă. Nu am vrut să sune aşa. Plec, acum. Dar Sara, fetiţa mea, chiar cred că poţi fi puţin mai înţelegătoare cu Mike. Apartamentul lui, cu tot ce avea în el, a ars şi singura lui rudă este sora lui. Şi…

— Şi ce?

— Mama obişnuia să-mi vorbească despre bunica lui Tess şi a lui Mike. După moartea părinţilor lor, ea a fost cea care i-a crescut, iar mama spunea că Prudence Farlane era cea mai furioasă fiinţă pe care a cunoscut-o vreodată, că în ea mocnea un adevărat vulcan de ură. Dacă Mike poate ieşi la pensie atât de devreme, înseamnă că a intrat în armată încă din adolescenţă. Gândeşte-te, Sara, era încă un copil. Cred că ar trebui să ai puţină compasiune pentru omul ăsta.

Sara stătu puţin înainte de a răspunde.

— Frumoasă încercare, mamă, dar eu tot cu Greg o să mă mărit.

Ellie râse.

— Am făcut tot ce-am putut. Şi spune-mi şi mie ce intenţionează să facă cu varza asta. Aş putea

introduce reţeta în buletinul magazinului.

Spunând asta, Ellie se opri în uşă.

— Şi chiar nu crezi că e un bărbat bine?

— Eu cred că e homo, minţi Sara.

Ellie râse din nou.

— Mă întreb dacă am fost şi eu vreodată aşa de tânără ca tine. Pe curând.

Cu asta, părăsi apartamentul şi Sara se lăsă pe uşă, cu un sentiment de uşurare.

Capitolul 4

SARA REUŞI SĂ SE LINIŞTEASCĂ puţin abia spre sfârşitul după-amiezii. Ştia că nervozitatea ei era cauzată mai ales de faptul că de câteva zile bune nu mai avea nicio veste de la Greg. Dar şi de strădania ei de a-i face pe oamenii din Edilean să-l placă pe bărbatul pe care-l iubea. Dacă Greg i-ar permite să le povestească adevărul despre viaţa lui cu adevărat grea, ştia că oamenii ar fi înţeles. Copilăria lui fusese atât de înfricoşătoare încât şi acum mai avea probleme când se afla în societate. El recunoscuse chiar că era gelos pe dragostea pe care cei din Edilean i-o arătau Sarei.

Ascunzându-şi lacrimile care îi sfâşiaseră aproape inima Sarei, Greg îi spusese:

— Am încercat, am încercat enorm să-i fac să mă placă. Nu am înţeles ce S-a petrecut la băcănie. Am crezut că de vreme ce prăvălia aparţine mamei tale, aceasta împarte totul cu fiica ei.

Sara nu ştia ce să spună. Mâncarea era pe gratis pentru ea, dar nu pentru el.

— Cred că este o chestiune de contabilitate. Şi de inventar. O să vorbesc cu mama şi o să văd ce…

— Nu! Nu vreau să facă nimic special pentru mine. Dacă mama ta nu vrea să-i mănânc mâncarea, aşa să fie. O să mergem la o băcănie din Williamsburg.

— Dacă m-ai lăsa să-i povestesc despre trecutul tău…

Dar Greg îi interzicea întotdeauna acest lucru şi ea înţelegea de ce. Spunea că vrea ca oamenii din Edilean să-l placă pentru propriile lui merite – aşa cum o făceau oamenii din afara localităţii. Uneori, Greg spunea:

— După aceea, noi doi o să locuim aici.

— După ce? întreba ea, dar el nu-i răspundea niciodată.

— Te deranjez?

Îşi ridică privirea şi-l văzu pe Mike Newland în picioare, lângă masă, cu două pahare de ceai rece, în mâini.

— Am văzut că al tău era gol, aşa că… Am făcut rău?

— Nu, spuse ea încercând să-şi netezească fruntea. Dacă omul ăsta o să mai stea pe aici, o să facă riduri de la atâta încruntare, continuă ea în gând.

Mike puse paharele pe masă şi se aşează pe scaunul gol.

— Te superi?

Sara continuă să coasă.

Mike spuse cu vocea lui răguşită:

— Ascultă, cred că noi doi am început ieri pe picior greşit.

O vreme, Mike păru să nu mai ştie ce să spună.

— Ai avut o zi plăcută?

— Tu, se pare că ai fost foarte ocupat. Ai ajutat vreo o mie de oameni, nu? Glasul ei trăda ostilitate.

— Eu, ah… Mike bău zdravăn din ceai. Domnişoară Shaw, ştiu că te-am ofensat noaptea trecută, dar am crezut că intru într-un apartament gol. Poţi fi sigură că şi tu m-ai surprins la fel de tare.

Sara îşi puse lucrul pe masă.

— Ai dreptate. Sunt nepoliticoasă. Asta doar pentru că… Dar nu contează, termină Sara alungându-şi ideea cu un gest al mâinii.

— Ba nu, spune-mi. Sunt un bun ascultător.

Dar cum Sara continua să-şi bea ceaiul în tăcere, privind spre grădină, Mike spuse:

— Are cumva vreo legătură cu prietenul tău care lipseşte?

— Cu logodnicul meu.

— Scuze. Mi s-au spus atâtea vrute şi nevrute în dimineaţa asta, încât nu mai pot ţine pasul cu ele. Apropo, cine este Ariei?

— O verişoară de departe. După mama mea, este cea mai frumoasă, mai deşteaptă şi mai talentată femeie care a apărut vreodată pe pământul ăsta – mă rog, după cele două surori perfecte ale mele, desigur.

Mike o privi o clipă, apoi se ridică de pe scaun.

— Se pare că ai avut o zi grea. Ce-ar fi să intri şi să mă laşi să-ţi gătesc ceva?

Cum Sara ezita, Mike spuse:

— Asta făceam cu Tess, de când eram mici.

Era atât de plăcut să îţi zâmbească cineva, încât Sara îşi luă lucrul şi îl urmă docilă în casă. Se aşeză la masă, în timp ce el îşi lua bucătăria în primire. Îşi legă în jurul taliei un şorţ şi începu să scormonească în frigider. Scoase de acolo un avocado, smântână şi două lime.

— Vorbeşte-mi, spuse el în timp ce punea totul pe masa de lucru şi se întindea după un cuţit, din

suportul de lemn.

Sara îl privea mişcându-se prin bucătărie. Mike sfărâmă un căţel de usturoi cu latul cuţitului uriaş, ca şi cum ar fi fost un bucătar profesionist.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu apartamentul tău.

Mike ridică din umăr.

— Riscurile meseriei.

— A fost incendiat din cauza meseriei tale?

Întorcându-se, Mike îi zâmbi cu toată faţa.

— Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să vorbesc despre mine sau despre meseria mea. Aş prefera să aud despre tine. Nu te măriţi cumva peste câteva săptămâni? E frumoasă rochia ta de mireasă? o întrebă, cojind un avocado.

— Este drăguţă, spuse Sara ascunzându-şi zâmbetul în ceaiul ei rece. Era clar că nu semăna cu bărbaţii pe care-i ştia ea.

— A fost rochia de mireasă a străbunicii mele, Lissie.

Mike puse în faţa ei un bol cu pasta de avocado preparată de el, împreună cu un altul, plin cu tortilla chips.

— Şi când o să mă întâlnesc cu logodnicul tău?

Deci a şi început să o asalteze cu întrebările astea

agasante, pe care i le punea toată lumea! îşi spuse Sara. Îi venea să arunce cu bolul în el şi să izbucnească în lacrimi. Dar în clipa următoare Mike scoase din frigider o carafă aburită cu margaritas şi îi turnă un pahar. Îl bău dintr-o singură suflare. Mike o privi cu ochi mari, dar îi turnă imediat un altul.

După ce mai sorbi, îndelung, Mike spuse:

— Te simţi mai bine?

Sara înclină din cap şi scormoni în bolul cu chipsuri.

— Presupun că că toată lumea te întreabă despre el, dar tu nu ştii când se întoarce, deci nu le poţi răspunde.

— Întocmai, spuse Sara simţindu-se relaxată pentru prima oară de la plecarea lui Greg.

— Poate că a plecat acasă, spuse Mike punând felii de pere pe frunze de salată.

— Aici trăieşte. Cu mine.

— Nu, vreau să spun că a plecat poate la părinţii lui.

— Ah.

Mike presără peste salată nuci pi non şi turnă deasupra oţet de zmeură.

— Ai sunat la părinţii lui? o întrebă el în timp ce-i punea în faţă o farfurie.

Sara mormăi ceva, drept răspuns.

— Scuze. Nu am auzit ce-ai spus.

Sara continuă să mestece salata.

— Nu ştiu unde locuiesc părinţii lui – sau dacă mai locuiesc. Mi-a povestit ceva despre nişte experienţe extrem de neplăcute din copilărie, Dar nu mi-a dat detalii sau adrese.

— Ah, făcu Mike şi întorcându-se cu spatele la ea îşi spuse că Ştefan chiar avusese parte de câteva lucruri extrem de neplăcute, în copilărie. Petrecuse doi ani într-o închisoare pentru minori, pentru furtul unei maşini, şase luni pentru tentativa de jefuire a unui magazin cu bijuterii şi fusese arestat de două ori pentru furt din buzunare. La optsprezece ani Ştefan devenise un delincvent experimentat şi de atunci nu mai fusese arestat.

— Deci nu ştii nimic despre familia lui?

— Nu! Şi să nu începi şi tu că avem cu toţii dreptul la intimitate şi în plus, am auzit destule plângeri la adresa lui de la mama, de la tot târgul ăsta. Pariez că şi tu ai lucruri pe care nu vrei să le ştie toată lumea.

— Întreabă-mă tot ce vrei. Sunt ca o carte deschisă.

Scoase cele două găini Cornish pe care le comandase de dimineaţă şi începu să le umple repede cu orez sălbatic şi ierburi, pe care le pregătise

înainte de a ieşi afară, după Sara. Una dintre părţile bune ale faptului că lucra sub acoperire era aceea că trebuise să se specializeze în multe domenii. Unul dintre cele mai convenabile episoade au fost cele optsprezece luni petrecute ca şef, într-un restaurant din Arizona. În zece minute putea pregăti o fahita.

— Unde ai crescut?

— În Akron, Ohio.

— De ce nu vorbeşte niciodată Tess despre copilărie?

— Credeam că mă întrebi despre mine, nu despre Tess.

— Ea este prietena mea; tu eşti un străin pentru mine.

Mike legă găinile. Odată legase la fel un om, picioarele împreună, mâinile la spate, cu sfoara coborâtă în jos, prin faţă.

— Ai dreptate. Tot ce este despre mine, este despre Tess. Părinţii noştri au fost ucişi într-un accident de maşină când eu aveam doisprezece ani iar Tess avea cinci şi am fost crescuţi de bunicii maternali.

Mike băgă păsările în cuptor.

— Am auzit de bunica ta.

— Sunt convins. Ţi s-a spus ce femeie furioasă era?

— Da, spuse Sara repede. Bunicul tău era un om drăguţ?

Mike se uită la ea.

— Îl vedeam rar. Bunicul spunea că trebuia să călătorească mult cu serviciul lui, dar după moartea sa, în ’99, am aflat că de fapt avea o a doua familie.

— Dumnezeule Mare! Sara se întrerupse cu furculiţa în drum spre gură, uitându-se la Mike, în timp ce acesta e aşeza la masă, în faţa ei.

— Acum începi să pricepi de ce nu-i place lui Tess să vorbească despre copilăria ei?

Sara continua să se uite la el.

— Da. Te rog, povesteşte-mi mai multe, am nevoie de ceva care să mă distragă de la problemele mele. Mama mi-a spus că ai intrat în poliţie încă din adolescenţă.

Mike ezită. Niciodată, de-a lungul activităţii lui sub acoperire, nu i se ceruse să spună adevărul despre el însuşi. Dar în orăşelul acesta existau oameni care ştiau adevărul despre bunica lui, deci dacă ar fi minţit, Sara ar fi aflat.

— Cum eu eram mai mare, mă interpuneam între Tess şi bunica, dar asta era tot ce puteam face. În seara în care am absolvit liceul, am avertizat-o pe bătrână că dacă se va atinge de Tess, o voi omorî.

După care am plecat din oraş.

— Sigur, n-ai fi făcut-o. Adică n-ai fi omorât-o.

Mike îşi ridică ochii din salată, dar nu spuse nimic...

— Şi ce-ai făcut după ce ai plecat?

— Cum îmi dorisem dintotdeauna să văd oceanul, am… Mike se întrerupse, zâmbindu-le amintirilor.

— Am aruncat în sus o monedă, să văd în ce direcţie s-o iau şi a câştigat Coasta de Est – sau a pierdut, cred. Am ajuns cu chiu cu vai în Florida şi m-am oprit la Fort Lauderdale.

Mike mai luă din salată.

— Lucrurile s-au înlănţuit şi iată-mă intrând în forţele de poliţie. Unde sunt şi acum. Mike îşi ridică din nou privirea spre ea.

— Şi Tess?

— S-a descurcat şi ea bine, da?

— Nu, te întrebam când te-ai întors la ea?

— Când a terminat liceul, eu eram afară, aşteptând-o. Îi luasem deja bagajele de unde le aruncase ea pe fereastra dormitorului, l-a azvârlit bunicii în faţa pelerina şi pălăria de absolvent, ne-am urcat în maşină şi duşi am fost.

Mike spusese tot ce putuse fără a revela nicio informaţie reală şi se încruntă. Domnişoara Sara Helena Shaw era o tânără foarte curioasă. Ştia că îi

scotocise prin cameră, în lipsa lui. Din obişnuinţă, lăsase semne la sertare şi aliniase covoraşul cu marginile duşumelei. Când revenise, totul era uşor deranjat. Era fericit că-şi lăsase caseta cu arme în compartimentul ascuns sub carpeta din portbagaj.

Se ridică să se uite în cuptor.

— Deci pe cine cunoşti mai bine, acum? Pe mine sau pe bărbatul cu care vrei să te măriţi?

— Ce întrebare ciudată. Pentru că nu i-am cunoscut pe părinţii logodnicului meu, nu înseamnă că nu ştiu totul despre el. Ştiu ce îi place să mănânce, cum conduce maşina, ce planuri de viitor are, ştiu despre ultimele două prietene ale lui, care i-au frânt inima, despre…

— Ce planuri de viitor are? întrebă Mike aspru.

Sara îşi privi mâinile.

— Cele obişnuite. Un cămin şi copii. Sara nu avea de gând să-i vorbească despre anticoncepţionalele pe care le înghiţea, despre cât de scrupulos era Greg în privinţa protecţiei şi despre cât de vag era el în privinţa momentului în care avea de gând să înceapă să aibă copii.

— Şi zici că va rămâne aici, în Edilean? Ţi-a spus asta clar? Ce a spus, de fapt? în clipa în care îi ieşiră cuvintele din gură, Mike înjură curiozitatea din vocea

lui şi speră că Sara nu îşi va da seama.

Dar ea şi-a dat.

— Ei au pus-o pe Tess să-ţi spună să vii aici? Sara se ridică în picioare.

— Tess să-mi spună să vin aici?! Nu înţeleg ce vrei să spui. Care „ei”? se miră sincer Mike.

— Târgul ăsta. Ei cred că au drepturi asupra mea. Alţii vin, pleacă, dar nu eu. Micuţa, dulcea Sara Shaw rămâne acasă şi îi ajută pe oameni. Toţi ceilalţi pleacă aiurea, fac diverse, dar eu stau aici şi îi privesc întorcându-se cu carierele lor, cu soţii lor şi cu adorabilii lor copilaşi. Dar buna, bătrâna Sara rămâne mereu aici.

Punându-şi mâinile pe masă, se aplecă spre el.

— Le poţi spune tuturor: surorii tale, lui Ramsey, lui Luke, tuturor – poate că nu le-o plăcea lor de Greg, dar mie îmi place. M-a făcut să realizez şi eu ceva. O fi el uneori abrupt şi brutal, dar ce! puţin îmi dă speranţe pentru viitor.

Sara se aplecă acum la doar câţiva centimetri de faţa lui.

— Cât despre tine, domnule Newland, poţi renunţa să mai încerci să smulgi informaţii de la mine sau să mă seduci ca să mă îndepărtezi de Greg sau mai ştiu eu ce ţi-oi pus în cap, pentru că nu ţine. Înţelegi? Nu

mă interesezi nici tu şi niciun alt bărbat, aşa că poţi pleca imediat.

Spunând acestea, o luă pe hol spre camera ei şi trânti uşa.

Mike se lăsă pe speteaza scaunului, sincer uluit. Habar n-avea de ce tocmai fusese acuzat. „Să o seducă”? Nici măcar nu se apropiase de ea.

Mike îşi trecu mâinile peste faţă. Instinctul îi spunea să ciocănească la uşa ei şi să încerce să-i vorbească, dar cum nu ştia ce să-i spună, gestul ar fi fost inutil. De ce nu a îndreptat o armă frumoasă, uriaşă spre el? Un revolver. Unul semiautomat ar fi fost o alegere bună. L-ar fi putut spune „Dacă te apropii de mine, te omor”. I se mai spusese de atâtea ori asta şi ieşise întotdeauna cu bine din situaţie.

Cuptorul îl anunţă că găinile erau gata, le scoase şi ieşi afară ca să o sune pe Tess.

Tess îi răspunse la al doilea ţârâit.

— Ce părere ai despre ea? îl întrebă Tess, ne obosindu-se cu preliminariile.

— Este foarte stresată. Şi ştie că mint.

Ceea ce o ului atât de mult pe Tess încât abia reuşi să spună ceva.

— Dar tu minţi întotdeauna. Doar asta te face atât de bun în meseria ta. Tu minţi despre… despre ce

pastă de dinţi foloseşti, dar lumea nu se prinde niciodată.

— Eşti convinsă că eşti de partea mea?

Tess nu râse.

— Nu mai pricep nimic. Sara crede fiecare cuvinţel al unui tip pe care tot târgul îl crede un ticălos şi nu te crede pe tine?

— Cine poate înţelege asta? Vocea lui Mike îi trăda mirarea. Am tratat-o ca pe o prinţesă, am gătit pentru ea, am făcut curat după amândoi, dar ea tot mă acuză de… Chiar nu pricep de ce este atât de furioasă pe mine.

— Şi oamenii din Edilean? Nu noii veniţi, cei care o cunosc pe Sara. Ei ce spun?

Mike se gândi puţin înainte de a răspunde.

— Am stat de vorbă în dimineaţa asta cu vreo câţiva şi par sincer îngrijoraţi pentru ea. Nu vor ca ea să sufere.

Tess ştia bine ce vroia el să spună.

— Orăşelul ăsta este uluitor, nu-i aşa? Oamenilor ăstora chiar le pasă unii de alţii. Sigur, trebuie să faci parte dintre ei ca să beneficiezi de această grijă, dar aşa este.

— Nu seamănă cu ceea ce ni s-a spus nouă despre locul ăsta, nu?

Tess râse tare.

— Câtuşi de puţin. Ai stat de vorbă cu cineva care a cunoscut-o pe bunica?

— Nu şi nici nu vreau. Prefer să cred că toată mizeria aia a fost îngropată odată cu ea.

— Şi eu. Iar acum aş vrea să ştiu ce crezi tu despre Sara.

— Cred că este…

— Este ce?

— Frumoasă.

— Cât de frumoasă?

— Mă face nervos.

— E chiar aşa de rău?

— Se înfurie pe mine din orice, dar mi-e imposibil să-i răspund în acelaşi mod cuiva care poartă haine făcute parcă de îngeri.

— Ştiu. Sara poartă mâneci lungi chiar şi în cele mai toride zile. Îşi comandă cea mai mare parte din materiale în Irlanda şi îşi face singură hainele. Se potrivesc cu pielea ei ca de porţelan, nu crezi?

— Da, aşa este, spuse el cu o voce joasă, guturală.

— Ce zici de Sara ca femeie? E grozavă, da?

— Nu cred că am văzut-o aşa cum este de fapt, dar mi-a plăcut ce mi s-a spus despre ea. Tot satul crede că este o adevărată sfântă. Se oferă voluntar să ajute

pe toată lumea. Câştigă atât de puţin, încât dacă n-ar fi mama ei să o hrănească, ar muri de foame.

Tess era fericită că Mike nu o putea vedea, pentru că era toată numai zâmbet. Ştia că el nu avusese niciodată o relaţie serioasă cu o femeie, că toate „întâlnirile" lui erau întotdeauna legate de cazurile sub acoperire la care lucra. Odată avusese o relaţie toridă cu soţia unui baron al drogurilor, ca să afle detalii despre acesta. În momentul arestării, femeia i-a ars o palmă cu atâta forţă – şi el a lăsat-o – încât a trebuit să poarte o săptămână colierul Minervei. Numai Tess a ştiut cât de afectat a fost Mike după povestea aceea. O îndrăgise pe femeia aceea, îi îndrăgise chiar şi pe cei doi copii ai ei. Tess a fost cea care a avut grijă de el după încheierea cazului şi văzuse prin ceea ce trecea el.

— Am aranjat o întâlnire pentru tine, mâine, spuse ea.

— Pentru ce?

— Ca să vezi casa aceea despre care-ţi vorbesc de un an de zile. Agenţia se află în Williamsburg şi dacă tot eşti acolo, poţi s-o faci.

— Dar eu sunt aici pentru un caz, poate altădată. Aş putea să…

— Nu! Fără alte amânări. Am aranjat întâlnirea şi

ţi-am trimis adresa. Te duci acolo mâine la două, semnezi hârtiile şi locul e al tău.

— O fermă! Ce să fac eu cu o fermă?

— Nu o luăm iar de la început! spuse Tess cu dinţi strânşi. Îţi place sau nu, i-am jurat bunicii că într-o zi familia noastră va intra în posesia acelui loc şi eu mă ţin de promisiune. Tess nu îi va spune niciodată fratelui ei, dar ea jurase pe viaţa lui şi avea superstiţioasa groază că dacă nu-şi va respecta jurământul, femeia aceea groaznică se va scula din morţi şi se va răzbuna.

Mike îi întrerupse lui Tess amintirile urâte. De fapt, ce altceva putea face el după ce se va retrage din poliţie, decât să vină să locuiască aproape de ea?

— Mai spune-mi o dată de ce nu vreţi*să locuiţi voi, tu şi Rams, acolo?

— Rams are un teren pe care vrea să construiască ceva. Dar ţi-am mai spus toate astea. Şi ţi-am mai spus că o să-ţi placă ferma aia străveche. Renovarea ei o să ţi umple timpul după pensionare.

Vocea lui Mike redeveni glumeaţă.

— Bine şi care sunt planurile tale pentru mine, cu ferma aia? O să trebuiască să cultiv porumb? Sau poate că voi ăştia de pe aici cultivaţi bumbac?

— Oricum, ar fi ceva mai bun decât treaba asta

urâtă pe care o faci acum. Dar când o s-o vizitezi, nu uita de bătrânul care are grijă de ea. Îşi primeşte oaspeţii cu puşca, aşa că ai face bine să te anunţi dinainte.

— Doar nu vorbeşti despre bătrânul… Cum îi zice?

— Brewster Lang.

— Exact. Cum să uit numele ăsta? Singurul prieten adevărat al bunicii, din tot Edileanul. Doar nu crezi că este la fel de rău ca ea?

— Cred că poate chiar el a învăţat-o tot ce ştia ea.

Mike fluieră încetişor.

— Nu poate fi chiar aşa de rău.

— Dacă te duci la fermă neanunţat, spune-mi şi mie, să alertez spitalul că va veni cineva ciuruit de alice.

— S-a făcut. Doar că trebuie să se apropie de o sută de ani. Se mai poate mişca?

— Aici nu este New York, unde ţi se trimite totul la comandă, presupun deci că trebuie să se hrănească. Dar uite că vine Rams. Te-am lăsat.

Mike râse.

— Am uitat să te întreb cum îţi merge în luna de miere?

Vocea lui Tess deveni o şoaptă.

— Sunt mai mult ca sigură că am rămas

însărcinată, dar. Încă nu i-am spus lui Rams. Cumpără-i un ponei copilului şi păstrează-l la fermă. Te iubesc, pa. Şi Tess închise telefonul.

Când Mike închise şi el, fu surprins să descopere ce stare de bine îi dăduse vestea ei. Un copil? Aproape că şi vedea băieţelul.

— Şi eu, la o fermă, spuse Mike cu voce tare. Un copil, un ponei şi o fermă. Poate c-ar fi mai bine să mă împuşc chiar acum.

Intră în casă, mâncă singur, împachetă resturile şi le puse în frigider. Se duse să alerge puţin şi la întoarcere văzu că uşa Sarei era tot închisă, doar că se vedea o lumină înăuntru. După duş îi vârî un bilet sub uşă, în care îi spunea că se ducea şi el să se culce şi că o ruga să mănânce ceva.

Când se băgă în pat, ascultă dar nu auzi nimic. Îi părea rău că întrebările lui o înfuriaseră în asemenea hal încât se culcase nemâncată.

După alergare, se oprise la maşină să scoată câteva dosare pe care i le dăduse căpitanul şi îl prinse miezul nopţii studiindu-le. Deşi citise dosarele, nu avusese vreme să studieze rapoartele detaliate.

Nu mai fusese niciodată implicat în activitatea Diviziei Crime Financiare, aşa încât era fascinat acum, citind despre modul de lucru al familiei

Vandlo. Ştefan lucra obişnuit – seducea şi lua – dar Mitzi era mai interesantă. Ceea ce făcea ea era perfid şi trăda o totală indiferenţă pentru calitatea vieţii omeneşti.

Până în urmă cu câţiva ani, Mitzi trăise la nord de New Jersey şi opera la New York, unde escroca femeile bogate. Le atrăgea la ea, într-un birou minuscul din inima Manhattanului, pe fereastra căruia pictase PSIHIATRU. Femei traumatizate, nefericite, a căror viaţă devenise haotică, se încredeau în ea sperând să afle răspunsuri la cum să-şi rezolve problemele. Mitzi le alegea pe acelea care erau atât de disperate să-şi găsească alinarea încât erau în stare să plătească oricât ca să scape din coşmarul care devenise viaţa lor.

Codul lui Mitzi, rafinat de-a lungul generaţiilor, era compus din trei părţi: încredere, credinţă în lucrare şi control. Mai întâi, petrecea luni de zile pentru câştigarea încrederii femeilor. Era un expert al limbajului trupului şi putea spune în câteva minute de la întâlnirea cu cineva ce anume îşi dorea persoana respectivă. Şi ştia să le asculte aşa cum nimeni nu le mai ascultase vreodată. Mitzi asculta ceea ce îi spuneau victimele şi ţinea minte, înţelegea; încuraja femeia, era întotdeauna de partea ei. Mitzi

era cea mai bună prietenă pe care şi-o putea imagina cineva.

Când câştiga încrederea victimei, Mitzi începea să o facă să aibă încredere în „Lucrare” şi în faptul că ea, Mitzi, nu era decât făptura aleasă folosită de spirite/Îngeri/Dumnezeu, depinde de ce anume avea rezonanţă în sufletul victimei. Credinţa că ea acţiona în numele unei Forţe Superioare făcea persoana să simtă că în sfârşit îşi găsise scopul în viaţă.

Odată ce victima căpăta credinţă, Mitzi începea să lucreze la controlul şi completa izolare a acesteia, necesare pentru actul escrocheriei majore. Se întâlnea cu victima având ochii roşii, hăituiţi, spunându-i că stătuse trează toată noaptea din cauza Lucrării şi că văzuse lucruri oribile. În momentul acesta Mitzi ştia deja care erau cele mai profunde temeri ale femeii, aşa încât le putea folosi împotriva ei. Dacă victima se temea de fostul ei soţ, Mitzi spunea că acesta complota cu prietenii împotriva ei. Era cel mai bine să scape de ei.

Ceea ce Mitzi le oferea cu adevărat victimelor ei era speranţa. Le promitea iubire, copii, averi – orice îşi doreau acestea – şi femeile îngrozite se agăţau de ea ca de o barcă de salvare. Speranţa devenea totul pentru ele, pentru ea trăiau şi respirau. Şi Mitzi le

făcea să creadă că numai ea le putea oferi ceea ce aveau nevoie – dacă îi dădeau bani ca să creeze energia necesară pentru îndeplinirea sarcinii. Şi de ce să nu-i plătească, dacă Mitzi jura că după ce Lucrarea va fi terminată, vor primi înapoi până la ultimul bănuţ.

Ca în orice relaţie abuzivă, venea vremea când binele lua sfârşit. Ascultarea dispărea, sentimentul de adâncă prietenie, când amândouă erau dedicate unui singur ţel, înceta. Victima devenea atât de disperată să vadă reîntorcându-se acele vremuri, încât plătea mai mult şi mai mult. Acum nu mai avea alţi prieteni decât pe Mitzi, aşa încât se străduia din răsputeri să-i facă pe plac.

Dar în final, victima rămânea lefteră şi acela era momentul în care Mitzi punea dintr-o dată capăt relaţiei. Brusc, telefonul era deconectat şi biroul lui Mitzi, pustiu. Dacă victima înnebunită reuşea să o contacteze pe Mitzi – uneori după luni de încercări – rugăminţile ei disperate pentru ajutor se loveau de răceala lui Mitzi. Plângând, distrusă, victima cerea returnarea banilor, aşa cum i se promisese. Atunci Mitzi îi spunea că totul, până la ultimul „bănuţ" se dusese, folosit sus, pentru Lucrare. Fără cea mai mică urmă de compasiune, Mitzi închidea telefonul.

Victima era lăsată de una singură. De obicei era aproape de faliment şi sub tutela lui Mitzi se rupsese de toţi ceilalţi. Nu mai avea pe nimeni spre care să se întoarcă pentru un sprijin moral, în încercarea de a-şi reveni şi de obicei era prea jenată ca să se ducă la poliţie şi să le spună – aşa cum descoperise – cât de proastă fusese.

Iar dacă totuşi femeia reuşea să-şi adune curajul şi să meargă la poliţie, era de obicei expediată. Potrivit poliţiei, ea dăduse banii din proprie voinţă, deci nu exista niciun delict. Dar cei de la Departamentul de Poliţie din Lauderdale o ascultaseră pe una dintre victime şi după ce obţinuseră accesul la câteva conturi în bancă ale lui Mitzi, fuseseră şocaţi să constate magnitudinea sumelor. Mitzi Valdo luase milioane de dolari de la nenumărate femei.

Când este vorba de sume mari de bani implicate în astfel de crime, intră în joc birourile federale şi totul se schimbă. S-a descoperit repede că Mitzi era doar o mică parte din ceea ce părea a fi unul din cele mai mari inele de crimă organizată din lume – şi nimeni nu ştia nimic despre el.

Pe măsură ce investigaţia continua, a fost, din fericire, ajutată de o recentă reglementare a Curţii Supreme a S.U.A, care spunea că naivitatea unei

persoane nu excludea faptul că fusese comis un delict. Cei care făceau ceea ce făcuse Mitzi erau la fel de vinovaţi ca spărgătorii de bănci.

Legislaţia statală şi cea federală lucrează în mod opus. Criminalii cercetaţi de poliţia statală sunt arestaţi, după care se cercetează probele. În timp ce federalii petrec ani de zile pentru a aduna informaţii înainte de a putea opera o arestare. Din nefericire, prima oară când au fost cât pe ce să pună mâna pe Mitzi şi pe douăzeci şi opt de membri ai clanului, cineva i-a şoptit acesteia ce i se pregătea. Ea şi fiul ei au dispărut undeva unde nimeni nu-i mai putea găsi.

În timp ce Mike îşi strângea hârtiile, era convins că, aşa cum spusese căpitanul lui, singurul motiv pentru care Ştefan şi mama lui ar fi putut veni într-un târg cât o batistă, ca Edilean, Virginia, trebuia să fie ceva cu adevărat mare. Şi se părea că în perioada absenţei ei, Mitzi găsise o altă modalitate de a estorca bani şi de data aceasta, era implicată domnişoara Sara Shaw.

Mike băgă hârtiile în sertarul noptierei, notându-şi în minte să le ia de acolo a doua zi de dimineaţă. Nu putea risca să fie găsite de Sara, când va intra să cotrobăie prin cameră.

Închizând sertarul, nu se putu împiedica să nu se

gândească la ironia serii. În după-amiaza asta, în timp ce îşi petrecea timpul cumpărându-şi haine noi, se gândise la o seară plăcută, domestică, împreună cu Sara. Vor avea mâncare bună şi vinul care nu a mai fost deschis, îşi imagina cum, după cină, va scoate din maşină hainele noi şi se va uita la ele, împreună cu Sara. Cum ea lucra în domeniu, îi va cere sfatul. Şi toate scenariile imaginate de el se terminau cu Sara spunându-i ce anume îşi dorea familia Vandlo. Dar nu-şi dădea seama cum, totul eşuase.

Stingând lumina, Mike îşi spuse: stripteuze. De acum înainte, va avea de a face numai cu stripteuze. Gata cu fetele cuminţi, care oricum nu aveau niciun sens.

Capitolul 5

A DOUA ZI DIMINEAŢĂ, Sara se trezi cu ceea ce presupunea că era o mahmureală. Două margaritas nu erau suficiente ca să-i îmbete pe alţii, dar Sara nu suportase niciodată alcoolul în exces.

Aruncându-şi apă rece pe faţă, începu să se gândească la ce îi spusese lui Mike, aseară. Singura ei scuză ei era că Mike îi pusese prea multe întrebări despre Greg, făcuse prea multe insinuări care, venind peste toate celelalte lucruri din ultima vreme, îi

puseseră capac.

Sigur, va trebui să-i ceară scuze. Aseară i se păruse clar că… în sfârşit, era aproape ca şi cum lumea complota împotriva ei – ceea ce nu putea fi adevărat. Totuşi ideea nu o părăsi, dimpotrivă, începu să se intensifice.

Pe măsură ce ziua trecea şi ea lucra fără întrerupere la stiva de lucruri de modificat, îşi spunea că era imposibil ca Tess să fi complotat cu tot oraşul ca să-l aducă aici pe Mike, să o îndepărteze de Greg.

Dar la televizor rula un film poliţist vechi şi în timp ce cosea şi asculta, Sarei i se părea că vede conspiraţii în fiecare clipă a ultimelor zile. Greg a plecat subit; Luke i-a luat apartamentul în primire; Sara a trebuit să se mute la Tess, unde exista o trapă. Apoi, apariţia pur şi simplu „întâmplătoare" a fratelui lui Tess – care locuia acum împreună cu ea, în micuţul apartament.

La unu, Sara intră în bucătărie să mănânce de prânz şi constată că frigiderul era plin cu mâncarea gătită de Mike. Ce plănuise oare el pentru aseară, cu masa asta delicioasă? îşi aminti vag că îl acuzase că încerca să o seducă.

Poate că se uitase la prea multe filme alb-negru,

dar se văzu beată, tăvălindu-se în pat cu Mike. Apoi, în cameră se năpustiră doi bărbaţi cu bliţuri uriaşe şi îi fotografiară.

Îi vor da oare lui Greg pozele lascive? O clipă înfiorătoare, Sara îşi imagină furia lui Greg când o va vedea în pat cu un alt bărbat. Greg înnebunea numai când o vedea râzând la glumele vreunui vânzător ambulant. „Asta doar pentru că te iubesc atât de mult", îi spunea el.

Scoase o farfurie din bufetul lui Tess, o umplu cu mâncarea gătită de Mike, o acoperi cu un şervet de hârtie şi o băgă la microunde. Îşi turnă un pahar mare cu ceai rece şi se aşeză la banchet.

În timp ce ieşea din biroul agenţiei imobiliare, cu un dosar gros în mână, cu tranzacţia încheiată, Mike încă mai scutura din cap, gândindu-se la Sara. Nu reuşise să-şi dea seama ce anume făcuse ca să o înfurie în halul acela. Sigur, poate că apariţia lui prin podeaua dormitorului fusese puţin cam de prost gust, dar tot nu vedea un alt mod de a ajunge la fel de repede în apropierea ei. Dacă ar fi sunat la uşă şi s-ar fi prezentat, ea ar fi fost politicoasă dar l-ar fi fost trimis la un hotel şi nu ar mai fi văzut-o.

Sincer vorbind, îşi spuse că felul în care concetăţenii ei se înţeleseseră să facă front comun

împotriva bărbatului cu care avea de gând să se mărite, era prea mult. Dacă el ştia că Vandlo era un criminal, ei nu ştiau.

În timp ce părăsea Williamsburgul în maşină, Mike se întreba dacă mai era cazul să se obosească cu gătitul. Se dăduse peste cap ca să o impresioneze pe Sara, dar orice făcea, nu reuşea decât să o înfurie. Niciodată până atunci nu avusese probleme cu femeile. De fapt, una dintre marile probleme din viaţa lui era aceea că femeile îl plăceau prea mult. Flirtau cu el şi îi făceau avansuri. Pe fapt, nu a trebuit niciodată să se obosească să cucerească vreo femeie.

Dar nu era cazul cu Sara Shaw. Sara îl displăcuse din prima clipă şi de atunci, animozitatea faţă de el crescuse repede. Dar aşa cum îi spusese căpitanului, femeile ca Sara erau un mister total pentru el.

Întors la conacul Edilean, se aştepta aproape să găsească uşa încuiată, dar nu era. În el se trezi detectivul. Poate c-ar trebui să ţină în Edilean nişte cursuri despre siguranţa casei şi să le vorbească oamenilor despre necesitatea de a-şi fereca uşile. Îl văzu pe Luke la apartamentul Sarei, cărând ceea ce părea a fi o chiuvetă de bucătărie şi lui Mike îi păru din nou rău pentru ea. Tot oraşul era împotriva ei şi îşi spuse că dacă ar fi în pielea ei, s-ar mărita cu

oricine doar ca să le facă în ciudă.

Odată în apartamentul lui Tess, se uită din hol în dormitorul ocupat de Sara, dar acesta era gol. Punând dosarul pe masă, îşi spuse că poate va vorbi mai târziu cu ea despre cum se purta lumea cu ea. Poate că asta ar mai detensiona atmosfera dintre ei. Sau poate că o să-i spună că a devenit proprietarul fermei. Poate că ea l-ar ajuta să suporte mai uşor gândul acestei grele responsabilităţi.

Privind pe fereastră, o văzu pe Sara afară, aşezată sub un copac mare, cu mobilul în mână, cu veşnicul ei lucru de cusut, pe masă. Azi dimineaţă căpitanul îi trimisese informaţii, prin Tess. Exact cum speraseră ei că se va întâmpla, temperamentul lui Ştefan se dezlănţuise când comentase cu poliţiştii arestarea soţiei sale. În câteva minute i se puseseră cătuşele şi fu vârât într-o celulă. Căpitanul îi relatase vesel lui Tess despre acuzaţiile şi ameninţările proferate de Vandlo către poliţişti, în timp ce era încarcerat. Ştefan o ţinea întruna că „trebuia să se întoarcă”, ceea ce poliţiştii au interpretat că trebuia să se întoarcă la Sara şi la escrocheria pe care o punea la cale, folosindu-se de ea.

La arestare i se luase mobilul şi cu ocazia asta i-au văzut toate e-mailurile şi mesajele trimise de Sara lui

Ştefan Vandlo de când plecase acesta în mare grabă din Edilean. Mesajele Sarei erau un amestec de mânie şi rugăminţi. Continua să-l întrebe unde se afla şi când intenţiona să se întoarcă. Nu pomenea nimic despre Mike, spunând doar că avea nişte „probleme" acasă şi că avea nevoie de ajutorul lui Greg.

Mike află că el nu-i răspunsese niciodată, nici măcar când i se returnase telefonul.

Mike făcu puţin ceai rece şi ieşi afară, la Sara. Era pregătit pentru altă scenă de mânie, dar când Sara îi zâmbi, se simţi uşurat.

— Despre aseară… începu ea, dar Mike o întrerupse.

— Nu am vrut să te supăr şi ai dreptate, ţi-am pus prea multe întrebări. O altă deformaţie profesională. Ţi-a pomenit cineva despre afacerile bune pe care le-am făcut azi?

— Nimeni, spuse Sara zâmbind şi sorbind din ceai. Ţi-ai băgat cumva la naftalină mantaua de cruciat?

— Nu de manta vreau eu să scap. Ţi-a spus cumva mama ta că a comandat două fustiţe pentru mine? Când Sara râse, îi plăcu sunetul şi vru să-l mai audă.

— Nu, vorbesc serios. L-am văzut pe Luke şi l-am întrebat care este cel mai bun loc unde să cumpăr hrană organică şi el…

— Te-a trimis la mama mea. Ştiu. Mi-a spus ea.

— Credeam că nu are chef de clienţi la ora aceea matinală, dar era acolo, descărcând cutii cu conopidă.

— Tata zice că cele mai frumoase momente ale zilei sunt cele două ore după plecarea mamei de acasă şi înainte de a trebui el să se scoale… Deci ce ţi-a spus mama ca să te determine să accepţi să participi la jocuri? îl întrebă Sara privindu-l speculativ.

— Vrei să spui că aveam variantă? Eu nu pot să-ţi spun decât că decisese deja înainte ca eu să fi ajuns la ea. Tess mi-a spus dintotdeauna cât de repede circulă zvonurile în oraşul ăsta, dar eu tot am fost şocat de cât de multe ştia deja.

Sara încuviinţă din cap.

— Tu i-ai spus lui Tess, care i-a spus lui Rams, care l-a sunat pe Luke, care i-a spus lui Joce, care a sunat-o pe mama.

Mike râse.

— Dacă guvernul nostru ar lucra atât de eficient…

— Guvernul nu este atât de zgomotos ca acest orăşel. Deci, care este povestea cu kilturile?

— Mama ta… începu Mike, uitându-se la pahar.

— Sper că nu roşeşti, nu? Sara se aplecă spre el.

Mike se bărbierise şi fără barba lui neagră, crescută, arăta mai puţin ca un pirat.

— Mi-e frică să te întreb ce a făcut.

— Mi-a scos haina, mi-a ridicat cămaşa şi şi-a petrecut braţele pe după mine.

— Presupun că avea un centimetru de măsurat.

Mike încuviinţă din cap.

— În cazul în care nu ştiai, introducerea ta în competiţie este felul ei de a te include în Edilean. Iar asta pentru că a decis că tu ai fi mai bun pentru mine decât bărbatul cu care mă căsătoresc.

— Apropo de asta… începu Mike, dar Sara îl întrerupse.

— Este în regulă. Ştiu ce cred ei, câtă vreme cei mai mulţi mi-au şi spus-o. E ca şi cum Greg se străduieşte din greu să-i enerveze pe toţi cei din oraş.

Mike bău prelung din ceai.

— De ce ar face el asta?

— Nu ştiu. Uneori cred că ceea ce-şi doreşte cu adevărat Greg este să ne mutăm pe o insulă îndepărtată, unde să fim numai noi doi.

Mike nu spuse nimic. Prima regulă a controlului este izolarea victimei. Se pare că Vandlo începuse deja să vâre în căpşorul Sarei ideea că pentru ei ar fi mai bine să plece departe de cei pe care-i ştia. Mike

bănuia că Sara avea dreptate şi că Ştefan se făcea în mod intenţionat neplăcut de către locuitorii din Edilean. Probabil că după căsătorie, Vandlo va accentua animozitatea până când o va face pe Sara să plece din orăşel. Iar când vor trăi printre străini, Sara va suferi un accident fatal şi ca soţ al ei, Ştefan va moşteni totul.

Nu vroia ca Sara să-i citească îngrijorarea de pe chip.

— Şi ce zici că avem la cină?

Sara nu ezită şi luă teancul de lucruri de cusut.

— La să vedem… Avem bumbac la antreuri, lână ca fel principal şi mătase, la desert.

— Sună perfect. Te superi dacă pregătesc eu nişte scoici cu asparagus?

— Cred că asta este cea mai bună idee a zilei. Dar cu o singură condiţie.

— Anume?

— Mai multă tequila.

Zâmbind, Mike se ridică, îi luă din mână lucrurile de cusut şi o porniră amândoi spre casă.

— Poate că mâine o să-mi arăţi şi mie prăvălia. Apropo, cine o conduce acum?

Sara oftă din rărunchi.

— Greg a angajat o femeie din D.C. Este licenţiată

în… în nu ştiu ce, spuse Sara făcând un gest cu mâna.

Poartă numai costume şi este atât de strălucită în treaba ei încât mă sperie. Când o să se întoarcă Tess, cred că o s-o asmut împotriva ei.

— Te referi la micuţa mea surioară? La dulcea, blânda mea Tess?

— Întocmai. Ai auzit vreodată povestea aceea cu rochia roşie?

— Am auzit-o de la Tess, dar mi-a relatat-o doar din punctul ei de vedere.

Tess îi spusese că Ramsey, care la vremea aceea era şeful ei, a chemat-o în birou pentru o evaluare. Nu avea niciun fel de plângeri asupra modului în care îşi făcea Tess munca, dar i-a spus că ar trebui să înceteze să poarte jeanşi mulaţi. „în fond, acesta este un loc de muncă", îi spusese el pompos. Mike l-ar fi putut avertiza că a-i porunci lui Tess să nu facă ceva, era garanţia că va face acel lucru. A doua zi, Tess şi-a făcut apariţia într-o rochie roşie, de mătase, atât de minusculă încât putea fi folosită foarte bine ca batistă. Cum în ziua aceea se aflau acolo câţiva oameni pe care el vroia să-i impresioneze, Rams a fost efectiv pedepsit. Niciodată de atunci nu s-a mai plâns Rams de Tess.

— Şi ceilalţi bărbaţi din birou au fost puşi la locul

lor? întrebă Mike.

— Ha! Vărul mei Ken a vrut să declare o Zi a Rochiei Roşii în Edilean, dar soţia lui a votat împotrivă.

Ajunseseră la uşa apartamentului şi Mike i-o deschise. Ca şi ieri, Sara se aşeză la masă, în timp ce Mike se învârtea prin bucătărie iar ea se uita la mobilul ei. Ledul roşu nu era aprins.

Toată ziua, de câte ori auzise mobilul, îi tresărise inima. Poate că în sfârşit o suna Greg. Dar nu. Era de regulă cineva din orăşel, care o întreba prosteşte dacă o să fie duminică la biserică sau dacă o să meargă la târg – sau dacă a mai sunat-o Greg. Uneori o întrebau despre nuntă. Organizatorul – pe care Sara îl întâlnise doar o singură dată – a sunat-o să-i spună că va avea probleme să facă rost de garoafe exact în nuanţa de galben pe care o vroia ea, Sara. Fără să asculte, Sara îi răspunsese că orice nuanţă va fi perfectă. Dacă ar fi fost după ea, ar fi comandat flori de câmp parfumate şi trandafiri mari, cu petalele larg deschise şi i-ar fi rugat pe angajaţii mamei ei să decoreze biserica. Sara crescuse printre toţi aceştia şi ştia că le plăcea să facă ghirlande şi coroniţe. Dar când îi sugerase lui Greg acest lucru, el i-a spus că mama ei îl urăşte atât de mult încât va

umple probabil biserica cu iederă otrăvitoare.

Mai devreme, când apăruse Mike cu paharul cu ceai, Sara era aproape în lacrimi. Greg nu o sunase şi nici nu-i răspunsese la e-mailuri şi la mesaje. Oare se terminase totul între ei fără ca el să-i spună asta? Niciodată nu se mai simţise atât de singură.

Dar zâmbetul cu gropiţă al lui Mike îi mai îndulcise nefericirea. Şi el era singur, de vreme ce nu cunoştea pe nimeni în oraş – şi mei măcar nu avea un cămin al lui, unde să se întoarcă. În timpul zilei, gândindu-se la Mike, îşi jurase să se poarte mai frumos cu el. Chiar dacă Tess şi tot târgul conspiraseră să i-l prezinte pe Mike, Sara nu credea că el ştia asta.

Aseară păruse sincer derutat de toate acuzaţiile pe care i le uriaşe ea. De fapt, astăzi se gândise să-i spună adevărul despre tot ce se petrecea. Se gândise chiar să-i spună despre temerile ei legate de Greg. O durea faptul că nu avea pe nimeni în care să se încreadă. Dacă i-ar fi destăinuit cuiva din oraş temerea că a fost părăsită, probabil că ar fi văzut imediat instalându-se un banner în piaţa centrală, pentru celebrarea evenimentului.

— Ce-i cu privirea asta? o întrebă Mike.

— Mă gândeam şi eu. Abia aştept o altă minunată cină.

— Pari a fi într-o dispoziţie bună. S-a întâmplat ceva?

— Dacă mă întrebi dacă m-a sunat Greg, află că nu. Dar e în regulă. Sunt convinsă că are motivele lui.

Mike trebui să se întoarcă în altă parte ca să se abţină să nu spună, desigur, bare de fier. Se uită înapoi la ea.

— Nu te-am întrebat dacă-ţi plac scoicile.

— Le ador.

Sara îl privi mişcându-se prin bucătărie. Ca şi ieri, era minunat îmbrăcat. Avea pantaloni lejeri, negri, dintr-o lână uşoară şi o cămaşă bleu din bumbac, perfect călcată, cu mânecile suflecate cu grijă, până la coate. Pantofii erau lustruiţi şi din experienţă ştia că îl costaseră câteva sute de dolari.

— Întotdeauna te îmbraci aşa?

— Uneori, singurul lucru adevărat din viaţa cuiva este trupul lui, deci fac ce pot pentru el.

De la apariţia lui fusese prea agitată ca să-l studieze şi acum îi răsunau în minte cuvintele cu care i-l descrisese lui Tess. Uitându-se acum la el, nu era atât de rău pe cât i se păruse la început. De fapt, Mike nu era cu adevărat un bărbat scund. Era de o înălţime medie. Şi ochii ei de croitoreasă calculară că nu avea în talie mai mult de şaptezeci şi şase de

centimetri. Unele dintre clientele ei ar fi fost în stare să ucidă pentru o talie atât de mică.

— Mă priveşti jenant de insistent, spuse el scoţând un pachet din frigider.

— Tot nu-mi dau seama dacă semeni sau nu cu Tess.

— Ţi-ai da seama, dacă ne-ai vedea împreună. Îţi place asparagusul?

— Doar dacă nu este scufundat în sosul ăla roz, oribil.

— O fată după sufletul meu.

Când Mike zâmbi spunând asta, era aproape frumos.

Întorcându-şi privirea, Sara văzu pe masă mapa groasă, cu numele companiei de asigurări înscris pe copertă.

— Ce-i asta? Ai făcut vreo tranzacţie, astăzi?

— Da şi este un cadou de la sora mea, spuse Mike spălând scoicile.

— Ţi-a dat un teren sau o casă? Vocea Sarei trăda uimirea.

— Ambele, presupun. Locul i-a aparţinut vreme îndelungată familie Mmc Dowell iar acum este al meu, atâta vreme cât eu sau descendenţii mei vom locui acolo. În cazul în care o să încerc doar să-l

închiriez mai departe, se va întoarce înapoi la cumnatul meu.

— Asta sună a Rams. Deci care este locul? Familia deţine vreo duzină de case.

Mike pregătea sosul pentru salată.

— Are un nume ciudat.

Pe care-l auzise toată viaţa, dar nu vroia să-i spună ei asta. Oricum, îi spusese deja prea multe despre el.

— Are un nume ieşit parcă din Harry Potter.

Sara începu să deschidă mapa.

— Poate că este Castelul de pe Deal dar nu ştiu ca familia Medowell să aibă vreo proprietate acolo.

Sara scoase încheierea din dosar şi citi:

— Ferma Merlin.

— Asta este, spuse Mike punând scoicile într-o tigaie încinsă. Merlin, Potter. Ştiam că era ceva legat de vrăjitorie. Mike se aplecă să se uite la flacără şi o făcu mai mică. Când se ridică la loc, Sara stătea în picioare lângă el – şi era roşie la faţă, de mânie.

— Ticălosule!, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

— Ce spui?!

— Ticălos mincinos şi viclean, începu ea să strige. Eşti băgat în toată povestea asta. Lucrezi cu ei ca să distrugi tot ce-mi doresc eu mai mult în viaţă. Eram gata să cred că eşti nevinovat, dar tu eşti cel mai rău.

Tu…

Pentru a doua oară în viaţa lui, Mike îi permise unei femei să-l pălmuiască. Nu făcu niciun efort să o oprească sau să se apere, pentru că ştia că fiecare cuvânt spus de ea era adevărat. Dar cum descoperise ea ce lucra el sub acoperire?

Când îi văzu lacrimile din ochi, se abţinu cu greu să nu o strângă la pieptul lui. Vroia să-i ceară iertare ei şi tuturor femeilor pe care le rănise de-a lungul vieţii. Chiar acum se aflau în puşcărie patru femei, din cauza mărturiei lui. Toate meritau să se afle acolo, dar tot nu-i plăcea faptul că el le înfundase.

În timp ce ochii i se umpleau de lacrimi, Sara părea incapabilă să mai spună ceva. Trecu repede pe lângă el şi, ca aseară, trânti în urma ei uşa dormitorului.

Mike rămase o clipă locului, cu obrazul arzându-i şi încercând să înţeleagă ce se petrecuse. Îl deconspirase, dar cum? Stinse focul, se duse la masă, luă mapa şi se uită prin ea. Sara scosese doar hârtia de deasupra. O citi, dar pagina nu cuprindea decât datele uzuale, care stabileau longitudinea şi latitudinea unei bucăţi de pământ cunoscută sub numele de Ferma Merlin şi trecută acum în proprietatea lui Michael Farlane Newland.

Când Sara vorbi, aproape tresări pentru că nu o

auzise intrând în bucătărie.

— Vreau să pleci, spuse ea încet.

Întorcându-se, se uită la ea. Avea ochii roşii de plâns şi arăta atât de pierdută şi de nefericită în rochia ei albă, încât nu îşi dori decât să o protejeze – ceea ce de fapt şi încerca să facă. O clipă, în faţa ochilor îi apărură fotografii cu femeile pe care era convins că le ucisese Ştefan Vandlo. Dacă s-ar muta de aici şi ar renunţa la a o mai supraveghea, o va vedea oare pe delicata, micuţa, drăgălaşa Sara Shaw, într-o groapă superficială?

— Vreau să pleci acum. Îmi pare rău că apartamentul tău a fost distrus, dar trebuie să găseşti în altă parte un loc unde să stai. Dacă nu poţi găsi un hotel, sunt sigură că te va găzdui mama mea. Sau poate că o să plec chiar eu. Pe perete era fixat un vechi telefon fix şi când Sara se întinse spre el, mâinile îi tremurau.

Dacă nu s-ar fi aflat într-o misiune atât de importantă, ar fi făcu întocmai ce-i ceruse ea. Nu-i plăcea să fie cauza lacrimilor unei femei. Dar nu putea pleca.

Când se apropie de ea, nu se putu împiedica să nu-şi petreacă braţul pe după umerii ei. Ea nu-l împinse şi când începu din nou să plângă, o trase la pieptul

lui, şoptindu-i:

— Îmi pare rău. Indiferent ce am făcut, nu am făcut intenţionat. Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat.

Sara plângea în hohote, trupul ei delicat tremura la pieptul lui şi lacrimile îi udau cămaşa. Le putea simţi umezeala şi căldura, pe piele.

O conduse cu grijă în living, o aşeză pe canapea lângă el, smulse un pumn de batiste de hârtie şi începu să-i tamponeze faţa.

Sara îi luă batistele din mână şi îşi suflă nasul şi el îi întinse altele, noi.

— Vrei să vorbeşti cu mine? Te rog.

— Ferma Merlin, reuşi ea să spună.

— Asta este problema? O vroiai tu?

Sara sughiţă şi îşi suflă din nou nasul, confirmând din cap.

— Şi Greg o vrea foarte mult, chiar mai mult decât mine.

A fost ca şi cum, l-ar fi străbătut un curent electric.

Ştefan Vandlo îşi dorea o veche fermă care, potrivit lui Tess, era o dărăpănătură? Mike inspiră de două ori adânc, să se calmeze. Ştia că trebuie să-şi aleagă cu prudenţă cuvintele, ca să nu o enerveze din nou pe Sara.

— Rams nu i-ar vinde lui Greg ferma, spuse ea

trăgându-şi nasul.

— Asta pentru că Ramsey i-a promis-o lui Tess, acum doi ani.

— Doi ani? Dar pe vremea aceea nu se iubeau.

— Nu, spuse Mike încet, prudent, făcând tot posibilul să nu o enerveze din nou. Dar Tess se ocupa de viaţa şi de biroul lui Ramsey, corect?

— Da, dar… Sara se întrerupse, părând să nu ştie ce altceva să mai spună.

Din punctul lui de vedere, nu exista niciun secret legat de fermă, aşa că Mike decise să fie sincer cu ea.

— La sfârşitul celui de al treilea an de când lucra pentru el, Ramsey a întrebat-o pe Tess ce bonus şi-ar fi dorit şi ea i-a spus că îşi dorea Ferma Merlin.

— Şi el i-a dat-o? Doar aşa? l-a dat o fermă care se afla în familie de peste două sute de ani?

— Nu. Tess nu asta i-a cerut. Vroia ca el să facă un contract de leasing pe durata vieţii ei, dar abia după ce ea va fi reuşit să economisească douăzeci la sută din valoarea fermei, ca avans.

Sara îşi şterse ochii.

— Asta da, sună a Tess. Şi presupun că îşi dorea locul pentru tine.

În glasul ei se simţea amărăciunea.

Mike murea să o întrebe ce importanţă putea avea

ferma pentru Vandlo, dar ştia că trebuia să se abţină.

— Adevărul este că ea speră să mă convingă să mă retrag aici, după pensionarea din poliţie.

— Şi tot ce-ţi doreşti tu mai mult pe lumea asta este o fermă veche, dărăpănată? Sara îi studie de sus până jos hainele impecabile.

— Nu prea arăţi a fermier. Nu ai prefera un apartament elegant, în Williamsburg?

Cum Sara continua să-l privească, aşteptând, Mike ştiu că urma să-i spună tot adevărul, ceea ce însemna că va trebui să destăinuiască mai multe despre el însuşi decât spusese vreodată cuiva, de pe vremea când era doar un copil. Ca adult, lucrase mult ca să ştie cum să evite să spună cuiva ceva despre viaţa lui personală, dar acum, secretomania făcea deja parte din el. Însă din clipa în care apăruse în orăşel, se pare că absolut tot ce încerca să facă era demolat. Prima oară când cineva i-a pomenit despre bunica lui, simţise pornirea de a pleca de aici.

— E-n regulă. Nu trebuie să-mi spui, interveni Sara dând să se ridice.

Mike o prinse de braţ şi o readuse înapoi pe canapea.

În timp ce ea aştepta un răspuns, Mike îşi spunea că este mult mai uşor să fii împuşcat decât să

trebuiască să mărturiseşti adevărul.

— Ţi-aminteşti că ţi-am spus că am luat-o pe Tess după festivitatea de absolvire a liceului?

— Da.

— Ceea ce nu ţi-am spus este că Tess era minoră la vremea aceea – dar eu nu eram. Iar bunica a ameninţat o că dacă nu va face ceea ce vroia ea, va depune plângere la poliţie. Dacă bătrâna ar fi făcut plângerea împotriva mea, probabil că eu nu aş fi fost urmărit penal, dar cum eram nou în poliţie la vremea aceea, mi-ar fi putut frâna cariera.

— Şi ce vroia să facă Tess pentru ea?

Mike se lăsă cu spatele de canapea.

— Vroia ca Tess să obţină – într-un fel – Ferma Merlin.

— Dar de ce? Bunica ta vroia să devină fermier?

Mike scutură din cap.

— Câtuşi de puţin. Acoperise cu beton curtea din spatele casei noastre pentru că nu suporta pământul.

— Şi atunci de ce…?

Lui Mike îi era greu să-şi păstreze calmul. Odată, după ce băuse prea multe beri, glumise spunând că nimic în meseria lui de ofiţer sub acoperire nu-l putea speria, pentru că nimeni nu mai cunoscuse o femeie atât de perfidă ca aceea care-l crescuse pe el.

După care bărbaţii care beau cu el au vrut să ştie mai multe, dar Mike n-a mai scos un cuvânt – şi nici nu a mai băut ceva.

Sara îşi puse mâna pe braţul lui.

— Îţi vine greu să vorbeşti despre asta?

— Nu, spuse el cu tot curajul pe care şi-l putu aduna. Bătrâna ura Edileanul şi pe toţi cei care locuiau în el, dar obişnuia să ne spună că singura ei amintire frumoasă de aici era după-amiaza petrecută la Ferma Merlin, cu un băiat pe care-l chema Lang.

— Sper că nu Brewster Lang? întrebă Sara făcând ochii mari.

Mike zâmbi.

— Am auzit despre el că ar fi cel mai nebun om din Edilean.

— Încearcă din toată Virginia. Dar lasă-l acum pe el, vorbeşte-mi despre fermă.

— Bunica obişnuia să spună fel de fel de poveşti despre ea. Presupun că de-a lungul anilor făcuse din fermă un fel de Walhalla, un paradis unde nu se puteau petrece decât lucruri bune. Cred că vroia să moară aici.

— Era „locul ei fericit”.

— Dar nu şi pentru noi, copiii! spuse Mike trist. În sfârşit, m-a ameninţat să mă reclame pentru răpirea

unei minore, dacă Tess nu jura că după colegiu nu se va întoarce la Edilean şi nu nu va face orice ca să intre în posesia Fermei Merlin. Am încercat atunci să-i spun lui Tess să nu accepte…dar… O cunoşti pe Tess, adăugă el ridicând din umeri.

Mike nu şi-a înfrumuseţat povestea spunând cum Tess a rămas în legătură cu bătrâna, până la sfârşitul vieţii acesteia. Şi nici nu i-a spus că după moartea bunicului lor, cât de greu le-a fost din punct de vedere financiar să o bage pe bătrână la un azil. Aceasta ceruse un loc cunoscut pentru dotările luxoase şi pentru personalul foarte atent.

Sara îl privi tăcută câteva momente.

— Toată lumea se întreba de ce a vrut Tess să lucreze aici, ca secretara lui Ramsey. Ştiam că studiase la Harvard, dar ea a venit aici, în târgul ăsta, să lucreze după dictare.

— Îi jurase bunicii că va face totul şi bătrâna era încă în viaţă când Tess a absolvit facultatea, aşa încât a simţit că trebuia să-şi păstreze jurământul. Mike zâmbi.

— Ce este?

Mi-am amintit de una din certurile noastre de pe vremea când Tess era încă la colegiu. Eu nu vroiam să se ducă la Edilean, dar ea nici nu vroia să audă. Ştii

ce mi-a. Spus?

— Spune-mi. Vocea Sarei trăda curiozitatea.

— Mi-a spus că va obţine Ferma Merlin indiferent ce va trebui să facă pentru asta. La întrebarea mea cum va reuşi, Tess mi-a răspuns, mă gândesc să mă angajez la firma de avocatură Mcdowell şi dacă va trebui, mă voi mărita cu cine o fi aceia care deţine nenorocita aia de fermă.

Sara se uită uluită la Mike.

— Şi chiar aşa s-a şi întâmplat. Tess a venit la Edilean şi s-a angajat la vărul meu. Doar ca să-i ia ferma.

— Aşa a început. Mike se temea ca Sara să nu creadă cumva că Tess îl amăgise pe Ramsey din interes, ca el să se însoare cu ea.

— Ştiu, spuse Sara şi ochii i se îmblânziră. Tess s-a îndrăgostit de Rams, apoi a aşteptat ani de zile ca şi el să-şi dea seama că o iubea.

— Da, aşa a fost.

Vocea lui trăda uşurarea şi Mike îşi spuse că era minunat că bunica murise, căci altfel ar fi apărut aici cu o mitralieră. Nepoata ei să se mărite cu un mcdowell! Ăsta era cel mai rău lucru pe care şi-l putea imagina.

— Iar acum, potrivit gândirii tradiţionaliste a lui

Rams, tu faci parte din familie, deci îţi poate da ferma.

— Cu nenumărate limitări, adăugă Mike, gândindu-se că în sfârşit se putea întoarce la subiectul pe care vroia de fapt să-l discute: Ştefan Vandlo. Una peste alta, cu delincvenţii îi era mai uşor decât cu oamenii „buni". Dacă vroia informaţii de la un escroc, Mike îi dădea pur şi simplu bani. Ah, da, îi era mult mai uşor cu delincvenţii. Spuse prudent:

— Ah, Sara, ai pomenit că logodnicul tău îşi doreşte ferma.

Sara îi oferi o privire de scuze.

— Nu ştiu ce este cu tine, dar reuşeşti să mă înfurii. Poate n-o să mă crezi, dar eu rareori îmi arăt furia, faţă de alţii. Dacă-l întrebi pe Greg, o să-ţi spună că pur şi simplu sunt lipsită de temperament.

Mike trebui să reziste pornirii de a-i săruta mâna drept mulţumire, ştiind că lui Vandlo îi plăcea să le bată pe femeile care-l contraziceau. Dar nu făcu nicio mişcare.

— Este rândul tău pentru confesiuni. De ce îşi doreşte ferma?

— Nu sunt sigură, spuse Sara dar îşi întoarse ochii de la el, făcându-l pe Mike să creadă că nu avea să-i spună adevărul, sau dacă da, nu în întregime.

— Greg vorbea fel de fel de lucruri, fie să o renoveze şi să o deschidă publicului, fie sărea la ideea de a ne deschide acolo propriile noaste magazine cu produse bio. Indiferent ce îşi propune Greg cu ea, ştiu că îşi doreşte adânc, cu disperare, ferma.

Mike înghiţi, încercând cu greu să-şi reţină entuziasmul. Asta chiar era o adevărată spărtură în caz!

— Dar Rams nu i-ar vinde-o lui.

— Nu.

— Dar tu faci parte din familia lui Ramsey şi te vei mărita cu Greg şi atunci nu este acelaşi lucru ca în cazul meu cu Tess?

Sara îşi strânse buzele.

— Aşa am văzut şi eu lucrurile, dar Rams a spus nu. A fost cea mai mare ceartă pe care am avut-o cu el, vreodată. Cea mai mare ceartă pe care am avut-o eu vreodată cu cineva – cel puţin până când te-am întâlnit pe tine. Rams o trăgea într-una despre cum deţinuse familia lui ferma încă din secolul optsprezece, transmisă din tartă în fiul cel mai mare, generaţie după generaţie. Cei doi fraţi mai mari ai tatălui său muriseră tineri şi aşa a ajuns ferma la tatăl lui, Benjamin. Ah! Când mă gândesc la povestea

lacrimogenă pe care mi-a vândut-o! A lăcrimat chiar, vorbind cum Lang, tatăl şi fiul, s-au ocupat de fermă de… Sara îşi aruncă mâinile în sus. De când a fost ridicată, presupun. Şi când mă gândesc acum că adevăratul lui motiv a fost acela că i-o promisese lui Tess, în leasing – şi poate pentru că lui Rams nu-i place bărbatul pe care-l iubesc. Ah, ce-mi vine să-i fac lui Ramsey!

Mike se încruntă, în încercarea de a mima simpatia.

— Dar nu ştii de ce îşi doreşte Greg ferma aia părăginită?

Sara îşi privi mâinile şi chipul ei drăguţ deveni purpuriu.

— Greg nu mi-a spus niciodată asta, dar poate că o vrea pentru mine. Când a aflat că mi-a plăcut dintotdeauna ferma, a spus că o să mi-o cumpere.

— El a pomenit primul de ea, sau tu? Mike ştia că discuţia risca să semene a interogatoriu, dar nu se putu împiedica.

Sara păru să nu observe.

— Cam aşa ceva. Nu-mi amintesc. Nu. Stai. Mi-a spus odată că auzise de fermă altundeva, înainte de a veni în Edilean.

— Tess nu mi-a spus că i-ai cerut lui Ramsey să-ţi

vândă ferma.

— Dacă-mi cunosc vărul, el nu i-a spus. Ai idee câtă lume i-a cerut familiei Mcdowell să le vândă ferma?

Mike era surprins.

— Nu. Nu ştiu nimic despre ea, exceptând faptul că stă să se prăbuşească. De ce şi-ar dori-o cineva?

— Casa fermei a fost remodelată în jurul clădirii originale, care se află în continuare acolo. Şi familia mcdowell s-a asigurat ca orice construcţie exterioară să fie întreţinută doar atât cât să stea în picioare.

Mike ştia că pe faţa lui nu se citea nimic, pentru că habar n-avea despre ce vorbea Sara. Niciun cuvânt nu avea sens.

Sara continuă, cu voce mai înceată:

— Casa a fost construită în anul 1674 şi când s-a clădit în jurul ei, casa veche a rămas înglobată, intactă. Iar clădirile adăugate sunt aşa cum au fost în momentul ridicării lor.

Mike se uita la ea.

— Vrei să spui că ferma a rămas în picioare din 1674?

— Cam aşa ceva.

— A trecut prin Războiul pentru Independenţă şi prin Războiul Civil?

Şi prin cele două războaie mondiale. Mama zice că

a supravieţuit chiar şi hippie-lor, în anii ’70, care au fost chiar mai invazivi decât Generalul Sherman.

Mike abia dacă o mai asculta. Nu ştia ce anume căuta Vandlos, dar instinctul îi spunea că era ceva legat de Ferma Merlin. Nu exista alt motiv pentru care să vrea Ştefan ferma. Nu avea nicio intenţie să deschidă casa pentru public, asta era sigur – decât doar dacă el şi familia lui i-ar fi putut buzunări pe vizitatori.

— Ei, când mergem să o vizităm? întrebă Sara.

— Poftim? Mike se trezi din reverie.

— Când mergem să vizităm ferma?

— Nu cred că e sigur pentru tine să o vizitezi. Tess zice că bătrânul Brewster Lang nu se desparte de puşcă.

Mike nu o vroia pe Sara în apropierea unei proprietăţi dorite de Vandlo.

— Trăieşte din vânzarea legumelor – mai ales roşii selecţionate – către mama mea. O să-i spun mamei să îl facă să plece de acasă în ziua în care mergem să vizităm ferma.

— Şi ce pretext o să-i oferi mamei tale?

— Nu trebuie decât să-i spun că vreau să merg cu tine şi este în stare să ne ducă cu maşina acolo. Deci n-ai venit aici ca să mă desparţi de Greg? adăugă ea

după ce îl privi intens.

Aici era bun Mike: să mintă cu dezinvoltură. De câte ori nu reuşise el să păcălească detectorul de minciuni!

— Sora mea m-a momit să vin aici, să semnez hârtiile – şi m-a pus să jur că o să stau în apartament. Planul meu era să vin aici pe furiş, să semnez hârtiile şi să plec a doua zi. Prezenţa ta în apartament a fost o surpriză. Doar nu-ţi închipui că Tess a pus totul la cale, pentru noi doi, nu?

Mike ura să-şi vândă sora, dar important acum era să câştige încrederea Sarei.

Sara îi răspunse cu fermitate:

— Ba da, asta cred. Cred că Tess l-a sunat pe Luke şi cei doi au aranjat împreună totul.

— Dacă stau să mă gândesc, Tess a fost cea care mi a spus să folosesc tunelul, nu uşa din faţă.

Mike îşi jură să-i trimită surorii lui flori – sau poate câteva safire.

— Acum sunt sigură că o să merg cu tine, spuse Sara veselă. Domnul Lang vine la oraş joia, adică poimâine, pentru Târgul Fermierilor, şi atunci vom merge.

— Nu, chiar nu poţi veni cu mine. Eu trebuie să…

Sara se ridică de pe canapea.

— Crezi că s-au ars scoicile alea? Aş putea mânca o duzină. Cu ce să te ajut ca să pregătim cina? Întorcându-se, ieşi din living şi se întoarse în bucătărie.

În timp ce o privea plecând, de un lucru era absolut sigur: Sara nu va merge cu el. Până când el nu va afla suficient de multe lucruri despre această Fermă Merlin, ea nu se va apropia de locul acela. De asta era absolut, categoric, sigur.

Capitolul 6

ÎNDREPTÂNDU-SE spre Ferma Merlin, Mike nu se putea împiedica să nu fie mulţumit de el. De-a lungul cinei de aseară, Sara îi dăduse nenumărate argumente pentru care ea ar trebui să-l însoţească joi, în timp ce la Domnul Lang – aşa îi spunea ea – se afla la Târgul Fermierilor. Mike fusese politicos, pretinsese chiar că se va gândi la asta, dar adevărul era că nicio clipă nu cedase deciziei de a nu-i permite să se apropie de fermă.

Totuşi, ca să se asigure că nu va avea probleme, hotărî să meargă la fermă cu o zi mai devreme. Aseară, după ce făcuse curat în bucătărie, a ieşit să o sune pe Tess. A rugat-o să facă orice ca să-l ţină pe Lang departe de proprietate a doua zi, pentru ca

Mike să o poată inspecta fără ştiinţa Sarei.

— O să-l sun pe Luke. El este singurul care se poate descurca cu bătrânul, i-a spus Tess.

— Se pare că Luke conduce orăşelul ăsta.

— Eu cred că asta vine de la faptul că este stăpânul Conacului. Şi ştiindu-i pe cei din Edilean, probabil că este o pornire rămasă din timpuri medievale. Deci te-ai gândit la fermă?

— Da, spuse Mike fără să-i povestească nimic despre interesul logodnicului Sarei, pentru fermă. Poate că era doar o coincidenţă, dar putea fi şi spărtura de care aveau ei nevoie.

Tess l-a asigurat că se va ocupa de asta şi zece minute mai târziu l-a sunat să-i spună că Luke se va amuza copios în a-i crea suficiente probleme lui Brewster Lang, ca să-l ţină toată ziua departe de fermă. În ultimii ani, ori de câte ori încerca Luke să mai repare câte ceva la Ferma Merlin, bătrânul nu se dezlipea de el, plângându-se atât de mult, încât lui Luke îi venea să-l sugrume.

După ce termină convorbirea, Mike intră înapoi în apartament. La Sara lumina era stinsă şi el era mulţumit de asta. Nu mai vroia să audă alte şi alte argumente privind vizita ei la fermă. Iar joi îi va spune că fusese deja la acolo şi cu asta se va termina

totul.

Dimineaţa devreme, când Mike se sculase să meargă la sală, Luke era afară, încărcând scule într-un mini tractor Kawasaki Muie.

— Mă pregătesc pentru ziua mea cu bătrânul Brewster, îi spusese acesta. Eşti sigur că vrei să cumperi ceva ca locul ăla vechi?

— Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să am o fermă. Este numai şi numai ideea surorii mele.

Luke zâmbi.

— Vrea să te lege aici, nu? Şi câte întâlniri au încercat să-ţi aranjeze până acum?

— Până acum, două. Cu…

— Lasă-mă să ghicesc. Ariei Frazier şi Kimberly Aldredge.

— Întocmai. Spune-mi, are cineva secrete în orăşelul ăsta?

— S-ar părea că tu, spuse Luke repede.

Mike nu răspunse, se urcă în maşină şi coborî fereastra.

— De ce nu vii mâine cu mine la sală?

— Am fost ieri, ai uitat? Şi am stat până la ultima ta secundă. Patruzeci şi şase de minute de iad. Nu cred că aş rezista la sală cu tine.

Mike continuă să-l privească. Luke era un tip bine

făcut, muşchiulos.

— Bine, mâine dimineaţă la şase, spuse Luke.

În timp ce se îndepărta, Mike regreta că trebuia să bată atâta drum până la Williamsburg, pentru sală. Se întreba dacă nu putea construi el la Ferma Merlin un studio mixt, pentru arte marţiale? Poate c-ar găsi câţiva clienţi plătitori. După ce se va retrage din poliţie va avea pensia respectivă, dar un venit suplimentar nu i-ar strica.

Îşi trecu mâna peste maxilarul nebărbierit. Sora lui şi tot Edileanul îi otrăveau minţile. Mai avea aproape trei ani până să părăsească forţele de poliţie şi să se multe la… probabil la Edilean, de vreme ce Tess şi – zâmbi – puştiul ei vor locui acolo. Dar tot nu-şi putea imagina că îi va plăcea vreodată să trăiască la o fermă.

Intrând în parcare, Mike se gândea cum o să rezolve el cu bătrânul Lang. Omul locuise la Ferma Merlin toţi cei optzeci şi cinci de ani ai săi, aşa că nu-i va fi uşor să scape de el. Poate că-l vor băga în vreun azil din Ohio, unde bunica lui îşi petrecuse ultimii ani de viaţă. Personalul de acolo se mai ocupase şi înaintea ei cu oameni dificili şi ştia să continue să zâmbească şi să nu le lezeze sentimentele. Fără oameni pe care să-i terorizeze, bunica lor s-a

deteriorat rapid, până când au găsit-o într-o dimineaţă în pat, cu ochii deschişi, plini de mânie.

După o oră, Mike pleca de la sală şi se îndrepta cu maşina spre Ferma Merlin. Ferma se afla la nord-vest de Edilean şi drumul trecea prin aceeaşi sălbăticie deasă care înconjura orăşelul şi îl făcea să pară mai izolat de lume decât era în realitate. Trecu de Metern Road, care ducea spre orăşel şi merse mai departe. Depăşi de două ori camionete cărând bărci cu motor, care se îndreptau spre rezervaţia naturală înconjurătoare, pentru recreere.

Verificând direcţiile transmise de Tess, îşi aminti ce-i spusese sora lui. Odinioară, ferma se întindea pe o mie de acri, cu o imensă pistă de curse la doar o jumătate de milă de casă. Acum însă nu mai rămăseseră decât douăzeci şi cinci de acri de pământ, prin mijlocul cărora curgea micuţul K Creek.

Primul lucru pe care-l văzu apropiindu-se de fermă, a fost un uriaş indicator cu INTRAREA INTERZISĂ. Mike ieşi bine din drum, ca să parcheze maşina sub un stejar uriaş. Chiar dacă primise asigurări că Lang lipsea de acasă în ziua aceea, nu vroia să rişte să intre cu maşina în fermă şi să o lase la discreţia unui om furios. Observă un gard vechi, dărăpănat, ascuns printre tufele sălbatice înalte şi

dincolo de el putea vedea partea de sus a unui coş.

Era îmbrăcat în jeanşi, bluză cafenie şi o jachetă din bumbac. Îşi vârî mâna în buzunarul jachetei, să se asigure că punga din plastic se afla acolo. Băgase într-o bucată de carne un tranchilizant – unul din cele câteva droguri pe care le păstra în maşină – şi era gata să înfrunte câinii lui Lang. Tess îl prevenise de existenţa acestora, spunându-i că Lang îi antrenase să-l alerteze la orice semn că cineva îi încălca proprietatea. Câinii erau un alt motiv pentru care nu vroia ca Sara să vină cu el.

Mike decise să nu înainteze pe alee ci să o ia prin bălării, spre laterala casei. Îşi făcea încet drum printr-un câmp de morcovi sălbatici Queen Anne, ierburi cu seminţe şi margarete sălbatice, străduindu-se să nu părăsească poteca. „Prespun că aici îmi voi cultiva eu cerealele”, îşi spuse în barbă şi nu se putu abţine să nu chicotească la absurditatea ideii.

În timp ce mergea, asculta, dar în afară de ciripitul păsărilor, nu auzi nimic. Când ierburile înalte dispărură brusc, văzu în depărtare o margine a casei. Dar spre deosebire da fanfaronada cu care i se vorbise despre fermă, nu văzu decât o casă veche, cu două nivele, cât se poate de obişnuită şi care avea

nevoie de reparaţii şi de zugrăveală. Un coş din cărămidă pornea de jos, până deasupra liniei acoperişului şi din experienţa lui în construcţii presupuse că avea un tiraj bun.

Putea vedea patru ferestre, câte două la fiecare nivel şi o verandă lungă, în ceea ce presupunea el că era partea din spate a casei. Din unghiul lui, nu putea vedea faţada.

Dacă nu i s-ar fi povestit despre fermă, nu ar fi zis niciodată că era deosebită, arătând aidoma cu miile de ferme din Virginia. Exceptând un singur lucru. Între el şi casă se aflau patru clădiri care arătau ca scoase dintr-un film a cărui acţiune se petrecea pe vremea lui George Washington. Una, în partea dreaptă a lui, era perfect pătrată, cu un acoperiş în două pante, dar nu se vedea nicio fereastră, nici măcar o uşă. În partea stângă se afla o clădire mai mare, mai scundă dar mai întinsă, cu o extindere într-o parte şi cu câteva ferestre. Între ele se afla o structură ciudată din lemn, care arăta efectiv ca un acoperiş pus direct pe pământ. Nu-şi putea imagina care putea fi scopul ei. Şi mai în spate faţă de celelalte trei se afla ceea ce părea a fi, indiscutabil, o toaletă.

Mike stătea liniştit, uitându-se peste tot. În jurul

casei existau câţiva copaci uriaşi, umbrind zona. Uitându-se de la o clădire la alta, începea să înţeleagă ce-i spusese Sara. Era o plantaţie neatinsă, exact cum fusese în urmă cu sute de ani şi Mike avu senzaţia neobişnuitului.

Întorcându-se, văzu un gard scund – singurul lemn care părea a fi fost vopsit în ultimii cincizeci de ani – în jurul unei grădini organizată în pătrate mari, cu poteci acoperite cu pietriş alb. Şi cu toate că arăta ca ieşită dintr-o carte de istorie, părea totuşi a fi din secolului acesta. Pe o masă veche, aflată în dreptul unei poteci, se aflau suluri de sârme, unelte şi marcatoare din plastic.

Într-un colţ se afla o veche magazie din tablă, cu o uşă atârnând deschisă şi înăuntru putea vedea unelte din lemn.

Cât despre grădina în sine, se aflau acolo cele mai măreţe legume pe care le văzuse el vreodată; arătau ca o reclamă pentru sol fertil. Indiferent ce altceva se spunea despre bătrânul Lang, era, în mod cert, bun la cultivarea plantelor.

Cu grijă, uitându-se după câini, Mike ieşi din locul ferit şi o porni spre grădina de legume. Totul era perfect aliniat, fără o buruiană la vedere.

Ce vedea era atât de neobişnuit pentru Mike – şi

atât de frumos – încât nu se putu împiedica să nu o ia printre straturi. În mijloc se afla ceva ce presupuse a fi un răzor cu plante aromatice, un pătrat intersectat de poteci, cu câte un mic copăcel în fiecare colţ.

Abia acum, privind plantele, îşi dădu pentru prima oară seama că ceva nu era cum trebuie. Constată perplex că exact în mijlocul fiecărui triunghi se afla câte o plantă înaltă, prosperă, care părea a fi marijuana.

Făcând un pas spre cea mai apropiată dintre plante, Mike auzi un declic slab. Era un sunet pe care nu l-ar fi auzit dacă ar fi existat alte zgomote, cum ar fi fost lătratul unui câine. Dar Mike mai auzise o dată sunetul acesta – şi câteva secunde mai târziu un prieten al lui a fost aruncat în aer.

Mike încremeni pe loc, uitându-se doar în jos, să vadă pe ce anume călcase. Nu părea a fi o mină, dar putea vedea un cerc a ceva ascuns sub pământ.

Ţinându-şi piciorul pe loc, scoase încet cuţitul din buzunarul jachetei şi se folosi de lama lungă ca să îndepărteze pământul. Părea a fi o capcană veche din fier, cu dinţi. Dacă s-ar fi declanşat, i-ar fi pătruns adânc în gleznă.

Mike apucă prudent, cu mâinile, cele două jumătăţi de cerc şi le ţinu apăsate în jos, în timp ce-şi scotea

piciorul. Capcana se declanşă în clipa în care îi dădu drumul. Era ca o plantă carnivoră letală – şi scopul ei era să rănească pe oricine încerca să se apropie de planta de marijuana.

În regulă, înseamnă că bătrânul scoate bani cu droguri ilegale. Pentru Mike asta nu însemna nimic, dar se întrebă dacă mai existau capcane şi în jurul celorlalte plante. Sau era cu totul altceva şi canabisul era pus doar ca să înşele vigilenţa?

Mike începu să inspecteze grădina de legume cu aceeaşi prudenţă cu care lucra de o viaţa. Fiecare plantă de marijuana avea câte o capcană alături şi fiecare capcană era ascunsă sub pământ.

În dreptul porţii văzu patru găuri în pământ şi în mijlocul lor ierburile erau aplatizate. Îşi dădu seama că acolo fusese instalat un cort şi Mike îi înţelese rostul. Dacă bătrânul cultiva droguri, băieţii din sat încercau probabil să le fure şi atunci Lang dormea afară, să şi le apere.

Era o explicaţie plauzibilă, pe care totuşi Mike nu o acredită. Ceva nu era cum trebuie. Pe de o parte era imposibil ca Lang să cultive astfel de plante la vedere şi nimeni din Edilean să nu ştie. Lui Mike i se spusese că Luke reparase clădirile şi cosea adesea iarba din jurul casei. Ar fi văzut plantele şi Mike ştia că Luke

nu ar fi tolerat aşa ceva.

Iar dacă, să zicem, Luke nu ar fi smuls plantele, atunci, în mod categoric mama Sarei nu ar fi permis aşa ceva. Petrecuse cu femeia asta mai puţin de o oră, dar suficient ca să-şi dea seama că ar fi refuzat să cumpere legume de la cineva care cultiva marijuana.

Mike păşi peste o duzină de ierburi parfumate, spinoase, ca să ajungă la una dintre plantele de cana bis. Când dădu pământul la o parte, văzu că rădăcinile plantei se aflau într-un ghiveci. Poate că Lang le cultiva în altă parte şi când pleca, le băga în pământ. Dar Mike era tot mai convins că bătrânul le folosea drept momeală, să atragă oamenii în grădină.

Mike puse la loc capcana dezafectată, îndepărtă orice urmă a trecerii lui pe acolo şi plecă să-şi continue explorarea.

Se îndepărtă de casă, spre pajişte. Aici, chiar în faţa casei principale, se mai afla o grădină, cu tufe înalte de buxus îngrădind straturile.

În cel de al doilea pătrat, observă o plasă ascunsă într-o ramură de copac, care atârna deasupra grădinii de sub el. Când Mike mişcă un băţ de pe pământ, găsi firul unei capcane. Dacă ar fi călcat pe el, plasa i-ar fi căzut pe cap.

— Un adevărat film cu Tarzan, mormăi el ce ieşind

din ceea ce presupunea a fi o grădină cu flori.

În capătul îndepărtat al grădinii se afla o jumătate de acru de gazon tuns peste care nu ar fi vrut să păşească, dar dincolo de el se afla o altă zonă îngrădită, pe care ţinea să o vadă. În mijlocul gazonului se afla o alee îngustă de pietriş, dar se vedea atât de clar că fusese recent folosită de o maşină, încât nu putea avea capcane. Se pare că Lang nu vroia ca cineva să încerce să se strecoare prin locuri de unde nu putea fi văzut de el.

Mike merse repede de-a lungul aleii spre ceea ce părea a fi o livadă bătrână şi când ajunse acolo, rămase locului, admirând-o. Pomii păreau a fi fost iniţial plantaţi în cinci şiruri drepte, lungi, dar acum erau aici multe goluri şi o jumătate dintre pomii rămaşi păreau prea bătrâni ca să mai rodească.

Pentru prima oară Mike se gândi la această proprietate ca fiind a lui. L-ar face plăcere să îndepărteze pomii bătrâni şi să-i înlocuiască. Îşi spuse că ar fi fost minunat să rupă o caisă său o prună din proprii lui pomi. Se uită la gazonul vast şi se imaginã jucându-se de-a prinselea cu puştiul lui Tess. Şi când Tess nu va fi în preajmă, îi va arăta puştiului – sau fetiţei – puţin box cu picioarele. Poate c-ar putea aduce nişte aparate de forţă într-una din

clădirile astea şi…

Mike reveni în prezent. Zona îngrădită din apropierea livezii era un cimitir. Nu fu surprins să vadă numele mcdowell pe o duzină de pietre vechi, dar când ajunse la poartă văzu ceva care-i atrase atenţia în altă parte. La câţiva metri de cimitir se afla un şir de dale mici, din beton, cu nume şi date bătute în ele. Erau, clar, mormintele animalelor de casă şi începeau din anul 1920. Cele mai recente morminte erau pentru animalele numite Regele, Regina, Prinţul, Prinţesa, Ducele, Ducesa, Marchizul, Marchiza, Contele, Contesa, Vicontele şi Vicontesa.

Uitându-se la date, Mike văzu că toţi câinii trăiseră, se pare, foarte mult – exceptându-i pe ultimii doi. Nu avuseseră mai mult de trei ani când au murit. Poate că era vorba de cinismul lui Mike, datorat unei vieţi pline de experienţe, dar se întrebă dacă nu cumva câinii fuseseră omorâţi. Pierderea câinilor putea explica de ce Lang pusese curse mortale.

Mike nu era încă sigur, dar îşi spuse că era vorba de un război în curs şi era posibil ca bieţii câini să-i fi căzut victimă. Presupuse că cineva îl ataca pe bătrân şi că Lang încerca să se protejeze. Dar în acelaşi timp, asemenea păianjenului cu musca, Lang încerca să-şi ademenească duşmanul într-o cursă. Dacă cineva

încerca să se apropie de marijuana, se pomenea cu glezna aproape smulsă. Dacă duşmanul se strecura prin vechea grădină de flori, se pomenea cu o plasă deasupra capului.

Desigur, primul lucru pe care vroia să-l afle Mike era cine era pe urmele lui Brewster Lang. Dar dacă nu putea afla – deşi era aproape sigur că deja ştia – atunci va trebui să descopere cauza acestui război.

Capitolul 7

SARA ÎNAINTA de-a lungul aleii Fermei Merlin şi se mira de puţinele schimbări faţă de când o văzuse prima oară, pe vremea când avea doar opt ani. La cina din seara dinaintea acelei vizite, mama ei îşi anunţase încântată familia că Brewster Lang o contactase ca să-i spună că dorea să-i vândă câteva legume pentru Alimentele Bio Armstrong. Faptul că el cultiva cele mai suculente şi mai frumoase produse din regiune, poate chiar din sat, era un lucru bine ştiut.

— Şi cum te-a contactat? o întrebase soţul ei. Prin semnale fumigene? Sau a folosit două conserve şi o sfoară?

Tatăl Sarei nu crescuse în Edilean şi nu rareori îi dădea de înţeles soţiei sale cât de înapoiat considera

el orăşelul.

Doar Sara chicotise la gluma lui, dar ea a fost întotdeauna „fata tatei”. Cele două surori mai mari erau la fel de convenţionale pe cât era Sara de visătoare.

— Prin telefon, spuse Eleanor trecându-i bolul cu salată de morcovi şi struguri lui Taylor care, la doisprezece ani era cea mai mare dintre cele trei surori.

— Mâine mă duc la el şi tu, Sara, o să vii cu mine.

Toată lumea de la masă încremenise, uitându-se la Sara. În timp ce surorile mai mari erau la fel de organizate şi de determinate ca mama lor – dar fără nuanţele hippie – Sara se mulţumea să se joace cu nenumăratele ei păpuşi şi să coasă la nesfârşit rochiţe pentru ele.

Sara arăta ca şi cum nu ştia dacă era vorba de o pedeapsă sau de o onoare care i se făcea.

— Eu? şoptise ea. De multe ori îşi însoţise ea tatăl la muncă. Desigur, întotdeauna sâmbăta, când acesta avea mai puţini pacienţi şi mai multă hârţogăraie de rezolvat, dar ei îi plăcea vechiul spital din Williamsburg şi îi plăcea să stea cu tatăl ei. Dar spre deosebire de surorile ei, pe mama ei nu o însoţise niciodată la muncă.

— Da, tu, spusese Ellie. Ferma Merlin este veche şi plină de mistere. Tu o să stai afară, în timp ce eu o să negociez condiţiile cu domnul Lang, dar asta n-o să dureze mai mult de o jumătate de oră.

Dar durase două ore, timp în care Sara se plimbase prin jur în rochiţa ei roz – pe care i-o făcuse cadou mătuşa Lissie – şi se îndrăgostise de vechea fermă. Se împrietenise cu cei doi câini ai domnului Lang, se vârâse într-un cârd de gâşte care erau aproape la fel de mari ca ea şi explorase toate vechile clădiri de pe proprietate.

Când mama ei se pregătea de plecare, Sarei i se păru că nu trecuseră mai mult de câteva minute. Dar nu şi mamei ei, care era mai furioasă decât o văzuse ea vreodată.

În urma acesteia venea un bărbat scund, solid, atât de adus din spate încât îi amintise Sarei de un personaj dintr-o carte: Cocoşatul de la Notre Dame. Se târa în spatele furioasei ei mame, zâmbind ca şi cum ar fi câştigat un premiu.

Dar când o văzu pe Sara lângă maşină se opri şi se zgâi la fetiţă şi faţa lui rotundă devenise brusc ameninţătoare.

— Arată exact ca ea, spusese el cu o voce adâncă, şovăitoare, care Sarei i se păruse comică. Ar fi

chicotit, dacă n-ar fi fost privirea aceea intensă a lui.

Ellie deschisese portiera maşinii şi din cauza stării ei de agitaţie, îi căzuseră cheile. În timp ce se apleca după ele, bătrânul îşi îndepărtase rânjetul de pe faţă şi când Ellie se ridicase la loc, el se uita doar la copil.

— Cu mătuşa Lissie? Da, Sara seamănă cu ea şi este ca ea. Deschise apoi portiera din spate şi aşteptă ca Sara să se urce în maşină. Ellie se sui la volan şi porni maşina.

Pe bancheta din spate, Sara se uita afară pe fereastră la domnul Lang şi ştia că mama ei nu vedea felul cum o privea el şi nici cum îndrepta degetul spre ea. Exact în clipa în care mama ei băga în viteză, bătrânul îşi făcuse mâna puşcă, apăsând pe un trăgaci imaginar.

Sara se lăsase jos pe banchetă, îngrozită, ascultând-o pe mama ei plângându-se tot drumul până acasă despre cât de „pirat" era Brewster Lang.

— Ca şi cum ar fi ţinut îndreptată o puşcă asupra mea, spusese mama ei – şi cuvintele ei o făcuseră pe Sara să se lase şi mai mult pe banchetă.

Sara nu a povestit niciodată nimănui ce făcuse domnul Lang, mimând că o împuşcă. De-a lungul anilor care au urmat, reuşise să separe frumoasa, bătrâna fermă, cu fluturii zburând în jur, de bătrânul

înfricoşător care părea să o urască pentru că semăna bu mătuşa Lissie. Într-o zi, Sara a întrebat-o pe mătuşa ei despre bătrân, dar singurul lucru pe care i l-a spus aceasta a fost să stea departe de el.

— Nu uita, draga mea, niciodată să nu crezi ce-ţi spune Brewster Lang.

După care Lissie a refuzat să-i mai spună ceva despre domnul Lang. Mătuşa Lissie crezuse atât de mult în puterea gândirii pozitive, încât refuza cu desăvârşire să permită cuvintelor urâte să-i traverseze buzele. Pe Sara o amuzase întotdeauna faptul că unii oameni din Edilean îşi aminteau cu drag de această trăsătură, în timp ce alţii spuneau că Lissie îi călca pe nervi.

Şi iată că în după-amiaza asta, Sara vizita din nou Ferma Merlin. Îi venise ideea la ora două când, stând afară şi cosând, îl văzuse pe Luke plimbându-se prin grădina Conacului Edilean cu un bărbat mărunţel. Nu se gândise la nimic până când nu se simţise străbătută de un fior. Se scuturase uşor, îşi frecase pielea găină de pe braţe şi îşi ridicase privirea. La doar câţiva metri, holbându-se la ea cu o privire plină de ură, se afla monstrul din toate visele ei: domnul Lang. Nu-l mai văzuse atât de aproape de ea din copilărie – se asigurase ea de asta – dar omul nu

se schimbase prea mult. Tot urât era, cu capul mare şi rotund ca un dovleac. Poate că se mai scurtase puţin şi faţa lui avea ceva mai multe riduri, dar în esenţă era acelaşi.

Şi din nou, exact ca pe vremuri, făcuse un gest ca şi cum ar împuşca-o. Dar de data asta Sara nu mai era un copil. Îi oferise cel mai dulce zâmbet, apoi îşi ridicase şi ea spre el degetul arătător. Omul îi întoarse zâmbetul într-un fel care îi readuse pielea de găină pe braţe şi o porni repede după Luke.

După care Sara nu mai reuşi să se întoarcă la cusut, îşi strânse lucrurile, intră în casă şi ferecă uşile şi geamurile. Când termină, îşi aminti că Mike stătea cu ea şi că nu va putea intra în casă.

Cu gândul la Mike, totul se limpezi. Aseară la cină el fusese atât de drăguţ, ascultându-i motivele pentru care ea vroia să-l însoţească la fermă. Se culcase sigură că îl convinsese. De când văzuse pentru prima oară Ferma Merlin, visase să revină acolo, dar numai dacă „el" nu era prezent. A merge acolo însoţită de Mike, un detectiv care probabil avea o armă asupra lui, i se părea o oportunitate perfectă. Se gândise chiar la cum să se îmbrace şi ce mâncare să împacheteze pentru picnic.

Dar se părea că Mike nu avusese nici cea mai mică

intenţie să o ia cu el.

— După tot ce-am făcut pentru el, mormăi ea furioasă. Faptul că nu-şi putea aminti nimic din tot ce făcuse pentru el, nu îi temperă furia. Înţelese că Mike aranjase cu Luke să se ocupe de Lang în timp ce el, Mike, se ducea să viziteze ferma. Singur.

— În jocul ăsta este loc pentru doi, mormăi ea, apoi sună la managerul magazinului mamei ei, rugându-l să pregătească un coş cu mâncare pentru un picnic în doi. Sara ştia că vestea despre comanda ei se va răspândi imediat în tot orăşelul, dar nu-i păsa. Se săturase efectiv de oamenii care o tratau ca şi cum ar fi fost prea delicată să audă adevărul. Greg refuzase să-i spună ce anume era atât de urgent încât trebuise să plece pe loc. Iar acum, Mike îi demonstrase clar că nu o considera în stare să viziteze ferma! Se dusese acolo cu o zi mai devreme decât spusese şi asta, cu ajutorul rudelor ei!

Douăzeci de minute mai târziu, cu coşul pentru picnic în maşină, se îndrepta spre Ferma Merlin. Când văzu maşina lui Mike parţial ascunsă sub stejarul uriaş, se convinse o dată în plus că făcea ceea ce trebuia.

Ea însă refuză să se ascundă. Intră cu maşina pe poartă, o parcă în faţa casei principale şi coborî.

Dacă-l vedea pe Mike, bine, dacă nu, la fel de bine.

În timp ce-şi lua geanta, simţi bâzâitul telefonului. Mama ei îi trimisese un e-mail anunţând-o că făcuse rost de molokhia uscată pe care o vroia Mike iar Joce îi scria să treacă pe la ea şi să-i spună cine era omuleţul acela cumplit care se ţinea după Luke, prin grădină. Iar Tess îi lăsase un mesaj vocal, întrebând-o cum mergeau lucrurile între ea şi Mike. Şi mai erau alte patru e-mailuri din partea clientelor care o întrebau când le erau gata toaletele. Sara îşi puse geanta înapoi pe banchetă, îşi luă mobilul şi apăsă repede pe butoane, ca să răspundă la toate mesajele.

Capitolul 8

MIKE SE AFLA în podul şurei, răscolind cu o furcă fânul uscat. Găsise deja două capcane de picior în fânar, una confecţionată artizanal şi cealaltă datând probabil de pe vremea Războiului Civil. Vârful furcii se agăţă în ceva aflat deasupra uşii şi Mike se aplecă să se uite. Era o fâşie lungă, sfâşiată, din jeanşii lui, acolo unde aproape că fusese prins într-o cursă care trimisese în zbor săgeţi din oţel. Nu fusese prevenit decât de sunetul proiectilelor letale, în timp ce se îndreptau spre el. Se aruncase la pământ şi se rostogolise, în timp ce săgeţile vâjâiau deasupra

capului său şi se înfigeau în copacul din apropiere.

Mike înjurase în timp ce smulgea săgeţile din ramuri şi le repunea în trapă. Oricât ar fi urât ce făcea, era decis ca bătrânul Lang să nu-şi dea seama de trecerea cuiva pe aici.

Acum era deja după-amiază şi Mike se pregătea să plece. Găsise peste tot capcane şi curse. Nu vizitase nicio clădire, nicio grădină care să nu fi fost pregătită să rănească un intrus, să-l mutileze sau chiar, uneori, să-l omoare.

Nu mai avea decât şura şi era gata. Mike nu se amăgea că găsise toate dispozitivele, dar în mod sigur făcuse o gaură în numărul acestora. Şi de-a lungul orelor de căutare învăţase mult mai mult decât doar cum să construieşti artizanal un dispozitiv ucigaş. Constatase că Lang era un bătrân inteligent – şi puternic – total lipsit de conştiinţă. În obsesia lui oarbă de a apăra ceea ce considera că-i aparţine, era crud – şi fără cea mai mică preocupare pentru consecinţe. Dacă s-ar fi strecurat vreun copil în ogradă… Mike nu vroia să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla.

Era evident că pe Lang nu-l preocupa decât ideea de a ţine departe orice intrus.

Mike auzi un zgomot dedesubt, în şură şi cu coada

ochiului surprinse o mişcare. Dintr-o dată, fără cel mai mic zgomot, se lăsă pe burtă şi se uită în jos, pe podeaua de dedesubt, dar nu văzu nimic. La naiba! Luke îi spusese că-l va ţine pe Lang până la ora patru.

Mike stătea întins, nemişcat, întrebându-se cum poate ieşi fără să fie văzut de Lang. În spatele lui, deasupra ferestrei deschise, se afla o grindă groasă, cu o funie atârnând de ea. Nu se pricepea el prea bine la fânare, dar îşi imagină că funia servea la ridicarea sus în pod, a calupurilor cu paie. Întorcându-şi numai capul, studie funia şi grinda. Păreau solide, dar după tot ce văzuse astăzi nu garanta că funia nu s-ar fi rupt când ar fi sărit să se prindă de ea.

Se uită din nou jos prin crăpăturile dintre scândurile duşumelei şi ceea ce văzu îl şocă. Sara intra nepăsătoare în hangar, cu capul aplecat, concentrată asupra tastaturii mobilului ei.

Prima pornire a lui Mike a fost să strige la ea să rămână pe loc, dar nu ştia cine ar fi putut veni în urma ei şi auzi.

— Sara! sâsâi Mike spre ea.

Dar Sara continua să scrie.

Nu-şi putea imagina cum de intrase în hangar fără să fi fost lovită. Chiar în faţa uşii se afla un fir din nailon aproape invizibil de care atârna agăţat, gata să

cadă, un vechi jug pentru cai, din lemn, piele şi fier. Mike nu vroia să se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă un asemenea obiect ar fi căzut pe chipul drăgălaş al Sarei Shaw.

— Sara! sâsâi el din nou.

Sara ezită, aplecată asupra tastaturii, apoi, spre groaza lui, dădu să iasă afară din şură. O fi ratat ea trapa la intrare, dar cu siguranţă că o va declanşa la ieşire.

Mike nu se gândi mult. Ani şi ani de zile de antrenament îl făcuseră să reacţioneze fără să se gândească. Sări în sus şi se lansă spre fereastră, apucându-se de funie. Funia, legată de bârna de deasupra ferestrei, continua să se balanseze. Îi ardea mâinile, dar Mike alunecă de-a lungul ei suficient de jos pentru ca în clipa în care Sara păşea afară pe uşă, exact când piciorul ei era gata să se lase pe aţa de pescuit, Mike o înşfăcă cu mâna dreaptă, continuându-şi balansul în aer.

Aterizară pe iarbă, la limita şurei, exact în clipa în care peste douăzeci de kilograme de harnaşament se rostogoleau la pământ, chiar în locul unde se aflase Sara.

Sara stătea deasupra lui, aproape fără suflare, cu faţa la doar câţiva centimetri de a lui.

— Chiar că ar trebui să încetăm să ne întâlnim în felul ăsta.

Mike nu râse dar se rostogoli de sub ea ca să se ridice şi să se aplece deasupra ei.

— Ce naiba' cauţi aici? Ţi-am spus să te ţii departe. Ţi-am spus…

— De fapt, nu mi-ai spus nimic şi încep să cred că tot ce mi-ai spus n-au fost decât minciuni. Arăţi ca naiba. Vrei să-mi spui adevărul despre ceea ce se petrece?

Mike era sfâşiat între dorinţa de a o scutura cu mânie – sau de a o săruta, uşurat că nu păţise nimic rău. Era atât de drăguţă în rochia el galbenă cu flori roz pe gulerul mare, încât se aşeză doar jos, pe iarbă, lângă ea.

— Puteai fi ucisă.

— Pot vedea şi singură asta, spuse ea uitându-se la grămada de piele şi lemn. Mă întreb unde a găsit domnul Lang chestia asta şi din ce secol este?

Mintea lui Mike lucra cu viteza sunetului, încercând să decidă cât de mult putea să-i spună şi cât trebuia să păstreze ascuns.

— Ce se petrece aici? repetă ea.

Era atât de calmă încât şi ultimele rămăşiţe de furie îl părăsiră.

— Nu am vrut decât să arunc o privire asupra proprietăţii pe care mi-a dat-o sora mea.

Sara se uită de la el la hangar şi din nou la el.

— Nu ai vrut să vin cu tine pentru că te-ai gândit că ai putea găsi aşa ceva aici, da?

Mike îi zâmbi pe jumătate. Nu o să-i fie uşor să scape minţind din chestia asta.

— Femeile deştepte sunt o mare pacoste în meseria mea.

— Deci te afli aici, în Edilean, pentru un caz?

— Ai adus întâmplător ceva de mâncare? Sunt mort de foame.

— Am adus. Un coş plin.

Mike se ridică şi întinse mâna să o ajute, dar ea o ignoră, continuând să se uite la grămada de harnaşament.

— Nu o să-ţi permit să mai stai în apartamentul meu niciun minut, dacă nu-mi spui ce făceai astăzi aici.

— Nu pot.

— Perfect. Mama are o cameră liberă. Dacă-ţi închipui că sunt o băgăreaţă, înseamnă că habar n-ai ce înseamnă asta până când nu stai o zi pe lângă ea. Tata spune că ea poate stoarce secrete şi dintr-un ananas.

Mike se aşeză la loc. Poate că era mai bine să-i spună măcar o parte din adevăr.

— O criminală înrăită locuieşte aici sau în apropierea oraşului vostru.

— Cine e?

— Dacă am şti, am aresta-o, dar nici măcar nu ştim cum arată. Singura fotografie pe care o avem cu Mitzi Valdo a fost făcută în ’73, când avea şaisprezece ani.

— Înseamnă că acum are cincizeci şi trei de ani?

— Exact. Mike îi admiră abilităţile matematice.

— Şi ştiţi sigur că se află aici, în Edilean?

— Numele oraşului este singura certitudine.

Mike ura să-i spună asta, dar era totuşi mai bine decât să o lovească din plin cu adevărul despre Ştefan.

— Şi ce-a făcut?

— În primul rând, şi-a ucis soţul. Nu că tipul n-ar fi meritat asta, dar totuşi este ilegal.

— A venit în Edilean ca să ucidă pe cineva? Sara îşi duse mâna la beregată.

— Sincer? Nu ştim de ce se află aici şi multe din tot ce ştim despre ea ne-au parvenit de la a doua, a treia mână. Mike dori să detensioneze puţin momentul. Se spune că este atât de urâtă încât ca să-l ademenească pe Marko Valdo să se însoare cu ea, a trebuit să

poarte un văl, să-şi acopere partea de jos a feţei. Povestea este cu atât mai remarcabilă cu cât ea avea şaisprezece ani, iar el, cincizeci şi unu.

Sara nu-i permise să o deturneze de la subiectul principal.

— Dacă şi-a ucis soţul bătrân, de ce nu se află la puşcărie?

Mike ridică din umeri.

— Familia a ţinut ascuns adevărul. Agenţilor care au lucrau la caz li s-a spus de către un informator că omul căzuse pe scări şi murise. Totuşi, când trupul lui a fost deshumat recent, i s-au găsit trei adâncituri în craniu, care se potriveau perfect cu o crosă de golf. Mike coborî vocea: s-a specializat în a-i prosti pe oameni lăsându-i fără niciun ban şi chiar vrem să o culegem de pe străzi.

— Dacă ar fi făcut aşa ceva în Edilean, am fi ştiut cu toţii.

— Ce caută ea în orăşelul ăsta, este o mare enigmă pentru toţi. De obicei lucrează în oraşele mari, cu cât mai mari, cu atât mai bine, deci ce poate ea să vrea în Edilean? Mike aşteptă o clipă, oferindu-i Sarei posibilitatea unui răspuns dar Sara nu spuse nimic.

— Tu nu ai auzit nimic, nu?

— Nu-mi amintesc, dar eu am fost atât de ocupată

cu magazinul şi cu Greg, încât s-ar putea să nu fi observat. Poate că ştie mama ceva…

— Nu! Cu cât ştiu mai puţini oameni, cu atât mai bine.

— Înţeleg, spuse Sara dar ochii ei nu-i întâlniră privirea.

— Dar femeile bogate care vin la magazinul vostru? Ce ştii despre vieţile lor?

Sara îl privi speculativ.

— Dacă te interesează, atunci eu pot fi cel mai bun om de legătură. Ai planificat toate astea, da? Luke m-a scos din apartament pentru ca tu să poţi veni prin tunel şi să te muţi acolo.

Până să apuce Mike să se gândească ce să răspundă, Sara se ridică şi o porni repede pe cărare, spre maşina ei.

Mike o prinse după trei paşi şi o apucă de braţe.

— Da! Ai fost minţită şi folosită fără ruşine. Dar tu nu ştii câte vieţi au fost distruse de femeia asta. Au fost câteva fete tinere care…

— Greg! Tu l-ai îndepărtat chiar înainte de nunta mea?

Nu avea timp să se gândească la răspuns.

— Da. Când Sara încercă să se smulgă, el continuă să o ţină.

— Şi mi-au ars apartamentul cu tot ce aveam în el doar ca să-mi confere o acoperire bună. Sara, îmi pare nespus de rău că ai fost împinsă în povestea asta, dar tu ai acces la locuri şi oameni aşa cum nu are nimeni altcineva din Edilean. Din câte ştim, Mitzi poate fi una dintre clientele tale.

— Ai îndepărtat mirele chiar înaintea nunţii. Nu este cinstit, spuse Sara.

— Ştiu. Dar ceea ce le face Mitzi oamenilor este cu mult mai necinstit, spuse Mike cu voce blândă.

— Unde este Greg?

— În siguranţă.

— Ce înseamnă asta? Că l-ai vârât undeva, după gratii?

Mike ştia că în momentul acesta Greg se mai afla în custodie, dar că avocatul lui era pe cale să-l scoată. Un lucru rău, pentru că bărbatul cu care împărţea celula era un agent sub acoperire. Dar Mike nu-i putea spune Sarei toate astea.

— Mi s-au spus atât de puţine despre cazul ăsta, încât sunt încă multe lucruri pe care nu le ştiu. Căpitanul meu mi-a vorbit despre caz, apoi, când i-am spus că trebuia să merg acasă să-mi fac bagajul, mi s-a arătat o fotografie din ziar, cu apartamentul meu în flăcări.

Când Mike văzu simpatie în ochii ei, îşi relaxă strânsoarea dar nu-i dădu drumul. Spuse:

— Îmi pare rău pentru toate astea. Un tip pe care l-am cunoscut pe vremea instrucţiei mele şi-a amintit că spusesem odată că bunica mea era din Edilean. Pe vremea aceea eram prea tânăr ca să ştiu că nu trebuie să spun prea multe despre mine. Când a început să fie vehiculat numele orăşelului, el şi-a amintit asta, federalii l-au contactat pe şeful meu şi iată-mă aici.

Sara se încrunta, dar într-un fel care-l făcu pe Mike să se mai relaxeze puţin şi să-şi retragă mâinile de pe umerii ei.

— Cred că ţi-am murdărit rochia cu sânge.

Sara se uită la pete, apoi îi luă mâinile într-ale ei şi le întoarse cu palmele în sus, să se uite la pielea sfâşiată.

— Ai păţit asta de la funie?

— Da, spuse Mike privind-o cu atenţie.

— Cred că a fost pentru prima oară că a trebuit să joc rolul lui Jane.

Ochii lui Mike se luminară.

— Putem oricând merge în grădina cu flori, unde să te trezeşti cu o plasă picându-ţi peste cap. Iar eu mi-aş putea băga un cuţit între dinţi, ca să o tai.

— Plasa sau rochia? întrebă Sara cu seriozitate.

— Rochia. Şi aş lăsa doar plasa.

Privirea pe care i-o aruncă era lascivă, nu răutăcioasă, iar ea râse.

— În regulă. Uite ce-o să facem acum. Ne întoarcem la maşina mea şi eu – nu tu – o s-o conduc până la maşina ta. Apoi o să mergem pe jos la K Creek – tu poţi căra coşul pentru picnic – şi o să mâncăm şi o să stăm de vorbă. Iar tu o să-mi povesteşti tot ce se petrece aici.

— Cât o să pot să-ţi spun.

Sara se uită la el.

— Bine. Totul.

Începură să se îndrepte spre maşina ei.

— Dar de unde ştii unde mi-am pus maşina?

— Prostii. Acolo unde parchează toată lumea care vrea să se ascundă pe şoseaua asta.

— Şi tu ai făcut asta?

Sara deschise portiera şoferului.

— A spus cineva, cumva, că am renunţat deja la asta?

Râzând, Mike se aşeză pe bancheta alăturată şi închise portiera.

Capitolul 9

— VREI SĂ SPUI CĂ sunt proprietarul acestui copac? întrebă Mike. Stătea întins pe o cuvertură în carouri alb cu roşu, cu coşul de picnic între ei, cu Sara stând de cealaltă parte. La baza pantei blânde curgea micuţul K Creek.

— Al fiecărui centimetru din el.

— Arborele Virgin. Gândul ăsta o să mă ţină treaz toată noaptea.

— Eşti şi proprietarul unei părţi din acest râuleţ şi a tuturor acestor construcţii vechi. Ce ai de gând să faci cu toate astea?

— Să mă mut în casă şi să-l fac pe Lang majordomul meu. O să-mi servească felii de roşii cu dressing din marijuana – toate din grădina lui.

Mike îi aruncă o privire cu coada ochiului să vadă dacă o şocase, dar exceptând o scurtă bătaie din pleoape, Sara nu reacţionă. E bine, îşi spuse el. Rece, în faţa surprizei.

— Dacă o să afle Luke despre plantele lui ilegale, o să-l scalpeze pe bătrân.

— Exact la asta m-am gândit şi eu, dar ce-ar face mama ta mă sperie mai rău decât Luke.

— Şi pe mine, spuse Sara zâmbindu-i.

Mike îşi puse mâinile sub cap şi se uită în sus, la cer.

— N-am mai avut niciodată până acum o proprietate.

— Nici măcar un apartament într-un bloculeţ de pe plaja din Fort Lauderdale?

— Mai ales nu, un apartament într-un bloculeţ.

— Deci, eşti gata să-mi spui ce se petrece?

— Nu putem doar să ne bucurăm şi noi de ziua asta?

— Nu, spuse Sara. Vreau s-o găsesc pe femeia asta ca să-mi aduc mirele înapoi, pentru nuntă. Cum facem?

— Prin ADN.

Mike se întoarse pe o parte şi se uită la ea.

— Trebuie să colectăm ADN de la fiecare femeie din oraşul ăsta, care să aibă în jur de cincizeci şi trei de ani şi să trimitem probele la laborator. Nu avem nimic de la Mitzi, dar avem ADN de la fiul ei şi de la alte rude, aşa că le putem compara.

— Şi eşti sigur că ea se află aici?

— Nu, dar când este vorba despre femeia asta, merită orice încercare ca să ajungem la ea.

Mike luă un ciorchine de struguri mici, dulci, se întoarse înapoi pe spate şi începu să ciugulească din ei.

— Arăţi ca un discipol al lui Bahus. De fapt nu eşti

chiar atât de sofisticat pe cât pretinzi, nu-i aşa?

— Dacă prin asta mă întrebi dacă gătesc patru feluri la cină, în fiecare seară, răspunsul este nu. Încercam şi eu să te impresionez. Am reuşit?

Sara nu avea de gând să-i răspundă.

— Deci care este planul?

— Am avut unul bine pus la punct, doar că mi l-ai schimbat tu astăzi, apărând la fermă. Cred că este rândul tău să vii cu un plan.

— S-a făcut. Mai întâi, trebuie să stabilim ce suntem noi doi, unul pentru celălalt.

— Sună bine. Deci, ce suntem?

— Prieteni, spuse ea repede. Asta este tot ce putem fi, de vreme ce eu tocmai o să mă mărit. O să-mi eliberezi logodnicul pentru nuntă, da?

— Doar dacă nu o să afle mama ta unde este şi n-o să ne lase s-o facem. Mama ta i-a urât pe toţi iubiţii tăi? o întrebă el privind-o.

— Nu am mai avut decât un singur alt iubit şi nu, nu l-a urât. Şi-a păstrat toată ura pentru Greg. Putem acum să ne întoarcem la subiectul nostru?

— Desigur. Tu o să te măriţi cu un bărbat pe care-l urăşte tot oraşul şi o să trăiţi aici, înconjuraţi de toată această animozitate.

Sara îl privi cu ochi mici.

— Dacă vrei să te ajut, trebuie să fii drăguţ cu Greg.

— Nicio problemă, dacă tot nu-l cunosc. Crezi c-o să-mi placă de el?

— Nu ştiu, de vreme ce cunosc prea puţine lucruri adevărate despre tine. Poate că m-ai minţit în absolut tot ce-ai spus.

— Hazar…

— Nu mai spune asta! Hazardul meseriei, ha! Poţi, te rog, să te întorci la subiect?

— Am crezut că Greg era subiectul.

Când Sara se uită fix la el, ridică mâna în sus.

— Bine. Vom spune orăşelului că noi doi suntem prieteni. Asta te va face să te relaxezi când eşti cu mine şi să încetezi să mă tratezi ca pe un duşman?

— Poate.

Mike lăsă ciorchinele jos.

— Eu cred că ideea posibilităţii de a exista ceva între tine şi mine iese din discuţie.

— Absolut.

— Eşti sigură?

Sara refuză să se uite la el.

— Dacă ai de gând să încerci să foloseşti vocea asta cu mine, atunci o să trebuiască să părăseşti apartamentul. Nu o să stau cu tine – şi nici nu o să te ajut – dacă încerci să… să îmi faci avansuri.

— Bine, spuse Mike şi se întoarse din nou pe spate. O să fim cei mai buni prieteni. Camarazi. Colegi de apartament.

— Ca frate şi soră. Ca tine cu Tess.

— Nu. Nu ca mine cu Tess. Noi suntem frate şi soră.

— Adică?

— Ea umblă prin cameră în desuuri. Mă pune să-i aranjez bretelele, în sfârşit. Cu tine n-aş putea face asta, pentru că eşti cea mai drăguţă, cea mai atrăgătoare femeie pe care am văzut-o de mulţi ani încoace. Sara, eu lucrez sub acoperire aproape de când am intrat în poliţie şi asta înseamnă că femeile în jurul cărora m-am învârtit sunt de obicei consumatoare de droguri. Majoritatea sunt măritate şi când este vorba despre haine, cu cât mai puţine, cu atât mai bine, cred ele. Doar când e vorba despre machiaj şi bijuterii, atunci abia, cu cât mai multe, cu atât mai bine. Pe când tu…

Se întoarse să se uite la ea.

— Tu nu semeni cu nicio femeie pe care am cunoscut-o eu. Arăţi ca şi cum tocmai ai ieşit dintr-o briză de primăvară. Descopăr că hainele tale, care te acoperă aproape în întregime, sunt mai sexi ca tot ce am văzut în viaţa mea. Felul în care te mişti, felul în

care vorbeşti, îmi place totul. Îţi promit că îmi voi da silinţa să-mi ţin mâinile departe de tine, dar n-o să-mi fie uşor. A mai rămas ceva din sandviciurile alea?

Sara rămase locului, clipind des.

— Păi, ah…

— Sandviciuri?

— În coş, reuşi ea să şoptească, într-un târziu. Nu am ştiut că simţi astfel pentru mine.

— Cum aş fi putut altfel? Nu le găsesc, adăugă el scormonind în coş.

— Lasă-mă pe mine, spuse ea şi-i dădu mâinile în lături, cu feţele foarte apropiate. O clipă, Sara aproape că se aplecă şi mai mult spre el, dar apoi se retrase.

— Cred că ţi-ar fi treaba mai uşoară, dacă noi doi ne-am culca împreună.

— Ah, cu mult, cu mult mai uşoară, spuse el. De fapt, cred sincer că dacă am fi împreună, ţara noastră ar deveni mai măreaţă.

Sara scutură capul spre el.

— Asta n-o să se întâmple.

Mike oftă prelung.

— Nu poţi acuza un bărbat că a încercat. Bine, deci care este restul planului?

— Să facem ce-ai spus şi să colectăm ADN de la

femeile care vin la magazin. Dar…

— Dar ce?

— Erica.

— Ea cine mai e? Mike avea gura plină cu un sandvici cu salată de ton.

— Femeia pe care a adus-o Greg să se ocupe de magazin. Nu o să mă lase…

— Nu tu eşti proprietarul magazinului?

— Eu sunt partener doar pe hârtie. Greg şi Erica sunt cei cu deciziile.

— O să dau un telefon şi o să vină cineva să-i rupă picioarele.

— Nu şi braţele? întrebă Sara cu pasiune.

Mike zâmbi.

— Nu eşti chiar atât de inocentă pe cât pari, nu?

— Decide-te. Arăt ca o vestală virgină sau sunt dată naibii de sexi?

— Ambele. Salată de varză a mai rămas?

— Mănânci mult, nu?

— Toată ziua m-am târât prin fermă, uneori abia reuşind să scap cu viaţă iar acum stau lângă o femeie superbă care-mi spune să nu mă ating de ea. Da, mor de foame.

— Dacă-mi spui tot ce ai văzut astăzi, o să-ţi spun şi eu despre cele două întâlniri neplăcute ale mele cu

domnul Lang.

Aerul glumeţ se şterse de pe chipul lui Mike.

— Trebuie să-mi spui absolut tot ce ştii.

— Nu, până nu-mi spui tu mai întâi jumătate din ce ştii.

— Despre ce?

Sara aruncă în el cu o bucăţică de pâine – şi Mike o prinse cu mâna stângă.

— Sara, draga mea, sincer, sincer de tot, chiar nu ştiu ce se petrece. Ştiu că una dintre cele mai mari criminale din istoria Americii trăieşte sau a trăit în acest orăşel frumos. Poate că Ferma Merlin nu are nimic de a face cu ea, dar ceva s-a petrecut de curând acolo. Mike nu-i putea spune că el avea convingerea că dorinţa lui Ştefan de a avea ferma lega familia Vandlo fie de Brewester Lang, fie de vechea plantaţie.

Când Mike se uită la Sara, o văzu aşteptându-i explicaţiile în tăcută anticipare.

— Azi dimineaţă când m-am dus să vizitez ferma, m-am aşteptat la o ruină veche, aşa cum mi se spusese. Dar ceea ce am găsit era o zonă de război.

— Ce vrei să spui?

Îi relată, în detaliu, ceea ce văzuse. Vorbi amănunţit despre trape şi despre convingerea lui că

plantele de marijuana erau doar o momeală. Când ajunse la mormintele recente ale câinilor, Sara se încruntă.

— Şi gâştele?

— Nu am văzut niciuna.

— Domnul Lang şi tatăl lui aveau mereu gâşte. O rasă rară, Sebastopol, cu penele creţe şi cu cel mai blând temperament din lume. Mama zicea că gâştele acelea sunt secretul legumelor atât de grozave ale lui Lang.

Mike o privea întrebător.

— Gâştele mănâncă insectele şi buruienile şi produc îngrăşământ.

— Ah. Văd că te pricepi la grădinărit.

— Hazardul de a fi fiica mamei mele.

Mike chicoti la jocul ei de cuvinte.

— Şi ce ziceai că ţi-a făcut Lang?

Sara îi povesti despre cele două dăţi când Brewster Lang şi-a îndreptat spre ea mâna în formă de puşcă – şi Mike zâmbi auzind că i-a răspuns şi ea cu acelaşi gest, la a doua lor întâlnire.

— Şi tu crezi că el a făcut asta pentru că semeni cu mătuşa ta Lissie? Mike nu avea de gând să-i spună că el ştia multe despre această ură.

— Aşa cred. Sau poate că urăşte copiii. Cine poate

şti, când este vorba de el? Ceea ce ştiu sigur este că pe vremea când eram eu copil, ferma nu era plină de capcane şi trape în ziua când am vizitat-o, am intrat în toate clădirile.

— Înconjurată de gâşte şi de câini. Cred că arătai ca ieşită dintr-o carte cu poveşti.

Sara se uită la el, întins pe toată cuvertura. Barba neagră îi crescuse deja la loc. Chiar avea buze frumoase, îşi spuse ea. Cât despre părul tuns scurt şi fruntea lată, începea să se obişnuiască cu asta. Cu ceea ce nu se obişnuise încă, era gândul că Ferma Merlin nu va mai fi niciodată a ei. Copiii ei nu vor creşte acolo.

Mike nu se uita la ea, dar îi putea simţi privirile aţintite asupra lui.

— Deci, Sara, spune-mi, unde te vezi tu peste cinci ani?

— Mamă a doi copii, spuse ea pe loc.

— Fără soţ?

— Cum să nu. Visam că o să fiu cu Greg şi o să stau acasă să-mi cresc copiii şi…

— Şi ce?

— Şi o să fac din nou să strălucească Ferma Merlin. Dar cum nu vroia să discute despre sfârşitul acestui vis, Sara schimbă subiectul.

— Nu am reuşit să văd prea multe până să fi apărut tu balansându-te pe funie, deasupra mea.

Îl privi speculativ.

— Ce-i cu privirea asta?

— Nu mulţi bărbaţi pot sta agăţaţi cu o mână de funie şi cu cealaltă să ridice o femeie adultă.

Mike ridică din umeri.

— N-aş putea spune despre tine că eşti o femeie adultă. Cât cântăreşti? Patruzeci de kilograme?

— Eşti drăguţ. Greg zice că trebuie să mai slăbesc cinci kilograme.

Pentru ca trupul ei să intre mai uşor într-un portbagaj? se întrebă Mike.

— Dacă Greg nu te poate ridica, înseamnă că trebuie să se ducă mai des la sală.

— Tu unde te vezi peste cinci ani?

— Încă nu m-am gândit la asta. Îmi las soarta în mâinile lui Tess.

— Iar ea vrea să te însori, să ai copii şi să trăieşti al Ferma Merlin.

— Îţi fur viitorul, spuse Mike încet şi când îi văzu tristeţea din ochi, dori să i-o îndepărteze.

Vrei să-ţi spun un secret?

— Ba bine că nu, spuse Sara uitându-se înspre apă, cu privirea pierdută.

— Este un secret bun.

— Ah?

Dar Sara părea în continuare distrasă.

— Genul de secret care le place femeilor.

Sara se întoarse să se uite la el.

— Ce ştii tu despre secretele femeilor?

— Tess o să aibă un copil.

Când ochii Sarei se făcură mari, Mike era fericit că o înveselise. Dar în clipa următoare, spre uluirea lui, Sara izbucni în lacrimi.

Mike se ridică, luă şerveţelele şi i le dădu, în timp ce îşi puse mâna pe spatele ei.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să te supăr. Te rog, nu plânge.

— Sunt lacrimi de fericire, spuse ea ştergându-şi faţa cu şerveţelele. Crede-mă, sunt atât de fericită pentru ei. Doar… Doar… Sara se uită la el.

— Doar că cele două mai bune prietene ale mele sunt însărcinate iar eu nici măcar măritată nu sunt!

Mike afla acum că Sara avea un dezvoltat simţ al umorului.

— Abia aştept să te ajut cu una din aceste probleme. Crede-mă, mi-aş da toată silinţa.

O clipă, Sara nu înţelese ce vroia el să spună.

— Eşti groaznic, spuse ea, dar zâmbea.

— Nu, vorbesc serios, spuse el părând preocupat. Vorbesc serios. Este una din profesiunile mele de credinţă, să ajut o doamnă în impas.

Sara îşi trăgea nasul.

— Mulţumesc. M-ai făcut să mă simt mai bine.

Îşi suflă nasul şi începu să strângă vasele.

— Cred că ar trebui să plecăm. Se face târziu. Ce lucruri fabuloase o să găteşti pentru cină?

— În seara asta este rândul tău. Eu o să fac salata.

— Înseamnă că o să ne descurcăm cu Mcdonald's.

— Sper că nu vorbeşti serios?! Toată grăsimea aia şi…

— Tu şi mama! Linişteşte-te; glumeam doar. O să dăm o raită pe la băcănia mamei.

Sara se aplecă spre Mike.

— Vrei să-ţi spun un secret?

Mike îşi ţinu răsuflarea.

— Da.

Sara ridică în sus inelul ei cu chei.

— Am o cheie de la uşa din spate de la Alimente Bio Armstrong.

La început Mike nu pricepu de ce ea credea că acesta era un secret, apoi îşi aminti că una dintre poveştile auzite de el despre Ştefan era că acesta pretinsese să ia băcănie pe gratis, de la mama ei.

Dacă Mike înţelegea corect, Sara îi oferea ceva ce îi refuzase viitorului ei soţ. Nu vroia să-i arate câtă plăcere îi făcea asta.

— O cheie pentru toate alimentele acelea bio? Las-o baltă cu sexul, dă-mi trei pere rupte direct din pom.

Sara râse.

— Şi când ai de gând să-i spui domnului Lang că eşti proprietarul fermei despre care crede că este a lui? Mama lui l-a născut în salonul principal.

— Precis nu a fost în şură?

Înainte ca Sara să răspundă, îi sună mobilul şi se uită la el.

— Ah, nu! M-ai făcut să uit că i-am promis lui Joce că trec pe la ea astăzi. E groaznic ce-am făcut! Biata Joce este ţintuită la pat, încercând să-şi stăpânească gemenii să nu vină mai devreme pe lume. Tatăl ei a murit acum câteva luni, Luke lucrează toată ziua, Tess e plecată şi Joce stă aproape tot timpul, singură.

— Şi tu o vizitezi, ca să-i ţii companie. Ei! Am o idee. Ce ar fi să pregătim o cină pentru ei, diseară? Nu mi-a spus Tess că Luke a renovat bucătăria din casa principală?

— Şi da şi nu. Luke a vrut să arunce vechea bucătărie dar şi Joce şi tatăl lui s-au împotrivit. A sfârşit prin a repara şi revopsi vechile bufete şi în

final Joce a fost de acord să se monteze – Sara oftă pe bufete marmură albă. Dar da, îmi place ideea să pregătim o cină pentru ei. Sărmana Joce se află la mila abilităţii lui Luke de a cumpăra mâncare gata făcută şi a bunătăţii celor din oraş.

Ridicându-se, Sara se uită în jos la Mike. O cină petrecere. Cât de atât de obişnuit, dar în acelaşi timp, cât de absolut divin. Greg găsea întotdeauna un pretext să lipsească de la orice eveniment social din Edilean.

La gândul acesta, se încruntă. Era mult prea târziu să înceapă să-l compare pe bărbatul cu care se va mărita, cu altcineva.

Când Mike luă de jos coşul pentru picnic şi îi oferi braţul, Sara îi zâmbi. Fusese cât se poate de drăguţ să cunoască un bărbat care să se balanseze pe o funie, să o înşface de talie şi să o salveze.

Capitolul 10

— DECI, CUM ESTE? în afară de faptul că că arată grozav, vreau să spun.

— Eu nu mă gândesc la el în felul ăsta, dar e drept, iubesc un alt bărbat. Sara pronunţă cuvintele cu multă grijă, să fie sigură că este auzită de Joce. Mai devreme făcuse un raid împreună cu Mike în

magazia uriaşă şi în băcănia mamei ei, după care s-au dus direct acasă. Sara o sunase deja pe Joce, care i-a spus că Luke o să izbucnească precis în lacrimi, când o să audă de o mâncare gătită în casă.

— Atunci e în liga mea, îi răspunsese Sara fără alte explicaţii. Deci este în regulă dacă Mike şi cu mine vom găti diseară în bucătăria ta?

— Sara, dacă vrei te poţi muta aici şi găti trei mese pe zi.

— Mike este bucătarul, nu eu.

— Ştie să şi gătească?

Sara ştia că era împinsă spre un alt bărbat, dar ea decisese deja în privinţa lui Greg şi nu îşi va schimba hotărârea.

De îndată ce intrară în casa mare, Luke îl luă pe Mike afară să-i arate grătarul cu cărbuni, pe care îl aprinsese deja. Jos fusese instalat un pat pe care stătea întinsă Joce, burta mare împingând în sus cuvertura uşoară.

Sara rămase lângă ea, uitându-se afară la cei doi bărbaţi care stăteau de vorbă şi râdeau.

— Par al naibii de prieteni, spuse Sara.

— Mike l-a convins în sfârşit pe Luke să meargă la sală şi mie-mi pare tare bine. Luke nu se dezlipeşte de mine, ca şi cum aş fi gata să nasc dintr-o clipă într-

alta. Promite-mi că o să stai cu noi, în sala de naşteri. Mă tem că Luke o să leşine.

— Îţi promit. Şi sper să fii şi tu acolo cu mine şi Tess.

— Eşti cumva…?

— Nu, spuse Sara repede. Tess este, dar nu cred că Ramsey ştie încă.

— Deci tu şi Mike aţi avansat până la a vă împărtăşi secrete despre sora lui?

— Noi nu…

— Este plăcut să locuieşti cu el?

— De fapt, eu nu…

— Are o prietenă?

— Încetează! spuse Sara, apoi se domoli. Ascultă, înainte ca toată povestea asta să ne scape din mâini, trebuie să ştii că Mike se află aici pentru un caz. Iar ce ţi-am spus acum, nu are voie să iasă din camera asta.

Joce încuviinţă repede din cap.

— Ce caz?

— O femeie, un criminal de talie mare, trăieşte în Edilean şi Mike a venit să dea de ea.

— De unde ştie că se află aici?

Sara ridică din umeri.

— Nu ştiu. Îmi spune câte ceva, din când în când,

dar niciodată povestea întreagă. Ai ştiut că soţul tău m-a dat afară din casa mea pentru ca Mike să poată intra prin nu ştiu ce tunel secret şi să urce în dormitorul meu – al lui Tess, mă rog?

Joce ridică din sprâncene.

— Am ştiut că se petrece ceva, pentru că nu a folosit deloc pesticide în apartamentul tău. Dar ţi-a scos vasul de wc şi chiuveta din bucătărie.

Sara se uită afară pe fereastră, la vărul ei care bea bere din cutie, întorcea fripturile pe grătar şi râdea la ce-i spunea Mike. Se uită înapoi la Joce.

— Vrei să mă ajuţi să aflu ce se petrece?

— Cum şi soţul meu a ţinut anumite lucruri secrete faţă de mine, abia aştept să te pot ajuta.

Cele două femei se priviră conspirativ.

Peste treizeci de minute masa era gata şi stăteau cu toţii în jurul patului lui Joce, fiecare cu câte o tavă plină cu fripturi, salate şi legume grilate.

Mike şi Luke dominau conversaţia cu nesfârşitele lor comentarii despre exerciţiile de forţă.

— Am văzut ce face omul ăsta la sală şi acum vrea să merg şi eu cu el, spuse Luke.

— Ştiu că poate juca rolul lui Tarzan, spuse Sara şi ea şi Mike îşi zâmbiră.

— Adică? întrebă Luke uitându-se de la unul la

altul.

Până să apuce Mike să răspundă, interveni Joce.

— Şi cum ai aflat că femeia pe care o căutaţi trăieşte în Edilean?

Luke habar n-avea despre ce vorbea soţia lui, dar văzu că Mike era pe cale să explodeze.

— Mike, spuse Joce, nu-ţi face griji pentru asta. Nimeni n-o să-ţi divulge secretul. Noi vrem doar să te ajutăm.

Mike se uită la Sara, dar aceasta îi zâmbi larg.

— Ce se petrece aici? întrebă Luke.

— Mike este aici pentru un caz, spuse Joce. Caută nu ştiu ce criminal, o femeie.

— Da? spuse Luke.

— Cred c-ar trebui să plecăm, spuse Mike cu dinţii încleştaţi.

— Nu, spuse Sara. Nu vreau să fiu singură cu tine chiar acum.

Nu-i era câtuşi de puţin teamă de Mike, dar nu vroia să-i asculte predica – chiar dacă ştia că o merita. Dar el nu-i cunoştea pe Luke şi Joce aşa cum îi ştia ea.

— Indiferent despre ce este vorba, ne poţi spune. Te pot asigura că orice se spune aici, va rămâne secret, interveni Luke.

— Nu asta cred şi eu, după toate bârfele din oraşul ăsta.

Mike continua să se uite la Sara – care mânca şi nu părea deloc perturbată de privirea lui fixă.

— Mike, spuse Joce cu blândeţe, înţeleg ce simţi. Şi eu sunt nouă în oraşul ăsta şi încă nu m-am obişnuit, dar ei pot ţine un secret. Când am apărut prima oară aici, toată lumea din sat conspira ca nu cumva să aflu un anumit lucru despre bărbatul de care mă îndrăgostisem şi…

— Chiar erai îndrăgostită? întrebă Luke. Nu am ştiut. Eu credeam că tu şi Ramsey…

— Tu şi Ramsey aţi fost împreună? întrebă Mike. Dar Tess l-a vrut de la bun început. Mi-a spus că…

— Mitzi! îl întrerupse Sara tare. Ai uitat de ea? Teribila criminală.

Mike se uită în farfurie. Nu era obişnuit să-şi împartă secretele cu altcineva decât eu Tess şi nici ea nu ştia decât jumătate din tot ce făcea el.

— Aşa o cheamă pe femeia aceea? întrebă Joce.

Toată lumea aştepta tăcută să înceapă Mike să vorbească. Vedeau că se afla într-o dilemă, dar nu el avea cum să şteargă ceea ce li se spusese deja. Decise că a aduce familia Vandlo în faţa justiţiei era mai important decât neplăcerea de a vorbi despre

treburile lui.

— Cărţi de tarot, spuse el într-un târziu.

— Ce-i cu ele? întrebă Sara.

Mike mai mâncă puţin.

— Ai întrebat cum a fost descoperită şi răspunsul este „prin cărţile de tarot”.

Toată lumea se uita la el, dar Mike nu părea dispus să spună mai multe.

— Vedeţi cu ce trebuie să mă lupt? spuse Sara şi făcu un gest larg cu furculiţa. Aşa face tot timpul. Spune o mică propoziţie care te intrigă, apoi nu mai scoate o vorbuliţă.

— Înţeleg ce simţi, spuse Joce. Ai pomenit de un tunel, dar mie nu mi s-a spus niciodată despre vreun tunel sub casa mea. Joce îi aruncă lui Luke o privire care spunea că va avea de dat nişte explicaţii.

— Mike, spuse Luke, vrei să mă ajuţi să ies din asta înainte de a fi trimis să dorm în cuşca câinelui, un an de acum înainte?

Mike trebui să inspire adânc de câteva ori, înainte de a începe.

— Fiecare îşi are slăbiciunile lui.

— Chiar şi tu? întrebă Sara clipind inocent.

— A mea se pare că este o tânără frumoasă, care aleargă prin jur înconjurată de un cârd de gâşte.

Sara îşi coborî privirile în farfurie, în timp ce chipul ei căpătă o adorabilă culoare roz. Nu văzu felul în care se uitară unul la altul Luke şi Joce, cu speranţă în ochi.

Mike le povesti repede aceeaşi poveste pe care i-o spusese şi Sarei, fiind atent să omită partea despre logodnicul acesteia, fiul lui Mitzi Vandlo.

— Aşa că ne întoarcem la prima mea întrebare, spuse Joce. De ce crezi să se află aici? în afară de faptul că doreşte să i se citească viitorul, vreau să zic. Şi apropo, nimeni în Edilean nu citeşte în cărţile de tarot. Cel puţin nu pe bani. Am şti, dacă ar fi cineva.

— Noi avem informatori, oameni care încearcă să-şi salveze propria piele, vânzându-şi prietenii sau rudele. Unul dintre ei ne-a vorbit despre această mare slăbiciune a lui Mitzi.

Ceilalţi trei se aplecară în faţă, curioşi.

— Colecţionează cărţi de tarot inspirate din lumea ţiganilor.

Unul câte unul, reveniră la poziţia iniţială.

— Asta e tot? Atâta tămbălău doar pentru câteva cărţi de joc cu imagini reprezentând ţigani? întrebă Sara.

— Asta e tot, spuse Mike într-un fel care nu permitea alte întrebări. Mai vrea cineva ceai? Sau o

bere?

— Eu aş vrea o mărgărită cu multă sare, spuse Joce masându-şi burta.

— Nu glumi cu el pe tema mâncării. Este mai fanatic decât mama, spuse Sara.

Joce şi Luke se uitară la el cu veneraţie.

Când Mike se ridică dând să se ducă la bucătărie, Joce spuse:

— Dacă nu ne spui restul povestirii, o să nasc acum şi aici şi tu o să mă moşeşti. Stai jos! Vorbeşte!

Cu un zâmbet care-i accentuă gropiţa din bărbie, Mike se aşeză la loc şi le povesti ce citise în dosarele pe care i le dăduse căpitanul lui. Printr-un informator, aflaseră că Mitzi Vandlo avea ceea ce era probabil cea mai bună – şi singura poate – colecţie de cărţi ţigăneşti de tarot, din lume. În încercarea de a pune mâna pe ea, Federalii au făcut odată rost de un pachet de cărţi care fuseseră expuse într-un muzeu.

— Se spunea că era singurul din lume şi îmi pot imagina cum făcuseră ei rost de el. Şi l-au scos la vânzare pe ebay.

— Pe ebay? întrebă Sara.

— Bătrânul, cumintele ebay?

— Da Federalii au organizat o licitaţie, dar când s-a atins suma de 75.000 de dolari s-au retras cu toţii. Cu

excepţia unuia singur. Care a rămas până când licitatorul necunoscut a câştigat, la 82.000.

— Şi persoana necunoscută era Mitzi? întrebă Sara.

— Ei aşa presupun. Le-a luat şase săptămâni să dea de urma cumpărătorului. Erau corporaţii de faţadă, care posedau alte corporaţii, până când au ajuns la o căsuţă poştală dintr-un oficiu poştal din Richmond. Căsuţa aparţinea unei femei al cărei permis de conducere avea o adresă din Edilean.

Ultima afirmaţie era o minciună, dar Mike era atent să nu arate asta. Adevărul era că respectiva căsuţă fusese închiriată de un bărbat cu un permis de conducere din Pennsylvania. Apoi, într-o bună zi, în parcare a explodat o maşină şi oficiul poştal a fost evacuat. Când toată lumea s-a întors, cărţile dispăruseră.

Despre Edilean aflaseră prin Ştefan. După ani de tăcere, când nimeni nu mai ştia unde se afla acesta, a apărut brusc, suficient ca să divorţeze de soţia cu care era căsătorit de douăzeci de ani, după care s-a dat din nou la fund. După care a fost văzut din nou de un poliţist din Richmond, aflat în concediu. Iar Ştefan era logodit cu Sara Shaw şi locuia în Edilean.

Dar Mike nu le putea spune toate astea. Sigur, în

curând va trebui să-i spună Sarei adevărul, dar nu încă.

— Ştiind poate că este urmărită, este posibil ca acum să nici nu se mai afle aici, spuse Joce.

— Nu credem. Noi credem că a venit în Edilean să facă ceva, dar nu ştim ce anume. Voi aţi auzit cumva de vreo comoară îngropată undeva pe aici?

Sara spuse, în tăcerea care se lăsase.

— Spune-le ce ai văzut la Ferma Merlin.

Mike trebui să se concentreze ca să nu se încrunte.

O să trebuiască să o lămurească să nu mai sporovăiască despre tot ce-i spunea el în secret. Sau poate că el ar trebui să-şi ţină gura închisă.

Cum Mike ezita, interveni Sara:

— Bine, o să le spun eu. După care le relată cu lux de amănunte tot ce-i spusese Mike, la fermă.

— Mi-a scăpat ceva?

— Nu, spuse Mike prudent, dar chiar dacă ţii minte unde sunt montate capcanele, tot nu te poţi duce din nou acolo, neînsoţită. Mâine mă duc să stau de vorbă cu Lang, să-i spun că de acum eu sunt proprietarul fermei şi…

— Mike o poate păstra doar dacă se mută acolo cu Ariei şi produce o liotă de copii, spuse Sara oftând prefăcut.

— Îmi imaginez. Vărul meu este un avocat înnăscut, spuse Luke.

— Dur, spuse Joce.

— Mult prea dur, se auzi ca un ecou Sara.

— Şi cum te putem ajuta noi? întrebă Joce uitându-se la soţul ei.

Mike observă că Luke arăta ca în transă. Avea o privire fixă, aţintită undeva pe perete. Mike se uită la cele două femei.

— Este faţa lui de scriitor, spuse Joce. L-a venit în minte o idee de carte şi este inutil să vorbeşti cu el până când nu revine pe pământ.

— Ah, făcu Mike, în viaţa mea n-am mai stat în preajma unui scriitor.

— Şi Joce este scriitoare, spuse Sara.

— Dar eu scriu biografii. Eu sap şi aflu despre oameni. Nu este acelaşi lucru cu a imagina intrigi. Luke începe cu o coală goală de hârtie şi…

— Târgul, spuse Luke.

— Ce-i cu el? întrebă Mike. Apropo, unde se ţine?

— Pe Câmpul lui Nate, spuseră Joce şi Sara în acelaşi timp.

— Ferma lui Merlin, K Creek, Câmpul lui Nate. De unde vin toate numele astea? întrebă Mike.

— N-am idee, spuse Joce uitându-se la Luke.

Luke se întoarse spre Mike.

— Cum te gândeşti s-o scoţi pe femeia asta afară din bârlog?

Mike nu prea putea să spună că intenţiona să se folosească de logodnicul Sarei, pentru asta.

— Ai vreo idee?

— Editura mea are o fantastică secţie de artă pentru obiecte de interior şi un echipament de ultimă generaţie.

— Grozav, spuse Mike deşi nu înţelesese legătura.

— Ce-ar fi să creăm un set de cărţi de tarot cu figuri de ţigani pe ele, editura să ni le tipărească, apoi să alegem pe cineva care să citească viitorul, în timpul târgului? în felul ăsta…

— Mitzi, spuse Sara.

— Mitzi – dacă mai este încă aici – le va vedea.

— Şi şi le va dori, adăugă Joce.

Mike îi privea clipind, rumegând ideea. Era fie strălucită, fie putea duce la moartea cuiva.

— Nu… nu ştiu dacă o să ţină. De unde facem rost de un artist, într-un timp atât de scurt?

— Shamus, spuseră Luke, Jocelyn şi Sara, la unison.

— Doar nu credeţi că l-am cunoscut, spuse Mike zâmbind la siguranţa celor trei feţe. Cine este?

— Este fiul cel mai mic al familiei Frazer, spuse

Luke.

— Întârziatul. Surpriza părinţilor, spuse Sara.

— Are doar cincisprezece ani, dar e un adevărat Frazier, spuse Joce.

— Adică? întrebă Mike.

Ceilalţi trei se uitară unul la altul, dar nu spuseră nimic.

— Iar eu va trebui să fiu ghicitoarea, da? spuse Joce. Pot sta întinsă pe un şezlong şi întoarce cărţile pe care le va face Shamus.

— Categoric, nu. Tonul lui Luke spunea că decizia era luată. El vorbise.

— Ah? făcu Joce cu sprâncenele ridicate. Adică vrei ca eu să stau închisă în casă, pe toată perioada târgului? Zăcând în pat, având grijă de copiii tăi, de casa ta, de mâncarea ta şi…

— Când s-a vorbit de tunel, era casa ta, iar acum e a mea? Luke era calm şi vocea lui, fermă.

— Noi o să plecăm acum, spuse Mike întinzându-i Sarei mâna.

Sara se ridică de pe pat, îi luă mâna lui Mike şi după ce-şi luară la revedere, plecară. Odată afară, în aerul serii, se uitară unul la altul şi începură să râdă.

Mike nu-i dădu Sarei drumul la mână.

— Tu cine crezi c-o să câştige?

— Eu pariez pe douăzeci de dolari că mâine o să mă sune Joce şi o să mă roage să-i fac o costumaţie de ghicitoare.

— Eu nu accept niciodată un pariu pe care ştiu c-o să-l pierd. Tess n-are cumva nişte cercei mari, rotunzi, ca nişte cercuri?

— Ştiu despre ce cercei vorbeşti. Un copil ar putea face acrobaţii cu ei.

Zâmbind, Mike o sărută pe creştet.

— Ei! sunt o femeie măritată, ai uitat? spuse Sara smulgându-se din strânsoarea lui.

— Mai ai până atunci. Era întuneric şi răcoare şi greierii cântau frumos.

— Vrei să ne plimbăm puţin?

Sarei îi era familiară grădina aceea mare, aşa încât îl urmă. Nu exista iluminat exterior, dar lumina lunii era strălucitoare.

— Eşti nerăbdător să lichidezi cazul ăsta şi să te întorci acasă, în Florida?

— Abia am venit aici. Deja vrei să scapi de mine?

— Nu, dar după ce-ţi rezolvi cazul, o să fii liber.

Mike era fericit că întunericul îi ascundea zâmbetul. Sara îşi închipuia că Mitzi Valdo va cădea în plasa cărţilor de tarot falsificate. Oare îşi imagina o scenă în care poliţiştii dădeau la o parte aripile

cortului ghicitoarei şi îi puneai femeii cătuşele la mâini?

— Râzi de mine, da? îl întrebă ea.

— Cum aş putea.

— Ba da, râzi. Te simt.

— Intuiţie feminină?

— Dacă nu încetezi să râzi de mine, o să…

— O să ce? Vocea lui Mike deveni joasă. Când Sara se întoarse să se uite la el, lumina lunii de pe chipul ei îl făcu pe Mike să-şi dorească să o tragă în braţele lui. Majoritatea femeilor pe care le cunoscuse în viaţa lui de adult îl lăsau să ştie că erau dornice, atunci de ce se uita Sara la el ca şi cum ar fi fost… platonicul ei prieten?

— O să-ţi aranjez o a doua întâlnire cu Ariei.

— Chiar o urăşti, da?

Sara îşi reluă plimbarea.

— Te pot asigura că sentimentul este reciproc. Vrei să ştii ce mi-a făcut într-a patra?

Ăsta era ultimul lucru pe care vroia Mike să-l ştie.

— Ce-i mirosul ăsta?

— Poate că e parfumul mamei mele. Când te întâlneşti prima oară cu Ariei?

— Sâmbătă. Mama ta e aici, ascunsă undeva în tufe, dacă îi pot simţi parfumul?

— Nu asta am vrut să spun şi tu ştii bine. Eu m-am parfumat cu el.

Întinând mâna, Mike o apucă de braţ şi o privi, în lumina argintie.

— Te superi dacă îl miros de mai aproape?

Sara îşi ridică bărbia ca să-i lase acces la gâtul ei, dar se îndreptă la loc, brusc.

— Stei! Sper că nu eşti vampir, nu?

— Ce naiba se petrece în căpşorul ăsta al tău?

— Am văzut filme pentru adolescenţi. Cine ar fi zis că adolescenţilor le place sexul?

— Orice consilier pentru adolescente însărcinate, spuse Mike. Deci, cum rămâne cu parfumul?

— Ah, da. Sara îşi întoarse capul şi Mike se aplecă, apropiindu-şi faţa de gâtul ei.

Când buzele lui îi atinseră pielea, Sara sări ca arsă, îndepărtându-se încruntată de el.

— Nu ace asta. Şi eu sunt o fiinţă omenească.

Mike păşi în spate, până când simţi tulpina unui copac.

— Sara, începi să mă înnebuneşti.

— Este drăguţ să aud asta, dar nu te cred.

Mike încerca să-şi recapete controlul. O seară caldă, întuneric, frumoasa, atrăgătoarea Sara într-o rochie albă care părea să fie ţesută din razele lunii şi

un miros erotic, aţâţător, care îi înconjura.

— De unde are mama ta parfumul ăsta? reuşi el să spună cu o voce joasă, din beregată.

Sara îl privea speculativ şi ce-şi dorea cel mai mult pe lumea asta era să-şi pună braţele pe pieptul lui.

— Ea…

Sara trebui să inspire adânc de două ori, să se calmeze. Greg, Greg, Greg, incanta în tăcere – încercând să uite că trecuseră luni bune de când nu mai făcuseră dragoste. Şi chiar mai mult, de când nu se mai sărutau decât vag, la plecare.

— Mă priveşti ciudat, spuse Mike întinzând o mână spre ea.

Sara făcu un pas înapoi.

— Mama mea.

— Ce-i cu ea? Mike făcu un pas în faţă.

— Ea se ocupă făcând diverse produse, şampoane, etcetera. Dar acesta este singurul parfum pe care l-a făcut vreodată. Se numeşte…

— Cum? Mike mai făcu un pas în faţă.

— A/op//înflăcărate.

— Sara… Mike întinse amândouă mâinile spre ea.

Sara începu să meargă cu spatele de-a lungul cărării pe care o cunoştea bine, vorbind repede.

— Surorile mele şi cu mine am fost întotdeauna

jenate de denumirea asta. Acum vreo opt ani părinţii mei au plecat într-un weekend lung şi s-au întors înapoi… ei bine, chicotind întruna. Peste două zile, mama a făcut un parfum căruia i-a spus Nopţi înflăcărate.

— Îmi place, spuse Mike încetişor. Îmi place parfumul şi îmi place numele.

— Surorile mele şi cu mine i-am spus că nu poate să-l numească aşa, dar ea a râs doar şi ne-a spus…

— Ce v-a spus?

— Că fiecărei generaţii îi place sexul. Cred c-ar trebui să intrăm. Începe să se facă frig.

Până să zică Mike ceva, Sara trecu repede pe lângă el, îndreptându-se spre casă.

Cât despre Mike, el avea nevoie să mai stea afară până când se putea arăta din nou în public. Ştia că trebuia să-şi recapete controlul – asupra minţii şi a trupului.

În clipa asta, situaţia în care se găsea îl nedumerea, în trecut putea face dragoste cu femeile cu singurul scop de a obţine informaţii de la ele. Mai târziu, unele dintre aceste femei fuseseră băgate la închisoare. Dar cu o singură excepţie, Mike reuşise să se disocieze de ele, ştiind că vor fi foarte bine după ce le va fi părăsit. Toate aveau bani, copii şi un cămin. Puteau ele să-i

spună lui Mike cât vroiau că le-a sfărâmat inima, pentru că el ştia că-şi vor reveni.

Dar Sara era cu totul şi cu totul altceva. Ce se va în tâmpla cu ea după plecarea lui? Mai ales dacă deveneau totuşi intimi? Spera că cei doi Valdo, mamă şi fiu, să fie încătuşaţi şi urcaţi în maşinile poliţiei, dar după aceea? Se va urca şi Mike în maşină şi va pleca?

Vizualiză scena. Îşi va lua la revedere de la oamenii din Edilean? De la Luke şi Joce? De la Tess şi Ramsey, cumnatul pe care nu l-a văzut niciodată?

Dacă se va întoarce mai târziu să-şi viziteze sora şi nepotul, cei din Edilean îl vor uri pentru că a părăsit-o pe Sara?

Şi cum rămânea cu Ferma Merlin? Putea el să trăiască acolo, după ce se va retrage din poliţie? Sara se va fi măritat până atunci? Cu vreunul dintre tipii din localitate, care fumau şi se uitau la meciurile de fotbal, în weekend? Cu vreun bărbat care va pune un curcan la prăjit şi va da foc la casă? Sau se va îndrăgosti de un alt bărbat din afara oraşului, care o va amăgi cu vorbe frumoase?

Mike îşi trecu mâna peste faţă. De multă vreme se antrenase ca, lucrând sub acoperire, să nu se îndrăgostească de subiecţii lui. Nu reuşise

întotdeauna, dar indiferent de sentimentele lui, în final le părăsea, plecând spre o altă misiune. Gândul de a-i face asta Sarei îl termina. Dacă de obicei avea de a face cu femei delincvente, Sara era întruchiparea inocenţei.

Poate că orăşelul ăsta era cel care îl enerva. Sau poate faptul că se afla în faţa pensionări din poliţie şi habar n-avea ce va face cu restul vieţii lui. Îşi aminti cum stătea în livada Fermei Merlin şi visase la un viitor care nu implica să tragă în oameni şi nici măcar să-i trădeze. Poate, doar poate, sora lui a ştiut ce făcea, când i-a dat bătrâna fermă.

Întorcându-se, se uită înapoi spre casă. Dacă nu ar fi fost atât de importantă prinderea celor doi Vandlo, ar fi plecat înainte ca cineva – mai ales Sara să sufere.

Dar nu putea face asta.

Se întoarse la apartament şi zâmbi când simţi mirosul de floricele de porumb. Înăuntru, Sara stătea aplecată asupra player-ului DVD.

— Vrei să te uiţi la un film? îl întrebă ea.

— Doar dacă este o comedie romantică. Doar astea îmi plac.

— Ciudat. Eram convinsă că eşti un fan al lui Jason Statham, spuse Sara ridicând un CD cu Shank. Dar dacă nu-ţi place, am pe aici vreo două filme cu

Katherine Heigl.

— Dacă trebuie, o să mă sacrific. Se apropie de canapea, unde pe măsuţa alăturată se afla un bol uriaş cu floricele de porumb.

— Ce-ţi mai face gâtul?

— Spălat, deci îţi poţi vârî colţii în el.

— Nu colţii sunt cei care simt nevoia să pătrundă în el, spuse Mike aşezându-se pe canapea şi bătând cu palma în locul de lângă el.

Sara luă bolul cu floricele şi-l puse lângă el.

Cu o grimasa, Mike se întinse după comanda la distanţă.

Sara îşi stăpâni râsul şi se aşeză pe canapea, cât mai departe posibil de el.

Alături, în casa mare, Jocelyn îi trimitea un mesaj lui Tess.

ŞTIAI CĂ FRATELE TĂU ÎNCEPE SĂ SE ÎNDRĂGOSTEASCĂ DE SARA?

Imediat, Tess îi răspunse:

MÂINE O SĂ-MI PETREC O ORĂ ÎN CATEDRALA DE AICI, MULŢUMINDU-I LUI DUMNEZEU. DAR SARA?

ÎL TRATEAZĂ CA PE UN ALT VĂR.

INVENTEAZĂ CEVA CA SĂ-L VADĂ DEZBRĂCAT.

Joce se uită la Luke.

— Ziceai că l-ai văzut pe Mike la sală. L-ai văzut

cumva dezbrăcat?

— N-am văzut nimic care să-mi atragă atenţia.

— Şi cum arată dezbrăcat?

— Gras. Cu burtă. Cu picioare subţiri. Niciun muşchi.

Joce îi scrise înapoi lui Tess:

AŞA VOI FACE. CHIAR EŞTI PRIETENA MEA CEA MAI BUNĂ

Capitolul 11

MIKE SE UITĂ DUPĂ SARA peste ceea ce se chema Câmpul lui Net, dar nu o văzu.

Pe câmp se aflau cam vreo duzină de bărbaţi cu brâie din piele, cu scule, construind un pavilion pentru târgul care se apropia. Dacă nu ar fi trebuit să se ducă din nou la Ferma Merlin, i-ar fi ajutat. Poate c-o să facă asta mâine, îşi spuse el. Jocelyn făcuse câteva schiţe pentru cortul ghicitoarei şi i le dăduse Sarei să le multiplice. Mike şi Sara râseră aflând că Joce câştigase în disputa privind participarea ei la târg.

— Nu o să fie în vreun pericol, nu? întrebase Sara. Sper că Mitzi nu o să-i dea una în cap, să-i ia cărţile?

— Şi să rateze ceea ce vrea cu adevărat – ce o fi acel lucru? întrebase Mike. Nu, nu cred asta.

Mike nu i-a spus, dar nu vroia ca Sara să intre în contact direct cu Mitzi. Dar vroia să obţină cât mai multe probe ADN cu putinţă. Noul lui plan – pe care nu i-l spusese Sarei – era să obţină ajutorul notoriei Erica. Ea ar invita la magazin cât mai multe femei de vârstă apropiată, le va aranja ţinutele şi le va oferi să bea pe gratis vin dintr-o cupă de plastic. Nu era mult, dar era un început.

Mike se interesase la vreo câţiva despre Erica şi dacă era pe jumătate atât de vorace sexual pe cât se spunea, ştia cum să o abordeze. Convinsese atâtea femei ca ea, să facă ce vroia el.

Dimineaţa devreme, în drum spre sală, unde urma să se întâlnească cu Luke, Mike se oprise să stea de vorbă cu mama Sarei şi obţinu de la ea să-i ţină ocupaţi toată ziua atât pe Sara cât şi pe Brewster Lang, pentru ca el să mai poată cerceta o dată ferma. Ellie îi spusese că-i va da Sarei misiunea de a împleti ghirlande pentru baraca lui Luke de la târg, dar că Lang era la fel de greu de prins ca un ţipar uns. Îi promisese totuşi că va face tot posibilul.

De acolo, Mike se dusese la magazinul Sarei şi al lui Ştefan. Mike părăsise orăşelul pitoresc, unde aveai senzaţia că te întorci înapoi în timp, intrând într-un magazin numai crom şi sticlă. Nu se putuse abţine să

nu se uite afară pe fereastră, să se asigure că se mai afla încă în Edilean. Codurile orăşelului nu permiseseră modificarea exteriorului, dar interiorul era cât se poate de modern. Peste tot oglinzi, fotolii îmbrăcate în mătase, decoruri aurii. Mike se uită la preţul de pe o etichetă: 1.200 de dolari o simplă bluză albă.

Nicio mirare că cei din Edilean îl urau pe Vandlo. Clientela genului acesta de magazin nu era cea care contribuia la bunul mers al orăşelului. Nu, această clientelă îşi parca doar maşinile scumpe, intra, cumpăra ce-şi dorea şi pleca.

Privind în jur, Mike văzu cum anume îşi imaginau oameni ca Vandlo înalta societate, dar nu văzu nimic care să-i amintească de Sara. Încă nu-i văzuse apartamentul, dar se îndoia că semăna cu locul acesta.

— Vă pot ajuta cu ceva? îl întrebă o tânără femeie.

Mike o studie de jos până sus. Ţinuta ei complet neagră era mai potrivită la New York decât în Edilean.

— Aş vrea să vorbesc cu Erica, spuse el.

Peste o oră, părăsea magazinul. Totul mersese cu Erica aşa cum îşi propusese el şi reuşise să o atragă în misiunea cu femeile. Problema a apărut când Sara,

în mână cu un pachet cu haine, a intrat în magazin înainte ca el să fi terminat.

Cu coada ochiului, o văzu pe Sara plecând instantaneu, furioasă. Ar fi vrut să alerge după ea, doar că nu se putea opri din ce făcea acum cu Erica. De fapt, a trebuit chiar să stea mai mult, ca să o liniştească şi să o readucă pe calea cea bună, după neaşteptate apariţie a Sarei. Ştia că ceea ce făcea el cu Erica nu i se putea părea Sarei foarte business, dar asta era, iar el trebuia să continue.

Aşadar totul era reglat acum cu Erica. La sfârşitul zilei, va veni un agent să ia pungile cu pahare şi să le ducă la laborator. Marea lor speranţă era ca una dintre probe să aparţină cuiva din familia lui Ştefan.

Cu Lang ţinut ocupat la Piaţa Fermierilor, lui Mike nu i mai rămânea decât să o calmeze pe Sara.

— Ar trebui să mi se dubleze salariul pentru misiunea asta, mormăi el traversând terenul afectat târgului. Câţiva oameni ridicară mâinile să îl salute, dar Luke ştia ce vroia Mike. Îi arătă cu mâna spre copacii umbroşi aliniaţi de-a lungul uneia dintre laturile câmpului. Mike văzu capul blond al Sarei aplecat asupra a ceea ce părea a fi o tonă de ramuri.

Sara îşi ridică privirea, îl văzu pe Mike, dădu să zâmbească, dar imediat faţa i se schimbă şi îşi lăsă

din nou privirea în jos.

În jurul lui, bărbaţi pe care nu-i cunoştea se uitau la el curioşi şi Luke îi dădu o palmă peste umăr, în semn de simpatie.

— Succes, îi spuse Luke cu un glas vesel.

Mike se duse la Sara care stătea jos, cu poala plină cu sârme şi buchete cu flori roşii.

Dar Mike nu a avut de ce să-şi facă griji.

— Ai fost dezgustător, spuse Sara cu buza de sus curbată într-un mic râs batjocoritor. Stăteai pe colţul biroului Ericăi şi te aplecai deasupra ei vorbindu-i cu vocea aia a ta ciudată… flirtând cu ea.

— Da. Şi? Care este plângerea?

— Nu aşa se conduce o afacere, asta e tot. Ştii cum bârfeşte orăşelul ăsta. Dacă pe nu-ţi pasă de ce spun oamenii despre tine, ar fi trebuit să te gândeşti măcar la Tess. Aici o să trăiască ea. Cu copiii ei.

— Şi cum ar fi trebuit s-o fac?

Sara nu-şi putea reţine furia.

— Într-un mod sobru, ca de afaceri. Să fi stat pe un scaun în faţa biroului ei şi să fi vorbit respectuos cu ea.

— Vroiai să-i cer în mod politicos să-ţi facă treaba? Şi să strângă date pentru o investigaţie federală, dar fără să sufle o vorbuliţă?

Sara rămase perplexă.

— L-ai spus despre Mitzi?

— Firește că nu. L-am spus că sunt de la Biroul pentru Sănătate și Boli – care nu există – și că investighez o epidemie de boli venerice. Se pare că toată lumea din Edilean se culcă cu toată lumea.

— N-ai spus asta!

— Am spus.

— Ai idee ce-o să zică lumea când când va auzi o asemenea minciună?

— Cine ar crede ce spune o venetică, așa cum este Erica? Și oricum, nu prea cred c-o să spună cuiva. În plus, Erica mi s-a părut o persoană căreia i-ar plăcea să știe că alții suferă de boli venerice transmisibile. Pariezi cu mine că după-amiază o să se ducă la doctor, să-și facă un control?

— Problema nu este ce ai spus ci cum ai spus. Tu chiar nu ai mândrie?

— Suficientă ca să cred că majoritatea femeilor – cu excepția ta – mă plac.

— Asta pentru că eu gândesc la un nivel mai înalt, nu doar la cel al atracției fizice. Și pentru informarea ta, dragostea implică și altceva, nu numai sex.

— Vorbești ca o femeie căreia i-a secat puțul.

— Asta e absurd – și vulgar. Ocolindu-i privirea,

Sara se concentră din nou asupra ghirlandelor.

— Nu că ar fi problema mea, dar Greg şi cu mine avem o relaţie împlinită din toate punctele de vedere.

Cum Mike nu spunea nimic, Sara se uită în sus şi-l văzu zâmbind ca şi cum nu ar fi crezut-o.

— Şi de când nu aţi mai…? întrebă el.

— E plecat doar de câteva zile.

Mike continua să zâmbească cu subînţeles.

Sara făcu ochii mici spre el.

— Şi de când nu ai mai… tu cu cineva?

— De ani. De secole. De atât de mult timp încât mă tem că nici nu mai ştiu la ce-mi foloseşte.

Sara încercă să nu râdă, nici măcar să zâmbească, dar nu se putu înfrâna. Se uită înapoi la ghirlande.

— Şi acum am reglat totul între noi?

Cum ea nu răspunse, Mike adăugă cu blândeţe:

— Sara, eu fac tot ce trebuie să fac ca să strâng criminalii de pe străzi. Într-o viaţă normală nu m-aş fi repezit asupra unei femei la prima vedere, dar trebuia să fac ceva şi asta a fost cea mai rapidă cale.

— Acum ştii, da, că Erica aşteaptă să te culci cu ea?

— Nu cred asta, spuse el solemn.

Sara oftă.

— Bine. Şi ce-ai aflat de la ea?

— Cred că are un prieten.

— Erica? Nu pleacă niciodată din oraş.

— Atunci trebuie să fie cineva din Edilean.

— Aş fi ştiut, dacă ar fi fost aşa. Toată lumea ar fi ştiut, ori eu n-am auzit un cuvinţel. Este dependentă de muncă şi stă cu Greg câte douăsprezece ore pe zi.

Când Mike scoase un sunet mic, ca şi cum ar fi făcut „ah ha!", Sara se uită sever la el.

— Nici măcar să nu încerci. Oricâte plângeri ar avea oamenii împotriva lui, Greg munceşte din greu. Şi nimeni nu spune altceva. Mă rog, în afară de Joce, dar ea…

— Ea, ce?

— Nimic. Ce intenţii ai pentru astăzi? Pe mine mama m-a fixat aici, cu ghirlandele pentru baraca lui Luke.

— Ai nevoie de ajutor?

— Cum să nu. Dacă am munci împreună, le-am putea face în jumătate de timp.

— Sara, ah, eu m-am gândit că te-ar putea ajuta altcineva. Nu ai şi nişte verişoare? Mike se dădu cu un pas înapoi.

— Bine, am înţeles. Asta este o treabă de femeie şi tu vrei să te strecori. Te duci s-o vezi pe Erica? Părea veselă, dar când se uită la Mike, văzu în ochii lui o

strălucire tristă pe care începea să o recunoască.

— Cred că o să mă mai duc la sală, în Williamsburg, apoi la mol. Îmi mai trebuie ceva haine, spuse el.

Sunase atât de stângaci felul în care spusese asta, încât Sara ştiu că minţise.

— Minţi, spuse ea calm. N-ai deloc burtă şi du-te naibii cu minciunile tale cu tot.

— Este ridicol. Trebuie să mă duc la sală.

Sara se uită o clipă la ghirlanda din mâna ei, apoi îşi ridică privirea spre el, zâmbind.

— Sper să ai o zi plăcută, iar eu să fac pe puţin o sută dintr-astea. Sunt sigură că se vor vinde bine.

Schimbarea ei de la mânie la drăgălăşenie îl ului.

Sara continua să zâmbească.

— Ce-ar fi dacă aş pregăti eu cina pentru diseară?

— Sufleu de ton? întrebă el glumind.

— Ton surpriză.

— Sună grozav, spuse el, dar se încruntă. Eşti sigură că eşti bine?

— Nici că se putea mai bine. Haide, pleacă. Du-te, ia-ţi haine noi. Mi le poţi arăta diseară. Poate chiar o să mi le prezinţi pe viu, iar eu o să-mi păstrez pentru tine cea mai frumoasă ghirlandă.

Mike se îndepărta cu spatele.

— Sună grozav. Ne vedem la cinci?

— Perfect.

Încruntându-se încă, Mike se întoarse şi se duse la maşină. De ce cedase ea atât de repede? se întreba el. Acum îl dădea naibii că minţise, acum îi dorea o zi bună.

În clipa următoare înţelese. Sara ştia unde se ducea şi de ce. Când intră în lotul de parcare de la Nate Field, observă maşina Sarei parcată sub un copac uriaş. Îi luă vreo două minute să ajungă acolo şi nu fu surprins să o vadă pe Sara sprijinită de un copac, cu poşeta pe umăr.

— Ţi-a luat mult să-ţi dai seama, spuse Sara. Eşti sigur că eşti poliţist? Cu maşina mea sau cu ta?

— Sara…

R Da?

Îi trecură prin minte imagini cu ea legată, băgată în portbagaj şi dusă într-un loc sigur. Dar ea se afla în centrul a tot ce se petrecea şi el trebuia să o ţină sub supraveghere.

— Cu a mea. Chestia asta pe care o conduci tu este de fiare vechi.

— Nu eşti puţin snob? Nu putem avea cu toţii maşini de cinci litri, cu zece cilindri în V şi cu cinci sute de cai putere, care ajung la şaizeci de mile în patru virgulă şase-secunde.

Mike se uită uluită la ea.

— M-am uitat pe Internet.

— Mi-ai cotrobăit în cameră şi în maşină? Ce alte lucruri nepermise ai mai făcut?

— Ce să zic. Te-ai gândit vreodată la timpul pe care l-ai economisi dacă mi-ai spune pur şi simplu adevărul şi ce anume încerci să găseşti?

— Dacă jur pe viaţa lui Tess că nu ştiu, mă crezi?

— Da, spuse ea cu seriozitate. Dar eu sunt cheia, da?

Când ajunseră la maşină, Mike o privi scrutător.

— Nu trebuie să-mi spui. Nu sunt proastă. Ştiu bine că sunt una dintre femeile cu care flirtezi ca să afli diverse lucruri. Asta pentru că deţin magazinul acela şi am acces la oameni?

Încă nu era timpul să-i spună despre Ştefan.

— Da.

Mike descuie maşina şi intrară.

— Sara, chiar nu pot să-ţi spun totul, dar trebuie să ai încredere în mine. Adevărul este că tu eşti centrul acestui caz. Ar putea avea legătură cu magazinul, dar nu suntem încă siguri. Nu-ţi pot spune de ce sau cum, în parte pentru că nu ştiu, dar noi credem că tu deţii ceva sau ştii ceva despre ce anume doreşte Mitzi.

Vedea că ea încerca să-şi păstreze calmul şi să se

poarte ca şi cum nu ar fi lovit-o cu un baros.

— Mătuşa mea Lissie mi-a lăsat câteva bijuterii în testamentul ei, spuse ea într-un târziu. Poate că sunt de valoare.

Mike ar fi dorit să o cuprindă în braţe, dar se aflau într-o zonă cu prea mult public. Se gândi în schimb la lista cu bijuterii acumulate de Mitzi Vandlo de-a lungul anilor. Clientele ei i le dăduseră în semn de mulţumire pentru ceea ce credeau că făcea pentru ele.

— Posibil.

— Chiar că eşti cel mai prost mincinos din lumea asta. Cazul ăsta este mai mare decât câteva bijuterii, nu?

— Dacă nu ţi-a lăsat cumva diamantul Hope, răspunsul este da.

În timp ce pornea maşina, Sara văzu un muşchi zvâcnind în maxilarul lui.

— Tu i-ai spus mamei să mă îngroape în maldărul acela de ghirlande?

— Da.

— Şi presupun că i-ai spus să-l ţină astăzi pe domnul Lang departe de Ferma lui Merlin.

— Până la patru.

— Tu şi mama aţi devenit foarte apropiaţi, da?

— Îi şoptesc câteva cuvinte despre enzime şi a mea este. Ce-o să spună Luke când o să vadă că n-are ghirlande?

— Nicio problemă. Am două surori mai mari cărora le place să exceleze în orice.

— Ce vrea să spună asta?

— Când vor afla că am lăsat baltă toate ghirlandele alea şi l-am nenorocit pe Luke, se vor înghesui să repare totul. Am învăţat de mult că nu trebuie decât să par neajutorată şi pot să scap de multe treburi.

Mike scutură din cap spre ea.

— Cine altcineva pe lumea asta, în afară de mine, mai ştie cum eşti tu cu adevărat?

— Tata – şi Tess, oarecum.

— Nu şi mama ta?

— Ea crede că sunt o împiedicată.

— Şi prietenul tău?

— Presupun că te referi la Greg, logodnicul meu. Nu, el crede că sunt dulce şi liniştită şi că sunt de acord cu toate ideile lui.

— O minciună ca asta poate fi o bază bună pentru o căsnicie?

— Poate că o să mă înveţi tu ce înseamnă cinstea, într-o relaţie.

Se uitară o clipă unul la altul şi izbucniră în râs.

Capitolul 12

CRED C-AR TREBUI să fii mai prudent când scotoceşti prin Ferma Merlin, spuse Sara în timp ce Mike înainta cu maşina de-a lungul drumului curbat. Ştiu că îţi ştergi urmele trecerii tale pe aici, dar dacă află domnul Lang… Este celebru pentru răzbunările lui.

— Cum ar fi?

Sara îl privea pe Mike conducând. Nu-şi luase niciodată ochii de la drum şi felul în care stătea, cu amândouă mâinile pe volan, arăta că era pregătit pentru ceva rău.

— Nimeni nu poate dovedi nimic, dar noi cei din Edilean ştim că dacă te intersectezi cu domnul Lang, vei fi pedepsit. Este ceva ce ni se spune de mici copii şi se pare că tatăl lui a fost la fel.

Mike se uită în toate cele trei oglinzi.

— Te aştepţi să fim urmăriţi?

— În cazul ăsta nu ştiu niciodată la ce mă pot aştepta.

— Presupun că asta include şi a adulmeca peste tot pe cineva leşinat după sex, cum este Erica.

Mike îi aruncă o privire scurtă, cu coada ochiului.

— În regulă.

Era clar, de subiectul Erica nu va putea scăpa uşor.

— La să vedem. De unde să încep? Am auzit poveştile de când mă ştiu. Când aveam doisprezece ani s-a mutat aici, cu toată familia, un bărbat din Williamsburg, care se mândrea cu gemul lui de prune. Mi-amintesc că mama i-a spus că la târgul fermierilor competitorul lui va fi domnul Lang, care câştiga aproape întotdeauna.

— Lang trebuie neapărat să câştige?

— Ah, nu. A mai şi pierdut pe vremuri, dar produsul lui este atât de bun încât rar i se întâmplă să nu câştige. Dar de data aceea când a pierdut, a venit la mama mea care era judecătorul şi i-a spus că omul ei a trişat. Mi-amintesc că mama s-a înfuriat şi i-a spus domnului Lang că nu ştia să piardă, dar din nefericire, mama nu a investigat cazul.

— Şi ce a făcut el? întrebă Mike.

— Trebuie să ştii că domnul Lang este un foarte bun observator al oamenilor. Sara făcu o pauză.

— Adevărul este că îi place să tragă cu ochiul, pe ascuns. Nimeni n-a reuşit să dovedească acest lucru, dar noi ştim că aşa este. Dacă îl calci pe bătătură, o să spună despre tine fel de fel de secrete pe care n-ai vrea să le ştie lumea.

— Şi ce a făcut cu gemul de prune?

— Eu nu am văzut, dar mi s-a povestit că la următoarea şedinţă la un liceu din Williamsburg au fost trataţi cu un filmuleţ prezentând un bărbat care se săruta cu soţia directorului. Şi amândoi erau sumar îmbrăcaţi.

Mike nu se putu abţine să nu chicotească.

— Lasă-mă să ghicesc. Mama ta a studiat apoi gemul.

— Ah, da! Conţinea rom alb, ceea ce este împotriva regulilor. Domnul Lang a mai spus că prunele fuseseră furate din pomii lui, dar asta nu a putut fi dovedit.

— Ar fi interesant de ştiut dacă Lang spionează în general sau se uită la fetele frumoase, când trage cu ochiul.

Mike îşi spuse că bătrânul ar putea şti lucruri interesante, dacă se ocupa cu spionajul.

— Nu am auzit niciodată că trage cu ochiul la fetele care se îmbracă. Eu cred că el trage şi cu urechea, nu numai cu ochiul. Mama zice că el nu are o viaţă a lui, aşa că urmăreşte viaţa altora.

— Şi nimeni din oraşul vostru nu a făcut nimic împotriva lui?

— Familia Lang face parte din locul ăsta şi noi ştim să ne ţinem perdelele trase.

— Uşile lăsate descuiate şi perdelele trase, spuse Mike scuturând din cap. Ce altceva a mai făcut?

— O dată, cineva a fost decis să-i convingă pe Medpweli să îi dea în leasing Ferma Merlin. Bietul om nu ştia că Unchiul Benjamin glumea. Mama a refuzat să mi spună detaliile despre ce anume a dat domnul Lang în vileag despre el, dar omul şi-a dat demisia din postul lui la William şi Mary şi s-a mutat în Mâine.

Sara se opri.

— Dar, ca să fiu cinstită, domnul Lang a făcut şi ceva bun. Pe când eram adolescentă, o fetiţă a fugit de acasă şi domnul Lang nu numai că a aflat unde se ascundea dar şi de ce anume fugise de acasă. După ce fetiţa a fost găsită şi a fost în stare să vorbească, un vecin a fost băgat la puşcărie.

— Interesant. Şi nimeni n-a încercat vreodată să-l spioneze pe el? întrebă Mike.

— Cum să nu. Luke şi Ramsey şi-au dedicat o bună parte din copilăria lor să încerce să afle cu se ocupa domnul Lang. Obişnuiau să se ascundă în tufele din jurul Fermei Merlin şi să-l urmărească, dar cu o singură excepţie, au fost întotdeauna descoperiţi de el.

— Lang a rănit vreodată pe cineva? întrebă Mike

aspru, gândindu-se la capcane.

— Ştia el bine ce trebuia să facă. Striga la oricine se apropia de fermă – iar câinii lui erau nişte paznici formidabili. Copiii spuneau că domnul Lang era pe jumătate liliac, de vreme ce putea auzi şi vedea pe întuneric.

— Probabil că are simţurile mai ascuţite, dacă stă atâta vreme singur.

— Tot ce ştii tu despre el, ştii de la bunica ta?

Când Mike încuviinţă din cap, Sara adăugă:

— De vreme ce ea iubea ferma iar Brewster Lang locuia acolo, înseamnă că au fost odată îndrăgostiţi unul de celălalt.

Mike zâmbi.

— Bunica zicea că obişnuia să râdă de felul cum se uita el la ea, când credea că nu era văzut. Dar ne-a spus, lui Tess şi mie, că el va fi băiatul ei bun la toate, dacă va ajunge să stăpânească locul.

— Băiat? Eşti sigur că aşa i-a spus? Nu erau de aceeaşi vârstă?

Mike opri sub ceea ce botezase el Copacul Virgin, doar că de data asta se asigură că maşina nu putea fi văzută de pe drum.

— Bunica ne spunea aceleaşi poveşti iară şi iară, aşa încât de unele lucruri sunt absolut sigur. Tess şi

cu mine am crescut auzind despre ingratitudinea şi înclinarea spre intrigi a fiecărui om din orăşelul ăsta. Lang nu avea decât cincisprezece ani când bunica mea a plecat din Edilean; ea avea douăzeci şi doi de ani. Îi plăcea să ne spună că într-o bună zi se va întoarce la Ferma Merlin şi că Lang o va aştepta, că el va fi valetul ei. Întotdeauna se gândea la el ca la un băiat, nu ca la cineva de vârsta ei. În mintea ei el nu depăşise niciodată vârsta de cincisprezece ani. Crezi că poţi merge pe câmp în hainele astea?

Se referea la rochia din bumbac, galben-palid, a Sarei şi la sandalele ei cu barete.

— Ai fi fost dezamăgit dacă m-ai fi văzut în jeanşi şi maieu.

— Care ar fi fost mai potrivite pentru un hoinărit în jurul unei vechi ferme.

Sara se uită la el.

— Bine, spuse Mike într-un târziu. Aş fi plâns de atâta părere de rău.

Mike nu zâmbi, dar i se văzu gropiţa din bărbie.

— Urmează-mă şi fă doar ce-ţi spun eu.

— Ca întotdeauna, şopti ea şi râse de mormăitul lui Mike.

O porni pe acelaşi drum ca prima oară dar fu de două ori mai prudent să nu facă potecă. O dată îşi

puse braţele sub ale Sarei şi o ridică peste un loc noroios. Dar nu îi dădu drumul când Sara se afla din nou pe teren uscat.

— Pot merge singură restul drumului, spuse ea.

— Sigur?

— Absolut… Pot să… Dar îşi dădu seama că el o tachina.

— Spune-mi, eu vin înainte sau după Erica, în lista femeilor cu care flirtezi ca să afli informaţii?

Mike porni din nou.

— Trebuie să mă gândesc la asta. Pun pariu că Erica cunoaşte nişte trucuri de care tu habar n-ai.

— De asta sunt sigură. Dar şi eu sunt ah, dornică să fiu învăţată.

— Nu începe ceva ce n-ai de gând să termini, spuse el peste umăr.

Sara nu-şi putu reţine un zâmbet. Uneori Mike o făcea să se simtă cea mai dorită femeie de pe planetă. Sigur, ştia că ceea ce făcea el era parte din munca lui, dar tot o făcea să se simtă bine. Ea şi Greg trecuseră de mult de faza în care îi spunea că era frumoasă şi sexi. De fapt, în ultimele luni încetaseră chiar să-şi mai spună ceva ce nu avea legătură cu afacerea lor.

Se uită la spinarea lui Mike în timp ce el îşi croia drum prin bălării. Sărea cu agilitate dintr-un loc plat

într-altul, apoi se întorcea şi întindea mâna să i le apuce pe ale ei, să îi asigure echilibrul pentru scurta săritură. Sara îşi dădu seama că începuse să depindă de el ori de câte ori avea nevoie de ajutor.

— Ce e cu privirea asta? o întrebă Mike.

— Nimic. Mă gândeam doar.

— La ce anume ai tu şi îşi doreşte Mitzi?

— Ah, corect. La asta. Da, exact la asta mă gândeam.

— Acum cine minte?

— Am învăţat de la tine.

Chicotind, Mike păşi în luminiş şi se opri, privind în jur.

— Dacă a spus mama mea că-l va ţine ocupat pe domnul Lang astăzi, aşa va fi. Ţi-au dat o cheie a casei, când ai semnat contractul?

— Da, dar n-am de gând s-o folosesc.

— Atunci cum…?

Mike o privi de sus în jos.

— O să-mi facă plăcere să te împing prin fereastră.

— Iar mie o să-mi placă… Sara se întrerupse din a spune că abia aştepta să fie împinsă şi-şi aminti că era logodită. Chiar ieri îşi petrecuse trei ore cu planul ceremoniei de căsătorie – la care schimbase câteva detalii. Garoafele dispăruseră, înlocuite cu trandafiri.

Ştia că Greg o să se supere, dar Sara nu reuşea acum să-şi facă griji pentru asta.

— O să intrăm printr-o fereastră, pentru că Lang este posibil să fi pus capcane pe la uşi. Şi odată înăuntru, nu te vei atinge de nimic, ai înţeles? Cine ştie ce clei te aşteaptă pe vreo cutiuţă frumoasă?

— Nu cred că… La privirea lui Mike, Sara se întrerupse.

— Nu o să mă ating de nimic.

— Doar de mine, spuse Mike fără urmă de zâmbet.

— Corect. Am priceput. Cu mâinile doar pe Mike. Ai vreo preferinţă anume? îl întrebă ea fără să zâmbească.

— Genunchii, ar fi grozav. Începe de la ei şi porneşte în sus. Încetişor.

Sara râse.

— Haide. Tu conduci, eu te urmez.

— Întotdeauna mi-am dorit să aud o femeie spunând asta. Întorcându-se, Mike traversă zona deschisă atât de repede încât Sara abia reuşi să se ţină după el. Odată ajunşi la casă, Mike lucră frenetic ridicând în sus o fereastră, apoi se apucă de pervaz şi se ridică, intrând în casă. Este un gimnast, îşi spuse Sara. Un Tarzan şi un gimnast.

Când Mike se aplecă afară pe fereastră şi-şi întinse

mâinile pentru ea, Sara nu ezită şi se gândi din nou cât de multă încredere începuse să aibă în el, doar în câteva zile.

În timp o trăgea în sus, Mike o atinse – inutil, după părerea ei – în câteva locuri de pe corp. Când mâinile lui coborâră în jos pe piciorul ei, Sara vru să se uite la el într un fel care să-i readucă aminte că era o femeie logodită. Dar nu reuşi. Îi plăcea senzaţia şi mai ales îi plăcea să fie atinsă de un bărbat în ai cărui ochi se citea dorinţa.

Dragostea şi căsnicia nu înseamnă doar sex fantastic, îşi spuse ea din nou. Într-o căsnicie există şi alte lucruri importante, cum ar fi prietenia şi – Sara nu vroia să se gândească la asta, pentru că ea şi Greg nu erau ceea ce numea ea prieteni, în mod cert nu aşa cum era ea cu Mike. Greg şi ea erau… Mike se uita fix la ea, aşteptând-o să revină la tema lor.

Sara nu mai intrase niciodată în casa asta, dar ştia destul de multe despre ea.

— Vrei să te conduc într-un tur? Sara avea nevoie de cuvinte care să o distragă de la a se gândi la Mike. Se pare că în ultima vreme nu făcuse altceva decât să îl compare cu Greg. Toată lumea care îl cunoştea pe Mike, îl plăcea. Şi nu văzuse ca el să facă un efort deosebit, era doar el însuşi. Greg făcea eforturi mari

să se facă plăcut de cei cărora le vindea lucruri, dar faţă de familia ei şi de prietenii ei, nu-şi ascundea resentimentele.

— Nişte ţărănoi, aşa le spunea el celor din Edilean. Greg îl ridiculiza în special pe Luke.

— Omul ăsta trebuie să câştige o avere cu cărţile lui. Atunci de ce nu angajează pe cineva ca să-i tundă gazonul?

Sara încercase să-i explice că a avea succes nu înseamnă să te porţi ca regele Midas. Faptul că Sara menţionase un nume despre care Greg nu auzise niciodată, îl înfuriase.

— Sara? Mike o privea curios.

— Ah, scuze. Mă gândeam la altceva. Ce spuneai?

— Am întrebat când ai văzut locul ăsta şi nu mi-ai spus?

— Nu am ţinut nimic secret! izbucni ea, apoi îşi ceru scuze. Enervarea ei era cauzată de amintirile despre Greg, nu de Mike.

— Ştiu cum arată casa pe dinăuntru prin CEIA.

— Ce-ar fi să-mi povesteşti ce ştii în timp ce ne uităm prin casă? întrebă el cu blândeţe, ca şi cum ar fi înţeles că o supăra ceva.

Sara se întoarse ca el să nu vadă mai mult decât era necesar. De ce Mike, pe care-l cunoştea doar de

câteva zile, devenea mai clar pentru ea decât Greg pe care-l ştia mai bine de un an? Greg era un bărbat alături de care trecuse prin multe. Ridicaseră împreună magazinul cu îmbrăcăminte. Mă rog, poate că Greg era cel care lua toate deciziile iar ea făcea munca efectivă, dar tot împreună se chema. Nu-i aşa?

— Ai de gând să-mi vorbeşti despre Cecilia aia?

— CEIA, toate, majuscule. Controlul asupra Clădirilor Istorice din America. Mike o privea intens, ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama la ce se gândea. Îl compară din nou cu Greg. Greg nu i-ar fi cerut niciodată să-i spună ce anume ştia ea despre ceva. Uneori avea impresia că Greg credea despre ea că trebuia să creadă şi să facă numai ce îi spunea el. Sau mai rău, în ultima vreme, cam din aceeaşi perioadă de când sexul nu a mai existat între ei, Greg începuse să spună că dacă ea îl iubea cu adevărat, trebuia să ştie ce vroia eL Că ea trebuia să-i intuiască, într-un fel, toate nevoile. Într-o seară i-a spus că dacă îl iubea atât de mult pe cât spunea, ar fi trebuit să ştie că nu mai vroia pui la cină, de vreme ce mâncase acelaşi lucru la prânz.

— Dacă m-ai fi sunat şi mi-ai fi spus asta, aş fi putut… Greg o întrerupse.

— Ai idee cât de ocupat sunt toată ziua? Te aştepţi

să-ţi spun ce am mâncat la prânz? Poate că data viitoare o să mă întrebi cu cine am luat prânzul. Asta este? Gelozia?

Uneori, în timpul certurilor cu Greg mintea începea să i se înceţoşeze până când nu mai ştia de unde pornise totul.

— Eşti bine? o întrebă Mike.

— Da, sunt bine.

— Poate c-ar trebui să mă aştepţi în maşină.

— Şi să ratez să-mi văd casa visurilor mele? întrebă Sara şi începu să vorbească despre casă.

Mike nu ştia ce se petrecuse cu Sara din clipa în care pătrunseseră în casă, dar felul în care arăta ea îi plăcea.

Ascultă parţial despre cum a început CEIA, înfiinţat de preşedintele Franklin Roosvelt, pentru a asigura locuri de muncă în perioada Depresiunii. Ce auzise el era că existau fotografii vechi şi chiar planuri ale nivelelor, undeva pe Internet – şi îşi propuse să se uite la ele, cât de curând posibil. Dar în clipa asta nu vroia decât să vadă casa despre care bunica lui – şi Sara – vorbiseră atâta. Şi vroia să încerce să găsească motivul pentru care Vandlo putea fi atât de interesat de ea.

În timp ce Mike căuta, plimbându-şi mâinile de-a

lungul pereţilor, uitându-se peste tot, Sara vorbea încontinuu. „Stucaturi” şi „original” păreau să fie cuvintele cel mai des repetate de ea. Vorbea despre uşi panelate şi spunea ceva despre o cruce care s-ar fi aflat deasupra acestora.

— Ca să-l ţină afară pe diavol, spuse ea.

Trecură prin cele patru camere mari şi prin holul spaţios de la parter. Casa nu era grandioasă şi maiestuoasă, aşa cum era Conacul Edilean, dar Mike îşi dădea seama că zugrăvită şi recondiţionată, putea fi locuită. Îşi imagină copilul lui Tess plimbându-se cu tricicleta prin sufrageria imensă. Dar poate că Sara n-ar fi permis asta, de teamă să nu fie distruse vechile duşumele.

Li aruncă repede o privire, crezând că poate îi citise gândurile, aşa cum părea s-o facă uneori. Dar ea continua să vorbească despre proporţiile şi înălţimea încăperilor. Niciodată nu se văzuse în rolul de însurat şi cu copii, dar când se imagina trăind în casa asta veche, Sara era acolo, în fiecare scenă.

O privi în timp ce arăta spre tavan, continuând să vorbească, şi se mira cât de mult timp petrecuse ea studiind casa.

Mike reveni la căutările lui. Nu era posibil ca Vandlo să fi vrut casa doar pentru că şi-o dorea Sara,

nu? Fără niciun alt motiv decât să-i facă ei plăcere – ca să o ademenească să se mărite cu el? Dar Mike nu reuşea să se convingă să creadă asta.

Cum Mike era mai interesat de prezent, observă ce făcuse Lang aici. Casa era curată şi ordonată – şi foarte puţin mobilată. În livingul uriaş, canapeaua avea o piatră sub unul dintre picioare şt era acoperită cu o cuvertură bine uzată. Scaunele erau ieftine şi fuseseră deseori reparate.

Nu existau multe lucruri personale în încăperi. Nu fotografii, nu cărţi, doar, pe măsuţa de cafea, un teanc de cataloage mult răsfoite, cu plante şi seminţe.

În timp ce Mike o urma pe Sara prin camere, observă că deşi Brewster Lang locuia acum aici, nu fusese întotdeauna aşa. Se aflau acum în ceea ce pe vremuri fusese biblioteca şi Mike putea vedea că pe rafturile construite în perete existaseră odinioară cărţi. Pe pereţi văzu pătrate mai deschise la culoare, în locurile unde atârnaseră altădată tablouri.

Se întoarse spre Sara.

— Ştiu că Lang şi familia lui au avut casa asta în grijă încă din 1941 şi că acum locuieşte aici, dar cine a locuit înainte?

Sara păru surprinsă.

— Eşti un bun observator, da? Vreme de zece sau

doisprezece ani a locuit aici un istoric din Williamsburg, cu familia lui.

— De nu locuieşte aici niciun mcdowell?

Sara ridică din umeri.

— Nu le place locul. Ramsey nu-l poate suferi şi nici sora lui.

— Atunci de ce nu-l vând?

— Până de curând nu au putut, pentru că vânzarea a fost interzisă până în secolul douăzeci şi unu. Nu ştiu care mcdowell, acum vreo două sute de ani, a scris în testamentul lui că ferma nu poate fi vândută până în…

— Anul 2000, termină Mike în locul ei. Şi unde zici că intră istoricul respectiv în scenă?

— Nu cunosc toată povestea, dar cred că mama domnului Lang a fugit cu cineva când el era doar un copil. După plecarea ei, domnul Lang tatăl a încetat să mai aibă grijă de clădire şi atunci unchiul Alex i-a mutat pe cei doi – eu cred că domnul Lang avea pe atunci vreo şaptesprezece, optsprezece ani – într-o altă casă şi i-a închiriat ferma istoricului aceluia. Bărbatul tocmai se căsătorise şi şi-a format o familie, aici. Dar toate astea au fost cu mult timp în urmă. Când m-am născut eu, domnul Lang tatăl murise deja şi fiul lui locuia singur aici.

— Vrei să spui că Lang mai are şi o altă casă? Undeva, unde se poate retrage?

— Tu chiar te gândeşti să te muţi aici, nu?

— Poate. Ştii Tess şi copilul ei şi…

— Nu-l uita pe Ramsey.

— Ah, da. Ramsey.

— O vrei pe sora ta numai pentru tine?

— Eu cred, spuse el cu glas domol, că mi-ar plăcea să am pe cineva numai al meu.

O clipă ochii lor rămaseră încătuşaţi. Sara a fost prima care şi-a întors privirea în altă parte.

— Eşti gata să urci la etaj?

— Te urmez oriunde te duci, spuse el.

— Atunci eu mă întorc înapoi în şură.

— Peste… Mike zâmbi. În regulă, m-ai păcălit. Condu-mă.

Se plimbară la etaj, văzură cele patru dormitoare şi unica baie, imensă. Faianţa fusese la modă în anii 1930, în negru şi alb.

— Eu una aş lăsa-o exact aşa cum este, spuse Sara.

— Ştiu, pentru că este „originală”.

Sara spuse afectat:

— Când am folosit acest termen referitor la casă, original însemna tot ce s-a construit în anul 1674. Pentru informarea ta, baia este cât se poate de

modernă.

Mike se uită la cada veche, pe picioare şi la toaleta neobişnuit de înaltă.

— Baia e nouă?

— Da. Sara continuă să vorbească despre stucaturi şi paneluri, dar când spuse din nou „original”, râse şi ea.

— Tu nu apreciezi importanţa casei! spuse ea zâmbind.

— Câtă vreme o să te am pe tine să te ocupi de ea, e perfect. Poţi face tot ce… Când îşi dădu seama ce spunea, se întrerupse. Locul ăsta are şi o bucătărie?

Sara efectiv alergă în jos pe scări, în timp ce Mike mai tergiversă. Încă mai era uluit că această casă îi aparţinea. Stând în capul scărilor şi privind în jos, se gândi la uşi trântite şi la copii alergând înăuntru şi afară – şi la Sara strigând după ei.

— Haide lenevilă, coboară, spuse Sara uitându-se în sus la el. Bucătăria e oribilă. Aşteaptă să vezi parterul.

Mike coborî, apoi se duse la anexa despre care Sara spunea că fusese construită în 1930.

— Probabil când a fost construită baia, spuse ea.

Pe cât de mult farmec avea baia, pe atât de urâtă era bucătăria. Linoleumul vechi era ros până la

scândurile de dedesubt. Utilităţile erau din anii 1970, de culoarea avocado iar uşile bufetului abia dacă mai stăteau prinse în ţâţâni.

— Încăperea asta poate fi refăcută, spuse Sara.

— Ştiu, cu blaturi din marmoră albă. Te rog, aş vrea să aud din nou cuvintele astea.

— Întreab-o sâmbătă pe Ariei. Ea o să trăiască aici, cu tine. Dacă nu pune Erica mâna pe tine, înaintea ei.

Poate că de vină a fost menţionarea realităţii sau poate zgomotul făcut de o veveriţă în cămin, dar amândoi au fost readuşi în prezent. Un minut se uitară lung unul la celălalt.

Mike a fost cel care a rupt tăcerea.

— Mai există vechiul pavilion de vară? Nu l-am văzut în ziua în care am făcut slalom printre capcanele lui Lang.

Sara se lumină la faţă.

— Ai auzit de pavilion? Mi-amintesc că l-am văzut când eram mică. Este un loc absolut adorabil; pereţii sunt făcuţi din zăbrele.

— Bunica ne spunea că obişnuia să se refugieze acolo, când oraşul ăsta devenea de nesuportat pentru ea.

— Sună trist.

— După câte o cunosc, situaţiile erau create de ea.

Crezi că îl poţi găsi?

Sara scoase din buzunar o bucată de hârtie care părea să fie o hartă.

— Un alt avantaj al rochiilor este acela că poţi avea buzunare. La jeanşi nu se prea poate asta.

— Jeanşii au multe buzunare.

— Dar toate se află în acele zone ale corpului pe care femeile vor să le arate.

Mike râse.

— Asta este minunat de adevărat. Deci, unde este pavilionul de vară?

Când Mike se întinse după hartă, Sara o retrase repede.

— Nu, nu face asta. Îmi place când te ţii după mine.

— Iar mie îmi place priveliştea.

Zece minute mai târziu se aflau lângă vechiul pavilion care era chiar mai frumos decât îşi amintea Sara. Mike nu-l văzuse cu ocazia primei lui incursiuni aici, pentru că era ascuns după tufele care fuseseră lăsate să crească în voie. Dinspre potecă zona părea impenetrabilă, dar Sara ştia unde să caute intrarea ascunsă.

Odată înăuntru, nu trebuiră să sară peste buruieni, pentru că Lang curăţase vechiul loc care arăta ca o grădină. Deasupra se afla un superb fag arămiu, cu

ramuri lungi şi terenul de dedesubt era acoperit cu muşchi.

Pavilionul era octogonal, suficient de mare pentru două persoane şi pereţii din zăbrele fuseseră recent vopsiţi într-un albastru verzuliu. Clădirea şi locul erau la fel de izolate şi de romantice precum le descrisese bunica lui Mike...

În timp ce Mike explora micuţa construcţie, Sara se aşeză la umbra copacului, privindu-l. Mike se căţără pe acoperişul în formă de clopot şi după ce termină cu el, studie fiecare centimetru al fundaţiei din beton. Presupunea că interesul lui Mike pentru micuţa şi frumoasa construcţie depăşea cazul dar ştia totodată că el nu-i va spune asta în mod direct. Va trebui să-l ia pe de parte ca să afle. Era un sport care începea să-i placă.

Când Mike termină inspecţia, era sigură că va spune că trebuie să plece – evident, pentru „siguranţa" ei – dar o surprinse întinzându-se lângă ea pe patul parfumat al vegetaţiei de sub copac şi punându-şi mâinile sub cap. Umărul lui era la câţiva centimetri de coapsa ei, aproape atingându-i-o.

Sara se lăsă pe spate, sprijinindu-se de copac. Nu vroia să părăsească locul. Niciodată.

— Casa are nevoie de o renovare totală, spuse el în

tăcerea lăsată.

— Mmmm, cam aşa ceva.

— Văd că asta te face fericită.

— Eu l-am ajutat pe Luke să remodeleze Conacul Edilean şi mi-a plăcut enorm.

— Şi ţi-ar face plăcere să te ocupi şi de locul ăsta. Ascultă, tu faci schiţele şi mi le arăţi.

Sara vru să râdă, dar nu putu. Încă nu se obişnuise cu ideea că Ferma Merlin nu va fi niciodată a ei.

— Soţia ta o să vrea să facă asta.

— Mai am mult până la însurătoare. Cu meseria mea, s-ar putea ca mâine să nu mai fiu în viaţă.

— Din tot ce aud, s-ar putea să plecăm împreună, spuse Sara cu dezinvoltură.

— Nu, câtă vreme mai respir eu, spuse Mike încet.

O tăcere stânjenitoare se aşternu între ei şi Sara readuse discuţia la casă.

— Bine că cel puţin lemnăria pusă de primul Merlin mai există încă, în cea mai mare parte.

— Şi cine anume a fost tipul?

— Eu cred că Alexander McDowell. Scuze, spuse Sara zâmbind, este o glumă a noastră. Toţi primii născuţi mcdowell se cheamă Alexander. Genealogia familiei coboară până în Scoţia şi la Angus Metern Harcourt. El este cel care a înfiinţat oraşul nostru,

dându-i numele soţiei sale.

— Încă un nume de care am auzit adesea.

Sara îl privi întrebătoare.

— Bunica zicea că numai descendenţii lui Angus Harcourt au parte de un tratament echitabil.

— Poate că este adevărat, dar este oraşul nostru, spuse Sara.

Mike mârâi.

— Ai vorbit ca un adevărat aristocrat.

— Eu nu cred că a fi descendentul unui scoţian care a fost, foarte posibil, un hoţ şi un răpitor, mă califică drept aristocrată. Ariei zice că tipul a călătorit clandestin pe o corabie – care nu a fost corabia Mayflower.

Mike se întoarse pe o parte ca să se uite la Sara.

— Pentru mine eşti o adevărată lady. Îşi spuse că era frumoasă cum stătea acolo, pe jos, sub copacul bătrân, uriaş. Şi-o imagină cu o pălărie cu boruri mari şi cu lucrul ei de mână.

— Locul ăsta ţi se potriveşte.

Mike se rostogoli pe spate. Trebuia să înceteze să se mai uite la ea, ca să nu-i vină să o atingă. Se forţă să-şi amintească de caz şi de Ştefan Vandlo. Vandlo n-ar locui niciodată într-o casă veche, mai ales una atât de mică, îşi spuse Mike. După cum arăta

magazinul, Vandlo era mai curând genul robineţilor-aurii-în-sala-de-baie pentru-oaspeţi.

Rămaseră o vreme tăcuţi, apoi Sara nu se mai putu abţine şi îl întrebă:

— Ai fost vreodată îndrăgostit?

— Nu. Mike făcu o pauză. Dar o dată am fost pe aproape.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Când a aflat că nu eram ceea ce-i spusesem şi i-au băgat bărbatul la pârnaie din cauza mea, dragostea ei pentru mine a încetat brusc. Instantaneu.

— Ca să vezi.

— Mai târziu am aflat că ea a fost cea care i-a scos amanta pe cauţiune, după care s-au mutat împreună. Dar pe mine nu m-a iertat niciodată.

Sara nu se putu abţine să nu râdă.

— Ce viaţă ciudată ai avut.

— Cred că depinde cum o priveşti. Deci, ce ai face tu cu locul ăsta, dacă ţi-ar aparţine?

Sara nu ezită.

— Mai întâi aş replanta livada.

— Nu te-ai ocupa mai întâi de casă? Nu ai pune marmoră albă în bucătărie?

— Pomii au nevoie de timp ca să crească. Marmora

mă aşteaptă oricât, într-un depozit.

— Crezi că Anders ar fi de acord cu asta?

— Anders? Ce te doare dacă-i spui Greg?

— Sara, spuse Mike încet, eu nu l-am cunoscut niciodată pe bărbatul cu care eşti logodită, dar din câte am auzit, nu cred că te merită. Eşti sigură că vrei să te măriţi cu el? N-ar fi mai bine…

— Să nu îndrăzneşti să spui asta.

Sara nu vroia să-i audă cuvintele, ca să nu-i mărească îndoiala care începuse să încolţească deja în mintea ei.

— Absolut toate pregătirile pentru nuntă sunt făcute. Am avut întâlniri cu organizatorul.

— Cum o să obţii Ferma Merlin, dacă este a mea?

— Nu ştiu. Sara îşi auzi frustrarea din glas. De când te am cunoscut, parcă s-a schimbat totul în viaţa mea. Înainte ştiam exact încotro mă îndreptam, dar acum… Nu ştiu. Parcă nu mai pot gândi limpede.

— Ăsta este cel mai frumos lucru pe care l-am auzit de luni, poate de ani.

— Poate pentru tine, dar nu pentru mine, bombăni ea.

Mike se ridică şi-i atinse mâinile, continuând să i le ţină chiar şi după ce Sara se ridicase, stând acum în picioare în faţa lui.

— Sara – vocea lui era blândă – uneori mi se pare că te cunosc dintotdeauna.

Mike se aplecă să o sărute şi cum ea nu se mişcă, se simţi încurajat.

Când se afla la jumătatea drumului spre buzele ei, Sara spuse:

— L-ai spus asta şi femeii pe al cărei soţ l-ai băgat la pârnaie?

Mike se trase înapoi.

— Ce-ai spus?

— Femeile tale, cele pe care le vrăjeai şi le trădai. Le-ai spus şi lor aceleaşi lucruri pe care mi le spui mie? Ştii, despre cum sunt cea mai frumoasă, cea mai…

Mike îi dădu drumul la mâini. Da, spusese de multe ori multe dintre lucrurile pe care i le-a spus Sarei, dar… Mike se întoarse în altă parte. Diferenţa era că de data aceasta el credea ceea ce spunea – şi revelaţia aceasta îl şocă.

— Eşti gata să mergem?

— Acum eşti furios pe mine.

Mike se întoarse spre ea.

— Am făcut tot ce a trebuit să fac, ori de câte ori a fost nevoie de intervenţia justiţiei. Şi spre informarea ta, niciodată nu am băgat la pârnaie pe cineva care

nu merita asta. Şi am lăsat să plece multe dintre femeile care ar fi trebuit condamnate.

Sara era neafectată de furia lui Mike. Când Greg se înfuria pe ea, resimţea o stare de panică – şi adesea, de nedumerire. Rareori ştia exact ce anume făcuse ca să-i declanşeze furia. Tot ce ştia era că trebuia să-l calmeze, să-l facă să o ierte şi să readucă lucrurile la starea din primele trei luni de când se aflau împreună.

Dar cu Mike nu resimţea această stare de confuzie. Supărarea lui avea întotdeauna un motiv, exista ceva care i-o provocase. Ceea ce o înnebunea pe ea era furia iraţională a lui Greg, fără vreo cauză cunoscută.

Sara îşi spuse din nou că oricât de mult ajunsese să-l placă pe Mike, el era temporar. Se afla aici într-o misiune şi când o va fi încheiat, va pleca şi nu-l va mai vedea niciodată – poate doar ca frate al lui Tess. Dar şi de asta se îndoia. Tess trăia de ani de zile în Edilean şi Mike nu venise niciodată în vizită.

Cât despre Ferma Merlin, Mike spusese clar că ideea a fost a lui Tess, nu a lui. După ce se va retrage din poliţie, va rămâne probabil în însorita Floridă şi ferma se va întoarce la familia mcdowell.

— De ce te uiţi aşa la mine? o întrebă el.

— Mă gândeam doar la cât de diferiţi suntem noi

doi. Eu vreau permanenţă, pe cineva care să-şi împartă viaţa cu mine. Eu vreau copii şi pomi fructiferi. Pe când tu vrei – Sara făcu o pauză. Ce vrei tu? Ştii măcar ce vrei?

Nicio femeie nu-i pusese vreodată asemenea întrebări şi Mike nu ştia cum să răspundă la ele. Dar Sara nu era ca celelalte femei şi îl făcuse să-şi pună singur aceste întrebări.

— Şi acum o să-mi spui că eu sunt altfel decât toate celelalte femei pe care le-ai vrăjit în numele datoriei?

Avea atâta dreptate încât Mike nu se putu abţine să nu râdă.

— Chiar la asta mă gândeam.

Mike se uită în sus, la cer.

— Se pare c-ar vrea să plouă. Cred că trebuie să plecăm.

Sara o porni spre maşină, dar Mike o prinse de braţ şi o trase înapoi spre el. O clipă, Sara îşi spuse că o s-o sărute. Dar Mike îşi duse un deget la buze. Sara ascultă, dar nu auzi nimic.

Continuând să o ţină de braţ, Mike se uita în jur. Nu existau decât două variante de a ieşi de aici. Una era prin bălăriile înalte din spatele pavilionului, dar asta însemna că trebuiau să se îndepărteze de cărare. Cealaltă presupunea că trebuiau să o ia prin câmp

deschis şi să încerce să ajungă la şură – dar oricine se apropia, îi vedea.

Mike se uită în sus la copacul înalt, apoi o privi întrebător pe Sara. Ea încuviinţă din cap.

În spatele lor se auzea zgomotul vag al al pietrişului scrâşnit sub picioare şi vocea inconfundabilă a lui Lang. Când era mică, surorile ei obişnuiau să râdă de ea pentru că ori de câte ori domnul Lang îşi făcea apariţia la Târgul Fermierilor, Sara se ascundea sub tejghea. Chiar şi azi, sunetul apropierii lui o speria.

Mike arătă spre picioarele lui, apoi se bătu pe umeri, îi trebui Sarei o secundă să priceapă ce vroia el, dar apoi încuviinţă din cap.

Mike se apropie de copac, se făcu ciuci la pământ şi se uită la Sara, peste umăr. Dacă tăcerea şi viteza nu ar fi fost atât de importante, Sara ar fi comentat că nu o putea ridica în copac din poziţia asta chircită. Dar nu era vreme de discuţii. Sara îşi scoase repede sandalele, le petrecu cu baretele peste încheietura mâinii şi se urcă pe umerii lui Mike. Mike se ridică instantaneu în picioare, făcând-o aproape să ofteze, uluită de rapiditatea lui. Sara se prinse cu mâinile de pom, pentru echilibru şi găsi repede o ramură. Îi era greu să-şi facă avânt în sus şi o clipă regretă că nu-şi

pusese nişte jeanşi. Dar nu avea ea timp acum să se gândească la aşa ceva sau la posibilitatea de a-şi sfâşia rochia. Îşi lansă un picior peste cracă şi se instală pe furca formată de craca groasă.

Sub ea, Mike o privi întrebător. Sara încuviinţă din cap şi în secundele următoare Mike sări, se apucă de creangă şi se ridică pe ea.

Sara îl auzea acum mai clar pe Lang şi văzu mişcare în tufişuri. Se apropia.

Mike o atinse de braţ şi când se uită la el, îi făcu semn deasupra. Adică să se caţere mai sus. Îi făcu semn să stea locului, în timp ce el se ridica în picioare. Când se aplecă în faţă, cu mâinile întinse spre o altă cracă, Sara oftă tare, de frică.

Întorcându-se, Mike se încruntă la ea, dar când văzu că ei îi era frică pentru el, îi zâmbi scurt, cocoşeşte. În clipa următoare se apucă de o cracă de deasupra, îşi luă avânt şi se ridică pe ea. Aplecându-se, întinse amân două mâinile spre Sara.

Sara nu ezită. Se întinse în sus spre Mike exact cum făcuse la fereastră, numai că acum s-ar fi rănit serios, dacă ar fi căzut.

Apucându-i încheieturile mâinilor, Mike o trase în sus. Era o mişcare cumplită şi oricât de uşoară îi spusese el că este, Sara îi vedea efortul.

Cea de a doua cracă era mai mică decât prima, cu puţin spaţiu pe ea. Mike se dădu mai spre trunchi, cu picioarele atârnându-i în gol şi o trase pe Sara în braţele lui, cu spatele la pieptul său.

Sara ştia că el intenţionase poziţia asta şi dacă circumstanţele ar fi fost altele, i-ar fi evitat îmbrăţişarea. Poate... Poate, deşi trebuia să admită că trupul ei se potrivea perfect în căuşul lui. Bărbia lui Mike se odihnea pe creştetul ei. Perfect.

Se gândea atât de intens, încât uită de ce se aflau în pom şi când îl auzi pe domnul Lang în luminişul de dedesubt, aproape că vorbi. Dar braţele lui Mike se strânseră în jurul ei şi Sara se lăsă mai mult pe spate, spre el. Când îi simţi bărbia aspră pe gât, închise ochii. Răsuflarea lui era uşoară şi îi putea simţi dulceaţa.

Mâinile lui se ridicară în sus, spre tâmple şi îi simţi degetele puternice în păr, aproape de piele. Îşi lăsă capul pe spate, cu ochii închişi, înclinându-l într-o parte ca să-i facă acces spre gât.

Dar sărutul pe care îl anticipa nu sosi. În schimb, trupul lui Mike se încordă şi îi dădu drumul la păr.

Sara deschise ochii, deşi n-ar fi vrut. Obrazul lui Mike era lipit de al ei şi el se uita în jos, la domnul Lang. Sara se întoarse puţin, să-l poată vedea şi ea

mai clar. Adusese două găleţi mari de plastic, pline, dar nu putea vedea cu ce anume. Bombănea cu voce guturală. Nu auzea ce spunea, dar părea furios.

Sara era mult mai interesată de poziţia ei lipită de Mike decât de ce lucru odios făcea Lang acolo jos. Instala, poate, o nouă capcană, îşi spuse ea.

Când îşi lipi mai mult obrazul de al lui Mike, el se trase şi Sara îşi reprimă un oftat. Sigur, nu era adevărat, dar îşi spuse că încă un bărbat îşi pierduse interesul faţă de ea. Mulţi bărbaţi se apropiaseră de ea de-a lungul timpului, dar numai doi – şi Mike – o interesaseră. Dar pe Mike nu-l putea considera cu adevărat unul dintre bărbaţii din viaţa ei, nu?

În timp ce se gândea la asta, îl auzi pe domnul Lang spunând cuvântul Anders. Îl auzi atât de limpede încât fără să vrea, scoase un mic sunet.

Instantaneu, mâna Iu Mike se aşează peste gura ei. Sub ei, Lang se opri din ce făcea şi se uită în jur.

Mike îşi luă mâna şi Sara îşi ţinu răsuflarea. Dacă Lang i-ar fi văzut ascunzându-se deasupra lui, nu ar fi aflat niciodată de ce mormăise el numele lui Greg.

Mike arătă spre ramura de dedesubt şi Sara înţelese că el vroia să coboare acolo, ca să audă mai bine. Mike se îndepărtă de Sara repede, cu o agilitate deosebită, se apucă de o creangă de deasupra şi se

lansă spre cea de jos. Se întinse cu burta pe cracă şi ascultă.

Sara nu era sigură că vroia să audă ce spunea bătrânul. Nu era mai bine să nu ştie că bărbatul cu care avea să se mărite era implicat în ceea ce Mike numise un război? Nu, Greg nu putea – nu s-ar fi gândit – să facă ceva care să-l determine pe Lang să presare capcane în jurul proprietăţii.

Dar când auzi cuvânt câini, îşi îndreptă poziţia. Mai jos, în partea ei dreaptă, Mike o privi. Şi el auzise cuvântul.

Instinctul îi spunea să-şi astupe urechile cu mâinile. Dacă Greg făcea ceva ce n-ar fi trebuit, Sara nu vroia să ştie.

Pe de altă parte, dacă nu asculta, însemna că de fapt amâna inevitabilul.

Cu un gest decis, Sara îşi fixă mai bine sandalele în jurul braţului, apoi se întinse pe cracă aşa cum făcuse Mike şi se concentră asupra bătrânului de dedesubt.

Acum vedea clar că omul instala o altă capcană. Fixă o aţă de pescuit aproape invizibilă în partea de jos a uşii pavilionului şi ataşă ceva de ea, de partea cealaltă a uşii, dar nu reuşi să vadă ce anume.

Peste câteva minute îl auzi chicotind – un sunet urât, scurt – şi bătrânul se dădu deoparte, să-şi

admire opera. Ridică o piatră mică şi o aruncă, lovind firul de nailon.

Spre groaza Sarei, dinspre o parte a uşii zburară patru săgeţi mari, cu vârf de oţel, oprindu-se în lemnul din partea cealaltă.

Sara trebui să-şi ducă mâna la gură ca să nu scoată vreun sunet de protest. Se uită ia Mike care o întrebă fără voce, „Eşti bine?". Sara încuviinţă din cap, dar bine nu îi era. Dacă ea şi Mike ar fi venit aici mai târziu, sau mâine, aveau toate şansele ca săgeţile să se fi înfipt în Mike, pentru el era întotdeauna primul.

Când Mike îi zâmbi, calmul lui îi restaură echilibrul. Mike se întoarse înapoi spre bătrân, care începu din nou să bodogănească, dar mai tare...

— Asta o să te înveţe minte, Greg Anders, spunea Brewester Lang în timp ce smulgea săgeţile din lemn şi remonta cursa. Nu-mi poţi ucide câinii şi apoi să scapi aşa de uşor. Sper că săgeţile astea or să te omoare!

Furios, îşi strânse ustensilele, le puse înapoi în găleţi şi o porni înapoi pe potecă, spre casă. Mike se uită la Sara prin spaţiul dintre ramuri şi mai aşteptă zece minute. Înainte de a se ridica în picioare, pe craca groasă.

— Poţi să vii aici? o întrebă el.

Sara era distrasă de ce auzise.

— Sigur.

Mike îi luă mâna şi Sara făcu un pas lung, dar mintea ei nu era acolo şi alunecă.

Dar Mike o prinse. Cu o mână se ţinea de creanga de deasupra capului şi cu alta o ţinea pe Sara care reuşi să-şi recapete echilibrul şi să se urce lângă el, lipindu-se de trupul lui. Stăteau în picioare pe cracă, Mike cu spinarea lipită de trunchiul gros, cu ambele braţe în jurul Sarei.

Sara rămase aşa, cu braţele petrecute peste pieptul lui şi se simţea fericită pentru siguranţa pe care i-o dădea. Când făcuse Greg asta? se întrebă ea. Dar dacă Greg era întotdeauna la magazin, când avusese timp să vină la Ferma Merlin?

Şi de ce? Doar pentru că vroia locul ăsta? Să fi crezut Greg că domnul Lang era motivul pentru care Rams nu vroia să-i vândă lui ferma? Sau motivul era faptul că Sara îşi dorea Ferma Merlin?

Mike îşi puse mâna sub bărbia ei şi-i ridică faţa.

— Eşti sigură că eşti bine?

— Da. Şocată, dar sunt bine. Dar tu?

— Eu nu sunt şocat, spuse el repede şi se uită în jur. Chiar dacă mi-ar plăcea să stau aici toată ziua, cred totuşi că e timpul să coborâm.

Nici Sara nu vroia să plece. În plus, ştia că în momentul în care vor fi din nou jos, va trebui să înfrunte tot adevărul despre bărbatul cu care urma să se mărite.

— Sara?

— Ştiu, spuse ea şi se întinse să se apuce de o creangă.

Mike începu să-şi schimbe poziţia dar se întoarse şi o sărută uşor pe obraz.

— O să fie bine. Îţi promit.

— Da, sigur, spuse ea şi încercă un zâmbet care nu prea-i reuşi.

Mike sări la pământ de pe craca de jos, apoi Sara îşi dădu drumul şi el o prinse în braţe. Mike încercă să facă o glumă, cum că aproape îl trântise la pământ, dar văzându-i expresia, se opri.

O conduse repede pe după gardul viu, o luară înapoi, trecură pe lângă casă şi ajunseră la maşina lui. O descuie şi-i ţinu portiera. Când văzu că mâinile îi tremurau, îi fixă el centura şi se urcă apoi la volan.

Se aflau pe la jumătatea drumului înapoi spre apartamentul Sarei, când începură să vorbească. Mike îi acordase Sarei cât mai mult timp, ca să poată digera ceea ce auzise. Cât despre el, îi venea să-l sune pe Lang ca să-i mulţumească. De acum înainte, Mike

va începe procesul care va sfârşi prin a-i spune Sarei adevărul despre bărbatul cu care intenţiona să se mărite şi care nu o vroia decât pentru că… Mike nu ştia încă pentru ce.

Se uită la ea stând tăcută pe bancheta alăturată. Rochiţa ei frumoasă era plină cu frunze şi rămurele şi la umăr era sfâşiată.

— Îmi pare rău pentru rochie, spuse el.

— Tu crezi că Greg a vrut Ferma Merlin pentru mine?

— Tu poţi răspunde mai bine ca mine la întrebarea asta.

— O fi făcut Greg tot ce a putut ca să-l îndepărteze pe domnul Lang, dar câinii nu i-a omorât. Eu cred că a fost o coincidenţă şi Lang a fost convins că el i-a ucis.

Era prea devreme pentru Mike să-i spună ce ştia. Învăţase de tânăr calea mai grea de a nu spune prea multe, prea devreme. La primul lui caz sub acoperire, îi spusese vesel unei femei că soţul ei era un traficant de arme şi că avea două amante. În naivitatea lui, crezuse că femeia îi va fi recunoscătoare pentru informate. Dar reacţia ei fusese cu totul alta. L-a făcut pe Mike mincinos şi a stat până la sfârşit alături de soţul ei. În drum spre închisoare, l-a scuipat pe Mike.

Da, învăţase să fie prudent.

— Eşti convinsă că îl cunoşti atât de bine încât să poţi spune asta?

— Poate că nu e el, Greg, persoana cea mai onorabilă de pe lume, dar este un om bun.

O vreme, Sara nu mai spuse nimic.

— Ştiu că Greg face unele lucruri care mie nu-mi plac, dar…

— Cum ar fi?

Îi vorbi despre cum schimba Greg numerele la rochii.

— Dar face asta doar ca femeile să se simtă bine. De aici până la a otrăvi nişte câini este o cale lungă.

— Nu am spus că au fost otrăviţi şi nici nu ştiu. Ce te face să spui asta?

Sara ezită un minut întreg.

— Proprietarul farmaciei din Edilean mi-a spus să-i amintesc lui Greg să fie atent cu otrava de şobolani pe care a cumpărat-o.

Mike scrâşni din dinţi, pentru că auzea pentru prima oară asta.

— Presupun că tu n-ai probleme cu şobolanii?

— Când l-am întrebat, mi-a spus că găsise un cuib de şobolani în peretele din fund al magazinului. Deci nu mi s-a mai părut nimic nefiresc.

Peste câteva clipe, Sara spuse:

— Chiar dacă nu cred că Greg ar fi putut face aşa ceva, aş vrea să-i pot înlocui câinii domnului Lang.

Mike îi zâmbi.

— Vezi? Ăsta este norocul tău.

— De ce?

— La cazul ăsta lucrez pentru federali şi ştii de ce le tolerăm noi megalomania?

— Nu.

— Pentru bani. Au o groază de verzi. Spune-mi ce fel de câini avea domnul Lang şi o să-i înlocuim.

— Eram mică atunci când i-am văzut eu şi nu ştiu ce rasă erau. Dar erau superbi. Am auzit-o odată pe mama spunând că erau irlandezi.

— Dacă ai vedea o poză, i-ai recunoaşte?

— Poate.

Mike îi întinse mobilul.

— Scrie-i un mesaj lui Tess să-ţi trimită poze cu câini irlandezi.

— Vorbeşti întotdeauna de sora ta, dar uiţi că este măritată cu vărul meu. Ce-ar fi să-i scriu lui Rams ce fel de câini avea domnul Lang?

— E şi mai bine. Mike îi zâmbi.

— Ce-i cu privirea asta?

— Mă gândeam cât de mult semeni cu toate

celelalte femei cu care am lucrat.

Sarcasmul lui o făcu să se simtă bine.

— Ele nu se ascundeau cu tine în copaci?

— Nu şi au pierdut mult. Mi-a plăcut să te strâng în braţe.

Cum Sara continua să se uite în faţa ei, Mike adăugă:

— Şi nici nu le trecea prin cap să înlocuiască câinii vreunui bătrân pe care-l displăceau.

Mike trebui să se uite în altă parte ca să-şi ascundă plăcerea faţă de felul cum decursese ziua – şi la felul cum stătea Sara pe banchetă, încruntându-se. Era prima fisură autentică, făcută în mitul Greg Anders.

— Ce-ar fi dacă ne-am lua o seară liberă, de la cazul ăsta? întrebă el.

Ochii Sarei străluciră.

— Şi să ne uităm împreună la filme?

— Mă gândeam să mergem la tine acasă, să pregătim cina acolo. Încă nu mi-ai arătat apartamentul.

— Presupun că ai uitat că nu mai am chiuvetă în bucătărie. Vrei să scormoneşti prin tot ce-mi aparţine? adăugă ea micşorându-şi ochii.

— Da, spuse el, dar pe un ton atât de lasciv încât pe Sara o pufni râsul.

— N-am nimic împotrivă. Poţi să te uiţi la bijuteriile lăsate mie de mătuşa Lissie şi dacă vrei, le poţi chiar proba.

— Aş prefera să faci tu asta, pentru mine.

— După ce-am auzit astăzi despre logodnicul meu, nu cred c-aş avea ceva împotrivă.

Zâmbetul lui Mike aproape că-i crăpa obrajii.

Capitolul 13

TOTUL DESPRE apartamentul Sarei spunea „familie”. Dacă apartamentul lui Tess era ca al lui Mike, cu mobilier adus din magazine – de preferat prezentat în camere premobilate – el nu credea că Sara avea mai mult de o masă care să nu fi venit de la prieteni sau de la rude. Şi tot ce adusese ea fusese ales cu grijă pentru că arăta vechi şi uzat, în acel fel romantic care le plăcea femeilor.

De îndată ce Sara deschise uşa – neîncuiată, desigur – alergă în dormitor. Dar Mike rămase în prag, privind.

Chiar dacă livingul Sarei avea aceleaşi forme ca cel al lui Tess, nu putea fi mai diferit. Încăperea Sarei arăta ca ceva ieşit direct din Canalul tv Istorie – Mobilierul De-a Lungul Secolelor.

Exista acolo o canapea mare, de culoarea piersicii,

cu braţe uriaşe, rotunjite. Mike nu se pricepea cine ştie ce la istorie, dar îşi putea imagina doamne în rochii lungi bându-şi ceaiul pe această canapea.

Fotoliul din apropiere era şi el la fel de pufos, acoperit cu un material înflorat. În partea cealaltă se afla un fotoliu uriaş îmbrăcat în piele veche, maro şi era convins că mai văzuse unul asemănător într-un film a cărui acţiune se plasa în perioada celui de Al Doilea Război Mondial. Peste tot în cameră se aflau diverse obiecte, măsuţe, a căror vechime cobora prin anii 1980, în vremea lui Thomas Jefferson.

Şi peste tot, fotografii înrămate. Unele atât de vechi încât păreau făcute de Matthiew Brady înainte de 1900, până la cea cu Tess în ziua nunţii. Mike zâmbi când o văzu îmbrăcată într-un taior bleumarin, pe care probabil că îl va purta ulterior la birou. Lui şi lui Tess li se predase despre reciclare cu mult înainte ca aceasta să devină o modă. Îşi aminti cât de mult îşi dorise să fie acolo în ziua aceea, dar fusese legat fedeleş – la propriu.

— Cine ţi-a dat toate astea? întrebă Mike.

— Toată lumea. Se spune în orăşel, că dacă nu ai nevoie de ceva, dă-i-l bietei Sara.

Mike pufni. Nimic nu putea fi mai departe de adevăr, pentru că fiecare obiect fusese ales cu grijă.

Îşi plimbă mâna peste o măsuţă care avea extinderi pe laterale. Nu se pricepea el prea bine la antichităţi, dar petrecuse multă vreme în case bogate şi ştia că măsuţa Sarei făcea bani frumoşi. Dacă ar fi avut de a face cu un alt infractor, ar fi spus că indiferent ce tezaur căuta acesta, ei bine, trebuia să se găsească undeva pe aici. Dar Ştefan locuise aici cu Sara, deci trebuie să fi văzut toate aceste lucruri – şi să fi ştiut că undeva, în altă parte, exista ceva mai valoros.

Sara reveni în cameră. Făcuse un duş şi se schimbase într-o rochie de bumbac albastru deschis şi Mike îşi spuse că niciodată nu i se păruse mai drăgălaşă.

Sara se apropie de Mike şi se întoarse cu spatele la el.

— Vrei te rog să-mi închizi nasturii?

Erau vreo treizeci de năsturaşi albi minusculi, care coborau în jos de-a lungul rochiei şi Mike începu cu primul de sus. Pielea ei era acoperită de un combinezon de modă veche şi Mike se întrebă dacă nu moştenise cumva şi hainele.

— Nu poţi ieşi prea repede din rochia asta, spuse el glumind şi făcându-şi treaba cât mai încet.

— Dar de fapt ăsta este şi scopul, nu?

Mike râse.

— Presupun că da. Gata, am terminat. Şi acum vorbeşte-mi despre casa ta. Ai cumpărat vreodată, în viaţa ta, o piesă de mobilier?

— Nu. Doar mici obiecte. De fapt, tata îmi plăteşte chiria pentru un mare depozit din Williamsburg, plin cu mobilier vechi şi fotografii pe care mi le-au dat rudele. Lor le place Ikea; Mie îmi place Edwardian.

Sună ca un dulap uriaş cu speranţă.

— Uneori aşa mi-am zis şi eu.

— Şi i-ai arătat vreodată lui Anders ce se află în depozitul tău?

— Nu vreau să ştiu cum ai ghicit asta dar da, Greg şi cu mine am petrecut mult timp acolo, uitându-ne la toate obiectele. Vroia să vadă ce am putea folosi când o să ne mutăm la casa noastră. Plănuisem să iau totul cu mine, cu Brian, dar…

— Cine mai e şi Brian? întrebă Mike. Se uita tocmai la o fotografie cu două tinere drăguţe, cu puştii lor la fel de drăgălaşi. Presupunea că erau surorile Sarei.

— Primul meu iubit adevărat.

Sara nu a mai adăugat că fusese atât de sigură că se vor căsători, încât şase luni după ce s-au cunoscut a renunţat la o slujbă excelentă de conservator la un muzeu din Boston. Viaţa ei cu Brian avea să o poarte într-o altă direcţie, ori asta era ceea ce-şi dorea cel

mai mult.

Cum Mike o privea întrebător, Sara ridică din umeri.

— M-a părăsit. Ha, ha. Compătimeşte-o pe biata Sara.

Mike ştia că ea intenţionase să facă o glumă, dar îi simţi durerea din glas.

— Cel mai prost bărbat de care am auzit vreodată, spuse el şi fu încântat când o văzu zâmbind.

— Şi logodnicul tău ce zice despre toate astea? întrebă Mike făcând un semn larg cu mâna, spre cameră.

Sara râse.

— Că o să fie bune de casat. Lui îi plac sticla şi cromul.

Mike se întoarse, să nu îl vadă încruntându-se. Dacă Vandlo fusese atât de onest cu gusturile lui iar Sara era atât de diferită, atunci de ce naiba se mai mărita cu el? Se aşeză în fotoliul mare, din piele.

— Mie îmi place tot ce ai aici. Fără crom, iar cât despre mesele cu blat de sticlă, le urăsc. Se sparg în timpul luptelor şi te pot răni. Am văzut o dată o arteră tăiată şi… Se întrerupse ridicând din umeri.

Sara rămase în picioare, uitându-se la el.

— Mi-au crescut cumva coarne? întrebă el.

— Pari acasă, în fotoliul acela. Arăţi ca un pilot din cel de Al Doilea Război Mondial. Parcă te şi văd într-o jachetă de bombardier.

— Te referi la unul din băieţii ăia care au murit înainte de a împlini douăzeci şi trei de ani? S-a luptat cu un aviator neamţ şi a ajuns la pământ în flăcări?

— Da, exact asta am vrut să spun.

Sara se aşeză pe marginea canapelei, continuând să se uite la el.

— Greg…

— Ce e cu el? Mike se străduia să nu pară interesat.

— Nimic. Îţi stă bine în camera asta. Majoritatea bărbaţilor par stângaci aici, dar tu arăţi ca şi cum ai citit o carte, ai vizitat Jocuri şi ai făcut câte ceva la viaţa ta.

— Sara, spuse Mike încet, dar ea se ridică până să apuce el să spună mai mult.

— Mă duc să aduc bijuteriile. Şi Sara alergă de-a lungul holului, spre dormitorul ei. Mike începu să se plimbe prin restul apartamentului. Bucătăria avea nevoie de o renovare iar în locul chiuvetei se vedea o gaură mare. Nu se putu abţine să nu zâmbească, gândindu-se la modul în care Luke făcuse casa de nelocuit.

Mike strigă după Sara:

— Lui Anders îi plăcea totuşi ceva? Un scaun, sau o fotografie, măcar? Mike coborî vocea când Sara reveni în living.

— Nu chiar, spuse Sara întinzându-i o cutiuţă mică, din lemn.

Deschizând-o, văzu şase bijuterii. Erau demodate şi nu se îndoia că pietrele erau naturale, dar chiar şi aşa, niciuna nu era suficient de mare ca să valoreze ceva. Cu siguranţă nu suficient de mari ca să îl tenteze pe Vandlo. Închise cutia la loc.

— Nu cred că…

— Ştiu. Bijuteriile bune s-au dus la nora ei. Mama lui Rams are nişte prostii uriaşe pe care nu le poartă niciodată. Eu am primit lucrurile frumoase.

— Sara, tu poţi purta bijuterii din fier şi tot bine o să arăţi.

— Eu… începu ea şi Mike văzu cum i se urcă roşeaţa în obraji. Dar apoi ochii i se îndreptară spre peretele din spatele lui.

— Picturile CAY.

— Ce?!

Sara îl ocoli şi se duse spre peretele îndepărtat.

— Greg mi-a spus odată că singurul lucru care-i place aici este acest tablou. Vroia să i-l dau lui.

Sara luă de pe perete un tablou cam de douăzeci şi

cinci pe patruzeci centimetri şi i-l întinse.

Pentru o clipă inima lui îşi înteţi bătăile, dar când văzu pictura, rămase dezamăgit. Arăta ca desenul unui copil, reprezentând un iaz cu raţe – exceptând faptul că cerul era verde, iazul roz şi bietele raţe, roşii.

Acuarela părea veche, dar nu vedea nimic valoros la ea. Poate că Vandlo şi-o dorea pentru nepoţii lui. Potrivit tradiţiei de familie, fiica lui, adolescentă, va fi curând măritată cu cine ştie ce boşorog.

Mike se uită în colţul picturii, la cele trei iniţiale; CAY.

— Este vreun strămoş de-al tău?

— Habar n-am. Mătuşa Lissie nu ştia nici ea cine era. Zicea că tabloul se afla dintotdeauna în familia mcdowell dar numai ei şi mie ne plăcea. Ne-am spus că este din perioada Victoriană.

— Nicio şansă să fie o Beatrix Potter?

— Aş vrea eu. Nu, este ceva aruncat, fără valoare, ca toate celelalte lucruri de aici. Ca şi mine, de altfel.

Încruntându-se, Mike puse tabloul la loc şi când se întoarse spre Sara, umerii ei păreau căzuţi, întristându-l. Se pare că primul ei prieten o părăsise şi probabil că se va adeveri că şi al doilea o dorea doar pentru ce putea obţine de la ea.

Mike nu se gândi la ce făcea, întinse doar mâna, o apucă de braţ şi o trase spre el. Îşi puse buzele pe ale ei şi o sărută cu toată ardoarea pe care o simţise din prima clipă când o văzuse.

Se aştepta pe jumătate ca ea să se smulgă dar din contră, braţele ei se petrecură pe după gâtul lui şi ea îşi lăsă capul pe spate. Buzele ei erau dulci şi trupul lipit de al lui se potrivea mai bine decât al oricărei alte femei pe care o avusese vreodată.

Singurul lucru pe care-l putu face Mike să nu adâncească sărutul şi să nu ajungă prea departe, fu acela de a-l întrerupe. Continuă să o ţină în braţe, cu buzele pe gâtul ei.

— Sara… Vreau să… şopti el.

Sara se desprinse de el.

— Ştiu. Sunt parte din misiunea ta. Iar tu vrei să… Întrerupându-se, Sara se repezi la uşă.

— Ne vedem la Joce, peste o oră. Am nevoie de timp să mă gândesc la toate astea.

În clipa următoare părăsi apartamentul şi Mike se aşeză greoi pe fotoliul din piele. Misiunea lui era aceea de a face tot ce era necesar ca să o ţină pe Sara departe de Vandlo.

— Pe naiba! mormăi el. Am fost ademenit în orăşelul ăsta cu momeala unei ferme vechi, cu

mobilier confortabil şi cu cea mai drăgălaşă, mai dulce şi mai atrăgătoare fiinţă care a păşit vreodată pe pământ. Dacă este cineva sedus, atunci acela sunt eu.

Capitolul 14

JOCE STĂTEA ÎN PAT, înconjurată de hărţi cu arbori genealogici; pe măsuţa alăturată se afla o imprimantă.

— Vrei să ştii cine este vărul tău de-al şaselea?

— Nu chiar, spuse Sara. Am destui veri aici şi acum.

Joce se uită la prietena ei – şi verişoara ei de-a şaptea, aşa cum tocmai aflase şi spuse:

— Ce nu merge?

— M-a sărutat Mike.

— Ah. Perfect. Ştiu că este groaznic, de vreme ce eşti logodită cu un alt bărbat, dar până să începi cu lamentaţiile, spune-mi cum a fost.

— Grozav… Dar nu uita că are multă experienţă.

Joce nu avea de gând să comenteze ultima remarcă.

— Deci cum este în comparaţie cu Greg?

Sara se lăsă greoi pe scaunul de lângă pat.

— Ţi s-a întâmplat vreodată să fii absolut sigură că

ceea ce faci este bine, ca apoi să se întâmple ceva care să te facă să te îndoieşti de totul?

— Dacă te referi la bărbaţi, da. Am avut un prieten la facultate, pe care îl adoram. Eram sigură că el este Acela. Apoi m-am întors acasă – adică la domnişoara Edi – şi am petrecut o săptămână cu ea. Într-o dimineaţă, eram amândouă la micul dejun iar eu încercam să-mi imaginez cum ar fi dacă ar fi şi el acolo. Brusc, mi-am dat seama că ar trebui să-mi petrec tot timpul luptând cu gelozia lui. Dacă m-ai fi întrebat cu o zi înainte dacă era un bărbat gelos, aş fi spus că nu. Dar era. Era gelos pe munca mea, pe prietenele mele, chiar şi pe nesuferitele alea de gemene, surorile mele. La asta te referi?

— Oarecum. Încep să văd şi să-mi amintesc lucruri de care acum o săptămână nu eram conştientă.

Sara oftă.

— La începutul relaţiei mele cu Greg, totul era atât de minunat încât aş fi trecut şi prin foc pentru el.

— Şi din câte am auzit împreună cu Tess prin pereţi, chiar ai făcut-o de câteva ori.

Sara încuviinţă din cap.

— Totul era formidabil. Nu trecuse mult de când mă părăsise Brian şi…

Joce nu-l cunoscuse niciodată pe celălalt prieten al

Sarei, dar auzise de el. Era un tânăr arheolog din Anglia şi vreme de patru ani, Sara şi cu el au fost nedespărţiţi. Toată lumea, inclusiv Sara, ştia că se vor căsători. Când el a anunţat-o că se va căsători cu prietena lui din copilărie, Sara a fost distrusă.

— Lucrul cel mai rău – îi spusese Tess lui Joce – a fost că tot orăşelul o trata pe Sara ca şi cum ar fi fost pe punctul să o ia razna.

— Şi aşa a fost? o întrebase Joce pentru că ea ştia ce înseamnă să fii aproape de a ceda nervos.

— Da. Aşa a fost.

Joce se întinse şi o luă pe Sara de mână.

— Greg te-a făcut să te simţi dorită.

— Da, iar faptul că oraşul nu l-a plăcut m-a făcut să mă simt ca şi cum m-aş lupta cu… Nu ştiu. Poate că m-am simţit ca Julieta lui Shakespeare, luptând să păstrez Adevărata Iubire. Acum cred că poate nu vroiam decât să arăt lumii… Nu ştiu ce.

— Mă pricep la revoltă, spuse Joce cu seriozitate. În familia mea trecută am provocat multă furie pentru simplul fapt că am refuzat să mă tatuez.

Sara râse.

— Nici măcar o singură dată?

— Nici măcar un fluturaş pe glezna stângă.

— Eşti o rebelă.

Joce făcu o pauză înainte de a vorbi.

— Şi cum rămâne cu nunta?

Sara îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Nu ştiu. Vreau să spun că sincer, sincer, nu ştiu! Sara îşi luă mâinile de pe faţă.

— La doar câteva zile după ce l-am cunoscut pe Greg, am început să facem afaceri împreună şi să călătorim şi să…

— Munciţi.

— Ah, da. Am muncit enorm. Atâtea şi atâtea lucruri pe care le aveam de făcut şi care mă ţineau ocupată şapte zile din săptămână.

— Şi sex.

— La început, da. Vroiam atât de mult să demonstrez că eram cel puţin la fel de dezirabilă ca… femeia cu care vroia să se căsătorească Brian, încât devenisem insaţiabilă.

— Şi acum?

— Acum îmi amintesc de Greg bărbatul. Nu se trăieşte uşor cu el şi îi este imposibil să se facă plăcut. Dar după ce l-am cunoscut, nu am avut timp să mă gândesc la nimic. În câteva minute, de la o întâlnire întâmplătoare am ajuns să ne facem planuri de căsătorie.

— Şi unde este locul lui Mike în toate astea?

— Nicăieri. Mike nu are nimic de a face cu nimic.

— Ah, făcu Joce.

— Ce vrei să spui?

— Nimic. Mă gândeam doar că tu şi el sunteţi…

— Prieteni. Asta suntem unul pentru celălalt.

Cum Joce tăcea, Sara cedă.

— Bine, poate că Mike mi-a amintit doar ce înseamnă să te bucuri de compania unui bărbat. Noi doi facem diverse, împreună.

— Cum ar fi?

— Ne legănăm în copaci. Dar asta nu contează, spuse Sara ridicând o mână.

— Eşti sigură? Faptul că mie mi-au plăcut lucrurile pe care le făceam cu Luke, m-a determinat să-l prefer pe el lui Ramsey.

— Joce, fii realistă. Te-ai îndrăgostit de el din ziua în care ţi-a turnat muştar pe rochie. Ramsey n-a avut nicio şansă. În plus, era îndrăgostit de Tess dar era prea prost ca să-şi dea seama.

— Ai dreptate. Ştiu că este un clişeu, dar părerea mea este c-ar trebui să-ţi urmezi inima.

— Dacă aş face asta, m-aş mărita cu Ferma Merlin. Ea este ceea ce iubesc eu cu adevărat.

Joce râse atât de tare încât copiii începură să dea din picioruşe.

Capitolul 15

MIKE ERA ÎMBRĂCAT pentru sală, afară era încă întuneric şi de sub uşa Sarei nu se vedea nicio lumină. Aseară, cum oprise maşina, Luke şi apăruse din casă, să vorbească fără martori.

L-a întrebat cum mergeau investigaţiile şi dacă avea nevoie de ajutor. Mike simţise obişnuita lui reţinere, care însă scădea cu fiecare zi.

— Nu-mi pot da seama ce anume are Sara, ceva ce-şi doreşte atât de mult familia Vandlo.

Luke îşi arătă şocul la cuvântul „familie".

— Sunt mai mulţi oameni aici, nu e doar Mitzi?

Cum Mike se uita doar la el, Luke inspiră adânc.

— Greg este, da? Cum este el implicat?

— Este fiul lui Mitzi.

Luke fluieră încetişor.

— Sara ştie?

— Nu. Vreau să capete mai multă încredere în mine înainte de a-i spune.

— Din câte mi-am dat eu seama, mai multă decât are acum este imposibil.

— Da? Mike nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

Luke îşi arcui o sprânceană.

— Eşti conştient, da, că te omorâm dacă o răneşti

pe Sara?

— Şi ce se întâmplă dacă inima mea va fi cea frântă? întrebă Mike.

— Am în portbagaj un capsator.

Mike râse.

— Spune-mi măcar că este unul mare.

— E unul de buzunar.

Râdeau când se apropiară de uşă şi când un adolescent ieşi din casă. Era la fel de înalt ca Mike, doar că părea cu vreo patruzeci de kilograme, toate muşchi, mai solid ca el.

Băiatul nu spuse nimic dar când îl văzu pe Mike se opri uitându-se la el. Îi luă bărbia cu o mână, îi întoarse faţa într-o parte şi-şi plimbă degetul de-a lungul nasului lui Mike. Fusese spart de câteva ori, dar rareori reparat. Drept rezultat, avea deasupra o cocoaşă uşoară, despre care i se spusese că arăta ca o lamă de topor.

Continuând să tacă, tânărul îşi luă mâna de pe chipul lui Mike şi îşi reluă drumul. Aşteptând în dreptul stâlpilor mari care dădeau în Conacul Edilean se afla un elegant Mercedes convertibil. La volan se afla o fată slăbuţă, extraordinar de drăguţă, cu o hălăciugă de păr roşu întunecat. Fata îl salută pe Luke cu mâna şi aşteptă ca băiatul să se urce pe

bancheta alăturată, apoi demară într-o ploaie de pietriş.

— Cine naiba…? întrebă Mike.

— Familia Frazer. Luke intră în casă.

— Puştiul ăla mare…?

— Shamus. El o să deseneze cărţile de tarot.

— De ce se uita aşa la mine?

— Îi plac feţele, dar cine să ştie ce-i poate trece unui Frazer prin cap?

— Fata e o apariţie.

— Este Ariei şi este o teroare. Are temperamentul Frazier.

— Eu cred că o prefer pe Sara, spuse Mike.

— Ah, da.

— Se ocupă cineva în oraşul ăsta de codoşit?

— Nu domnul Lang, spuse Luke pe loc.

În timp ce Mike râdea, auziră voci de femei şi intrară în salon, unde se aflau Sara şi Joce.

Ca şi data trecută, seara a fost foarte plăcută. În timp ce vorbeau despre mâncare şi despre aventura lui Luke la sală, a doua zi, Mike aproape că uită de cazul lui.

— Patruzeci şi şase de minute de iad, spunea Luke. Cine s-ar fi gândit că poţi face atâta rău într-un timp atât de scurt? Deltoizii mei vor plânge de durere,

mâine.

— Dar ai dorsali puternici. O să trebuiască să lucrez mult ca să te ajung.

— Ei da, spuse Luke sarcastic. Asta o spune un om care oboseşte până şi o saltea elastică.

Luke se uită la cele două femei.

— Ar trebui să vedeţi ce face omul ăsta la sală. Jur că jumătate din bărbaţii de acolo se opresc ca să se uite la el.

Apoi începură să vorbească despre Ferma Merin. În timp ce Sara povestea despre interiorul vechii case, Mike se minuna de schimbarea din vocea ei. Niciodată nu se gândise că poţi iubi un obiect fără suflet aşa cum părea ea să iubească locul acela. Dar poate că Sara i-ar fi replicat că şi el îşi iubeşte maşina cu aceeaşi pasiune, îl tachinase deja pentru cât de curată o ţinea, dar el nu vedea nimic rău în a o spăla şi aspira zilnic şi oamenii chiar n-ar trebui să mănânce în maşină. Şi ce era rău dacă-şi ungea cauciucurile?

— Apoi s-a întors domnul Lang şi a stricat totul, termină ea uitându-se repede la Mike.

Sara omisese partea în care ea şi Mike stătuseră în copac, ghemuindu-se unul într-altul ca nişte puişori în cuib.

După ce terminară de mâncat, Sara şi Luke se duseră la bucătărie, iar Mike se aşeză pe un scaun alături de Joce şi se uită peste hărţile genealogice. Erau incredibil de detaliate şi o lăudă pentru munca formidabilă pe care o făcuse.

Joce îi spuse încet:

— Sara te place. Iar tu o îndepărtezi de oribilul ăla de Greg.

— Faci parte dintre cei care nu îl plac?

— Se străduieşte să-i facă pe toţi să se simtă prost. Dar dacă ai bani, este altceva. Se face preş în faţa femeilor care vin la magazin. Joce se apropie de Mike şi-i spuse încet:

— Dacă ai putea să împiedici nunta…

Mike îi luă mâna şi i-o sărută.

— Pentru asta mă şi aflu aici.

— Serios? Am crezut că misiunea ta era să-i prinzi pe băieţii răi.

— Totul se leagă. Să nu-i spui nimic Sarei.

Joce îl privi cu ochi plini de recunoştinţă.

— Îi faci cumva avansuri soţiei mele? întrebă Luke din uşă.

— Nu şi-a putut stăpâni pofta, spuse Joce punându-şi mâna pe burta ei mare.

— Înţeleg şi iert. Ei, cine vrea puţină prăjitură?

— Câte kilograme am voie? întrebă Joce şi râseră cu toţii.

Şi acum era dimineaţă devreme şi Mike se pregătea să plece la sală, dar vocea Sarei îl opri. Se duse la dormitorul ei şi deschise uşa. Sara stătea în pat, într-o cămaşă albă de noapte, care arăta ca ceva dintr-o producţie BBC.

— Pleci la sală? îl întrebă ea.

— Vrei să vii cu mine?

Sara se strâmbă.

— Şi ce program ai astăzi?

Mike intră în cameră.

— M-am gândit să ajut şi eu la ridicarea barăcilor pentru târg.

— Te pricepi?

— Am învăţat ceva despre construcţii cu ocazia unuia dintre primele mele cazuri.

Sara se uita la el cu ochi mari, ca şi cum povestirile lui ar fi fost teribil de interesante; era o privelişte irezistibilă.

— Lucram sub acoperire, ca să aflu adevărul despre un contractor care lua ciubucuri de la constructori. Clădirile lui aveau tendinţa să se prăbuşească peste oameni.

— Ai avut o aventură cu soţia lui?

— Nu, spuse el solemn. Nu am avut. Dar – completă el cu ochi poznaşi – am avut cu fiica lui de douăzeci şi doi de ani. Stai! Ăsta a fost cazul în care m-am bătut cu o duzină de bărbaţi dintr-o dată şi am salvat fata. Cred că avea doisprezece ani. Sau a fost când…

Sara râse.

— Haide, pleacă. Nu cred că pot deschide sala fără tine.

— Se descurcă ei. Tu ce planuri ai pentru astăzi?

— Ah, una, alta.

— Sper că nu o să te lipeşti de maşina de cusut, nu? l-am spus Ericăi să tocmească pe altcineva să facă toate astea, pentru că tu eşti şefa, nu sclava ei.

— Mulţumesc, spuse Sara.

— Presupun că nu o să te mai văd până diseară.

Cum Sara zâmbi fără să spună nimic, Mike ieşi din cameră.

Imediat ce îi auzi maşina plecând, Sara îi trimise un mesaj lui Joce.

TE SUPERI DACĂ-ŢI FOLOSESC ASTĂZI BUCĂTĂRIA?

DOAR DACĂ TE POT AJUTA Şi EU.

TU POŢI STA JOS Şi COJI FRUCTE. SHAMUS ESTE ACOLO?

DA. L-AM SCUTIT DE ŞCOALĂ. PUŞTIUL MĂ ADORĂ.

Zece minute mai târziu, Sara era îmbrăcată şi în drum spre băcănia mamei ei.

Cum părăsi sala, Mike îşi verifică telefonul. Îl sunase Tess, aşa că o sună înapoi.

Ca întotdeauna, ea nu se obosi cu preliminariile.

— Dacă o faci pe Sara să se îndrăgostească de tine, ca s-o părăseşti apoi pentru una din curvuliţele tale, nu o să mai vorbesc niciodată cu tine, jur. Te voi repudia, complet şi total.

— Niciun pericol, spuse Mike. Sara nu vrea nimic de la mine decât – aproape că se înecă – prietenie. Mâncăm împreună floricele şi ne uităm la filme, l-am făcut nenumărate avansuri, clar pare complet dezinteresată.

Tess rămase tăcută o vreme şi când vorbi, vocea ei era o şoaptă abia auzită.

— Pe tine te-au plăcut femeile încă de la pubertate şi vrei să spui că Sara nu te vrea?

— Râzi de mine?

— Încerc să nu, dar nu-i uşor. Deci cum o să reuşeşti s-o împiedici să se mărite cu ticălosul ăla?

— Presupun că o s-o leg.

— După care să-i faci lucruri delicioase?

— Ce vă face pe voi femeile să vorbiţi atât de mult despre asemenea chestii? Te porţi ca şi cum ai vrea să-i pun prietenei tale cătuşe la mâini.

— Ştii foarte bine că eu vreau să te însori cu Sara şi să trăiţi apoi fericiţi la Ferma Merlin. Dacă nu te ocupi de ea, cu cine vrei să se joace puştiul meu?

— În contract nu exista nicio clauză de căsătorie. Eu cred că…

— Trebuie să te las. A venit Rams.

Douăzeci de minute mai târziu, Mike se afla pe Câmpul lui Nate. Vroia să ajute la târg, dar vroia şi să mai audă bârfe. Deşi Sara zicea că i-a spus tot ce ştia, continua să descopere noi şi noi informaţii.

Existau nişte tribune permanente în deschiderea aceea mare, câţiva copaci şi nimic altceva. Când apăru Mike, toată lumea tăcu şi el ştiu ce se petrecea. Erau bărbaţi şi aşteptau să vadă dacă ştia de ce capăt trebuia ţinut un ciocan. Cu siguranţă că auziseră de la mama Sarei că Mike se pricepea la alimente bio şi cum se gătesc – lucruri pe care el le învăţase în misiunile lui sub acoperire. Pentru vreo două misiuni, trebuise să urmeze chiar câteva luni de pregătire. De-a lungul anilor, Mike lucrase suficient în construcţii, aşa că se simţea bine cu o curea pentru scule, la brâu.

După vreo două ore de monitorizare a lui Mike, ceilalţi bărbaţi începură să se destindă şi să-l includă în discuţiile lor. Dar el şi Luke lucrau bine împreună. Cu Luke la un capăt şi cu el la celălalt, ridicară stâlpi şi-i fixară în pământ.

— Ai folosit vreodată aşa ceva? îl întrebă Luke ridicând în sus un ciocan electric.

— Pe un om sau pe o bucată de lemn? întrebă Mike ca să-l audă doar Luke.

— Când ai terminat cu misiunea asta, o să vreau să te rog să mă ajuţi cu crimele misterioase din cărţile mele.

— Apropo, căpitanul meu ar vrea un exemplar din ultimele tale cărţi, cu autograf.

— Cu plăcere, spuse Luke luând un fierăstrău de mână. Cu aşa ceva ştii să umbli?

— Vrei să cunoşti episodul în care am fost forţat să-mi construiesc propriul coşciug, fără electricitate, doar cu scule de mână?

— Din tot sufletul, spuse Luke sincer.

— Se plictiseau de moarte aşa că, aşteptând, le-a venit ideea că eu ar trebui să…

— Cine anume?

— Asta nu-ţi pot spune, dar erau foarte răi.

Dând din cap, Luke începu sa asculte, vârându-şi

ciocanul în locul respectiv din brâul pentru scule.

Pe la ora zece dimineaţa apărură trei tineri, mari ca nişte wrestleri profesionişti.

— Cine mai sunt şi bizonii ăştia? îl întrebă Mike pe Luke.

— Fraţii Frazer. Şi concurenţa noastră la jocurile din timpul târgului.

Mike se uita la cei trei şi se întreba dacă în cazul în care s-ar pune problema să se lupte cu ei, i-ar putea învinge sau nu. Îşi aminti că aşa ceva nu se putea în tâmpla, dar nu putea renunţa uşor la un obicei. Cu toată imensitatea şi musculatura lor, fraţii Frazier nu se mişcau repede – dar nici nu aveau de ce.

— Mâine am o întâlnire cu sora lor. Cred c-ar fi bine să mă port frumos cu ea.

— Ariei poate avea şi singură grijă de ea. Când Mike se uită la el întrebător, Luke zâmbi.

— Fii liniştit. Ai văzut că nu e masivă ca fraţii ei.

— Corect, nu-l pot uita pe tânărul Shamus. Ce mai face?

— E acasă la mine, cu nevastă-mea, pictând cărţi de tarot cu ţigani. Nu vrea să le arate la nimeni, aşa că Joce plănuieşte o mare lansare.

— Perfect, spuse Mike zâmbind.

La zece şi jumătate făcură o pauză şi Luke îl

prezentă pe Mike verişoarei sale Kimberly Aldredge, una dintre femeile care se ocupau de mesele cu băuturi. Era cam de vârsta Sarei şi era drăguţă şi îi fusese în repetate rânduri sugerată lui Mike ca o alegere bună pentru eventuale întâlniri.

— Kim creează bijuterii şi le vinde în magazinul Sarei şi în alte locuri. Ea a conceput inelul de logodnă al lui Tess.

Tonul lui Luke arăta că era mândru de ea. Câteva minute mai târziu se scuză ca să discute cu cineva despre nişte plante pe care le vroia.

— Deci tu eşti cel despre care vorbeşte toată urbea, spuse Kim oferindu-i lui Mike un pahar de hârtie, cu limonadă.

— Asta e rău. Mike dădu paharul peste cap şi-l întinse pentru mai multă limonadă.

Kim se aplecă spre el şi-i spuse încet:

— Pot să fiu cinstită cu tine?

— Chiar te rog.

— Noi o iubim pe Sara, dar ea s-a rupt de familie şi de prieteni. Sara şi Greg au timp pentru clientela lor, dar nu şi pentru noi. La fiecare picnic în familie, aniversare, indiferent ce, ea este prea ocupată sau trebuie să plece undeva, cu Greg. Nu cred că Sara îşi dă seama ce face el cu ea. Pe aici se zvoneşte că tu ne-

o aduci înapoi, acasă.

— Nu fac prea multe progrese, spuse Mike cu modestie. Ea crede în ideea fidelităţii.

Kim îl studie o clipă.

— Arăţi ca şi cum ţi-a picat cu tronc.

— Nu, eu… Mike nu prea ştia ce să spună.

Kim zâmbi.

— Este în regulă. Nu spun ia nimeni. Sara merită să i se întâmple un lucru bun. Ultimii ani au fost grei pentru ea.

La douăsprezece şi jumătate apărură şi Sara cu mama, cu o camionetă plină cu sandviciuri şi salate. În spate erau plăcinte făcute în casă. Bărbaţii începură să-l bată pe Mike pe umăr şi să-i spună „mulţumesc, amice", „îţi rămânem datori".

— Ce se întâmplă? îl întrebă el pe Luke.

— Sara nu a mai gătit de o veşnicie. Pe vremea adolescenţei ei, nu exista o ocazie în oraşul nostru, care să nu o fi inclus pe Sara… cu chestiile ei făcute din fructe. Ce face ea cu un fruct a devenit legendar. Dar nu a mai făcut prăjituri de când…

— Lasă-mă să ghicesc. De când a apărut Anders în oraş.

— De fapt, dinainte. Presupun că ai auzit de primul ei prieten. Căderea Sarei a început când tipul a

părăsit-o într-un mod care încă mai face să-mi clocotească sângele de furie. Am vrut să mă duc în Anglia şi să-l scap de câţiva dinţi, dar Rams m-a convins să renunţ la idee.

Luke îşi înălţă capul şi. Strigă la vărul lui:

— Ken, dacă mănânci toată plăcinta aia îţi arăt eu la ce foloseşte cu adevărat un ciocan electric. Scuză-mă, îi spuse el lui Mike şi se îndepărtă.

Mike o văzu pe Sara stând lângă camionetă, ridicând o pungă de hârtie şi o tavă cu plăcintă roşie. Nu se putu împiedica să nu zâmbească, bănuind că ea îi pusese deoparte prânzul.

În seara aceea cinară din nou împreună cu Joce şi Luke şi discutară despre târg. Când reveniră în apartamentul lor, Sara începu să caşte.

— Scuză-mă, dar am stat toată ziua în picioare şi sunt frântă.

— Nu ştiam că te pricepi la prăjituri. Ce ai pus în cea cu caise?

— Am folosit Moscato d'Asti pentru zabaglione. Pe mâine dimineaţă, spuse ea peste umăr şi se duse în dormitor.

Mike rămase acolo, clipind des. Folosise un vin italian pentru desert, ca să facă un sos cremos. De când o cunoscuse, îşi formase impresia că Sara nu se

pricepea la gătit. E drept, Tess îi trimisese pâine cu mere, dar poate că acela era singurul lucru pe care ştia să-l facă. Dar din câte văzuse şi gustase astăzi, Sara îi putea da clase maestrului cofetar din hotelul de cinci stele unde lucrase el odată, sub acoperire.

Cu cât afla mai multe despre Sara, cu atât mai mult îi plăcea.

Capitolul 16

MIKE ŞI-A PETRECUT sâmbăta în Williamsburg, la o partidă ce golf cu tatăl Sarei, un medic la pensie care, spre deosebire de soţia lui, o femeie superactivă, era un om mai curând domol.

Deşi era împotriva principiilor lui sportive, Mike nu vroia să-l pună pe tatăl Sarei într-o postură neplăcută. La prima lovitură, Mike nu se strădui cine ştie ce şi mingea căzu mult prea departe de gaură.

Doctorul Henry Shaw se uită la Mike speculativ.

— Cu cât mai prost e scorul tău, cu atât mai de bine o să-i vorbesc despre tine mezinei mele.

Mike se uită o clipă la el şi mormăi „încă un codoş", apoi nimeri o gaură din prima.

Când se întoarseră la club, o jumătate de duzină de oameni îi propuneau să joace cu ei.

— De fapt ei au nevoie de lecţii, spuse Doctorul

Show încet şi îl bătu pe Mike pe umăr.

— Şi cum rămâne cu târgul nostru? îl întrebă Mike.

— Oricum aş fi făcut asta. Luke zice că eşti un atlet înnăscut şi am vrut să mă conving şi eu.

— Acum văd de unde a moştenit Sara pasiunea ei pentru conspiraţii.

Râse cu poftă.

— Nu-i spune mamei ei asta. Ellie crede că Sara este cea „slabă".

Cei doi bărbaţi prânziră împreună şi Mike fu prezentat la toată lumea ca „prietenul Sarei". Unul măcar n-a pomenit că ziua nunţii Sarei – cu un alt bărbat – se apropia cu paşi repezi.

În seara aceea, Mike urma să se ducă la întâlnirea cu Ariel Frazier.

— Dacă vrei, o anulez îi spuse el Sarei, când reveni la apartament.

— De ce aş vrea eu asta? Ariel este inteligentă, călătorită şi frumoasă. Sunt sigură că o să te simţi de minune.

Sigur, era absurd, dar Mike fu dezamăgit să constate că Sarei nu-i păsa că avea întâlnire cu altă femeie. În ultimele câteva zile ajunseseră să… ei bine, da, aproape să trăiască împreună. Mâncau împreună aproape mereu, se duceau aproape peste tot

împreună şi cei din Edilean păreau să-i considere un cuplu.

— Eşti sigură? întrebă Mike.

— Pleacă. Distrează-te bine. Eu mă duc să văd ce face Joce. Luke zicea că o să fie ocupat cu scrisul, deci Joce rămâne singură.

— Dacă eşti sigură că e în regulă…

— Du-te! Simte-te bine.

Cum plecă Mike, Sara îi trimise un mesaj lui Joce.

ŢI-AM SPUS VREODATĂ CĂ O URĂSC PE ARIEL FRAZIER?

Jocelyn îi răspunse:

LUI MIKE N-O SĂ-I PLACĂ. VINO AICI SĂ DISCUTĂM DESPRE ASTA.

Închizând mobilul, Sara încercă să-şi amintească chipul lui Greg. Reuşea, dar nu foarte clar. Şi nici nu avea poze cu el. Una din fostele prietene ale lui Greg era fotograf profesionist şi Greg spunea că se purtase atât de urât cu el încât îl făcuse să urască să se mai fotografieze. Gândindu-se acum la asta, Sara se întrebă dacă era adevărat.

În ultimele zile, nu numai chipul lui Greg se estompase în mintea ei ci şi… da, însăşi esenţa lui. Tot ce părea să-şi mai amintească acum legat de el erau stivele de haine pe care i le dădea la modificat şi

cât de confuză şi de stângace o făcea să pară.

Unde era el acum? se întrebă Sara. Şi ce făcea? Continua să-i trimită mesaje din când în când, dar nu mai erau atât de disperate ca la început.

Ştia că totul era din cauza lui Mike. Era plăcut să fii cu el – şi când nu erau împreună, ca în seara asta, îi lipsea.

Nu vroia să se gândească la asta, dar Greg nu îi lipsea.

Sara se duse la Joce să discute cu ea despre bărbatul care pusese stăpânire pe viaţa ei.

Din prima clipă în care Mike o văzuse pe Ariel Frazie în maşina ei, la Conacul Edilean, ştiuse că nu-l va interesa. Cerceii ei cu diamante şi cele trei brăţări de aur îi amintiseră prea mult de femeile din trecutul lui. În plus, de la prima vedere recunoscuse ostilitatea şi autosuficienţa lui Ariel.

Acum stătea la bar, în ceea ce trecea drept un club de ţară din Edilean, în pantaloni negri, un top verde şi pantofi cu tocuri înalte care costaseră probabil cât salariul lui pe luna trecută. Cel puţin trei bărbaţi se zgâiau la ea, încercând să decidă momentul primei mişcări.

În alte circumstanţe, adică înainte de a o fi cunoscut pe Sara, Mike ar fi fost încântat să se vadă

aşteptat de o femeie ca asta. Acum însă îşi spuse că arăta vulgar şi era excesiv machiată.

Când se uită în ochii ei, citi amuzament şi înţelese că fata ştia ce gândea el. Se duse la bar lângă ea şi-i făcu pe bărbaţii care o studiau, să renunţe. Abia atunci se întoarse înapoi la Ariel. Era, într-adevăr, frumoasă. Cum nu era nevoie să se prezinte, nu o făcură.

Când fură anunţaţi că masa îi aştepta, Mike se dădu în spate, permiţându-i lui Ariel să o ia înaintea lui. Când se aşezară, ea nu deschise meniul.

— Eu o să comand o *tapas ceviche*, apoi păstrăv.

— La fel şi eu, spuse Mike şi li se luară meniurile.

Rămaşi singuri, Ariel spuse:

— Ai căzut în mrejele Sarei, da?

— Nu sunt sigur ce înseamnă asta, dar îmi place de ea.

Chelnerul turnă vin alb în paharul lui Mike. După ce îl testă şi înclină din cap aprobator, chelnerul umplu paharul lui Ariel.

Din nou singuri, Mike spuse:

— Înţeleg că mai ai puţin şi eşti doctor?

— De ce am eu impresia că de fapt nu te interesează ce fac eu? Presupunerea mea este că ai acceptat întâlnirea asta doar ca să afli mai multe

despre Sara. Am dreptate?

Avea dreptate; Mike vroia să afle tot ce ştia ea, dar nu spuse nimic. Experienţa îl învăţase că oamenii umplu întotdeauna tăcerea.

— Tot oraşul ştie ce faci, spuse Ariel, apoi se opri să ia o gură de vin. Încerci să o îndepărtezi pe Sara de logodnicul ei.

Mike nu lăsă să se vadă că răsufla uşurat. O clipă crezuse că ea – şi poate tot oraşul – ştiau despre cazul lui.

— Ţi-a spus Sara că noi două eram rivale la şcoală?

Dar Ariel nu aşteptă răspunsul.

— Ea era întotdeauna înconjurată de băieţi care-i cereau întâlnire, care vroiau să înveţe împreună, dar ea îi trimitea la plimbare. Cât despre mine, eram întotdeauna „Hei, Ariel, vrei să jucăm baseball?", sau „Ariel, apucă de celălalt capăt al mesei de picnic şi haide s-o cărăm." Abia aşteptam să plec din oraşul ăsta şi cât mai departe de tatăl şi de fraţii mei prea protectori. Vroiam să mă duc undeva unde bărbaţii să se uite la mine ca la o femeie, nu ca la „una dintre Frazieri."

Mike avea sentimentul de deja vu, senzaţia că revenea la unul din cazurile lui. Arie Frazer avea totul, dar încă mai plângea amintindu-şi ce păţise la

liceu.

— Nu ţine, nu?

— Ce-ai vrut să spui cu asta? Vocea lui Mike era distantă.

— Este rolul meu, „biata, micuţa de mine.”

— Ceea ce nu pari câtuşi de puţin.

— Bine atunci, spuse ea întinzând mâna spre coşul cu pâine. Dacă nu reuşesc să te impresionez, o să trebuiască să fim prieteni. Ceea ce înseamnă că nu trebuie să mă port ca o doamnă. Ce-ai zice de puţin unt?

— Bună idee. Tonul lui Mike era sincer.

— Şi ce anume vrei să ştii despre draga, micuţa Sara?

Mike îi aruncă o privire care spunea „gura” şi Ariel râse.

— Vorbeşte-mi despre primul ei prieten. Brian şi nu ştiu mai cum, spuse Mike în timp ce li se servea mâncarea.

— Nu l-am văzut niciodată. Ariel muşcă într-o bucată de pâine cu mult unt.

— Bănuiala mea este că-ţi aminteşti fiecare cuvinţel pe care l-ai auzit vreodată despre Sara. Corect?

Ariel zâmbi.

— Aici m-ai avut. Numele lui este Brian Tolworthy şi este arheolog. Exact ca într-o poveste, Sara s-a dus la Williamsburg şi s-a întors acasă cu un englez superb. Şi firește că era moştenitorul castelului obligatoriu, deopotrivă cu o adevărată avere. Sara avea să fie Lady Tolworthy. Mi-amintesc numele pentru că numai despre asta vorbea mama când m-am întors acasă, de Crăciun. Eu începeam medicina, dar tot ce-şi dorea ea pentru mine era să mă mărit şi să am copii, aşa cum avea să facă perfecta, micuţa Sara.

— Şi atunci de ce nu s-a măritat cu el?

— Târgul ăsta zice că Tess şi Luke au conspirat ca tu şi Sara să fiţi împreună. Adevărat?

— Târgul ăsta vorbeşte prea mult. De ce nu s-a măritat Sara cu englezul ei?

Ariel deveni mai serioasă.

— Eu nu eram aici, dar mi-a scris mama că tipul primise un telefon în toiul nopţii. Cineva i-a spus că părinţii lui fuseseră ucişi într-un accident de maşină. Sara l-a condus la aeroport şi… Ariel ridică din umeri.

— Am aflat că de atunci nu l-a mai văzut. După vreo două luni, mama mi-a scris că Sara primise o scrisoare în care o anunţa că urma să se căsătorească

în Anglia, cu prietena lui din copilărie. Ariel se uită la Mike.

— Dacă locuieşti cu Sara, de ce nu o întrebi pe ea despre toate astea?

Mike avea experienţă în a ignora întrebările la care nu vroia să răspundă.

— Şi ce s-a întâmplat arunci?

— Ce se întâmplă cu toate prinţesele Sara din lumea asta. A apărut imediat un alt bărbat.

— Anders.

— Da. Greg Anders. Îl cunoşti? îl întrebă Ariel zâmbind.

— Nu l-am întâlnit niciodată, dar am auzit multe despre el.

— Îi place să creeze probleme. Zâmbetul ei deveni mai larg şi râse uşor, din gâtlej.

— Să înţeleg din asta că tu îl cunoşti?

— Fiecare femeie cât-de-cât decentă din oraşul ăsta – în sensul că nu vrea să-i spună Sarei – a avut o întâlnire cu el. Fratele meu Colin zicea că Sara n-a prea avut parte de el la pat în ultimele luni, pentru că era prea ocupat să sară pe Erica, la magazin – şi pe două dintre clientele lui. Se pare că îi plac femeile mai în vârstă.

Mike se gândi la ce citise în dosare. Căsătoria lui

Steven fusese una dintre afacerile acelea aranjate, atât de dragi familiei. A fost însurat, la vârsta de şaisprezece ani, cu o văduvă de treizeci şi doi de ani. Fiul lui Ştefan avea acum nouăsprezece ani iar fiica lui, şaptesprezece – şi avea un fiu vitreg născut în acelaşi an cu el. Dar cu toată discrepanţa de vârstă, menajul a funcţionat. Toată lumea ştia că Ştefan îşi iubea sincer soţia, dar asta nu-l făcea să-i rămână credincios. Şi, da, rapoartele lor arătau că lui Ştefan îi plăceau femeile mai în vârstă ca el.

Ariel îşi coborî o clipă privirea în farfurie.

— Nu-mi dau seama cum îţi sună ţie asta, dar vechile rivalităţi din anii de liceu mor cu greu. A trebuit să muncesc zi şi noapte ca să fiu acceptată de ceilalţi copii. Făceam parte din echipa de majorete şi m-am ocupat de redactarea anuarului şcolii. Dar ştii cine a câştigat premiul Cea Mai Iubită? Sara. Şi nu cred că a avut măcar o singură activitate suplimentară.

Ariel rămase tăcută o vreme.

— Deci ţi-ai propus să i-o sufli lui Anders, apoi să te întorci la… Unde trăieşti tu?

— În Florida de Sud.

— Deci o să trăieşti pe plajă, într-un condominium şi o să te lupţi cu uraganele, vară de vară?

— Numai cei care nu trăiesc acolo se tem de uragane.

— Ăsta a fost un bun non-răspuns.

— Şi cel mai bun pe care-l am. Vrei să plecăm?

— Te grăbeşti să te întorci la Sara?

Mike se pregăti să-i dea un răspuns neangajant, dar în locul acestuia îi ieşi din gură adevărul:

— Da.

— O invidiez.

Mike plăti şi părăsi restaurantul. Se asigură că Ariel s-a urcat în maşină, apoi o sună pe Tess ca să afle tot ce putea despre Brian tolworthy, din Anglia.

— Pot să-i trimit mail-uri de ură?

— Îl cunoşti?

— Firește. Credeam cu toţii că se va căsători cu Sara, pentru ca el s-o părăsească în cel mai urât mod cu putinţă. Am vrut să mă duc în Anglia să-i ard vreo două, sau şi mai bine, să te trimit pe tine să-l cotonogeşti. Ţi-am scris despre asta.

— Oare? Nu-mi aduc aminte de toate fetele părăsite despre care mi-ai scris. Poţi afla tot ce ştii despre el, acum? Spune-i căpitanului să-mi trimită tot ce găseşte şi să ia legătura cu poliţia din Anglia. Să le spună să trimită pe cineva la Tolworthy – şi să ia un reportofon cu ei. Vreau să cunosc versiunea

ticălosului despre ce i-a făcut Sarei.

Tess rămase tăcută o clipă.

— Crezi că Greg are vreo legătură, da? Aud asta în vocea ta. Crezi că poate l-a amenințat pe Brian făcându-l să plece? Greg a apărut în oraș nu mult după plecarea lui Brian și noi am crezut că Sara s-a agățat de Greg ca să-și revină. Părea că vroia să ne dovedească tuturor că era în stare să găsească și să păstreze un bărbat.

— Iar tu nu te-ai gândit să-mi povestești toate astea?

— Dar ți-am spus! Ți-am spus fiecare cuvințel! sări Zess.

— Probabil, spuse Mike calm. Dar am uitat. Află tot ce poți, da?

Tess își redobândi calmul.

— Ce mai fac cărțile de tarot?

— Încă nu le-am văzut. Poți să începi să împrăștii vestea prin oraș că Joce o să citească viitorul cu niște cărți de tarot foarte speciale?

— Cum să nu. Nimic mai simplu. Sun o persoană și peste trei ore știe tot orașul. Mike, Joce n-o să fie în pericol, nu?

— Nu, dar sper să-i lipsească un pachet sau două. O să instalăm o perdea care poate fi trasă, pentru ca

Joce să se poată retrage puţin, când apar cliente de vârsta respectivă. Dacă Mitzi este aici, sperăm să subtilizeze un pachet nedesfăcut. Iar unul dintre veri i lui Luke va monta un sistem video ca să putem înregistra tot ce se va petrece în cort.

— Care anume? întrebă Tess.

— Camerele sunt făcute de…

— Nu, cretinule! Care dintre veri va instala sistemul video?

— De unde naiba vrei să ştiu eu? Indiferent pe cine cunosc, este văr sau mătuşă sau mai ştiu eu ce, cu Sara.

— Şi cum ţi-a plăcut Ariel? E grozavă, nu?

Sora lui nu reuşi să-l prostească; Mike ştia exact ce vroia ea să ştie.

— Este o babă-cloanţă în comparaţie cu tine.

— Serios?

— Noapte bună, surioară.

— Noapte bună, frăţioare.

Când Mike se întoarse în apartament, era fericit că Sara se culcase deja. Îşi adusese din nou câteva dosare, încercând să vadă ce îi scăpase.

Peste câteva ceasuri, Mike închise dosarele şi le vârî sub saltea. De fiecare dată când citea despre Mitzi, şocul era acelaşi. Faptul că asemenea crime

puteau rezista nedescoperite şi nepedepsite atâta vreme – generaţii – îi provoca o stare de greaţă.

Era ora şase dimineaţa când stingea lumina, fără să fi aflat nici acum ce vroia familia Vandlo de la Sara.

Capitolul 17

DUMINICĂ DIMINEAŢA Sara îi spuse lui Mike, prin uşă, că trebuia să se scoale şi să se îmbrace pentru biserică.

— Lasă-mă, îi răspunse el, sunând ca şi cum ar fi avut o pernă pe cap.

— Nu plec fără tine. În fiecare dimineaţă te scoli înainte de răsăritul soarelui ca să te duci la sală. Acum este trecut de nouă, aşa că te poţi scula ca să mergi la biserică. Sara aşteptă dar nu auzi nimic. Răsuci încetişor butonul clanţei şi intră în cameră. Era atât de întuneric încât Sara bănui că Tess avea între draperii o căptuşeală groasă. Anticipând venirea fratelui ei? se întrebă Sara.

Se duse la fereastră în vârful picioarelor, trase draperiile într-o parte şi soarele inundă încăperea. Se întoarse la mârâitul lui Mike. Tot ce putu vedea din el era un braţ gol ţinând o pernă peste cap.

— Scularea, Somnorilă. Este timpul de plecare.

— Edilean…

Cum nu putea înţelege ce spunea, Sara ridică un colţ de pernă, dar Mike o trase înapoi.

— Ai spus cumva un cuvânt urât de Ziua Domnului?

Mike îşi întoarse capul într-o parte fără să dea drumul la pernă.

Sara îşi puse mâinile în şolduri.

— Michael Newland! Trebuie să te dai jos din pat. Nu mă duc singură la biserică. Lumea o să mă îmbolnăvească punându-mi întrebări despre tine. Poţi să… Ah! strigă ea când mâna lui Mike ţâşni şi o trase, dezechilibrând-o. Sara căzu în faţă, cu mâinile înainte. Când atinse patul, Mike îşi trecu mâna pe sub încheieturile ei şi Sara căzu cu faţa pe pat şi cu picioarele încă pe duşumea.

— Bine. Linişte, spuse el, sunând mai a Tarzan ca niciodată.

Sara se trase în sus.

— Cu forţa brutală nu ajungi nicăieri. Am spus să te scoli din pat şi te scoli! Sara apucă de cuvertură şi o trase în lături. Mike nu mişcă niciun muşchi – ceea ce era neobişnuit, de vreme ce părea că dormise în pielea goală.

O clipă nesfârşită Sara rămase uitându-se la el, cu ochii mari. „Să înţeleg că era îmbrăcat?” îi spusese

Tess în prima noapte şi acum înţelegea ce vroia să spună sora lui.

Trupul lui Mike era magnific. Putea fi model pentru statuia unui atlet grec. Umerii largi coborau îngustându-se spre o talie mică. Şi cu toate că stătea întins, complet nemişcat, îi putea vedea muşchii adânci de pe spate. Erau dealuri şi văi pe care îşi dorea foarte mult să le atingă.

Sub talie, fesele rotunde, ferme, erau perfect modelate deasupra picioarelor care se curbau spre spatele genunchilor.

— Mi-e frig, şopti el.

— Ce… ce-ai spus? întrebă Sara cu o voce răguşită.

— Mi-e frig. Dacă ai terminat cu examinarea, doctore, mă poţi. Înveli la loc.

Sara înghiţi şi inspiră adânc. Dumnezeu s-o ierte, dar îşi dorea să sară peste biserică, să uite de promisiunea de căsătorie şi să se suie în pat, cu acest Adonis.

În schimb însă, îşi recăpătă controlul.

— Te inspectez, ha! l-am văzut pe băieţii Frazier în pielea goală, nu eşti nici pe departe ca ei.

Ducându-se spre dulap, nu mai spuse că băieţii erau la grădiniţă iar ea abia începuse să meargă.

— Dacă poţi înceta spectacolul, ai treizeci de

minute ca să te bărbiereşti şi să te îmbraci.

Auzi mişcare în spatele ei, dar nu se uită, ştiind că Mike se întorsese pe cealaltă parte. Îi rezistase ea o dată în dimineaţa asta, dar pentru a doua oară nu mai era aşa de sigură. În plus, nu ştia dacă îşi trăsese cuvertura în jurul părţii de jos a corpului.

— Treizeci de minute, repetă ea ieşind din cameră şi trântind uşa în urma ei.

Un minut mai târziu ieşea în fugă prin uşa din spate ca să se ducă la propriul ei apartament. Era îmbrăcată de biserică, dar odată înăuntru începu să-şi scoată hainele şi să le lase jos pe podea. Era fericită că Luke îi instalase o toaletă nouă, dar nu acesta era obiectivul ei. Intră repede sub duş şi deschise robinetul de apă rece, la presiune maximă. Dacă ar fi avut timp, ar fi umplut cada cu gheaţă şi ar fi intrat în ea.

Lăsă duşul să curgă atât cât îi permise conştiinţa ei ecologică, apoi îl închise. Avea pielea ca de găină, dar tot nu reuşea să scape de imaginile care-i bântuiau mintea. Mike în pielea goală, cu faţa în jos, în pat. Braţele lui muşchiuloase, picioarele… spatele lui! Văile muşchilor lui pe spate erau suficient de adânci ca să plantezi seminţe în ele.

Sara stătea acolo scurgându-se de apă şi-şi duse

mâinile la faţă. Ea nu vroia să fie una dintre femeile pe care Mike le băga în patul lui, ca să câştige un caz. Ea nu vroia să…

— Pe naiba, nu! mormăi ea înfăşurându-şi un prosop în jurul taliei.

Se uită în oglindă la obrajii roşii şi la buzele aproape albastre, din cauza duşului rece. În viaţa ei nu se culcase decât cu doi bărbaţi. Toată şcoala se păstrase pentru dragostea adevărată şi la zece minute după ce-l cunoscuse pe Brian, ştia că se vor căsători. Habar n-avea ea de originile lui aristocratice sau de banii şi de proprietăţile pe care avea el să le moştenească; ea nu ştia decât că era perfect pentru ea.

Dar el o părăsise şi locul lui a fost luat de Greg. Greg era cum nu se putea mai diferit de Brian. Brian era blând şi dulce şi îi plăcea să stea retras şi să o lase pe Sara să le conducă vieţile. Interesul lui era arheologia, iar Sara îi înlesnea posibilitatea de a studia şi de a scrie. Se îngrijea de mâncarea lui şi de hainele lui şi de viaţa lor socială. Prima oară când Sara i-a cunoscut părinţii, a văzut că erau exact ca ea şi Brian. Mama lui conducea totul, în timp ce tatăl lui Brian scria şi scria la o carte pe care nu reuşise s-o termine în douăzeci şi trei de ani.

Sara considera că ea şi Brian se potriveau perfect, iar când primise scrisoarea lui în care îi spunea iartă-mă, dar mă însor cu altcineva, a fost ca şi cum s-ar fi prăbuşit întreaga ei fundaţie. Într-o scrisoare bătută la maşină, viitorul de care fusese atât de sigură, dispăruse. Săptămâni întregi, Sara nu mai putuse vedea clar. Dacă mama ei nu ar fi obligat-o să lucreze la băcănie, Sara ar fi stat toată ziulica în pat şi ar fi plâns.

Începuse să se reîntoarcă încet, încet la viaţă, pre tinzând că nu fusese niciodată îndrăgostită şi că nimeni nu-i zdrobise inima, când în oraşul lor a apărut Joce. Curând după aceea Sara i-a fost prezentată lui Greg. Faptul că era strigător la cer diferit faţă de Brian, îi plăcuse. Poate că dacă ar urma un bărbat, mai curând decât să-l conducă, ar fi mai bine pentru ea. Uneori îi părea bine că Edileanul nu-l plăcea pe Greg. Asta îi pedepsea pentru toate privirile acelea pline de milă cu care se uitau la ea, după plecarea lui Brian. „A renunţat la totul", auzise ea vorbind două femei, în farmacie. „A renunţat chiar la carieră pentru tânărul acela care a părăsit-o într-o clipă".

Sara trase o rochie din dulap şi îşi dădu seama ce bine era să fie la ea acasă. Scoase şi-şi puse pe ea o

rochie recent călcată, din organdi cu punctuleţe. Mama ei obişnuia să spună că era singura femeie de pe planeta asta care mai purta aşa ceva.

După două inspiraţii adânci ca să-şi recapete curajul, ieşi. Mike – în costum şi cravată – şi minunea minunilor, bărbierit – stătea la masa din fier, citind ziarul de duminică şi bând cafea.

— Unde ai fost? o întrebă el fără să-şi ridice ochii. Cred că au închis deja biserica.

— Nu încep ei până nu ajung eu acolo. Asta face parte din legile nescrise.

Chicotind, Mike împături ziarul, îl puse pe masă şi se uită la ea.

— De ce te-ai schimbat?

— Aveai o pernă pe cap. Cum ai văzut prin ea cu ce eram îmbrăcată?

— Am văzut totul. Gropiţa din obraz deveni vizibilă.

Sara refuză să-i spună cum o tulburase vederea trupului său şi se uită în spatele lui Mike.

— Cu maşina mea sau a ta?

Mike pufni la întrebare şi se duseră împreună la maşina lui, unde el îi deschise portiera.

— Îmi place chestia asta de pe tine.

Sara se lăsă pe bancheta din piele, de culoare crem.

— Şi mie îmi plac hainele tale.

— Bine că am ceva pe mine, da?

— Oricum, pentru mine e acelaşi lucru.

Sara se uită pe fereastră ca să-şi ascundă faţa. Oare minciunile spuse duminica erau mai rele decât alte minciuni?

Când ajunseră la Biserica Baptistă din Edilean, fură asaltaţi de oameni. Puţinii din oraş care nu îl cunoscuseră încă pe Mike, se înghesuiau să vorbească cu el. Când Sara fu aproape dată deoparte, Mike se întinse şi o luă de mână şi auzi vreo cinci femei trăgându-şi răsuflarea. În curând Sara avea să se mărite chiar în biserica aceasta, dar nu cu bărbatul ale cărui degete erau acum întreţesute cu ale ei.

Sara ştia că ar fi trebuit să-i dea drumul, dar nu o făcu. Pielea lui Mike era caldă şi o făcea să se simtă în siguranţă. Şi în plus, mâna lui era ataşată de trupul acela. Şi mintea îi fu din nou inundată de imagini cu el gol în pat, cu lumina soarelui pe pielea lui.

Ca şi cum i-ar fi putut citi gândurile, Mike îşi îndepărtă o clipă privirea de la unchiul ei James şi ochii li se întâlniră. Sara simţi un val atât de puternic de plăcere străbătându-i trupul, încât spuse repede, în tăcere, o rugăciune de iertare. Nu ar trebui să se

gândească la asemenea lucruri, în biserică.

Se aşezară alături şi îi plăcu să vadă că Mike cunoştea toate cuvintele cântecelor. Când începu rugăciunea, Sara îl privi întrebătoare.

— Niciodată nu am ratat o slujbă, în copilărie, şopti el. Bunica se ocupa de asta.

Zâmbind, Sara îşi întoarse atenţia la pastor.

Capitolul 18

DUPĂ O DUPĂ-AMIAZĂ LENEŞĂ împreună cu Sara, sfârşitul zilei părea perfect, când îi sună mobilul şi Mike văzu că era Tess. Ieşi din casă şi se duse sub copacul uriaş să-i răspundă, sperând că Tess aflase ceva despre Brian Tolworthy.

— Ei, surioară, i-ai spus bătrânului despre copil?

— Nu, încă nu i-a spus. Era Ramsey şi vocea lui suna ca şi cum s-ar fi întâmplat ceva groaznic.

Brusc, Mike se sperie atât de tare încât genunchii îi cedară şi se lăsă greu pe scaunul din fier.

— Cât de rău este? Mai trăieşte?

— Tess e bine. Este încă sedată, dar e bine.

— Şi copilul?

— E bine. Ea nu mi-a spus încă nimic, dar am trăit prea multă vreme alături de sora mea veşnic însărcinată, ca să nu-mi fi dat seama de ce se simţea

Tess atât de obosită. Dar nu asta e problema. Problema e Sara.

— Dar ea e aici, lângă mine. Şi de unde ai şti, dacă…

— N-aş avea cum, i-o scurtă Rams. Tess şi-a amintit că are numărul lui Brian în mobil şi l-a sunat acasă, în Anglia.

— Da? Şi ce face ticălosul ăla?

— E mort – dar părinţii lui trăiesc şi sunt bine.

Mike simţi cum îl părăseşte teama pentru cele două femei din viaţa lui şi cum redevine profesional.

— Povesteşte-mi totul.

— Se pare că telefonul primit de Brian, anunţându-l de moartea părinţilor săi, fusese o minciună. Când s-a întors în Anglia, maşina închiriată cu care se întorcea acasă, de la aeroport, a fost lovită de un tren. Rămăsese blocată pe linie, fără lumini. Tolworthy a murit pe loc. Părinţii lui au spus că au sunat-o de mai multe ori pe Sara ca să-i spună ce se întâmplase, dar fără vreun răspuns. Au presupus că Brian se întorcea pe neaşteptate acasă după ce probabil el şi Sara se despărţiseră iar ea nu mai vroia să audă nimic despre el. Au condamnat-o tot timpul pentru starea de agitaţie pe care i-o indusese presupusa despărţire şi care probabil cauzase accidentul.

Când Ramsey se opri, Mike rămase fără glas.

— Mai eşti pe fir?

— Da. Tess a suportat foarte greu vestea?

— Foarte. Se teme pentru Sara şi pentru tine. Este clar că cineva face asta sperând într-un câştig serios şi este clar că totul a fost plănuit de mult.

— O să mă ocup eu de asta.

— O poţi scoate pe Sara de acolo?

— Nu. Oriunde aş duce-o eu, vor veni după ea.

— Nu o poţi ascunde?

— Pentru tot restul vieţii ei? spuse Mike furios. Dacă vrei să mă ajuţi, încearcă să te gândeşti ce-ar putea avea ea pentru ca unii să vrea să o ucidă ca să intre în stăpânirea acelui lucru?

— Greg…

— Dacă el se însoară cu ea şi ea moare, o să moştenească tot ce are ea. Dar vine Sara, trebuie să te las. Faxează-i lui Luke tot ce ai şi gândeşte-te intens. Şi ai grijă de Tess.

— O să am. Ea… Dar Rams nu mai spuse nimic, pentru că Mike trebuise să închidă.

— Ei! spuse Sara uitându-se la Mike care stătea pe scaunul de fier. Nu arăţi bine deloc. S-a întâmplat ceva cu Tess? Copilul…?

Sara se întrerupse văzându-i privirea şi se aşeză în

faţa lui.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, reuşi el să spună, scrutându-i chipul. Nu se îndoia că Vandlo îl omorâse pe bărbatul cu care urma să se mărite Sara. Apoi Ştefan şi-a făcut apariţia în oraş şi aşa cum spusese Căpitanul Erickson, Vandlo a recurs la tehnica lui de „mare oraş", ca să zăpăcească o fată cu inima zdrobită. Nu i-a fost foarte greu, îşi spuse Mike. Sara încă nu avea habar de ce o părăsise bărbatul pe care îl iubea şi Mike văzuse destul din Edilean ca să ştie că mila tuturor fusese suficientă ca să o aducă într-o stare de nebunie. Localnicii se pricepeau la oameni, mai ales la femeile în suferinţă.

— Mike, începi să mă sperii, spuse Sara încet.

Mintea lui alerga. Nu exista decât un singur fel de a o proteja pe Sara şi acesta era de a îndepărta atenţia de la ea şi de a o îndrepta spre el.

— Există un primar în Edilean?

— Da, dar…?

— Cine este?

— De fapt, este mama mea. Ea…

Mike se ridică în picioare.

— Sara, eu…

De fapt, Mike nu ştia ce să spună.

— Trebuie să ai încredere în mine. M-ai înţeles? — Sigur. Eşti fratele lui Tess şi…

— Nu! Să ai încredere în minei Trebuie să ştii că eu nu mă gândesc decât la ce este cel mai bine pentru tine.

— Acum începi să mă sperii. Te rog, spune-mi ce te-a tulburat în halul ăsta?

— Nu am timp acum, dar o să-ţi spun totul de îndată ce-o să pot. Repezindu-se spre maşină, Mike se opri şi se întoarse. Sara stătea lângă măsuţă, privindu-l uluită – cu groaza în ochi.

Mike se întoarse înapoi la ea, o luă în braţe şi o sărută. Era un sărut rapid, apăsat şi o clipă o strânse atât de tare în braţe, încât Sara nu mai putu respira. Mike îi luă capul în mâini, cu nasul aproape de al ei, şoptindu-i:

— Ai încredere în mine. Trebuie să ai încredere în mine, cu viaţa ta.

Se îndepărtă de ea şi îi zâmbi.

— Pune-ţi ceva drăguţ, mai spuse el, apoi alergă la maşină şi demară imediat.

Sara nu fu deloc surprinsă când o sună mobilul, zece minute mai târziu. Era Joce.

— Ce naiba a fost toată chestia asta? V-am văzut pe fereastră. Credeam că nu eraţi… înţelegi ce vreau să

spun.

— Nu suntem, nu eram, spuse Sara. Şi nici eu habar n-am ce se întâmplă.

— Nu vrei să vii să stăm de vorbă?

— Ba da, sigur, dar… nu. Cred că o să fac o baie lungă şi o să folosesc puţin din şamponul şi balsamul acela super scump pe care mi le-ai făcut tu cadou de ziua mea.

— Acum eu sunt intrigată. Ce ţi-a spus Mike de ţi-a provocat reacţia asta?

— Nu a fost Ce a spus ci Cum a spus. Trebuie să te las.

— Ţine-mă la curent, spuse Joce şi închise.

Când Mike se întoarse peste patru ore, Sara era curată şi proaspătă, îmbrăcată într-o rochie albă cu broderie spartă şi răsfoia nervoasă o revistă.

— Sara? strigă Mike şi ea îşi simţi inima tresăltând puţin, de plăcere.

Când a început povestea asta? se întrebă ea în gând.

— Sunt aici, răspunse ea.

Mike intră şi aproape se prăbuşi în fotoliul din faţa canapelei pe care stătea ea. Sara îşi spuse că arăta ca şi cum ar fi îmbătrânit cu zece ani. Când dădu să se ridice, Mike îi spuse:

— Trebuie să-ţi spun nişte lucruri.

— Ştiu. Dar mai întâi vreau să-ţi aduc ceva de băut. Se obişnuise deja că pe Mike eforturile îl făceau să bea de două ori mai mult lichid decât beau ceilalţi oameni.

— Înlocuieşte sudoarea, spunea el.

O privi cu recunoştinţă şi peste câteva minute Sara reveni cu o tavă pe care o pregătise deja pentru el. Pe tavă se aflau un pahar mare cu ceai rece din coacăze roşii şi o bucată mare de tartă crumble cu zmeură, pe care o făcuse ieri. Mike goli paharul dintr-un foc dar nu se atinse de prăjitură.

— Cât de rău este? întrebă ea aşezându-se pe canapea, vizavi de el.

— Cred că totul depinde de cum priveşti situaţia. Am… am câteva lucruri cu adevărat cumplite, pe care trebuie să ţi le spun.

Sara îşi duse mâna la gât.

— A fost rănit cineva?

— Nu, spuse Mike, cel puţin nu recent.

Cu un oftat de uşurare, Sara se lăsă cu spatele pe canapea.

— Ai să-mi spui ceva despre Greg, da?

— Da.

— Este în regulă. Eu oricum m-am hotărât să

anulez căsătoria.

— Şi când ai decis asta?

Sarei îi venea să spună „în clipa asta”, dar nu o făcu. Ridică însă din umeri.

— Când mi-am dat seama că începusem să sper că nu se va mai întoarce niciodată. Viaţa mea este cu mult mai plăcută când nu este el aici.

Sara spera că Mike va fi încântat auzind asta, dar chipul lui nu-şi pierdu aerul de îngrijorare.

— Poţi să-mi spui. Indiferent ce este, pot duce totul, spuse ea.

Şi-ar fi dorit să aibă timp să-i spună pe îndelete, dar totul devenise extrem de urgent. Mike inspiră adânc.

— Brian Tolworthy nu s-a căsătorit cu nimeni altcineva. A murit imediat după ce a ajuns în Anglia.

În orele în care aşteptase întoarcerea lui Mike, îşi imaginase o mulţime de lucruri, dar nu şi pe acesta.

— Brian a murit? Dar părinţii lui… rosti Sara în şoaptă.

— Încă trăiesc. Şi se întrebau de ce nu ai răspuns încercărilor lor de a te contacta, ca să-ţi spună despre Brian.

Altă formulă mai blândă ca asta, Mike nu găsise.

— Dar eu nu am primit niciun apel, nimic! Şi l-am

sunat pe Brian de sute de ori, iar el nu a răspuns niciodată.

Cum Mike tăcea, Sara expiră adânc.

— Mai este şi altceva, da?

— Noi nu credem că moartea lui a fost cauzată de un accident.

— Un accident? Doar nu s-a sinucis, nu? Expresia de pe chipul lui Mike îi dădu răspunsul.

— Tu vorbeşti aici despre o crimă?

— Da, spuse Mike încet, cu ochii sfredelindu-i pe ai ei.

O clipă, Sara nu mai putu face altceva decât să se uite la el şi când ceea ce încerca el să-i spună ajunse la înţelegerea ei, aproape că i se tăie răsuflarea.

— Tu. Crezi că a fost omorât din cauza mea, da? şopti ea.

Mike nu spuse nimic, continuând doar să se uite la ea şi ochii lui îi confirmau Sarei cele spuse de el.

— Nu înţeleg. Lacrimile începură să i se rostogolească pe obraji. Nu suspina, faţa ei nu se încreţise, dar lacrimile îi alunecau pur şi simplu de-a lungul obrajilor.

— Bieţii lui părinţi. II iubeau atât de mult pe Brian, iar el trebuia să moştenească şi…

Mike părăsi fotoliul şi se aşeză pe canapea,

trăgând-o în braţele lui. Ca şi altădată, lacrimile îi udară piepţii cămăşii. Îi dădu batiste din hârtie.

După o vreme, Sara se trase în spate şi-şi suflă nasul.

— Întotdeauna plâng pe tine. Cum ai aflat despre Brian?

— Am rugat-o pe Tess să se ocupe puţin de el şi Tess Ia sunat acasă, în Anglia, l-a răspuns mama lui Brian.

— Ah, Brian. Era un om atât de bun. Eu am crezut…

— Că o să te măriţi cu el şi că o să te muţi în Anglia.

— Da. Sara îşi şterse ochii.

— Sara, mai am să-ţi spun ceva.

Sara văzu seriozitatea de pe chipul lui.

— Asta este partea cu Greg?

— Da. Este fiul lui Mitzi Vandlo.

O clipă, capul Sarei păru că se învârte.

— Fiul acelei criminale? Cea pe care o caută atâta lume?

Sara începu să ridice vocea.

— El l-a… Tu crezi că Greg l-a… Că Greg l-a ucis pe Brian ca să ajungă la mine?

Mike îi luă mâna şi i-o ţinu strâns.

— Sara, trebuie să rămâi calmă. Nu intra în panică.

— Probabil că cel de al doilea meu prieten l-a

omorât pe primul şi tu vrei să rămân calmă?

— Da, spuse Mike cu fermitate.

Sara îşi smulse mâna dintr-a lui şi se ridică în picioare.

— Ticălosul! Ai idee cât am avut de suferit din cauza lui? Flirta cu orice femeie care avea un dolar în mână. Cârdurile Platinium American Express aproape că-i provocau un orgasm.

Mike trebui să-şi muşte limba ca să nu zâmbească şi gropiţa din obraz se adânci.

— O dată, o femeie a apărut cu unul din cârdurile acelea negre American Express şi am crezut că o să trebuiască să sun Salvarea. Şi ai idee de ce am suportat toate astea de la el? Sara se uită fix la Mike.

— Sincer, n-am nici cea mai mică idee.

— Asta pentru că tu nu ai fost tăvălit niciodată, de nimeni, pe un morman de gunoaie.

— Mă rog, de fapt…

— Femeile care se duc la puşcărie nu se pun la socoteală. Dar eu am fost pur şi simplu lăsată baltă de bărbatul pe care-l iubeam. Mă păstrasem fată mare tot liceul. Băieţii mă înghesuiau, erau mereu cu mâinile lor umede peste tot pe trupul meu, dar eu mă păstram pentru „dragostea adevărată."

Mike o urmărea făcând paşi prin cameră, cu faţa

aprinsă de furie – şi era fericit pentru asta. Furia era mai uşor de suportat decât nefericirea.

Dar brusc, furia o părăsi şi Sara se lăsă să cadă în fotoliul lui Tess.

— Brian, Brian, Brian. De ce nu am avut mai multă încredere în tine, şopti ea.

O clipă, îşi îngropă faţa în mâini şi cu toate că Mike îi vedea umerii tresăltând de plâns, nu se apropie de ea. Mai avea să-i spună şi altele şi era îngrozit la ideea asta.

Sara se uită la el.

— A fost un film, în care Meg Ryan s-a umilit singură.

Mike se uită la ea nepricepând.

— Când logodnicul lui Meg Ryan a părăsit-o, ea s-a dus după el în Franţa şi s-a făcut de râs acolo. După ce am primit scrisoarea aceea de la Brian, în care-mi spunea că se va căsători cu altcineva, am decis că am mai multă mândrie decât să fac şi eu la fel. Eu nu aveam de gând să mă duc după el. Şi nici să-i permit lui sau familiei lui să vadă cât de adânc mă rănise. Era suficient de rău că ajunsesem perdanta patetică a Edileanului, dar să mă mai duc şi în altă ţară…

Sara se uită din nou la Mike.

— Dacă m-aş fi dus. Dacă…

— Nu poţi face asta, interveni Mike ferm. Nici să nu te gândeşti să te învinovăţeşti singură. În toată povestea asta, tu eşti absolut nevinovată.

Sara se lăsă în fotoliu, apucându-se cu mâinile de braţele acestuia.

— Mai ai să-mi spui şi altceva, da?

— Da, dar…

— Nu poate fi mai rău decât ce mi-ai spus deja.

— Depinde cum priveşti situaţia.

Sara aşteptă. Dar el nu spuse nimic.

— Mike?

— Da, bine, ajung şi acolo, dar lasă-mă un minut.

Spunând asta, Mike inspiră adânc.

— Ascultă, Sara, ceea ce mi-ar plăcea să fac, ar fi să te trimit într-un loc sigur, dar nu pot face asta. Tu eşti centrul a tot ce-şi doresc ei. Noi credem că Ştefan…

— Greg, adică?

— Da. Noi credem că el a divorţat de soţia lui ca să facă legală căsătoria cu tine.

— Soţia lui? Are şi copii? Sara ridică o mână, înainte ca Mike să apuce să spună ceva.

— Nu, nu-mi spune. Nu vreau să aud cât de mare a fost prostia mea.

— Nu eşti proastă. Ei înşală lumea de generaţii.

— Grozav. Înseamnă că sunt o proastă istorică.

Ochii lui Mike trădau amuzamentul.

— Presupun că după căsătorie intenţionau să scape şi de mine.

— Asta credem şi noi, spuse Mike. Era prea târziu ca să mai îndulcească adevărul. Iar Ştefan ar fi moştenit ceea ce ai tu şi numai el ştie. Noi, cu siguranţă, nu.

Chipul Sarei se lumină.

— Pentru asta îi făcea pe oamenii din Edilean să-l urască. Plănuia să folosească resentimentele lor faţă de el, ca o scuză să mă scoată de aici ca să poată… ca să poată să mă ucidă.

— Da, spuse Mike cu blândeţe, exact asta credem noi că era scopul lui.

Sara rămase tăcută o clipă, cu mâna la gât.

— Şi de ce îşi dorea Ferma Merlin?

— Bună întrebare. Dar poate şi pentru simplul motiv că Vandlo s-a supărat pe Lang, pentru ceva şi a vrut să se răzbune.

— Greg a omorât câinii, da?

— Probabil. Sara, mai e ceva. Mi-am petrecut ultimele ore făcând fel de fel de planuri. Am stat de vorbă cu căpitanul meu şi am făcut şi nişte aranjamente cu părinţii tăi.

— Cu părinţii mei? Sara făcu din nou un semn larg cu mâna. Nu mă lăsa să te întrerup. Spune-mi care este planul tău.

— Trebuie să fac tot posibilul ca să le distrag lui Ştefan şi lui Mitzi atenţia de la tine şi le-o îndrept asupra mea.

— Ce înseamnă asta? Vrei să-i împuşti?

— Asta a fost prima mea variantă.

Mike o privi intens.

— Dar au rude şi dacă-i împuşc pe ei, alţii din familia Vandlo vor veni după tine, în locul lor. Sara… spuse el încet, apoi se opri.

— Iar mă sperii. Ce lucru oribil vrei să fac?

— Să te măriţi cu mine, spuse el simplu.

— Ce?!

— Dacă te măriţi cu mine, atunci ei vor trebui să mă omoare mai întâi pe mine, ca să ajungă la tine.

— Ah. Ah, făcu Sara.

O clipă, Mike îşi simţi orgoliul dezumflându-i-se, dar în fond la ce se aştepta el, ca Sara să se repeadă asupra lui şi să vrea să se mărite cu el? Se forţă să-şi recapete controlul.

— Vreau să ne căsătorim în secret. Acum. Diseară. Mâine dimineaţă trebuie să mă întorc la Fort Lauderdale şi până când nu se întoarce Vandlo, nu

vreau să afle nimeni de aici că suntem căsătoriţi. O să mă întorc pentru târg, apoi am de gând să-i anunţ pe toţi că nu mai eşti liberă să te măriţi cu altcineva.

Cum ea nu spunea nimic, stând doar acolo şi holbându-se la el, Mike continuă.

— Sara, nu-ţi face griji. Nu trebuie să rămâi măritată cu mine, putem continua să trăim separat, ca şi până acum. Putem aranja să trăim cum vrei tu, dar eu vreau ca legătura noastră să fie legală. Dacă Vandlo vrea să obţine acel ceva pe care-l ai tu, atunci va trebui mai întâi să scape de mine.

— Eu… Sara nu ştia ce să spună.

— O să fie bine, crede-mă. Cât despre ceremonia de căsătorie în sine, totul a fost deja aranjat cu părinţii tăi.

— Cu părinţii mei? Eu cred că sunt destul de mare ca să…

— Nu asta am vrut să spun. Mama ta este primarul şi oamenii îi datorează favoruri. A vorbit cu ei în seara asta şi a obţinut o dispensă pentru noi, pentru o seară de duminică. Eşti gata să faci asta?

Sara nu ştia ce să spună. Erau prea multe în mintea ei ca să poată înţelege. Brian, dulcele, dragul de Brian fusese omorât din cauza ei. Iar Greg – adevărul era că nu o surprinsese deloc să afle că era un criminal. De-

a lungul lunilor de când se cunoscuseră, ea trecuse cu vederea multe din lucrurile necurate pe care le făcea el.

Tăcută, îl urmă pe Mike la maşină. Era începutul unei seri obişnuite de duminică şi nu reuşea să conştientizeze faptul că mergea să se mărite.

Când Mike se urcă în maşină alături de ea, se uită la el. Îl cunoştea doar de opt zile, dar ceea ce simţea era altceva. Se gândi la clipele când se ascunseseră împreună în copac, când îi gătise, când îl privise circulând pe acoperişul unui pavilion de la târg. Mergea pe schele ca un acrobat de circ şi inima Sarei bubuia de frică pentru el. Se gândi la întâlnirea lui cu Ariel. Când o văzuse pe Ariel în biserică, îi venise să arunce cu cocoloaşe de hârtie în părul ei roşu, strălucitor, aşa cum făcea pe vremea când erau copii.

Mike ieşi pe alee.

— Sara, îmi pare rău pentru asta. Ştiu că visai o nuntă la care să participe tot oraşul şi…

— Nu. Eu nu vroiam asta. A fost ideea lui Greg. Eu vroiam să mă mărit în Conacul Edilean, cu Luke şi Rams, cu Joce şi Tess. Şi cu părinţii mei. Nici măcar surorile nu mi le vroiam acolo. Greg vroia o nuntă mare şi insistase să le invit pe toate clientele magazinului.

— Iar una dintre ele ar fi fost probabil mama lui, spuse Mike.

— Aşa cred…

Mike îşi scoase mobilul din buzunar şi i-l dădu Sarei.

— Sună-l pe Luke, trezeşte-i şi spune-le că suntem pe drum, să ne căsătorim în casa lor.

Sara nu-şi putu stăpâni micul val de bucurie care o străbătu.

— Adevărat?

Mike îi zâmbi.

— Nu pot să-ţi ofer tot ce vrei – şi ce meriţi – dar îţi pot oferi nunta pe care ţi-ai dorit-o. Mai puţin mirele dorit, desigur.

Sara nu răspunse la această ultimă remarcă. Erau prea multe alte lucruri în mintea ei.

— L-ai spus lui Tess?

— Da.

Nu vroia să o împovăreze pe Sara mai mult decât o făcuse până acum, dar petrecuse douăzeci de minute ca să o calmeze pe Tess. Tess devenise aproape isterică de groază că Mike şi Sara ar putea fi omorâţi.

— Ce a spus Tess?

— Că dacă ar fi fost ea aici, i-ar fi pus pe Rams să facă un contract în care să se specifice că în cazul în

care noi doi am divorţa, Ferma Merlin ţi-ar rămâne ţie.

Sara reuşi să zâmbească. Şi îşi aminti cum o protejase Tess de avariţia lui Greg. Cât de dor îi era de prietena ei! Dar mintea Sarei era prea plină ca să se gândească mai mult la Tess. Pe deasupra ororii de a afla adevărul despre Brian şi despre bărbatul cu care fusese cât pe ce să se mărite, se afla ideea că se aflase atât de aproape de a fi ucisă. Iar acum se mărita, în sfârşit, dar nu din dragoste ci ca să-şi salveze propria viaţă. Cererea în căsătorie a lui Mike vorbise despre păstrarea secretului şi despre vieţi separate şi nu despre a rămâne căsătoriţi. Niciodată nu-şi imaginase ea cuvinte atât de reci.

Când ajunseră acasă la părinţii ei, doctorul Shaw era afară, aşteptându-i. Îşi petrecu braţul pe după umerii fiicei lui şi o conduse în casă.

Mike rămase afară, în întuneric.

— În regulă, Newland, îşi spuse el cu glas tare. Îndreaptă-ţi umerii şi fii tare. Eşti pe cale să te însori.

Mike rămase în aşteptarea fiorului de groază, care nu veni. Adevărul era că vroia să facă asta înainte ca Sara să-şi revină şi să-i spună să se ducă naibii.

Capitolul 19

CÂND INTRARĂ ÎN CASĂ, dispoziţia sobră a Sarei începu să o părăsească. Ştia că avea tot dreptul să se simtă mizerabil. Tocmai aflase despre moartea lui Brian şi despre intenţia lui Greg de a o lichida. Şi pentru ca lucrurile să se complice şi mai mult, se mărita cu un bărbat pe care-l ştia doar de câteva zile iar căsătoria se va sfârşi probabil cu un divorţ.

Una peste alta, ştia că trebuia să fie tristă dar nu era. Se uită în schimb la Mike şi simţi cum o cuprinde un val de căldură. Nu avea sens, dar ceea ce făcea ea acum simţea că era ceea ce trebuia.

— Unde este mama? îl întrebă Sara pe tatăl ei.

— Este deja la Conacul Edilean. După ce a sunat Mike, a intrat în acţiune – şi ştii bine ce înseamnă asta.

— Comenzi, spuse Sara.

— Întocmai. A spus că trebuie să te îmbraci cu rochia lui Lissie iar eu trebuie să te conduc cu maşina acasă la Luke.

Când Sara şi tatăl ei se întoarseră să se uite la Mike, el nu pricepu ce vroiau de la el.

— Ah. În regulă. Ne vedem acolo. Sara…

Sara nu mai suporta să audă o altă rugăminte de iertare.

— Du-te! Pune-ţi costumul şi ne vedem acolo. Şi nu

uita…

— Ce anume?

— Dacă te-apucă frica şi fugi, o să trebuiască să mă mărit cu Greg.

Mike îi zâmbi.

— Da. Bine. Am înţeles. Mike nu părea în stare să articuleze o propoziţie întreagă. Se duse la maşină şi în câteva minute se afla la Conacul Edilean. Casa era scăldată în lumină şi putea auzi vocile dinăuntru.

Luke deschise larg uşa din faţă, cu un pahar de şampanie în mână.

— Casa mea e plină de femei în transă. Mă rog, două femei, dar care fac destul zgomot să crezi că este Anul Nou.

— Luke! Avem nevoie de tine, strigă mama Sarei.

— Îţi propun să te strecori acasă la Tess şi să te schimbi. Vin eu să te iau, când e momentul. Este în regulă dacă sunt martorul tău?

Când Mike încuviinţă din cap, Luke spuse:

— Dacă vii acum aici, or să te pună la treabă.

— Să fac ce anume? întrebă Mike, dar Luke îi trântise deja uşa în nas.

Mike se duse la apartamentul surorii lui, făcu un duş, se bărbieri şi se îmbrăcă.

În buzunar avea două verighete noi din platină, pe

care i le dăduse mama Sarei când se dusese la ea să aranjeze nunta. Crezuse că părinţii ei se vor împotrivi planului, dar nu fusese aşa. Mike le spusese că Greg era un criminal şi că vroia ceva de la Sara, ceva ce nu putea obţine decât căsătorindu-se cu ea. Spre surpriza lui Mike, niciunul din ei nu l-a întrebat nimic. Ellie l-a întrebat doar:

— Ce putem face ca să te ajutăm?

Când Mike le-a spus că el vroia să se căsătorească cu Sara în noaptea aceea, abia terminase propoziţia că Ellie şi intrase în acţiune. Cât despre tatăl ei, întrezări o clipă lacrimi în ochii lui, dar imediat sări şi se duse să-şi ajute soţia cu aranjamentele pentru nuntă.

— De la Kimberly? Fără întrebări? o întrebase Mike când îi dăduse verighetele.

Ellie zâmbi.

— Te integrezi foarte bine în Edilean, îi spusese ea ieşind din cameră.

— Băiete, te-ai aranjat, spuse doctorul Shaw. Odată ce te-au acceptat, n-or să te mai lase să părăseşti oraşul. După care intonă câteva note de muzică de groază.

— Am auzit, strigă Ellie din hol.

Acum, în apartamentul lui Tess şi îmbrăcându-se

pentru nunta lui, în mod surprinzător Mike se simţea bine. Aşteptându-l pe Luke să vină să-l ia, o sună din nou pe Tess. Cum efectul pilulelor nu trecuse încă şi combinate cu hormonii şi cu sarcina şi cu faptul că tocmai îi spusese lui Rams despre copil, Tess începu din nou să plângă.

— Cât mi-aş fi dorit să fiu şi eu acolo, spunea ea într-una. Cât mi-am dorit să te văd însurându-te. Şi Sara…

Rams îi luă telefonul şi îl rugă pe Mike să o lase pe Tess să asculte ceremonia.

— Cum să nu, spuse Mike ducându-se să-i deschidă uşa lui Luke. Sosise momentul. Îl urmă pe Luke spre clădirea principală a casei mari, vechi.

Mike fu şocat văzând florile care ornau abundent intrarea casei.

— Sunt de la o nuntă care va avea loc mâine, îi spuse Luke. Presupunem că nimeni nu va şti că florile au petrecut câteva ceasuri aici.

Stăteau în faţa căminului mare din salon, transformat în altar, decorat cu o arcadă din trandafiri şi ferigă. Buchete mari de trandafiri albi cu funde albastre care atârnau fremătând, formau o alee prin cameră.

— Nervos? îl întrebă Luke.

Mike confirmă din cap.

— Eram mai calm când am stat în faţa a doi bărbaţi cu puşti automate.

— Chiar o să trebuiască să discutăm despre viaţa ta. Cum ai scăpat din povestea aia?

— Cu cuţitele. Întotdeauna am asupra mea… Mike se întrerupse pentru că începu să cânte muzica, dintr-o instalaţie stereo şi Luke o luă în grabă înapoi prin culoar. Câteva clipe mai târziu reapăru cu soţia lui, enorm însărcinată, într-un cărucior cu rotile.

Nu se aflau acolo decât trei cupluri, fix şase oameni, dar muzica şi florile şi casa aceea frumoasă te făceau să te simţi la o adevărată ceremonie.

Când începu marşul nupţial şi Sara apăru în uşă la braţul tatălui ei, Mike ştiu că nu mai văzuse niciodată în viaţa lui ceva mai frumos. Rochia ei era din dantelă pe satin, arătând foarte retro şi i se potrivea perfect, coborând lin peste coapse ca să se reverse apoi delicat în fustă. Un voal tradiţional îi acoperea faţa şi Mike nu se putu stăpâni să nu se gândească cu plăcere că el i-l va îndepărta. Aproape că făcea nunta să pară reală.

Când Sara ajunse la altarul micuţ, tatăl îi dădu mâna ei lui Mike şi Mike i-o strânse. O văzu pe Sara zâmbind sub văl.

Lângă ei, Luke îi suna pe Tess şi Rams ca să poată auzi şi ei ceremonia.

Mike şi Sara se întoarseră spre mama ei care stătea în picioare, într-o rochie lungă, albă, cu o Biblie în mână. Mai devreme, când îi spusese că era investită să conducă ceremonii de căsătorie, Mike nu fusese deloc surprins.

Acum, ochii lui Ellie erau roşii şi nasul umflat de plâns.

— Dragii mei, începu ea, apoi se opri să-şi sufle nasul. Ne-am adunat aici astăzi… Se opri din nou, din cauza lacrimilor.

— Tată! sâsâi Sara spre tatăl ei, care stătea în spatele căruciorului lui Joce.

Chicotind, acesta se duse să-şi ajute soţia să desăvârşească ceremonia.

Când Mike îi strecură verigheta pe deget, Sara se uită surprinsă la el şi când îi dădu verigheta lui, pe chipul ei se aşternu un zâmbet de mulţumire.

Având în vedere situaţia, Mike crezuse că va avea o ezitare când va trebui să rostească promisiunile faţă de Sara. Dar nu a fost aşa. Răspunse la întrebări şi îşi rosti jurămintele fără cea mai mică pauză.

Sara rostise totul cu atâta fericire în voce, încât Mike aproape că putea crede ce spunea ea.

— Vă declar acum… începu Ellie, dar termină într-o nouă lăcrimare atât de abundentă încât nu mai putu spune nimic.

— Mamă, zău! spuse Sara.

Doctorul Shaw îi declară soţ şi soţie şi Ellie confirmă din cap.

— Acum îţi poţi săruta mireasa, îi spuse Ellie lui Mike.

Zâmbind, Mike îi ridică Sarei vălul şi se uită la faţa ei frumoasă. O cuprinse cu delicateţe în braţe şi o sărută – şi începură să scânteieze flaşurile camerelor.

Râzând, clipind des, se despărţiră şi zâmbiră spre toate cele patru camere aţintite asupra lor.

— Tortul! Să vină tortul şi şampania!

În sufragerie se aflau alte flori şi în mijloc se afla un tort de nuntă cu trei etaje, cu glazură albă şi vreo sută de trandafiri în diferite nuanţe de roz. Era o creaţie extraordinară.

Doctorul Shaw ridică paharul.

— În cinstea nunţii Whiteley-Cooper, în semn de mulţumire pentru tortul şi florile pe care ni le-au oferit.

Apoi, doctorul coborî vocea:

— Şi fie ca Domnul să fie mâine alături de noi, când i se va spune miresei că tortul ei a fost mâncat peste

noapte.

Luke a fost primul care a râs, apoi i s-au alăturat şi ceilalţi – dar ştiau cu toţii că Ellie îşi va petrece restul nopţii refăcând tortul. Ea nu ar lăsa niciodată fără tort o mireasă aflată în grija ei.

Insistară ca Mike şi Sara să se servească reciproc cu tort, în timp ce le făceau fotografii.

Treizeci de minute mai târziu, Luke îi spuse lui Mike că Joce era epuizată.

— Şi dacă e să ţinem secretă nunta asta, atunci trebuie să scăpăm de toate astea până în zori.

— Da, sigur, spuse Mike şi se uită la Sara. Sara dansa cu tatăl ei, cu capul pe umărul lui şi nu îi veni să-i întrerupă.

Dar peste câteva minute muzica se opri şi Sara se uită la Mike. Mike îşi înclină capul. Era timpul să plece.

În timp ce Mike şi Sara stăteau în prag, Ellie începu din nou să plângă sărutându-şi fiica şi strecurându-i ceva în mână.

— A crezut că nu voi reuşi niciodată să pun mâna pe un bărbat, îi spuse Sara încet lui Mike, în timp ce-i sărutau pe toţi de la revedere, dar Mike ştia că lacrimile lui Ellie erau de uşurare că fiica ei nu se va mărita cu Greg. Ea simţise dintotdeauna că multe nu

erau cum trebuie la omul ăsta, nu doar firea lui.

Odată afară, aerul rece le dădu o stare de bine. Mike era fericit că ceilalţi rămăseseră înăuntru, lăsându-i singuri. Mike o. Porni spre apartamentul lui Tess, dar Sara se întoarse spre al ei şi el o urmă.

— Şi ce ţi-a dat mama ta?

Sara ridică o sticluţă minusculă în lumina lunii.

— Parfum Nopţi înflăcărate, l-am spus că-ţi place.

— Îl strică pe noi, spuse Mike deschizând uşa apartamentului Sarei.

— Ce vrei să spui cu asta? Sara intră înaintea lui şi Mike închise uşa.

— Nimic. Mike căscă. Mâine dimineaţă trebuie să plec cât mai devreme cu putinţă.

Se uită la ceas, apoi îi zâmbi Sarei.

— A fost o zi lungă.

Aplecându-se, o sărută pe obraz şi se întoarse spre camera de oaspeţi.

În spatele lui, Sara spuse:

— Nu am o noapte a nunţii?

Mike se opri în hol, dar nu se întoarse.

— Ce oare nu le place bărbaţilor la mine?

Mike se întoarse să se uite la ea.

— Bărbaţii te plac prea mult.

Sara îşi ridică mâinile a frustrare şi se duse în

bucătărie.

— Ştii de câtă vreme îl cunoşteam pe Brian, până să facă dragoste cu mine? De şase luni. Ne întâlneam de patru ani buni, dar el tot nu m-a cerut în căsătorie. Apoi a apărut Greg care nu vorbea despre nimic altceva decât despre căsătorie şi despre fabulosul nostru viitor împreună. Astăzi am descoperit că el punea de fapt la cale moartea mea. Şi acum iată-mă măritată cu un mascul grozav, care pare să se fi culcat cu jumătate din universul ăsta, dar care de mine nu se atinge. Sara se uită la Mike.

— Ce s-a întâmplat cu bărbaţii adevăraţi? Furioasă, se întoarse să plece în camera ei. Mike o prinse de braţ înainte să apuce să facă un pas şi se uită o clipă în ochii ei.

Sara încercă să se smulgă din strânsoare, dar el o ţinu bine şi o trase spre el cu o smucitură care aproape că-i tăie răsuflarea.

Mike o mai sărutase înainte, dar săruturile fuseseră întotdeauna blânzi, caste şi pure. Dar nu acum. Gura lui se deschise peste a ei şi limba i-o asaltă pe a ei cu o forţă care aproape că o făcu pe Sara să leşine. În minte nu avea decât trupul lui gol pe care tânjea să-l atingă, să-şi plimbe gura pe fiecare centimetru din el.

Mike părea că se gândeşte la acelaşi lucru, în timp ce îşi duse mâna pe umărul rochiei de mireasă.

— Rupe-o şi nu o să te iert niciodată, şopti Sara, cu buzele pe obrazul lui.

— Ai avut de-a face cu prea mulţi puştani, spuse Mike şi două minute mai târziu rochia îi cădea la picioare. Nu-şi putea imagina cum reuşise el să îi deschidă atât de repede şi de îndemânatic toţi nasturii aceia satinaţi, de la spate.

Când Mike o văzu fără rochie, îşi trase răsuflarea. Joce se ocupase de desuurile Sarei, care avea pe ea un corset roz pal, din mătase şi dantelă şi un portjartier cu jartiere roz care ajungeau până la jumătatea coapsei.

— Sara, şopti el şi pentru prima oară îi văzu chipul fără expresia acea controlată. În privirea lui era atâta dorinţă, încât Sara simţi cum i se înmoaie trupul.

În clipa următoare, Mike îşi trecu mâna peste micuţa masă de bucătărie, făcând să zboare totul de pe ea. O ridică pe Sara sus pe masă, cu picioarele ei lungi, zvelte, încă în ciorapi, atârnând în jos, în timp ce Mike îşi smulgea hainele de pe el. Când rămase cu pieptul gol, Sara făcu ochii mari. Îl văzuse gol de la spate, dar din faţă era şi mai grozav. Avea pectorali puternici deasupra unui abdomen ferm.

Întinzându-se, Sara îşi puse mâna pe pielea lui caldă şi simţi contururile dure ca stânca, în timp ce el îşi scotea pantalonii şi chiloţii.

O clipă mai târziu, văzu că pieptul lui nu era singura parte a trupului „dură ca stânca”. Mike intră în ea cu toată dorinţa reprimată pe care o simţise din clipa în care a întâlnit-o. Şi Sara se agăţă de el, cu gura pe a lui, căutând, explorând. Îşi plimba mâinile pe trupul lui, simţindu-i toţi muşchii aceia incredibili. Rar văzuse trupuri ca ale lui dar niciodată nu atinsese vreunul.

Vocea lui joasă deveni răguşită când îi spunea cât de bine se simţea cu ea, cât de mult o dorise din prima clipă. Vocea şi buzele lui o excitau – în timp ce aluneca în ea cu lovituri lungi, adânci, blânde, care îşi creşteau treptat duritatea şi viteza.

Braţele Sarei se ridicară în spate, spre perete, cu mâinile strânse, în timp ce Mike se mişca mai tare şi mai repede. Mai repede şi mai tare.

— E bine, fetiţo? întrebă el cu buzele la urechea ei.

Sara nu reuşi decât să geamă.

Când Mike îşi strecură mâinile sub fundul ei şi o ridică să poată intra mai adânc, Sara ar fi strigat, dacă el nu i-ar fi acoperit gura cu gura lui.

Când termină, era ca şi cum o lavă ar fi erupt din

centrul ei, inundându-i venele. Trupul întreg i se cutremură şi Mike o ţinu lipită de el, cu braţele în jurul ei, în timp ce se cutremura şi el.

Sara era convinsă că n-ar fi reuşit să meargă nici dacă viaţa ei ar fi depins de asta, aşa că Mike o trase în faţă, pe masă, rămânând ataşaţi în părţile lor cele mai vitale şi îi petrecu picioarele pe după coapsele lui. Sara se agăţă de el, cu pielea transpirată. O duse astfel în dormitorul Sarei, unde îi dădu drumul pe pat.

Când el îşi întoarse spatele spre ea, Sara se ridică într-un cot.

— Doar nu pleci, nu?

Întorcându-se Mike îi zâmbi.

— Mă gândeam să-ţi umplu cada cu apă fierbinte, spumată şi cu o doză generoasă de Nopţi înflăcărate. Ce zici?

— Ah, da, spuse Sara. Se întinse pe spate şi ascultă apa curgând şi începu să se gândească… Ba nu, asta era noaptea nunţii ei şi ultimul lucru pe care-l dorea era să se gândească. Se sculă din pat şi se duse în baie, unde văzu un Mike gol, stând în picioare în dreptul căzii. Trupul lui era atât de frumos încât rămase acolo, contemplându-l. Încet, de la degetele de la picioare, la piept, la gât, la buze. Şi trecându-l în

revistă, văzu clar că el era din nou gata pentru ea.

— Tu cum arăţi sub toate hainele astea? o întrebă el cu o voce guturală.

— Mai grozav decât ai văzut vreodată, spuse ea zâmbind.

— Da? la să vedem.

Când se apropie de el, Mike se aşeză pe marginea căzii şi încet, ca un expert, începu să o dezbrace. Îi desprinse jartierele şi începu să-i ruleze ciorapii, cu sărutări. Când ajunse la laba piciorului, i-o ridică, i-o puse pe coapsa lui şi i-o masă. Îşi purtă mâna în sus, de-a lungul piciorului şi după câteva mângâieri în centru, mâna i se mişcă spre celălalt picior şi-i scoase şi al doilea ciorap.

Sara începu să se întoarcă, pentru ca Mike să-i poată desface corsetul, dar el o trase în poala lui şi intră în ea. Sara vru să-şi mişte coapsele, dar el o ţinu în jos, în timp ce mâinile lui ajunseseră la spatele ei şi într-o clipă corsetul era pe jos.

O sărută, ţinând-o în continuare imobilă, în timp ce mâinile lui îi mângâiau sânii, cu degetele mari pe sfârcuri.

Când îi dădu drumul să se poată mişca în sus şi în jos, Sara gemea deja. Sara îşi băgă un picior în cada cu apă caldă, lăsându-l pe celălalt pe pardoseală.

Mâinile puternice ale lui Mike îi prinseră din nou fesele, ajutând-o în mişcările ei.

Când era aproape de orgasm, Mike o ridică, fără să întrerupă contactul şi o întinse jos pe carpeta de pe pardoseala băii.

Loviturile lui erau dure şi repezi, mergând adânc, adânc în ea. De data asta Sara îi simţi orgasmul la fel de puternic ca al ei.

Peste câteva minute se aflau amândoi în cadă. Mike stătea cu spinarea sprijinită în capătul lung al căzii, iar Sara se rezema de el. Sara se uita una, două la verigheta ei şi la cât putea vedea din Mike. Acum două săptămâni tot ce ştia despre el era că era „misteriosul frate", al lui Tess. Când l-a văzut prima oară, urca în dormitorul ei prin duşumea, speriind-o de moarte.

Acum era măritată cu bărbatul ăsta. Nimeni nu rostise cuvântul dragoste şi dacă n-ar fi fost după ea, probabil că nici n-ar fi avut o noapte a nunţii.

Ceea ce-şi dorea acum, era o lună de miere.

— Te gândeşti cumva să te întorci o săptămână acasă?

Mike îi săpunea mâinile. Îi turnase deja parfum în părul atunci spălat şi mirosul era intoxicant.

— Nu, spuse el absent.

— Dar trebuie să vrei să-ţi vezi prietenii.

— Da, presupun. Tipii de la sală.

— Dar ceilalţi oameni, cu care nu lucrezi? Doar prieteni, prieteni.

Mike chicoti.

— Viaţa mea nu este ca a ta. Eu plec în misiuni sub acoperire, care pot dura ani de zile. Am lucrat de două ori la LA, odată în Iowa şi…

— Iowa? Sara se întoarse spre el. Nu, în iowa nu există crime!

Mike râse la gluma ei.

— Răul este pretutindeni, chiar şi aici, în dulcele, micuţul Edilean, Virginia.

Relaxându-se, Sara se lăsă din nou pe spate, pe el.

— Nu tu prieteni, nu tu un loc al tău. Nu sună ca un cămin adevărat.

Mike îi sărută lobul urechii.

— Unde stau eu sunt ierni cu douăzeci şi şase de grade şi palmieri legănându-se sub briză.

— Şi cluburi de noapte cu fete cubaneze?

Mike îi adulmecă gâtul.

— Nu le-am observat.

— Mike, mă gândeam… Poate că…

— Nu.

— Nu, ce?

— Nu, nu poţi merge cu mine la Fort Lauderdale.

— Nu te-am întrebat dacă pot, dar acum că ai pomenit asta…

— Eu am de lucru. Plec la birou la şase dimineaţa şi nu mă mai întorc acasă decât la zece noaptea. Tu nu-ţi dai seama cât de mare este cazul ăsta. Federalii sunt…

— Le-ai spus să facă rost de câini pentru domnul Lang?

— Da. Probabil că o să-i aduc, când mă întorc. Sunt terieri airdale.

— Deci ai găsit un crescător specializat?

— Este vorba de Florida, deci da, am găsit un crescător specializat.

— Ţi-am spus oare că n-am fost niciodată în Florida? Joce a crescut în Boca Raton şi mi-a povestit lucruri minunate despre locurile acelea.

— Nu, nu poţi să vii cu mine, repetă Mike. Când mă întorc, trebuie ca toată lumea din oraşul ăsta să ştie că suntem căsătoriţi. Luke zicea că se organizează jocuri la târg, deci trebuie să le câştig. Asta va atrage atenţia asupra noastră. Apoi…

— Ha!

Sara nu era fericită să rămână aici.

— Fraţii Frazier câştigă jocurile. Întotdeauna. Este

proba cablului, unde trebuie să arunci un stâlp de telefonie. L-am văzut pe Colin, fratele mai mare al lui Ariel, ridicând partea din faţă a unui tractor.

— Da? Unde se antrenează?

— Nu ştiu. Sălile de forţă nu l-au interesat niciodată.

Mike îi ridică braţul, care era frumos, dar nu avea niciun muşchi la vedere.

— Văd asta.

— Vrei să spui că eu…

Mike o sărută fără să spună nimic, cu mâna pe sânul ei.

Sara se lăsă mai mult pe el.

— Există şi întreceri de îndemânare şi agilitate? întrebă Mike.

— Cum ar fi săritul corzii? glumi Sara.

— La asta mă pricep, spuse Mike.

— Şi aici eşti depăşit. Anna Aldredge, sora mai mică a lui Kim o să câştige la coardă. S-a plasat pe locul trei la campionatele naţionale.

— Nu are nevoie de un partener?

— Are doisprezece ani şi este numai piele şi os.

— Îmi plac femeile numai piele şi os.

— Am nevoie de timp ca să-ţi vorbesc despre toate evenimentele, aşa că poate ar trebui să…

— Nu, spuse din nou Mike.

— Dar dacă apare Greg aici, cât timp eşti tu plecat?

— Nu poate, pentru că e sub cheie şi în celula lui se află un agent FBI sub acoperire. Vandlo va fi eliberat săptămâna care vine şi suntem siguri că o să alerge direct aici, la Edilean – după tine. Când va apărea, toată lumea 0 să ştie cine sunt eu, graţie jocurilor. Cred c-ar trebui să aşteptăm sosirea lui Vandlo, ca să ne anunţăm căsătoria. Cum te simţi să te săruţi în public?

— Cu cine?

Mike îi amuşina ceafa.

— Tu cu cine ai vrea?

Întorcându-se, Sara îşi petrecu un braţ pe după gâtul lui.

— Mike, noi suntem căsătoriţi dar abia dacă ne cunoaştem. Mi-ar plăcea să văd unde ţi-ai petrecut cea mai mare parte a vieţii şi să-ţi cunosc prietenii.

— Şi să mergi la sală cu mine?

Sara îi săruta pleoapele, cu sânii atingându-i uşor pieptul.

— Luke zicea că faci genoflexiuni cu atâtea talere de douăzeci de kilograme încât se îndoaie banda.

— Probabil. Nu m-am gândit niciodată la asta. Cu tine o să încep doar cu un singur taler şi…

Sara nu comentă, dar ea nu avea de gând să ridice greutăţi. Îşi mişcă mâna sub apă, între picioarele lui.

— Mai ţii minte când spuneam că pot să învăţ?

Mike nu zâmbi dar în obraz îi apăru gropiţa.

— Şi eu sunt dornic să învăţ orice vrei tu să-mi predai.

Sara îl săruta, în timp ce mâna ei lucra sub apă.

— O să mă străduiesc.

Auzi apa începând să se scurgă din cadă. Mike ridicase dopul cu piciorul.

— Sunt gata, spuse el.

— Asta pot vedea şi singură.

Mike îşi petrecu braţul pe după talia ei şi se împinse în sus, ridicând-o şi pe ea.

— Nu o să câştigi la aruncarea cablului, spuse Sara dar Mike mormăi doar şi ieşi afară din cadă.

O duse, amândoi uzi şi cu apa picurând de pe ei, în dormitor.

— Sunt elevul tău, spuse Mike şi Sara zâmbi.

Timp de o oră, Sara fu eleva lui Mike. Când adormiră îmbrăţişaţi, Mike spuse blând:

— Sara, mi-am amintit că nu te-am păzit. A fost totul atât de neaşteptat. Îmi pare rău.

Sara se ghemui şi mai mult în el.

— Este în regulă. Şi eu am uitat şi în plus sunt şi în

perioada periculoasă a lunii.

Amândoi minţeau.

Capitolul 20

CÂND SARA SE TREZI a doua zi, era aproape ora unsprezece şi Mike plecase. Sigur, o aşteptase să adoarmă tun şi o ştersese. Conducea deci fără să fi dormit.

— Iar eu l-am lăsat să plece, spuse Sara tare. Prima ei zi de femeie măritată şi eşuase deja ca soţie. Dacă se întâmpla ceva cu Mike în timpul condusului, mai ales dacă adormea la volan, era vina ei.

— Ar fi trebuit să-l las să doarmă azi-noapte. Asta şi vroia el să facă. De asta avea nevoie.

Îşi puse mâinile sub cap, se uită în tavan şi se gândi la noaptea nunţii ei. Nu era pregătită să-i facă lui Mike o asemenea destăinuire, dar el era pe departe cel mai bun amant pe care-l avusese ea. Nu că ar fi fost cine ştie ce experimentată – ea şi Brian cumpăraseră o carte ca să înveţe – dar Greg era. Sara înţelegea acum că din tot sexul pe care-l făcuse cu Greg – Ştefan – lipsiseră mângâierile, îmbrăţişările, zăcutul în cadă, unul în braţele celuilalt şi statul de vorbă.

Sara se uită prin cameră. Ca întotdeauna, Mike îşi

strânsese hainele şi nu se mai vedea niciun semn al trecerii lui pe acolo. Dacă nu ar fi avut pe deget verigheta ei nouă, ar fi putut spune că totul nu fusese decât un vis.

Dar începu să-şi amintească motivul din spatele nunţii şi redeveni nervoasă. Dragul, iubitul Brian, atât de blând cum nu se putea, fusese omorât din cauza unui motiv legat de Sara.

— Ce vrea Greg dela mine? aproape că strigă Sara dându-se jos din pat şi începând să se îmbrace.

— Ce vrea de la mine Ştefan Vandlo? Era convinsă că dacă ar fi ştiut şi dacă în clipa aceea ar fi intrat Greg pe uşă, i-ar fi dat totul, bucuroasă, de bună voie.

Şi atunci? Ar fi luat Greg ce i-ar fi dat ea şi ar fi părăsit oraşul împreună cu ucigaşa de maică-sa? S-ar fi întors atunci Mike înapoi la Fort Lauderdale, ia munca lui? Şi ea ar fi primit, câteva săptămâni mai târziu, hârtiile de divorţ? Poate că se va întoarce aici, la Edilean, când se va pensiona, pentru sora lui şi pentru ferma pe care o avea acum. Dar nu pentru Sara.

Îşi aminti că spunându-i că trebuie să se mărite cu el, Mike îi dăduse de înţeles că după încheierea misiunii, se vor despărţi.

— Măritată şi divorţată, spuse ea în şoaptă şi

lacrimile îi inundară ochii.

Sună mobilul aflat pe noptieră. Era un mesaj de la Joce.

NU-ŢI VINE SĂ CREZI CE-A DESENAT SHAMUS PE CĂRŢI. LUKE A FĂCUT CLĂTITE. TRECI PE AICI?

Sara îşi puse una dintre rochiile ei vechi – dacă Mike nu era aici, ce rost avea să se îmbrace frumos – îşi vârî picioarele în nişte şlapi şi se duse alături.

— Pari fericită şi nefericită. Cum se poate asta? o întrebă Joce.

— Foarte simplu. Azi măritată, zâmbitoare. A doua zi, părăsită, încruntată. Unde sunt cărţile alea?

Joce ezită.

— Cred că trebuie să te aşezi mai întâi.

— Ce-a mai făcut Shamus? Anul trecut văzuse o fată de liceu plângând şi când a întrebat-o ce păţise, i-a spus că un profesor i-a cerut să-l sărute, dacă vrea note bune. În noaptea aceea Shamus şi fratele lui au pătruns în şcoală şi Shamus a pictat un tablou imens cu profesorul – în pielea goală – alergând după nişte fete îngrozite. A urmat un mare scandal, iar în final profesorul a fost concediat, familia Frazier a făcut şcolii o donaţie cu şase cifre şi Shamus a pictat pe peretele sălii de sport un tablou decent. De atunci a devenit eroul oricărei liceence.

Sara se aşează pe marginea patului şi Joce îi întinse un pachet de cărţi de tarot. Spatele cărţilor era frumos, cu una din plantele sălbatice la care ţinea Luke foarte mult, pe un fundal crem.

Sara întoarse pe faţă prima carte şi scoase un strigăt înăbuşit. Era Bulibaşa, reprezentat de tatăl lui Shamus. Mama lui era Regina.

Sara se uită la Joce.

— Uită-te la toate, îi spuse Joce.

Sara le făcu evantai ca să constate că se afla acolo tot Edileanul, cei care trăiau aici de generaţii, plus câţiva nou-veniţi. Când ajunse la îndrăgostiţi, se văzu pe ea şi îl văzu pe Mike.

Şi tot ce auzise cineva vreodată despre ţigani, se afla acolo. Shamus folosise fotografii pe care le scosese Joce de pe Internet, ca să-şi îmbrace personajele în haine ţigăneşti. Erau acolo caravane cu coviltir, femei voluptoase cu cercei din bani de aur şi bărbaţi cu pipe din lut, călare pe cai superbi.

Spânzuratul era Greg, atârnând cu capul în jos, cu singurul lui cercel bălăngănindu-se în aer.

— Asta e… Sara se uită la Joce. Nu ştiu dacă e bine sau rău. Mike fie se va îndrăgosti de ele, fie le va arunca în foc.

— Pe astea le-am păstrat la urmă. Joce îi dădu un

teanc cu paisprezece cărţi.

Pe Cărţile Monedelor, Shamus desenase chipurile unor femei – toate de vârstă medie – care veneau la magazinul Sarei. Cum obişnuia să petreacă după-amiezile instalat în oraş, desenând, le văzuse pe toate. Pe fiecare carte se afla o roată cu spiţele ducând înspre afară, către chipul unei femei, numărul depinzând de carte. Numărul Nouă avea pictate nouă femei.

În centrul fiecărei roţi se afla chipul lui Greg – pe care Shamus îl distorsionase pe fiecare dintre cărţi, arătând când lacom, când mânios, când ameninţător. Portretele reprezentau întreaga gamă a emoţiilor răului.

— Arată ca şi cum Shamus ne-a auzit vorbind, spuse Sara.

— Aşa crezi?

Sara scutură din cap.

— Asta nu e bine. Pe Cartea Judecăţii se afla mama ei, iar tatăl ei, pe cartea Ermitului.

— Cine e femeia asta de pe Cartea Diavolului?

— Mama lui Luke zice că este bunica lui Mike.

Sara îşi ridică privirea.

— Ştii care este marele mister legat de femeia asta?

— Nu mă stârni. Am încercat orice să aflu povestea, dar nimeni nu pare să vrea să mi-o spună. Nu-mi pot termina Cartea despre Domnişoara Edi până nu o aflu, dar nimeni nu-mi spune nimic. Poate că Mike…

— Vrei să spui Mike, cel care şi-a petrecut noaptea făcând cu mine un amor fabulos – la solicitarea mea – după care a fugit, în dimineaţa asta? Ce mai mireasă sunt şi eu.

Joce rămase tăcută în timp ce strângea cărţile. Spuse apoi, privind-o cu intensitate pe Sara:

— Eu cred că Mike trebuie în mod necondiţionat să vadă cărţile astea.

— Le putem scana şi trimite prin e-mail.

— Nu e acelaşi lucru cu a le ţine în mână, nu-i aşa? Şi cine o să-i spună cine este fiecare persoană?

Sara o privi încurcată.

— Putem face note, pentru fiecare.

Apoi strigă dintr-o dată, tare:

— Nu crezi c-ar fi mai bine pentru Mike să le vadă efectiv?

Sara înţelesese, în sfârşit. Se ridică în picioare, continuând să se uite la Joce.

În cameră intră Luke.

— Ai văzut cărţile? o întrebă el dar când văzu

feţele femeilor, spuse:

— Ce se petrece aici?

Joce şi Sara continuau să se uite una la alta. Joce vorbi prima.

— Cheile de la maşina mea sunt pe măsuţa de lângă uşa din faţă. Esta mai rapidă şi mai sigură decât a ta. Ia-o pe 95 şi ţine-o spre sud. O să-ţi trimit un mesaj cu restul indicaţiilor. O să trebuiască să faci o oprire peste noapte. Nu încerca să faci ce face Mike şi să conduci toată ziua.

Încuviinţând din cap, Sara alergă spre uşă. Trebuia să-şi facă bagajul.

— Sara! Mike mi-a spus să am grijă de tine. Nu poţi să… strigă Luke după ea.

Sara se întoarse spre el şi tot prin ceea ce trecuse – Brian, Greg şi acum Mike – se citea în ochii ei.

Luke o iubea prea mult ca să spună nu.

— Ai grijă de tine, îi spuse el şi Sara alergă afară pe uşă.

Capitolul 21

CĂPITANUL ERICKSON se uita la Mike şi regreta că-i ceruse lui să se ocupe de cazul Vandlo. În cei unsprezece ani de când lucrau împreună, Mike păstrase întotdeauna distanţa faţă de victimele sale.

Chiar dacă uneori se implica mai mult decât ar fi fost cazul, iar de câteva ori unele dintre femei care ar fi trebuit deferite justiţiei nu au fost, Mike reuşise întotdeauna să se detaşeze.

Dar cazul acesta părea să fi scos la iveală ceva din el. Faptul că se căsătorise cu o victimă, un lucru nemaiauzit, depăşea în mod clar cerinţele meseriei.

Duminică seara, când îl sunase Mike spunându-i ce plan avea, încercase să-l convingă să nu facă asta.

— Ştiu că ţi-am spus să faci tot ce poţi ca să o protejezi, dar trebuie să găseşti altă cale.

— Nu văd niciuna, îi spusese Mike şi îi povesti despre Brian Tolworthy. Şi imediat după aceea, continuă Mike, în oraş a apărut Ştefan Vandlo care s-a dus direct la Sara, cu planul lui.

— Iar acum te gândeşti să te însori cu fata asta doar ca să o protejezi?

— Da, spusese Mike.

— Şi mai târziu? După ce se va închide cazul? Căpitanul ar fi vrut să-l întrebe dacă ideea căsătoriei fusese a lui Mike sau a fetei, dar renunţase.

Insistase însă ca Mike să se întoarcă la Fort Lauderdale ca să conceapă împreună planul cu privire la activităţile din cadrul târgului. Vor înţesa zona cu bărbaţi şi femei, toţi înarmaţi, deghizaţi în

localnici. Ştefan va fi eliberat şi când va ajunge la Edilean, fiecare mişcare a lui va fi urmărită.

Pentru căpitan era suficient atât. Mike făcuse o treabă bună aflând informaţii şi stabilind un loc şi un moment când ar fi fost posibil să-i vadă pe cei doi Vandlo împreună. Fata, Sara Shaw, ar fi protejată. Şi din fericire, din ceea ce îi spusese Mike, ea nu va alerga înapoi la Vandlo, dintr-un greşit sentiment al loialităţii.

Ideea folosirii cărţilor de tarot ca momeală era excelentă şi-i recunoscu asta lui Mike.

— Pentru asta îi poţi mulţumi scriitorului tău favorit. A lui a fost ideea.

— Trebuie să vii imediat aici, să ne informezi şi să schiţezi nişte hărţi, îi replicase căpitanul. Gândul lui ascuns era de fapt acela că fiind duminică seara, lui Mike i-ar fi fost imposibil să se însoare cu fetiţa aia de la ţară, înainte de plecare. Poate că o săptămână în Fort Lauderdale îl va ajuta să vadă că poate soluţiona cazul fără un gest atât de categoric cum era căsătoria lui cu victima.

Dar Mike se prezentase de dimineaţă la birou cu o verighetă pe deget.

— Deci ai făcut-o, îi spuse căpitanul.

— N-am putut găsi altă soluţie. Dacă Vandlo vrea

acel nu ştiu ce de la Sara, nu îl mai poate obţine însurându-se cu ea.

— Decât dacă te omoară pe tine, spuse căpitanul.

Mike zâmbi pe jumătate.

— Asta şi este ideea şi planul meu e să mă fac cât mai vizibil, la târg. Cred că o să intru într-un concurs de sărit coarda, cu o fetiţă de doisprezece ani, campioană la sportul ăsta.

Abilităţile fizice ale lui Mike erau bine cunoscute – şi tratate cu respect.

— Sunt convins c-o s-o faci.

— Poate. Fata asta se pare că este foarte bună; Căpitanul zâmbi, dar zâmbetul nu i se citi şi în ochi. Ştia că Mike se eschiva.

— Vreau să-mi vorbeşti despre fata cu care te-ai însurat. Cum arată?

— Este… Mike ezită. Nu avea de gând să se pună într-o situaţie jenantă, povestind cât de mult îi plăcea să stea cu Sara, cum îl făcea ea să râdă, cât de dor îi era deja de ea. Ridică din umeri.

— Biserica de duminică, găteşte bine, îşi coase singură rochiile. Genul ăsta de lucruri.

Mike avu imaginea Sarei căţărându-se în copac, peste capul lui. Îşi aminti lacrimile şi râsul ei. Şi apoi, noaptea nunţii. Nu, gândurile astea le va păstra

numai pentru el.

— O fată de oraş mic.

Căpitanul nu era ca Mike; ceea ce simţea el i se citea pe chip.

— Când se termină cazul, te ajutăm noi să scapi din asta. O să ne asigurăm că-ţi salvăm pensia. Poţi să…

Mike se ridică.

— Asta a fost tot? Mai am de vorbit cu multă lume şi mai am lucruri de făcut.

— Da, sigur. La ora două avem şedinţă cu toată lumea. Ne vedem atunci.

Mike ieşi, să se întoarcă la biroul lui.

Căpitanul îşi lăsă uşa deschisă şi toată ziua îi auzi pe oameni, bărbaţi şi femei, venind şi salutându-l pe Mike. Mike era popular şi cum aveau rar ocazia să-l vadă, toată lumea vroia să îl viziteze. Exerciţiile de forţă ale lui Mike erau legendare, aşa încât oricine lucrase la sală în ultimele şase luni vroia să-i arate bicepşii. Toată ziua numai despre asta s-a vorbit. Dar după introducere, lucrul pe care-l vroiau toţi să-l ştie, de fapt, era dacă zvonurile că Mike s-ar fi însurat cu una dintre victimele lui era sau nu adevărat.

Căpitanul auzi aceeaşi întrebare, iară şi iară.

— Droguri? Condamnări? întrebările se refereau la proaspăta lui soţie.

Mike le răspundea politicos, dar fără să le ofere un răspuns real. Ca de obicei, îşi păstra gândurile numai pentru el.

Femeile glumeau pe seama lui. Una spunea că ar fi trebuit să plătească pe cineva care să o trădeze, pentru ca Mike să o salveze, însurându-se cu ea.

— Ajută-mă! Ajută-mă! Ajută-mă cu o verighetă, striga o tânără cât se poate de drăguţă.

Mike suporta totul firesc, dar pe măsură ce se scurgea ziua, căpitanul vedea cum i se ştergea zâmbetul de pe faţă. Dar nu din cauza acestor glume, îşi spuse căpitanul. Altceva îl frământa pe Mike, doar că el nu-şi putea da seama ce anume. Presupunea că Mike începea să îşi dea seama de marea greşeală făcută.

Gestul lui Mike fusese nobil până la Dumnezeu, dar realitatea era că se afla acum în faţa unui divorţ. Dacă fata ar fi vrut să se lupte cu el şi să spună că Mike o păcălise să accepte mariajul, atunci el ar fi pierdut o groază de bani.

La ora două avu loc o şedinţă în sala de conferinţe. De îndată ce se aşezară, un agent de la Serviciile Secrete preluă conducerea, începând să schiţeze un plan de infiltrare la Târgul Anual din Edilean.

Mike stătea prăvălit în scaunul lui, răsucindu-şi

întruna verigheta. Şi cu fiecare mişcare, căpitanul se încrunta tot mai mult. Poate c-ar fi mai bine ca Mike să nu se mai întoarcă în Virginia, îşi spuse el. Era suficient că se însurase cu fata. Mike avea dreptate, de vreme ce era măritată cu altcineva, Vandlo nu va mai putea ajunge la ea. Nu le mai rămânea de făcut decât să desemneze pe cineva să stea în preajma ei şi în clipa în care Vandlo făcea vreo mişcare, săreau pe el. În felul acesta nici viaţa lui Mike nu ar mai fi fost în pericol.

Când tipul de la Serviciile Secrete puse o întrebare, căpitanul era atât de distrat încât îl rugă să o repete. Era clar că nimeni altcineva în afara căpitanului nu era îngrijorat pentru siguranţa lui Mike.

Uşa se deschise şi secretara căpitanului intră şi-i înmână un bilet. Ce mai era acum? se întrebă el deschizând bileţelul.

Sofia lui Mike Newland este jos şi spune că are cărţile de tarot.

Căpitanul Erickson trebui să citească de două ori, înainte de a crede ce scria. Primul lui impuls a fost să se strecoare afară şi să vadă fata cu ochii lui. Poate că o va băga într-o cameră goală şi va discuta cu ea despre ce făcuse Mike pentru ea, „mult peste” ce ar fi fost nevoie să facă.

Dar stând acolo şi gândindu-se, îşi dădu seama că ceea ce-şi dorea el cel mai mult era să vadă ce simţea Mike pentru fată. Mike fusese toată ziua de-a dreptul morocănos. Oare pentru că ştia că se vârâse singur într-o situaţie imposibilă?

Căpitanul se întoarse spre secretara care îl aştepta cu obişnuita ei răbdare.

— Du-te şi adu-o aici, îi şopti ea.

— Aici? în biroul ăsta?

— Da. Aici.

Căpitanul se mută în celălalt capăt al mesei, vizavi de Mike, ca să vadă când se va deschide uşa. Îi luă ceva secretarei să coboare şi să conducă fata prin galeriile uşilor şi holurilor nesfârşite ale Departamentului de Poliţie din Lauderdale.

Când o văzu pe domnişoara Sara Shaw apropiindu-se de-a lungul holului, căpitanul se îndreptă în scaun. O văzuse el într-o fotografie, dar era mai drăgălaşă decât în poză, cu părul blond căzând frumos peste umeri. Într-un stat în care femeile purtau constant topuri strâmte şi jeanşi, rochia galbenă a domnişoarei Shaw era ca o întoarcere în timp.

Detectivul de alături o văzu şi el şi la fel, renunţă să mai asculte, zgâindu-se la fată. Îi dădu un ghiont colegului şi în curând o priveau cu toţii venind.

Când ajunse la uşă, singura persoană care nu se uita la ea era Mike. El părea să se afle în propria lui lume, jucându-se cu verigheta şi privind în gol.

Vorbitorul îi deschise Sarei uşa, zâmbindu-i larg şi întrebând-o dacă o putea ajuta cu ceva.

Sara nu avea ochi decât pentru Mike. Făcu cei câţiva paşi până la el şi rămase acolo, privindu-l.

Dură ceva până când Mike auzi tăcerea aşternută în sală. Când ridică ochii, o văzu pe Sara în picioare în faţa lui.

— Shamus şi Luke au terminat cărţile şi ţi le-am adus, spuse Sara întinzându-i pachetul cu cărţile de tarot.

Mike rămase locului, uitându-se la ea.

— Cred c-ar trebui… începu căpitanul.

Dar se opri când Mike se ridică brusc, o cuprinse pe Sara în braţe şi o învârti în jur. Cărţile zburară prin cameră.

— Eşti aici! spunea Mike, continuând să-şi îmbrăţişeze soţia. Nimeni nu-l mai văzuse vreodată pe Mike atât de fericit.

— Chiar eşti aici!

Când începu să o sărute, Sara îl împinse în piept.

— Poate c-ar trebui să mă prezinţi. Faţa ei radia fericire.

Câţiva bărbaţi se lăsaseră în genunchi ca să strângă cărţile, dar toţi cei care lucrau cu Mike se adunaseră în spatele lui, nerăbdători să îi fie prezentaţi soţiei sale.

— Da, desigur, spuse Mike lăsând-o jos dar continuând să o ţină strâns de mână.

— Ea e Sara Sh… Newland. Sara Newland, soţia mea.

Colegii lui stăteau acolo, uitându-se în tăcere. Erau şocaţi şi Sara ştiu că trebuia să spargă gheaţa.

— Aţi observat cum cuvântul „soţie" aproape că l-a făcut să se înece. O să dureze ceva să se obişnuiască cu ideea că nu mai este un bărbat liber.

Toată lumea, inclusiv căpitanul, râse. Dar pentru căpitan, mai important decât râsul era să constate că proasta dispoziţie de astăzi a lui Mike fusese cauzată de faptul că îi fusese dor de drăgălaşa şi tânăra lui soţie. Poate că pentru Mike o fi fost dorinţa de a o proteja principalul motiv al căsătoriei, dar mai era şi altceva mult mai mult decât atât, în adânc.

— Apropo de soţi, ţi-am spus că nu trebuie să vii aici, spuse Mike.

Sara se uită la căpitan.

— Se teme că o să mă simt singură în oraşul ăsta mare, urâcios, cât e el plecat la muncă. Există o

posibilitate să-şi poată lua o mică vacanţă, pentru trei zile de lună de miere?

— Sara, nu este momentul… începu Mike.

— Cred că putem aranja, spuse căpitanul. Ah, da, Mike, uitasem să-ţi spun. Şi căpitanul îi împinse două chei pe un inel.

— Am făcut puţin scandal pentru ce ţi s-a întâmplat cu apartamentul şi am reuşit să-ţi fac rost de un altul. Mi-am ridicat în cap un agent FBI, care trebuia de fapt să primească apartamentul respectiv.

Căpitanul se uită la Sara.

— Să-mi spui dacă-ţi place.

— Ce e cu cărţile astea de tarot? întrebă agentul de la Servicii Secrete, întinzându-i-le lui Mike.

— Mike o să ne spună totul mâine. Iar voi, copii, plecaţi acum. Mike, arată-i ceva din frumosul nostru oraş, spuse căpitanul.

Sara zâmbi.

— Am o prietenă care a crescut în Boca Raton şi care mi-a făcut o listă cu tot ce am de văzut. Mizner Park, Town Center, un loc numit Las Olas?

Când Mike mârâi, ceilalţi râseră.

— Dar ce-am spus? întrebă Sara cu prefăcută inocenţă.

Mike nu-şi luă braţul din jurul ei în timp ce o

conducea pe hol, spre secţia lui.

— Ce mai duo, tu şi Joce. Auzi, Mizner Park!

Locurile menţionate de ea erau galerii cu magazine de lux dar Mike zâmbea când se opri la biroul lui, care era curat şi ordonat, cu nicio notă personală pe el.

— Ai pistol, spuse Sara.

— Ca de obicei.

— Nu, acasă, nu. Sara se uită în jur, dar încăperea era pustie, plină doar cu birouri şi rafturi încărcate. Acum că se afla aici, era nervoasă, neştiind cum va reacţiona el. La început păruse să se bucure că o vede, dar poate că o făcuse doar de ochii lumii.

— Acum să nu fii laşă. Trebuie să ai curaj să suporţi consecinţele acţiunilor tale, îi spuse Mike.

— Ce înseamnă asta?

Mike o sărută pe obraz.

— Ţi-a fost dor de mine, da?

— Câtuşi de puţin. M-am gândit doar că o să vrei să vezi imediat cărţile de tarot, aşa că…

Mike o sărută pe gură.

— Poate că mi-a fost puţin dor de tine, dar nu cine ştie ce.

— Cum ai ajuns aici? Chestia aia pe care o conduci tu nu o putea face.

— Am venit cu Mini Cooperul lui Joce.

— Deci a conspirat cu tine să nu mă asculţi?

— Absolut. Vrei să-i scrii un bilet de mulţumire?

— O să-ţi răspund la asta mâine dimineaţă.

Mike o sărută din nou, doar că acum sărutul era mai serios.

— Hei, Newland! Fă asta afară, îi strigă un bărbat din pragul uşii.

— Eşti gelos, Ferguson, îi răspunse Mike. Îşi încuie apoi sertarul, o luă pe Sara cu fermitate de mijloc şi o conduse spre coridor.

— Şi unde se află noul tău apartament?

— Habar n-am. Mike îi înmână cheile.

Sara se uită pe eticheta de pe bilet.

— Este pe Ala Street.

— La ocean, scumpo. Plaje private. Mergem să-l vedem?

— Abia aştept!

Sar conducea maşina lui Joce, urmându-l pe Mike prin centrul oraşului, pe o stradă care se numea Sunrise. Trecură pe lângă magazine şi restaurante fabuloase şi ajunseră în sfârşit la o colină care, constată ea, era de fapt un pod care se deschidea uneori, pentru trecerea vapoarelor. Poate că pentru rezidenţi era ceva obişnuit, dar pe Sara o fascina. De

partea cealaltă a podului, drept în faţă, putea vedea oceanul. Când ajunseră aproape de el, Mike o făcu la stânga şi ea îl urmă pe strada îngustă. La dreapta, pe partea oceanului, se aflau case mari, ascunse în spatele zidurilor înalte şi a copacilor uriaşi. Peste ziduri se revărsau în cascadă flori în culori strălucitoare. De partea cealaltă a străzii se aflau moteluri cu înfăţişare obişnuită şi blocuri cu apartamente şi Sara presupuse că va intra într-unul dintre acestea.

Dar nu. Doar la câteva blocuri mai încolo, Mike intră pe o alee cu o poartă înaltă, inclusă în zid. Apăsă un buton, poarta se deschise şi Sara îl urmă înăuntru şi parcă maşina în dreptul maşinii lui. În partea stângă se mai aflau alte două maşini.

— Ah! făcu Sara privind în jur. Casa era spaţioasă, avea două nivele – şi arăta ca din Hollywood-ul de altă dată.

— Este o reproducere Mizner, spuse el ca şi cum asta ar fi explicat totul şi o conduse spre uşa principală.

Veranda, adâncă şi lungă, era pavată cu dale.

— Cunoşti casa?

— Destul de bine, spuse el deschizând una din cele două uşi duble. A aparţinut unui tip care se ocupa cu

spălarea de bani şi care a spălat mulţi bani murdari. A primit douăzeci de ani, dar cum avea deja optzeci şi unu, nu cred că o să supravieţuiască sentinţei.

Mike deschise uşa spre o încăpere spectaculoasă. Pe o măsuţă lângă uşă se afla un plic cu numele lui şi în timp ce Mike citea, Sara privea în jurul ei.

Era o cameră uriaşă, cu o bucătărie mare în fund, în partea stângă şi cu un living cu câteva piese de mobilier îmbrăcate în alb. În faţa ei, tot peretele casei era format din uşi de sticlă care dădeau într-o grădină paradisiacă. Deschizând uşa, ieşi afară. La stângă, aproape ascuns în spatele copacilor şi tufelor pe care Sara le văzuse crescând doar în sere, se afla un bazin de înot, cu o zonă pentru grătar. Drept în faţă se afla o deschidere cu câteva trepte care, presupuse ea, duceau în jos la o plajă privată.

Mike veni lângă lângă ea, dar nu o atinse.

— Ce scria în scrisoare? întrebă ea.

— Explica doar diverse. Etajul a fost împărţit în două apartamente. În partea de nord locuieşte un poliţist cu soţia lui însărcinată. În partea de sud sălăşluieşte unul dintre cei mai de succes falsificatori care au trăit vreodată. A fost eliberat condiţionat dar continuăm să-l ţinem sub observaţie. Ai văzut restul apartamentului?

Sara îl urmă înapoi în casă. Dincolo de bucătărie se aflau două dormitoare-garsonieră, unul dintre ele chiar foarte mare.

— Ăsta era biroul lui Benny Spălătorul, spuse Mike.

— Şi tu ştii asta pentru că…?

— Eu sunt cel care l-a doborât. Pentru un bătrân, a luptat al naibii de bine.

Sara se duse spre pat. Avea o cuvertură deasupra, dar nu tu perne, nu tu aşternuturi. Îşi plimbă mâna peste tăblia mare, din mahon, de la căpătâiul patului, cu spatele la Mike şi se întrebă dacă va mai vedea vreodată locul ăsta, după această excursie. Din câte ştia ea, când cazul se va fi încheiat, Mike îi va spune adio. Iar peste două săptămâni va primi hârtiile de divorţ.

Se întoarse înapoi spre el, decisă să-l întrebe despre viitorul lor împreună, dar când îi văzu ochii, toate gândurile o părăsiră.

Făcu un pas spre el şi în clipa următoare Mike se întinse spre ea, o apucă iute de talie şi aterizară împreună pe pat. Râzând, Sara nu mai avu timp să-şi tragă sufletul, pentru că Mike începuse deja să o sărute. Se trase mai aproape de el, cât mai aproape. Fuseseră despărţiţi doar o zi şi jumătate, dar cât de

dor i se făcuse de el.

Când fusta i se ridică şi simţi mâna lui Mike pe coapsele ei goale, pasiunea o toropi cu focul ei. Câteva secunde mai târziu, hainele lor zăceau grămadă pe jos şi mâinile ei se sprijineau de tăblie. Loviturile lui Mike erau adânci, frenetice şi ea le simţea astfel.

Terminară împreună şi, ca şi înainte, Mike îi acoperi gura cu a lui, ca să o împiedice să strige.

Când cutremurăturile încetară, o trase în jos, pe pat, lângă el, cu capul pe pieptul lui gol.

Sara se ghemui în el, mângâindu-i cu mâna pieptul magnific, simţind cu degetele contururile muşchilor.

Mike îi luă mâna şi îi sărută vârfurile degetelor.

— Deci apartamentul ăsta trebuia să fie al unui agent FBI? întrebă Sara.

— Da. Mike zâmbea.

— Asta înseamnă o chirie rezonabilă?

— Casa asta a fost confiscată şi acum aparţine Guvernului SUA, iar eu urmează să acţionez ca temnicier al falsificatorului. Cum misiunea mea este să mă asigur că individul nu mai produce bancnote false de o sută de dolari, chiria este minimă. Şi ca o scuză pentru incendierea apartamentului meu cu tot ce se afla în el, mi-au dat un cec de cincisprezece mii

de dolari. Vrei să mă ajuţi să cumpăr câteva lucruri esenţiale?

— Grozav! Aşternuturi, feţe de pernă, mâncare. Există ceva vase pentru gătit?

— Mă duc să mă uit, spuse Mike şi se îndreptă spre bucătărie.

Sara avu enorma plăcere de a-l privi ieşind din cameră în pielea goală şi când reveni, vederea trupului din faţă o făcu să alunece înapoi pe pat.

— Toate bufetele şi sertarele sunt absolut goale, spuse el ducându-se la baie. Şi dacă nu încetezi să te uiţi aşa la mine, vom găsi magazinele închise.

— Serios?

Mike îşi scoase capul pe după uşă.

— Ultimul care face duş, trebuie să pregătească cina.

Sara zbură ca săgeata din pat şi se strecură pe sub braţul lui, intrând prima sub duş.

— Ai trişat, spuse el intrând după ea şi închizând uşa din sticlă.

— Este influenţa casei. Probabil că o fi fost uitat vreun drăcuşor pe aici.

Mike porni apa şi o cuprinse cu braţul, aşteptând să vină apă caldă.

— Eu nu cred asta. Eu cred că de vină e sângele pe

care l-am vărsat aici.

Cum Sara se uita la el întrebătoare, Mike îi arătă o cicatrice de pe umăr.

— Am fost împuşcat când lucram la cazul ăsta.

Sara sărută locul.

— Bietul copilaş. Îmi pare rău.

Mike o aduse cu el sub apa caldă.

— De fapt, a fost rana asta. Şi arătă spre un loc mai jos, într-o parte şi Sara se aplecă să-l sărute şi acolo.

Mike spuse:

— Eu cred că…

— Lasă-mă să ghicesc. Ai fost rănit chiar măi jos, spuse Sara lăsându-se în genunchi.

— Ai fost cumva rănit aici? întrebă ea.

Dar Mike nu spuse nimic.

Trecu aproape o oră până când reuşiră să iasă din casă şi Mike conduse direct spre Best Buy.

— Parcă spuneai că vroiai câteva lucruri esenţiale.

— Muzica este necesară vieţii, spuse el atât de serios încât Sara râse.

Cumpărară ceea ce Mike spunea că erau cele mai importante lucruri de care avea nevoie o casă. Sara rămase deoparte în timp ce el se decidea asupra componentelor unei instalaţii stereo, dar aleseră împreună un televizor plat, care era mult prea mare.

În timp ce Mike plătea pentru tot, Sarei îi stătea pe limbă să îl întrebe dacă va asculta muzică şi se va uita la televizor împreună cu el, dar nu o făcu.

La departamentul cu CD, se despărţiră. Ei îi plăcea ceea ce considera a fi muzica „modernă", dar lui Mike îi plăceau „gunoaiele sentimentale". Se duse la Andrea Bocelli. Spre uluirea Sarei, era un iubitor de operă. Dar când mâinile lor se întâlniră peste un CD Eric Clapton, râseră împreună.

— E un clasic, spuse Mike şi ea fu de acord.

Ca să ajungă la următorul magazin, Mike mătură în goană câteva drumuri rapide şi ajunseră în final într-un centru de shopping divin, cu o uriaşă librărie Barnes Noble. Sara o porni într-acolo ca atrasă de un magnet, dar Mike o prinse de braţ şi o vârî în superbul magazin cu obiecte de bucătărie, Sur la Table.

Sara văzuse cataloagele, dar niciodată unul din magazinele lor. O clipă rămase doar uitându-se la rafturile pline cu superbe ustensile de gătit. Mike îi ridică mâinile, îi puse un coş în ele şi spuse:

— Gândeşte-te la confecţionarea plăcintelor. Când ieşi din transă, Mike o îndreptă spre spate, unde Sara îşi umplu coşul de trei ori. O vânzătoare atentă îi luă toate obiectele şi le duse la casă.

Umplură ochi portbagajul şi se duseră apoi să cineze la un restaurant care se numea Brio.

— Dar tot îmi mai datorezi o masă gătită în casă, pentru că eu am intrat prima sub duş.

— Pentru un duş ca acela îţi datorez o mie de mese. Gustă asta. Mike îi întinse o furculiţă cu biban de mare marinat în suc de lime.

După cină se duseră la un magazin cu obiecte de interior, Bed Bath&Beyond.

— Fără flori şi nu roz, decretă Mike cum intrară pe uşă.

— Şi fără pleduri maro. Sau curse de maşini sau bărbaţi care-şi cară pumni.

— De acord, spuse el şi se apucară de treabă.

Se stabiliră la cearşafuri alb-pastelat şi se amuzară punându-şi capul pe perne, încercându-le. Dar când începură să se sărute, aproape căzură pe pardoseală. Dacă nu ar fi fost băieţelul acela curios care se uita pe după colţ, poate că nu s-ar mai fi oprit.

— Nu mai avem loc în maşină pentru băcănie. Şi nu avem nimic la micul-dejun.

— Perfect. Eu tot nu mănânc niciodată decât după sală.

— Dacă-mi spui unde te duci, fac eu cumpărăturile cât eşti tu la sală şi mâncăm la întoarcere.

Mike îi aruncă o privire pe care ea nu o înţelese şi spuse că vor face cumpărăturile împreună.

Întorcându-se, Sara îşi ascunse un zâmbet. Se pare că îi plăcea să meargă la cumpărături împreună cu ea.

Când se întoarseră la apartament, cărară înăuntru toate achiziţiile. Mike instală aparatura stereo – televizorul urma să le fie livrat – şi Sara puse aşternuturile la spălat. Deschiseră împreună pungile cu ustensile pentru gătit şi puseră lucrurile la locul lor pe muzică de Eric Clapton. În timp ce dansau unul în jurul celuilalt, Sara fu încântată să constate cât de bun dansator era.

— Ai învăţat să dansezi lucrând sub acoperire?

Mike o atrase în poza Unui vals clasic şi începu să o conducă prin încăpere, cu mişcări pline de graţie.

— Soţia tipului cu drogurile. Lecţii. Am ajutat-o să practice, adăugă el aplecând-o.

După care o ridică şi porni în paşi de tangou, în sunetele „Cocainei."

— Am convins-o să depună mărturie împotriva soţului ei.

— Şi asta doar pentru că ai ajutat-o la dans?

Mike făcu o piruetă spre cealaltă parte a încăperii.

— Şi pentru că în mod accidental am lăsat-o să-şi

prindă bărbatul în pat cu cele două bone ale copiilor lor.

Sara râse în timp ce el îi ridică braţul şi o învârti în loc.

Când se termină melodia, Mike opri muzica.

— Mâine mă mă scol devreme. Ce-ai zice să ne băgăm în pat? Privirea pe care i-o aruncă Mike îi înmuie genunchii.

— Ah, aşternuturile. Uscătorul, reuşi ea să spună.

Dacă ar fi existat o competiţie olimpică de înfăşat aşternuturi, ei ar fi câştigat la rapiditate. Puseră protecţia pentru saltele, apoi cearşaful. Lui Mike nu-i plăcu felul în care Sara vârî sub saltea colţurile cearşafului de învelit şi le scoase repede.

— Altceva ce ai mai învăţat lucrând sub acoperire? îl întrebă ea.

— Nu, asta e de la o soră medicală fierbinte.

Sara azvârli cu perna în el. Mike se feri, se întinse, prinse perna la jumătatea drumului şi o trânti pe Sara pe pat.

Când începu să o sărute pe gât, Sara spuse:

— Ar fi păcat să pătăm aşternuturile noastre cele noi.

Mike o ridică şi o puse pe jos, pe covorul albastru cu auriu.

— Întâmplător ştiu cât a costat covorul ăsta: optzeci de mii de dolari.

— Adevărat?

— Importatorul covorului a vrut un favor. Şi acesta a fost cadoul lui pentru spălătorul nostru de bani, spuse Mike continuând să o sărute.

— Douăzeci de ani din viaţă, în puşcărie? Sara îşi lăsă capul pe spate, oferindu-i tot gâtul.

— Fără viaţă.

Sara se dădu înapoi ca să se uite la el şi din mişcarea din umăr a lui Mike înţelese că omul era mort. Nu avea de gând să-l întrebe cine îl omorâse, de teamă că Mike îi va spune că el.

— Este un covor foarte frumos.

După aceea, stând întinşi împreună, Mike începu să râdă.

— De ce râzi? îl întrebă Sara trăgându-şi pe ea cămaşa de noapte.

— Mi-am amintit că i-am spus căpitanului că nu mă pricep să-i fac plăcere unei „fete cuminţi”. Nu ştiam că voi toate vreţi acelaşi lucru.

— Iar eu i-am spus mamei mele că eşti homo.

Adormiră zâmbind, îmbrăţişaţi.

Dimineaţa, când Mike trase cuvertura în lături, Sara dormea încă tun.

— Scularea, spuse Mike.

Îl auzi vag, dar nu se mişcă.

— Sara, draga mea, o să mergi cu mine la sală.

Sara îşi îngropă capul sub cele patru perne pe care le cumpăraseră.

— Scularea!

Sara nu se mişcă.

Mike o luă de talie şi o trase afară din pat. Cum ea nu făcea niciun efort să se trezească, o puse peste braţ ca pe un prosop ud şi o duse la baie, unde o aşeză pe marginea căzii, după care ridică în sus o pungă din plastic pentru târguieli.

— Astea sunt pentru tine. Îmbracă-te. Ai zece minute.

— Dar nu vreau…

Mike ieşi din cameră.

— Urăsc exerciţiile, bombăni ea luând punga. Era plină cu îmbrăcăminte pentru sală, inclusiv bascheţi, toate, mărimea ei.

Sara zâmbi. Se pare că ieri, în timp ce ea se bucura de timpul petrecut împreună, Mike se purtase mişeleşte, plănuind pe furiş să o facă să meargă la sală cu el.

Când ieşi din baie, avea părul strâns la spate şi era îmbrăcată cu leggînşi negri, groaznici şi pe dedesubt

cu un sutien pentru sport.

Când Mike clipi de câteva ori apreciativ faţă de silueta ei, Sara fu convinsă că a câştigat partida.

— Vrei să spui că trebuie să merg la sală pentru că nu-ţi place cum arăt?

— Astăzi arăţi grozav, dar peste patru ani o să ai treizeci şi toate vor începe să se lase. Gândeşte-te la sală ca la o măsură de prevenire. Îi înmână o sticlă cu apă şi îşi petrecu braţul peste umerii ei.

— Ascultă, dacă nu-ţi place, mâine stai acasă şi te transformi în meduză. Dar astăzi mergem la sală. Şi cine ştie? Poate că o să-ţi placă.

Sara dădu să spună ceva dar Mike deschise uşa principală şi văzu că afară era încă întuneric beznă. Chicotind, Mike porni spre maşină.

Sara nu râdea.

— Şi când ai reuşit să cumperi toate astea?

— Ieri, în timp ce tu leşinai în faţa tăvilor ălora de prăjituri. Mi-am sunat o prietenă. Avea ea totul şi mi le-a lăsat în faţa uşii. Ne întâlnim cu ea la sală.

— Cu ea? îţi prezinţi soţia uneia dintre fostele tale iubite?

— Poţi încerca toate metodele de luptă pe care le vrei, dar tot vii cu mine la sală. Este instructor de yoga.

— Yoga? De ce crezi că aş vrea să fac asta?

— Întâmplător ştiu că îţi poţi duce genunchii la urechile tale şi gleznele la urechile mele, în acelaşi timp – şi asta când suntem în picioare. Nu ştiu de ce, dar părerea mea este că tu şi yoga faceţi o pereche perfectă.

Sara trebui să se uite afară pe fereastră, ca să nu râdă.

— E mai bine aşa, spuse el. O cheamă Megan şi doar pentru informarea ta, nu m-am culcat niciodată cu ea.

Mike râse şi peste câteva minute traseră într-o parcare uriaşă, plină cu maşini.

— Cine naiba vine la sală la ora asta?

— Noi, spuse Mike şi Sara mârâi.

Odată înăuntru, Sara îl urmă pe Mike şi constată că el îi cunoştea pe toţi de acolo. Bărbaţi – cu braţele cât cauciucurile de tractor – dădeau mâna cu el şi se înclinau în ceea ce presupuse că era o felicitare mas culină, în Florida de Sud. Femei – care aveau fundurile suficient de tari ca să respingă alicele – îl sărutau pe obraji şi se apropiau mult, mult prea mult de el.

Mike o prezentă tuturor bărbaţilor ca pe soţia lui, dar după părerea Sarei reacţiona prea încet cu

femeile, aşa că se prezentă singură.

Când apăru o tânără drăguţă, Megan, Sarei nu-i veni să-l lase singur cu ea. Dar Mike o expedie cu instructoarea de yoga şi intrară amândouă în curtea interioară mare, cu podea de lemn.

— Haide să vedem ce ştii să faci, spuse Megan.

O oră mai târziu Sara era liberă şi Mike, cu duşul făcut şi îmbrăcat, o aştepta la uşă.

— Ei? o întrebă el pe Megan.

— Exact cum ai spus.

— Mulţumesc, spuse Mike şi o sărută pe Megan pe obraz. Îi deschise apoi Sarei uşa şi ieşiră afară, unde începea abia să se crape de ziuă.

— Ce-a fost asta? întrebă Sara când intrară în maşină.

— A fost raportul lui Megan tare a confirmat presupunerea mea despre tine. Nu ai deloc muşchi, dar eşti al naibii de flexibilă. Zice că dacă lucrezi cu adevărat serios, într-un an sau doi poţi fi destul de bună ca să devii un adevărat învăţăcel yoga. Din partea lui Megan, asta sună ca un premiu.

— Da? Nu că ar fi vrut să facă asta, dar era plăcut de auzit.

— Dar ai nevoie de ceva muşchi. O să mă ocup eu de ei.

— Să însemne asta că o să stau mai des deasupra? Face bine ia picioare.

— Nu începe să mă tentezi. Am de lucru.

— Iar eu ce ar trebui să fac toată ziua?

— Poţi să… Mike se întrerupse, pentru că îi sună mobilul. Se uită cine-l suna şi răspunse:

— O să fiu acolo – ah. Bine. Habar n-am. Se uită la Sara.

— Ştii să dactilografiezi?

— Da.

Mike ascultă la telefon, apoi se întoarse din nou spre Sara.

— Poţi bate după dictare?

— Mie mi-a dictat Luke prima lui carte.

Mike păru impresionat.

— Ea îi bate cărţile lui Luke Adams, spuse el la telefon.

— Nu sunt chiar aşa de… începu Sara, până să-şi dea seama că Mike glumea.

Mike mai vorbi puţin la mobil şi închise.

— Căpitanul a fost. Zicea că trebuie să pun pe hârtie tot ce am făcut şi am aflat la Edilean şi cum la scris sunt cel mai prost de pe lumea asta, mi-a sugerat să-ţi dictez ţie. Şi care zici că e misterul cărţilor acelora de tarot?

Sarei îi veni să sară în sus de bucurie că-şi va petrece ziua cu Mike. Dacă trupul ei nu ar fi fost recent contorsionat în câteva poziţii nefireşti, asta ar fi făcut.

Ajunseră acasă şi Sara aşteptă să coboare, ca să-i răspundă la întrebare.

— Shamus a pictat portretele celor din Edilean.

— Ce-a făcut?

— L-a pus pe toţi, pe cărţi.

— Presupun că „toţi" înseamnă descendenţii fondatorilor Edileanului, nu şi noii veniţi.

— Nu fii snob cu mine. Sunteţi acolo şi tu şi Tess, inclusiv o mare parte din clientela magazinului meu.

Ochii lui Mike se făcură mari.

— Vrei să spui că ar putea fi şi portretul lui Mitzi Vandlo, pe cărţi?

— Nu m-am gândit la asta, dar este posibil. Mai am un set, în valiză. Te poţi uita le ele până-mi fac eu dușul – dacă nu vrei să-mi ţii companie, desigur. Sara fâlfâi din gene, spre el.

— Vreau să văd imediat cărţile. Mi-ai fi putut spune aseară cine se află pe cărţile alea.

Sara oftă melodramatic.

— Şi să-mi stric luna mea de miere de douăsprezece ore? Cum am putut fi atât de egoistă?

Mike nu zâmbi, dar îi apăru gropiţa din obraz.

— Fă-ţi duşul, după care mergem după cornuri.

— Cu sau fără seminţe de în?

— Du-te!

Sara era sub duş când apăru Mike cu cărţile.

— Trebuie să-mi spui cine sunt toţi oamenii ăştia. Ridică în sus cărţile, dar Sara nu văzu nimic prin sticla înceţoşată. Mike veni mai aproape de duş şi Sara se lipi de sticlă.

— Ăsta este domnul Frazier, tatăl lui Shamus.

— Iar taurii ăştia trei sunt fraţii lui Shamus şi ai lui Ariel.

— Draga ta Ariel. Crezi că i-ar plăcea apartamentul ăsta? Sara îşi ţinea ochii închişi, în timp ce se spăla pe cap. Când se întoarse, Mike era cu ea sub duş, în pielea goală.

— Ai nevoie de ajutor? o întrebă el băgându-şi mâinile în părul ei săpunit şi masându-i pielea capului.

— Întotdeauna, spuse ea.

Capitolul 22

ÎN TIMP CE MÂNCAU CORNULEŢE şi beau suc de portocale, Mike începu să se gândească dacă ar fi bine ca Sara să ştie tot ce descoperise el în Edilean.

În primul rând, toate probele ADN ieşiseră negative, deci nu se aflau mai aproape de a o identifica pe Mitzi, decât fuseseră înainte. Se temea că dacă i-ar spune asta Sarei, ar putea-o înspăimânta.

— De ce eşti aşa de tăcut? îl întrebă ea.

— Pentru că sunt o persoană foarte tăcută.

— Când vrei să mă convingi să fac ceva ce eu nu vreau, devii foarte vorbăreţ.

— Ţi-a plăcut la sală şi eşti foarte bună la yoga.

— Categoric, nu! Cu toate fetele alea care-ţi făceau ochi dulci. Ce să-mi fi plăcut?

— Te-am văzut lucrând cu Megan şi-ţi pot spune că ţi-a plăcut şi că ţi-au ieşit la perfecţie toate poziţiile.

Sara se uită la el peste paharul cu suc.

— Nu mi-ai răspuns la întrebarea mea despre ce te preocupă. Încep să învăţ că faci digresiuni când eviţi să răspunzi la o întrebare.

— Eu fac digresiuni? Poate că tu eşti mai în măsură să-mi explici semnificaţia acestui cuvânt. Eu nu am avut avantajul unei educaţii la colegiu, ca tine şi Tess, aşa că te rog să mă ierţi dacă am probleme să ţin pasul cu voi două.

— Colegiul nu modifică inteligenţa unui om. Te gândeai la ceva foarte serios şi eu vreau să ştiu la ce anume, spuse Sara făcând ochii mici spre el.

— Fără digresiuni? spuse el arătând că ştia foarte bine ce însemna cuvântul.

— Absolut!

Mike îşi lăsă jos cornul.

— Am aflat anumite lucruri cât am stat în Edilean, pe care nu cred c-ar trebui să le ştii.

— De ce nu? Pentru că asta m-ar putea pune în pericol, sau mi-ar putea răni sentimentele?

— Sentimentele, spuse el.

— Pot suporta.

— Sigur?

— Încă n-ai învăţat că sunt foarte puternică?

Mike îşi duse mâna la şale.

— Azi dimineaţă în baie am crezut c-o să mă rupi de mijloc.

Sara nu zâmbi.

— Pretinde că sunt una dintre femeile care lucrează în secţia voastră şi îmi spui ce ai aflat. Iar eu îţi promit că n-o să fac palpitaţii.

— Chiar dacă te sărut pe ceafă?

— Asta este cu totul altceva. Mă poţi trata ca şi cum aş fi o persoană oarecare?

— Nu, răspunse el repede.

— Bine! spuse Sara la fel de repede.

Când se opriră la un magazin de birotică, să

cumpere o imprimantă, Mike o întrebă de ce nu-i mai bate cărţile lui Luke.

— Mama. Aveam doar cincisprezece ani când a scris el prima carte şi toată vara mi-am petrecut-o cu un computer în poală. Când a terminat cartea, Luke avea deja o jumătate de duzină de idei pentru alte cărţi. Eu vroiam să-l ajut, dar mama i-a dat un exemplar din metoda de scris la computer Mavis Beacon şi i-a spus să-i lase fata să-şi trăiască viaţa.

— Tu crezi că o să fii şi tu ca mama ta, odată şi odată?

— Mă rog noaptea să nu.

Înapoi în apartament, Sara porni laptopul lui Mike. După ce Mike îi spuse să înceteze să-i acceseze dosarele personale, începu să-i dicteze.

Spuse cum a luat contact cu „victima” şi cum s-a instalat în acelaşi apartament cu ea. Mike se uită la Sara să vadă cum reacţionează, dar faţa ei era stoică. Se concentra asupra muncii ei.

Nu l-a întrerupt până când nu a ajuns la Ferma Merlin.

— Cred c-ar trebui să te referi la ataşamentul bunicii tale faţă de fermă.

— Asta n-are nimic de a face cu cazul. Deci, cum spuneam…

— Eu cred că există o legătură. Bunica ta a vrut ferma, la fel ca şi Greg… Ştefan.

— Bunica mea a plecat din Edilean în 1941. Ce se petrece acum nu are nicio legătură cu perioada aceea.

— Sigur, tu ştii mai bine, spuse Sara într-un fel care-l atenţiona că greşea. Sara reveni cu mâinile pe claviatură.

Mike se întoarse în altă parte. De fapt, era de acord cu ea. Chiar dacă nu vedea legătura dintre cele două evenimente, îşi propusese să se gândească la asta. Dar nu vroia să-i creeze Sarei griji în plus, acum. Continuă cu povestirea şi ea nu-l mai întrerupse până când nu ajunse la conversaţia cu Ariel.

— Ariel ştia că se culca cu alte femei şi nu mi-a spus?

— Credeam că o să te disociezi de toate astea.

— Nu sunt furioasă pe Greg. El este şarpele care nu-şi schimbă caracterul indiferent cât de frumos te-ai purta cu el, dar Ariel… Dumnezeule Mare, ce rău crede ea că i-am făcut, ca să mă lase să mă mărit cu un bărbat despre care ştia aşa ceva?

— Dacă ţi-ar fi spus, ai fi crezut?

— Niciun cuvinţel.

Mike o privi uluit.

— Poate că ea ştia asta şi de aceea nici nu ţi-a spus. Tu i-ai fi spus, dacă ea s-ar fi măritat cu un afemeiat?

— Ah, da! spuse Sara zâmbind. Aş fi alergat la ea cu viteza fulgerului.

Mike scutură din cap.

— Şi Colin! Nu pot crede că nici el nu mi-a spus nimic despre Greg. Colin şi cu mine am fost întotdeauna prieteni! Când ne întoarcem acasă, o să am o discuţie cu Frazierii ăştia.

— Probabil că asta o să-i sperie, spuse Mike cât se poate de serios. Vrei să terminăm, sau nu? Cu cât mai repede trimitem raportul, cu atât mai repede o să fim liberi.

Sara îşi puse mâinile înapoi pe claviatură.

— Mergi mai departe, o bravul meu şef şi spune-mi cine altcineva m-a mai trădat.

Zâmbind, Mike continuă. Povesti ceea ce aflase dar contură şi planul pentru următoarea săptămână. Pentru prima oară, Sara afla ceea ce sperau poliţia şi Federalii că se va întâmpla.

După ce, pe la prânz, terminară raportul, Mike începu să schiţeze o hartă a spaţiilor în care avea să se desfăşoare târgul, dar Sara interveni.

— Barăcile şi cursele şi jocurile au loc an de an în acelaşi loc, aşa că ştiu eu ce şi cum.

— Exceptând cortul de ghicitoare al lui Joce.

— Luke îl montează imediat alături de locul unde vinde el plante, adică alături de mine, adică de Baraca Sărutului.

— Ce baracă?!

Sara zâmbi şmechereşte.

— O să vezi tu.

La unu, hărţile şi rapoartele erau gata. Le printară pe printerul cel nou – pe care-l instalase Sara în timp ce Mike se ocupa cu primirea televizorului – şi le băgară pe toate într-un plic mare.

Mike se întoarse să se uite la Sara. În clipa următoare făceau dragoste, goi, pe canapeaua mare, albă.

Mai târziu, întinsă în braţele lui, Sara spuse:

— Ciudat, dar nici măcar nu mă gândesc la sex, apoi mă uit la tine şi nu mă mai gândesc decât la asta.

Mike o sărută pe frunte.

— Prinţesa mea fecioară. Vrei să mergem să înotăm puţin?

— Abia aştept. Mi-am adus un bikini albastru.

— Pariez că Henry falsificatorul o să adore asta! Te şi văd pe o bancnotă de o mie de dolari.

— Când o să-mi cunosc vecinii?

Mike se îndrepta spre baie şi nu se uită la ea.

— Mâine după-amiază trebuie să plecăm.

— Ceea ce nu-i un răspuns la întrebarea mea, spuse Sara în barbă, adunându-şi lucrurile. Mike nu-i făcuse nici cea mai mică aluzie că ea se va întoarce vreodată în Fort Lauderdale, că va mai vedea vreodată acest superb apartament.

Mike scoase capul pe uşa băii.

— Duşul de unul singur înseamnă risipă de apă.

— Eu ţin cu ecologiştii, spuse Sara şi alergă în baie, după el.

— A fost o zi minunată, spuse Sara ghemuindu-se în pat lângă Mike. Era aproape zece seara şi trebuiau să se scoale devreme, dar ei nu-i era deloc somn.

— Superbă, spuse Mike.

Sara îşi dădea seama că dispoziţia lui Mike era la pământ.

— Mi-a plăcut luna mea de miere.

— Şi mie. Nu sunt sigur, dar cred că bunul meu căpitan m-a obligat să vin aici ca să mă împiedice să mă însor cu tine.

Sara se întoarse să se uite la el.

— Asta e bine. Se gândea la tine, dar când a văzut că eu nu sunt ca… victimele tale obişnuite, ne-a dat voie să avem timpul nostru. Este un om bun.

— Tu scoţi din oameni tot ce e mai bun în ei.

— Ce lucru frumos ai spus.

Stăteau acolo tăcuţi, în timp ce Mike îşi plimba degetele în sus şi în jos pe spinarea ei. Sara inspiră adânc, să-şi dea curaj. Ceea ce vroia ea să-l întrebe ar fi putut să-l facă să se simtă prost.

— Cum erau părinţii tăi?

Mike nu ezită.

— Buni, iubitori, amuzanţi.

Sara se ghemui mai mult în el, cu capul pe umărul lui.

— Ţi-i aminteşti?

— Foarte bine. Dar Tess nu şi de aceea, de câte ori suntem împreună, îi povestesc despre ei.

— Mi-ar plăcea să aud orice ai vrea să-mi povesteşti despre ei.

Mike stătu puţin, înainte de a-i răspunde.

— Mama mea era foarte frumoasă.

— Ca şi Tess.

— Da, dar altfel. Tess este brunetă, ca tata, pe când mama era blondă, cu ochi albaştri, întunecaţi.

Mike o sărută în creştetul capului.

— Ce fel de lucruri îi plăcea să facă?

— Obişnuia să spună că era cea mai puţin modernă femeie din lume, pentru că nu avea niciun fel de ambiţie. După doi ani de colegiu l-a cunoscut pe tata

şi… Mike ridică din umeri.

— Căsnicie şi copii. Mie îmi sună bine.

— Voi două v-aţi fi plăcut una pe alta. Îi semeni foarte mult. Obişnuia să ne pregătească prânzuri, când veneam de la şcoală, avea întotdeauna ceva pregătit în casă, pentru mine.

— Tatăl tău cu ce se ocupa?

— Petrecea patruzeci de ore pe săptămână făcând managing pentru o mare imprimerie, dar în viaţa lui reală nu-l interesau decât două lucruri: familia şi sportul.

— Cred că-ţi plăcea asta, spuse Sara.

— Din tot sufletul. Prima mea amintire este cu mine pe bicicleta tatălui meu, în spate – urcând un munte.

— Sună periculos. Sper că nu… Sara se întrerupse. Mamei tale îi plăcea sportul?

Mike chicoti.

— Îl ura. Ea vroia să stea acasă şi să se uite la filme vechi.

— Ah, da! Chiar că am fi fost prietene. Mi-aş fi dorit să o cunosc.

Când Mike rămase tăcut, Sara ştiu că se gândea la ce se întâmplase mai târziu, cu părinţii lui murind atât de tineri şi cu ei doi daţi în custodia bunicii lor

furioase.

Mike spuse rar, încetând să o mai mângâie pe spate:

— Niciodată nu am înţeles asta. Mama mea îşi adora mama iar bunica practic o diviniza pe mama. Bunica era atât de bună cu ea. Vorbeau la telefon aproape în fiecare zi.

— Cum se purta cu tine şi cu Tess, când părinţii tăi erau în viaţă?

— Nimeni altcineva nu mai exista pentru bunica în afară de mama mea. Bunica nu ne acorda nicio atenţie, mie, lui Tess sau soţului ei. Pentru ea nu exista decât fiica ei.

— Accidentul…

— Aproape că a adus-o într-o stare de nebunie. În ziua aceea cumplită în care s-a schimbat totul, mama o rugase pe bunica să aibă grijă de noi, ceva ce făcea foarte rar, în timp ce ea şi tata se duceau să facă cumpărături de Crăciun.

— Ah, Doamne, spuse Sara.

— Da, întocmai. Străzile erau acoperite de polei şi maşina lor a patinat, s-a lovit un parapet şi a intrat într un zid de beton. Au murit pe loc. Bunica aproape că şi-a pierdut minţile şi ne-a acuzat pe Tess şi pe mine, pentru accident. Zicea că dacă noi nu ne-am fi

născut, ea nu ar fi murit.

În timp ce Mike vorbea – şi Sara simţea că nu mai spusese nimănui înainte toate astea – îşi freca întruna beregata. Sara îi dădu uşor mâna deoparte şi îl sărută pe gât.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Mike inspiră adânc.

— La câteva săptămâni după înmormântare, am rugat-o pe bunica să-mi dea trei dolari pentru şcoală. Bunica mătura în bucătărie. Nu a spus nimic, dar nu o să uit niciodată privirea plină de ură din ochii ei. S-a uitat în jos la mătură, apoi, în secunda următoare, m-a lovit cu coada măturii peste beregată.

Sara îşi ţinu respiraţia, îngrozită că cineva îi putea face aşa ceva unui copil, dar nu spuse nimic, lăsându-l să continue.

Mike i-a spus că bunicul era plecat când s-a întâmplat asta, aşa că nimeni nu l-a dus la doctor. Când, la o săptămână, s-a întors bunicul lui acasă, vocea lui Mike era ireversibil afectată. Niciodată nu şi-a revenit complet.

După aceea, Pru a început să-şi reverse toată furia şi ostilitatea asupra lui Tess. Iar el a învăţat repede să o apere. Ori de câte ori bunica lor se uita la Tess, care nu avea decât cinci ani, gata să-şi reverse furia

pe fetiţă, Mike îi atrăgea atenţia asupra lui.

La şcoală, Mike crea întotdeauna probleme. Antrenorul încerca să-l atragă spre sport, dar Mike era prea furios ca să poată juca într-o echipă. În schimb se bătea şi îşi făcea numai duşmani.

Când în sfârşit a terminat liceul şi a plecat pe Coasta de Est, a intrat să caşte gura într-o sală de box, unde l-a cunoscut pe Frank Thiessen, care avea douăzeci şi trei de ani şi se gândea să intre în forţele de poliţie. Se antrenau împreună şi au devenit prieteni atât de buni, încât Frank a aşteptat ca Mike să împlinească nouăsprezece ani, ca să se poată înrola împreună. Formau o pereche bună, erau atletici amândoi, amândoi veneau dintr-o copilărie nefericită, dar găsiseră în sfârşit o modalitate de a-şi canaliza furia din ei. În timpul liber se antrenau din greu şi se angajau în meciuri pe care le câştigau aproape întotdeauna.

Când au primit misiuni sub acoperire, au trebuit să se despartă şi Frank s-a mutat în California.

— Mi-ar face plăcere să-l cunosc, spuse Sara în cercând să-l facă pe Mike să nu-şi dea seama de groaza pe care i-o provocase povestirea lui. Îi era ruşine că se plângea mereu de familia ei.

— Hei! Accept orice, dar nu mila, spuse Mike.

— Asta-i bine, pentru că de la mine nu primeşti aşa ceva. În plus, ai avut-o întotdeauna pe Tess, care te adoră. De ce n-ai venit niciodată la Edilean, să o vezi?

— Ah, ah. Asta se transformă într-o sesiune de întrebări. Dar am descoperit că nu există decât un mod de a opri asta. Întorcându-se pe o parte, începu să o sărute pe gât.

Sara nu îşi dădea prea bine seama ce se întâmplase, dar simţea că făcuseră un pas înainte. Se gândi că ar trebui să se simtă îndurerată, dacă nu deprimată de ce-i spusese el, dar în schimb se simţea aproape bine pentru că i se destăinuise. Nu era de mirare că Tess era atât de secretoasă cu viaţa ei.

— O să continuăm să ne gândim, sau o să mă ajuţi şi tu puţin?

Sara nu râse.

— Mike… îmi pare rău pentru ce ţi s-a făcut.

— Mulţumesc, spuse el calm şi Sara fu convinsă de sinceritatea lui.

Nu au făcut dragoste. Mike a tras-o spre el, strângând-o cu putere – mai aproape decât îl simţise ea vreodată.

— Ar fi bine să dormim. Sala e dimineaţa, spuse el.

Sara încercă să mârâie, dar nu putu face asta. Adevărul era că el avea dreptate şi că ei îi plăcuse de

fapt la sală. Îi plăcuse în special să-şi petreacă timpul într-un loc în care Mike era atât de bine cunoscut. În Edilean ea îi ştia pe toţi, dar aici, soţul ei era cel care cunoştea lumea.

Zâmbind la cuvântul soţ, adormi.

A doua zi dimineaţa, Mike trebui să o scoale pe Sara, dar nu trebui să-i spună să se îmbrace.

— Vrei să încerci astăzi să faci ceva muşchi?

— Ca să am braţe ca ale tale?

Mike îşi flexă un biceps.

— Nu cred că trebuie să-ţi faci griji pentru asta.

— Eşti prea mândru!

— Trebuie să fiu şi eu mândru de ceva. Cu mutra asta, fără păr şi cu vocea mea, trebuie să lucrez pentru restul care mai rămâne din rămâne.

Sara nu râse la ceea ce era convinsă că era o glumă.

— Eu cred că ai o faţă frumoasă.

— Nu asta ai spus când m-ai văzut prima oară, dar… mulţumesc. Eşti gata?

— Ne aşteaptă Megan?

— Nu. Astăzi eşti toată numai a mea! Când Mike se uită lasciv la ea şi Sara scoase un schelălăit de falsă groază, Mike zâmbi.

— Dacă nu plecăm în clipa asta, o să mă târăşti înapoi în pat şi sunt deja epuizat de ce mi-ai făcut în

ultimele două zile.

— Bietul de tine! spuse Sara grăbindu-se spre uşă. Ce-ar fi să conduc eu?

— Crezi că încap doi oameni în maşina cu care ai venit?

— Nu, mă gândeam să conduc maşina ta.

— Ce umor ai, spuse Mike deschizând portiera din dreapta, pentru ea.

Se certară tot drumul spre sală, dar Sara nu reuşi să facă nicio fisură în refuzul lui de a-i conduce maşina.

La sală, Mike petrecu treizeci de minute cu ea, arătându-i cum se fac câteva ridicări rudimentare. Sara îşi spuse că era o mare plictiseală, dar îi plăceau mâinile lui pe umeri şi pe şolduri.

După aceea ea se duse să înoate şi punându-şi braţele pe marginea bazinului, dând alene din picioare, îl urmări lucrând cele patruzeci şi cinci de minute. Mike era totul numai sudoare, care-i făcea să strălucească muşchii proeminenţi. La vremea când Mike era gata să plece, Sara i-ar fi putut smulge hainele de pe el, acolo, în sala de gimnastică.

Mike se uită la ea, nu comentă nimic, dar odată în maşină, spuse:

— Crezi că poţi aştepta până ajungem acasă?

Brusc, trase maşina în lotul de parcare al unui magazin încă închis, deschise portiera şi coborî.

— Ce Dumnezeule…? Sara îl privi deschizând portiera din spate. Se aşează pe bancheta din spate şi începu să se descheie la cămaşă.

Sara se strecură printre cele două banchete din faţă, îşi petrecu braţele pe după gâtul lui şi îşi apăsă gura de a lui. Era fericită că geamurile maşinii lui erau atât de întunecate încât nu-i putea vedea nimeni de afară. Dar Mike nu mai termina cu descheiatul cămăşii!

Petrecură dimineaţa colindând cu maşina prin împrejurimile Fortului Lauderdale, unde Mike îi arătă priveliştile, mai ales toate acele iahturi şi canale magnifice care îi dăduseră oraşului porecla de „Veneţia Americii.” Sara nu prea reuşea să asculte, ştiind că în după amiaza aceea vor începe călătoria înapoi spre Edilean – şi ura lucrul acesta. Ea se va afla în maşina lui Joce şi el într-a lui, deci nu vor fi niciodată împreună.

Mai rău, când se vor întoarce, va reîncepe toată oroarea aceea. Greg va fi eliberat de unde era ţintuit de ei şi în sfârşit va afla că logodnica lui se măritase cu fratele lui Tess. Sarei i-ar fi plăcut să-i spună că ştia totul despre mama lui, despre soţia lui şi despre

faptul că o vroia pe ea doar pentru… pentru ceva ce nimeni nu reuşise încă să afle ce anume era.

Dar i se spusese că nu va putea vorbi cu el până când nu va fi găsită mama lui Greg. Speranţa era că Greg va fi atât de furios aflând de căsătoria Sarei, încât va începe să facă greşeli. Cum mama lui era creierul familiei, sperau cu toţii că furia lui Stefan/Greg împotriva Sarei îl va face să alerge la Mitzi – iar el va fi urmărit.

Pentru asta plănuise Mike să concureze la jocuri şi să atragă atenţia asupra lui.

— Vrei să devii o ţintă, da? îi spusese Sara. Tu vei sta în calea a tot ce-şi doreşte Greg.

— Ori tu, ori eu, fetiţo, dar cred că eu sunt mai obişnuit decât tine să fiu o ţintă.

Sara nu replicase nimic la asta pentru că văzuse cicatricele de pe trupul lui. Văzuse destule filme la televizor ca să ştie cum arătau rănile provocate de gloanţe.

În timp ce se scurgea şi ultima zi, Sara devenea tot mai nervoasă. Îşi făcea griji pentru Mike. Ca soţ al ei, şi-ar fi putut foarte bine picta o ţintă pe frunte.

— Am uitat să-ţi spun că Mini-ul lui Joce va fi condus înapoi la Edilean de către un agent, spuse Mike.

— Iar eu o să merg cu tine în maşină?

— Normal. Credeai că o să trebuiască să conduci singură înapoi?

— Nu, spuse ea. Credeam că eu o să conduc maşina ta super iar tu o să poţi călători în portbagaj.

— Nu ar fi fost pentru prima oară. Cred că ar trebui să plecăm pe la unu. Ca să ajungem acolo pe la miezul nopţii. Dormim câteva ore şi mâine suntem gata pentru târg.

— Care nu începe înainte de prânz.

Mike îi zâmbi.

Când se uită la el, în ochii lui citi temerea.

— Mike, vorbesc serios. Dacă te expui în public la jocurile alea, cineva s-ar putea ascunde undeva ca să te împuşte.

— Riscurile… Dar privirea ei îi tăie cuvintele. Se aşeză pe canapea alături de ea şi o trase în braţele lui.

— Am făcut de sute de ori lucrurile astea şi încă nu am pierdut.

— Nu trebuie decât o dată şi cred că e timpul să încetezi! spuse Sara cu duritate. Ai treizeci şi şase de ani, eşti aproape de retragere, ai şi o proprietate acum şi cred c-ar trebui să încetezi să-ţi mai rişti zilnic viaţa.

— Satisfacerea permanentă a dorinţelor soţiei mele pare să mă omoare mai repede.

Sara se holbă la el.

— Bine, spuse Mike. Îţi promit că odată încheiat cazul acesta, o să-mi iau o muncă de birou. Asta te face să te simţi mai bine?

— Vreau să stai departe de competiţiile din cadrul târgului. Trebuie să stai într-o cameră încuiată, cu trei paznici înarmaţi care să fie atât de mari încât să-i facă pe fraţii Frazier să se simtă mici. Ar trebui să…

Mike o sărută.

— Ce-ar fi să mergem pe jos, la mare? Poate că o să vedem o ţestoasă uriaşă depunând ouă. Cum ea îl privi doar, Mike o sărută din nou.

— O să fiu cât se poate de prudent. Îţi promit. Haide. Trebuie să ieşim. Vrei să te duc în braţe până la plajă?

— Nu, eu nu… Când Mike o ridică şi o aruncă peste umărul lui, Sara nu se putu abţine să nu râdă şi o clipă uită de toate temerile ei.

La unu şi jumătate se aflau în maşina lui Mike, îndreptându-se spre nord, pe 1-95 şi circulând cu o viteză mai mare decât cea legală.

— Ai de gând să stai îmbufnată tot drumul? o întrebă el.

— Nu sunt îmbufnată, sunt îngrijorată.

— Asta este meseria mea. Tu eşti victima, ai uitat? Voi oamenii intraţi în necazuri fără să aveţi habar şi noi trebuie să vă salvăm.

— Dacă rămâneţi în viaţă.

— Parc-ai fi Tess.

— Deşteaptă femeie!

— Ce zici de puţină muzică? Crezi că asta te-ar mai înveseli?

— Crezi că e cazul să mă gândesc la muzica de la funeraliile tale?

Mike se întinse peste consolă şi îi strânse mâna.

— Trebuie să te gândeşti la altceva. Povesteşte-mi despre ce făceai tu la liceu. Aveai note bune? Ce ai studiat la colegiu?

— Sunt convinsă că ai aflat despre toate cursurile pe care le-am urmat şi despre toate calificativele mele. De ce nu-mi spui ce a făcut-o pe bunica ta să plece din Edilean şi de ce ura atât de mult familia Medowell?

Sara pusese întrebarea mai mult în glumă şi nu crezuse nicio clipă că el îi va răspunde. Acesta era Marele Secret al Bătrânilor din Edilean.

— Pretindea că a fost violată de Alexander Medowell.

Sara se uită uluită la el.

— Soţul mătuşei Lissie? Violată?

— Asta este povestea bunicii. Şi da, acel Alex Medowell.

— Dar el nu a fost urmărit penal, altfel aş fi ştiut. Dar de fapt bătrânilor le plac secretele.

— Bătrânii? Din felul în care vorbeşti despre pensionare şi despre mine, cred că şi eu intru în această categorie.

— De fiecare dată, în cele patru momente când am făcut dragoste cu tine în dimineaţa asta, mi-am spus, da. Mike este un bărbat bătrân.

Mike zâmbi.

— Da?

— Am auzit multe plângeri despre firea ursuză a unchiului Alex dar n-am auzit vreodată să fi fost violent cu femeile.

— Eu nu cred că a fost adevărat. După ce s-a mutat Tess acolo şi s-a împrietenit cu lumea, a început şi ea să pună întrebări.

Sara aşteptă mai multe, dar Mike tăcu. Nu-i era uşor să afle că în tot acest timp Tess ştia întreaga poveste.

— Spune-mi totul de la început.

Mike ezită o clipă.

— Bunica ne-a povestit că într-o după-amiază a anului 1941, mergea cu bicicleta pe drumul vechi din apropierea Fermei Merlin. Cineva a aruncat cu ceva în roți și ea a căzut, s-a lovit cu capul de o piatră și a leșinat. Când s-a trezit, Alee Medowell o viola. Și-a pierdut din nou conștiința și când și-a revenit din nou, s-a dus la fermă și Brewster Lang a chemat poliția.

— Și ea l-a identificat pe unchiul Alex drept violatorul ei?

— Da, dar Edi Harcourt a jurat că Alex se afla la ea acasă în ziua aceea așa că acuzațiile au picat.

— Trebuie să fi fost cumplit pentru bunica ta. Să declari un viol și să nu se facă nimic, trebuie să fi fost groaznic. Crezi că domnișoara Edi a mințit?

— Poate, dar nici bunica mea nu era imaginea cinstei.

— Vrei să spui că nu a fost atacată?

— Nu știu. Dar cred că a fost mai mult o dorință a ei ca Alex Medowell să fi fost atacatorul.

— Îl plăcea?

— Când eram mici, ne spunea că Alex o adora, că îi trimitea flori, că îi scria poezii. Părea deci logic ca atunci când ea l-a respins, el să se înfurie suficient ca să fie violent cu ea. Dar când a venit Tess aici, i s-a

spus că de fapt fusese exact invers. Bunica era cea care se ţinea după Alex. Oriunde mergea bietul om, hop şi ea. Obişnuia să le spună oamenilor că avea întâlnire cu el, când de fapt el încerca să scape de ea. Ne spunea că ea văzuse potenţialul din el chiar cu mult înainte de a începe să facă bani.

— Şi avea dreptate; Unchiul Alex a făcut milioane, spuse Sara. Înseamnă că în seara aceea când a fost… când a făcut sex, îşi dorea de fapt să fi fost Alex?

— Asta crede Tess. Dar indiferent care este adevărul, în fiecare an eram supuşi cu toţii unui doliu mortal, în jurul datei de paisprezece noiembrie.

— Paisprezece noiembrie? întrebă Sara surprinsă.

— Este chiar atât de important pentru tine?

— Ah, dragul meu am uitat să-ţi spun ceva.

— Sara, dacă Vandlo…

— Nu, nu el. A… Există posibilitatea ca atacatorul ei să fi purtat un kilt?

Mike se întoarse atât de brusc încât schimbă şi direcţia maşinii.

— Da! Aşa l-a descris. A spus că numai cei din familia Medowell purtau kilturi cu albastru şi gri, dar de unde ştii tu asta?

— Brewster Lang a făcut-o.

— Ce spui?

— El a fost cel care a atacat-o pe bunica ta.

— Spune-mi tot ce ştii.

În maxilarul lui Mike tremura un muşchi.

— Să nu îndrăzneşti să te înfurii pe mine! Dacă-mi povesteai toate astea săptămâna trecută, ţi-aş fi putut spune despre domnul Lang.

— Sara… o atenţionă el.

— Într-o noapte, pe când erau adolescenţi, Luke şi Ramsey s-au strecurat în Ferma Merlin. Au spus că văzuseră un foc, dar de fapt ei făceau mereu asta.

— Şi ce au văzut? întrebă Mike.

— Domnul Lang purta un kilt vechi şi o cămaşă mare, albă şi dansa împreună cu câinii lui în jurul unui foc uriaş. Luke şi Mike spuneau că totul părea foarte sălbatic şi primitiv. Era în ziua de paisprezece noiembrie.

— Eşti sigură?

— Da, pentru că atunci este ziua de naştere a tatălui meu.

— Şi Lang nu i-a văzut?

— Nu, dar probabil că a doua zi a văzut tufele călcate, pentru că de atunci s-a făcut şi mai rău cu cei care-i călcau ferma.

— Putea fi o coincidenţă. Asta a fost mult după 1941 şi…

— Face asta în fiecare an, în aceeaşi zi.

Mike se uită la ea.

— În anul următor, de ziua tatălui meu, Luke şi Ramsey s-au dus din nou acolo şi au putut vedea lumina focului. Au încercat să se apropie mai mult, dar zona era păzită de câini. Mike, spuse Sara încet, doar nu crezi că domnul Lang celebrează violarea unei femei, nu? Nu poate fi atât de… oribil.

— Vrei să ştii adevărul? Eu nu sunt sigur că ea a fost violată. Ea spunea mereu altceva iar faptul că Lang poartă un kilt Medowell mă face să mă îndoiesc şi mai mult. Iar el locuia în apropiere şi bunica zicea mereu că erau prieteni. Poate că…

— Poate că ce?

— Mă întreb dacă nu cumva ea şi Lang au făcut sex în seara aceea iar ea s-a folosit de asta ca să-l blameze pe Alex?

— Nuu!

După care Sara rămase tăcută, o vreme.

— Iar domnul Lang celebrează în fiecare an seara aceea?

Mike ridică din umeri.

— Oamenii fac multe lucruri ciudate în intimitatea căminului lor. Şi chiar dacă s-a întâmplat aşa cum spunea bunica, mă îndoiesc că Lang a văzut gestul ca

pe un viol. Nu uita că bunica mea era semiconştientă şi kiltul a făcut-o să creadă că era bărbatul pe care-l iubea ea. Nu cred eu că s-a împotrivit foarte tare.

— Iar dacă a fost aşa, poate că domnul Lang nici nu şi-a dat seama că ea credea că era altcineva.

O vreme Mike tăcu, gândindu-se la toată ura şi mânia care emanau din bunica lui – dar care erau orientate împotriva unor victime nevinovate.

— Ştii ce încercase bunica mea să convingă poliţia să facă? Să-l facă pe Alex Medowell să se însoare cu ea. Le-a povestit chiar şi pastorului şi membrilor bisericii ce se întâmplase, încercând să-i convingă şi pe ei să forţeze căsătoria.

— Bietul unchiul Alex. Nu-i de mirare că era atât de morocănos. Nimeni nu a putut înţelege cum de l-a luat dulcea mătuşă Lissie.

— Domnişoara Edi a aranjat totul, spuse Mike. De, aceea o şi ura bunica atât de mult. Familia lui Lissie era pe cale să o mărite cu nu ştiu ce tânăr politician în devenire, dar a intervenit mătuşa Edi care a pus la cale o răpire.

— Nu-mi pot imagina pe cineva mai puţin potrivit pentru o viaţă publică, decât mătuşa mea Lissie.

— Era ca tine. Nici ţie nu-ţi place să ai de a face cu străini.

— Nu-i adevărat. Mie îmi place să cunosc oameni noi. Eu… Dar Sara nu mai continuă, văzându-i privirea lui Mike.

— Bine, să zicem că îmi place mai mult să stau în familie. Deci domnişoara Edi l-a salvat pe Alex de puşcărie şi-a dat-o de nevastă pe frumoasa Lissie? Presupun că pentru asta i-a fost el atât de recunoscător, după ce ea a ieşit la pensie.

— Probabil. Lui Tess i-au trebuit ani de săpături ca să scoată la iveală toate informaţiile astea. Dar din câte am auzit eu, Alex şi Lissie au format o pereche potrivită. Alex era un bărbat sărac dintr-o familie bună, în timp ce familia lui Lissie era proaspăt îmbogăţită şi provenea de jos.

— Asta explică multe, spuse Sara. Întotdeauna mă minunam de ei, pentru că mătuşa Lissie era foarte atentă să se comporte cum trebuie, în timp ce unchiul Alex râgâia la masă.

— Dreptul regilor, spuse Mike.

Sara se gândea la tot ce-i spusese el.

— Bunica ta era plină de ură pentru că îşi imagina că fusese violată de unchiul Alex, care nu a fost câtuşi de puţin pedepsit pentru asta.

— Bunica îi ura pe cei din Edilean pentru că nu l-au obligat să se căsătorească cu ea.

— Crezi că oamenii au ştiut că domnişoara Edi a minţit când i-a oferit acel alibi lui Alex? întrebă Sara.

— Tu ai crescut aici, deci tu ce crezi?

— Au ştiut. Dar probabil că au ştiut şi faptul că unchiul Alex n-ar fi atacat o femeie. Iar domnişoara Edi credea în mod cert în el.

Sara se minuna câte secrete puteau ţine în ei oamenii din Edilean.

— A crezut în el, spuse Mike. Dar răpirea pe care a pus-o la cale i-a supărat pe mulţi. Familia lui Lissie a dezmoştenit-o, dar până la urmă festa jucată s-a întors tot împotriva lor. După ce Alex s-a îmbogăţit, i-a întreţinut pe părinţii lui Lissie, la bătrâneţe. Mike se uită la Sara.

— Iar până astăzi, nimeni nu a ştiut cine a violat-o pe bunica mea. Mike o bătu pe Sara pe umăr. Te-ai descurcat bine ca detectiv.

— Sunt atât de bună la asta, încât aş zice că ar trebui să mă laşi pe mine să mă ocup de Greg, iar tu să-ţi petreci săptămâna viitoare într-o cabană în Montana.

Mike chicoti.

— Ştii, da, că toate astea, oricât de interesante ar fi, nu au nicio legătură cu cazul Vandlo?

— Mă întreb dacă acela nu a fost singurul sex pe

care l-a făcut domnul Lang în toată viaţa lui? N-am auzit niciodată cel mai mic zvon că ar fi avut vreo prietenă.

Sara se uită intens la Mike.

— Dacă nu s-a protejat… O fi oare domnul Lang bunicul tău? îl întrebă ea cu ochii mari.

— Nu! Mama mea s-a născut la cinci ani după noaptea aceea. Mike scutură din cap. Bunica ne-a povestit cum s-a dus şontâc, şontâc, la fermă, după atac. Lang a chemat poliţia şi i-a oferit un ceai cu prăjiturele.

Sara se uita la drumul din faţa lor şi se gândea la ce-i povestise Mike. Când o să se întoarcă acasă, o să trebuiască să-i spună lui Joce, pentru ca ea să treacă totul în biografia pe care o scria despre bunica ei, „domnişoara Edi" Harcourt.

— Ţi-e foame? o întrebă Mike. Cred c-am putea opri să mâncăm ceva, după care noi doi o să vorbim despre viaţa ta…

Sara mormăi.

— Pentru asta ai vrut să călătorim împreună?

— Sara, m-ai atins în inima inimii mele, spuse el cu atâta convingere încât o clipă Sara îl crezu. După care îi arse una în umăr.

— Au! Ţi-ai pus cam mulţi muşchi în dimineaţa

asta.

— Eu cred că tu ar trebui să-mi spui mai multe despre viaţa ta.

— Nimeni nu încearcă să se căsătorească cu mine ca să obţină ceva ce aş poseda eu, de care să n-am habar.

Sara zâmbi.

— Sună atât de complicat încât aproape că are sens.

— Atunci începe să vorbeşti.

— Masa, mai întâi.

— Ce ai vrea să mănânci şi unde ai vrea să fii servită? întrebă el cu cu libidoşenia unui bătrân şi Sara râse.

Mai târziu, puţin după ora şapte, în timp ce Mike conducea, Sara îi trimise un mesaj lui Joce să-i spună că vor ajunge târziu acasă. Şi nu vroia să-i deranjeze cu zgomotul.

Joce îi trimise înapoi un mesaj pe care Sara trebui să-l citească de două ori ca să-l înţeleagă. Se uită la Mike cu ochi mari.

— Ce este?

— Nu mi-ai spus că bunica ta a avut o soră mai mică.

— Este prima oară că aud despre aşa ceva.

Nu ţi-a pomenit niciodată de ea?

— Niciodată nu mi s-a spus că aş acea o… Ce-ar fi ea pentru mine? Stră-mătuşă? Sau Stră-stră-mătuşă?

Sara o sună pe Joce şi îi puse câteva întrebări.

— Joce zice că atunci când vine vorba de mătuşi şi de unchi, „stră” şi „stră-stră” depind de locul de unde vii, dar că de fapt înseamnă acelaşi lucru.

În timp ce o asculta pe Joce, sara se uita la Mike şi scutura din cap. După ce închise, spuse:

— Nu o să-ţi vină să crezi asta, dar Joce a aflat că după ce bunica ta a plecat din Edilean, sora ei mai mică a rămas şi s-a măritat aici.

— Mă tem să te întreb cu cine s-a măritat. Sper că noi doi nu suntem veri primari, nu?

— Nuuu, spuse Sara. S-a măritat – eşti gata? — Cu un Frazier.

— Adică uriaşii ăştia sunt rude cu mine?

— Veri de-al doilea.

Mike mormăi.

— Acum e clar că sunt înrudit cu Edileanul.

— Acum eşti unul de-al nostru, spuse Sara cu o voce veselă. Stră-mătuşa ta a avut un copil, un băiat, care este tatăl lui Ariel. Dar imediat după naştere a fugit la Los Angeles, visând să ajungă star de cinema. Soţul ei a divorţat de ea şi după alte şase luni s-a

recăsătorit. Cea de a doua lui soţie este femeia pe care Frazierii o recunosc drept bunica lor.

— Ce s-a întâmplat cu stră-mătuşa mea?

— Joce zice că a murit în LA, dar nu ştie unde şi când.

Lui Mike îi era greu să îngurgiteze toate aceste informaţii, dar ştia că Sara îl urmărea. Se gândi că Tess aflase probabil despre toate acestea, dar a preferat să nu-i spună. Gândindu-se că aflând de rudele lui din Edilean, Mike ar alege, probabil, să stea departe de orăşel.

— Înseamnă că Ariel şi cu mine nu ne putem căsători.

— Dar eşti deja căsătorit. În vocea Sarei nu se citea nici cea mai vagă urmă de umor.

— Exact, spuse el zâmbind. Eşti sigură că noi doi nu suntem rude? Poate veri de gradul şapte, cine ştie?

— Joce zice că nu. Luke şi cu mine suntem vag înrudiţi cu Frazierii, pe linie masculină. Tu eşti legat de ei pe linie feminină.

— Ah, da, tot femeile. Apropo, ia-mi haina din spate şi caută în buzunar.

Sara se întinse în spate, luă haina şi căută în buzunare. Când ajunse la un pătrăţel mic, dur, se

opri. Orice femeie ştia ce era. Scoase încet cutiuţa, puse jacheta înapoi pe bancheta din spate, apoi rămase acolo, ţinând în mână, fără să o deschidă, cutiuţa bleumarin.

— Nu vrei să vezi ce e înăuntru?

Sara scutură din cap în semn că nu. Un inel de logodnă făcea aproape reală căsătoria lor. Dar ea ştia că totul nu era decât pentru spectacol. Ea şi cu Mike se căsătoriseră sub false premize şi niciodată nu discutau despre viitor. Odată cei doi Vandlo vor fi prinşi – sau chiar dacă vor scăpa – Mike se va întoarce la Fort Lauderdale şi la frumosul lui apartament. Peste câţiva ani, când va părăsi forţele de poliţie, se va întoarce, poate, la Edilean. Dar acum…

— Hei! spuse Mike cu blândeţe. Eşti bine? Am crezut că un inel te va face fericită. Un diamant îl va convinge pe Vandlo că noi doi suntem căsătoriţi.

— Da, sigur, spuse Sara absentă. Da, asta ar avea sens.

— Nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Nimic. Totul este cât se poate de logic. Sara deschise cutiuţa şi scoase un oftat de mirare. Nu era un simplu inel dintr-un magazin cu bijuterii. Era un inel conceput de Kim, era Inelul, singurul de pe

lumea asta.

— Nu-ţi place?

— Ba da… Când…?

— Duminică, acasă la părinţii tăi, plănuind nunta, am întrebat-o pe mama ta despre Kim şi despre bijuteriile ei. Kim îmi vorbise frumos despre tine şi mi-am spus că voi două sunteţi prietene.

— Suntem, spuse Sara încet, ţinând inelul în sus, în lumina zilei care se stingea.

Mike acţionă un buton şi apăru o lumină pentru citit harta. Inelul era extraordinar de rafinat, cu un diamant mare, alb în mijloc şi flancat de alte două mai mici, şlefuite în formă de pară. Montura unică făcea ca diamantele mai mici să se învârtă în jurul pietrei mai mari.

— Mama ta mi-a arătat pagina de Web a lui Kim şi am ales inelul direct de acolo, doar că trebuia redimensionat. Mi-a sosit la birou, azi dimineaţă. Dacă nu-ţi place, îl pot returna.

— Nu! aproape că strigă Sara. Vreau să spun că da, îmi place foarte, foarte mult. Creaţiile lui Kim sunt minunate, superbe. Sunt… Sara se întrerupse, strângând în mână inelul. Apoi dădu să şi-l pună pe deget, dar renunţă şi i-l dădu lui Mike.

Zâmbind, cu volanul într-o mână, Mike îi strecură

inelul pe deget. Şi fu fericit să vadă că Sara nu-şi putea lua ochii de la el. Întorcându-şi privirea la drum, spuse:

— Crezi c-ar trebui să-mi schimb numele în Frazier?

— Cred că nu mai poţi să fii cu nasul pe sus, când este vorba de Edilean. Ariel zice că familia Frazier are sânge regal în vine.

— Ştii, întotdeauna aşa am crezut despre mine.

Cum Sara nu comentă, Mike se uită la ea. Încă mai studia inelul.

— Te gândeşti că de acum înainte ar trebui să fii mai amabilă cu mine?

— Nu, dar mă gândeam să sărut anumite părţi din trupul tău regal.

Mike zâmbi.

— Îmi place cum îţi funcţionează mintea.

Capitolul 23

— EU NU VREAU SĂ MERG, spuse Mike vorbind ca un copil răzgâiat. Lei tu câinii şi i-i duci. Ne vedem la Câmpul lui Net. Apropo, a aflat cumva Joce de ce se cheamă aşa? Aveţi poate şi nişte strămoşi care se chemau Nathaniel?

Sara se holba la el, cu mâinile în şolduri. Azi-

noapte ajunseseră în Edilean cu câteva ore mai târziu decât anticipase Mike, pentru că Sara nu-l lăsase să conducă atât de repede pe cât vroia el. Fără să se consulte între ei, s-au dus direct la apartamentul Sarei, nu la al lui Tess. Dar când Mike a încercat să deschidă uşa, a constatat că era blocată.

— Cine naiba a încuiat uşa asta? bombăni el.

Sara îi arătă cum să o împingă puţin în faţă şi să o ridice apoi, ca să o facă să se deschidă.

— Are nevoie de o daltă, spuse Mike cărând bagajele înăuntru.

Erau amândoi atât de obosiţi încât îşi scoaseră hainele şi se prăbuşiră pe pat. La cinci, se treziră, se pomeniră goi şi câteva secunde mai târziu făceau dragoste.

La şase, Mike plecă la sală dar o lăsă pe Sara să doarmă. Când s-a întors, la opt, Sara făcuse clătite şi pregătise fructele. O trezise lătratul câinilor şi când se uitase pe fereastră, văzuse legaţi de un pom doi căţelandri minunaţi. Ştiu că erau câinii care urmau să-o fie daţi lui Lang.

Încercase să adoarmă la loc, dar gândul că avea să-l vadă pe domnul Lang – faţă-în-faţă, nu pe ascuns – aproape că îi făcuse rău.

Numai gândul că Mike va fi acolo, cu ea, o ajutase

să-şi depăşească groaza. Mike nu se temea de nimic. Mike era un bărbat care trecuse fără frică prin ploi de gloanţe şi el va fi acolo ca să o protejeze.

Dar când îi sugeră să meargă împreună cu ea la Ferma Merlin, răspunsul lui Mike a fost nu.

— Ce vrei să spui cu asta? îl întrebă Sara.

— Nu, nu merg. Sunt ocupat. Trebuie să lucrez pentru caz. Poţi merge singură.

— Da, ai într-adevăr lucruri de făcut pentru caz. Trebuie să mă protejezi pe mine. Ai uitat? Acum câteva zile siguranţa mea era atât de importantă încât ai făcut sacrificiul suprem de a te căsători cu mine.

— Ah, da, dar n-a fost chiar aşa de rău, spuse el ridicând dintr-o sprânceană.

— Chiar aşa de răii? spuse ea cu calm. Din clipa în care am spus „da", nu m-am mai ocupat decât de tine. Cum crezi că ţi s-au spălat rufele? Cine îţi curăţă lama din aparat după ce te tunzi ca să ăi mereu părul scurt? Cine ţi-a despachetat valiza?

— Poate c-ar trebui să angajăm…

— O să mergi cu mine. Eu sunt cea care se teme de bătrânul acela odios şi tu trebuie să mă protejezi pe mine.

Mike rămase cu capul aplecat asupra clătitelor.

— De gloanţe, da, dar nu de…

Sara se aşează în faţa lui.

— Ce se întâmplă şi eu nu ştiu? Parcă până acum nu-ţi era frică de domnul Lang.

— Hmm, ah, hmmm, bunicul, spuse Mike.

Sara se uită o clipă la el, apoi puse mâna pe Blackberry.

— O sun pe Tess şi o întreb pe ea.

Ridicându-şi privirea, Mike oftă din rărunchi.

— Nu ţi-am spus că bunica obişnuia să corespondeze cu Lang. Nu foarte des, dar măcar o dată, de două ori pe an.

— Şi?

— Cum ei îi plăcea să fie compătimită, i-a spus că a avut un copil în urma acelui viol.

— Dar n-a avut. Nu?

— Nu. Deşi acum, când am aflat că a avut o soră despre care n-a pomenit niciodată nimic, încep să mă îndoiesc. O să pun pe cineva să facă cercetări.

Mike ridică mobilul, dar la privirea Sarei îl puse jos şi se uită la ea.

Sara nu avea idee ce anume încerca el să-i transmită în tăcere, dar după o clipă, începu să înţeleagă. Dar asta mai era o informaţie despre care Mike nu-i vorbise nimic până atunci.

— Dacă domnul Lang a fost cu bunica ta atunci, înseamnă că el crede că tu eşti nepotul lui.

Mike se întoarse la clătite.

— Este comic, nu? spuse Sara.

— Poate pentru tine, dar nu şi pentru mine.

— Dumnezeule Mare. Sara nu-şi putu reprima râsul.

— Când ai apărut în oraşul ăsta, singura ta rudă nu era decât sora ta, iar acum uită-te la tine. Ai o proprietate, ai o soţie şi ai veri. Atunci de ce să nu adaugi şi un bunic?

— Sincer, nu văd ce este atât de amuzant în asta?

Până la urmă, câştigă Sara. Mike sugerase ca Luke să-i ducă bătrânului câinii, dar Sara sublinie că era nevoie de cunoştinţele şi poziţia lui Mike, ca să-l poată face pe Lang să dea răspunsurile corecte.

— Răspunsuri la te? mormăi Mike.

— La întrebarea care este motivul războiului dintre Greg şi domnul Lang, spuse Sara. Ai uitat?

— Nu am uitat nimic, în ciuda vârstei mele avansate, pe care tu nu pierzi nicio ocazie să mi-o aminteşti.

Sara ignoră remarca.

— Bine, o să mă duc singură.

Mike se uită la ea cu un vag zâmbet pe faţă.

— Dar am încercat cuşca aia mare, pliabilă, şi nu intră nici în maşina mea şi nici într-a lui Joce, deci va trebui să o folosesc pe a ta. O să mergem cu capota portbagajului ridicată. În regulă, da?

Sara clipi nevinovată spre el.

— Camioneta lui Luke, spuse el cu dinţii încleştaţi.

— E în garaj.

Luându-şi cheile de la maşina lui, Mike spuse:

— Mi-amintesc de vremea când obişnuiam să mă ocup eu de toate.

Când ajunseră la Ferma Merlin şi văzu camioneta dlui Lang, Sarei nu îi fu uşor să aibă curaj. Când Mike opri motorul, îi veni să spună că n-o s-o poată face – dar Mike nu-i dădu ocazia.

— Te aştept aici, spuse el.

— Nu. Pe bancheta din spate, câinii începură să schelălăie, dar Mike se întoarse şi le aruncă o privire care-i făcu să se aşeze la loc, în cuşca lor.

Auziră trântindu-se o uşă şi apăru domnul Lang cu o puşcă în mâini, dar când văzu maşina lui Mike, coborî puşca. Faţa lui rotundă se contorsionă într-o expresie care putea fi luată drept zâmbet.

— O să-i spui „bunicule”? îl întrebă Sara.

— Aşteaptă să te duc la sală, mormăi el în barbă, coborând din maşină.

— Eşti nepotul lui Prudie, spuse domnul Lang cu o voce aspră.

— Întocmai, mormăi Mike deschizând portiera din spate. Scoase cu mare grijă cuşca, să nu zgârie pielea de pe banchetă.

Sara ocolise maşina ca să stea lângă el şi privirea bătrânului când văzu câinii o făcu aproape să-i ierte totul, încercă să uite frica pe care o resimţise de mică – şi vru să uite de relaţiile lui cu oamenii cu care se intersecta.

Mike desfăcu fermoarul, prinse lesele şi dădu drumul câinilor. Erau tineri şi energici şi vroiau să alerge.

— Ei sunt Baronul şi Baroneasa şi sunt o pereche neînrudită, deci vor face pui sănătoşi, spuse Mike. Sunt vaccinaţi şi la gât au microcipuri care spun că sunt ai tăi.

Domnul Lang se aplecă din genunchii lui bătrâni, ca să-i cuprindă pe câini în braţele sale.

— Mulţumesc, spuse el.

Sara îl privea cu simpatie. Toată lumea, dintotdeauna, nu ştiuse cum să stea mai departe de bătrânul vindicativ, aşa încât nu s-a gândit niciodată la cât de singur trebuia el să se simtă.

— Ce s-a întâmplat cu ceilalţi câini? l-a întrebat ea

fără să se gândească, în clipa în care rostise cuvintele. Se aştepta ca Mike să-i arunce o privire prin care să-i spună să tacă, dar el nici măcar nu se întoarse, continuând să ţină lesele şi uitându-se la faţa lui Brewster Lang.

Domnul Lang îşi ridică privirea spre Sara şi fericirea de pe chipul lui fu înlocuită de o grimasă.

Mike se interpuse între ea şi bătrân, spunând cu voce coborâtă:

— Este soţia mea şi o vei trata respectuos. Numele ei este Doamna Newland.

— Soţie? Te-ai însurat cu o…

— Ştiu ce ai făcut, aşa că poţi renunţa la ura asta inutilă împotriva celor din familia Mcdowell.

Sara se uită pe după Mike, să vadă expresia bătrânului. Expresie care trecu de la confuzie la şoc, la groază şi în final, la încântare.

— Ştii? Vocea lui era atât de înceată încât Sara îl auzea greu. Ştii că bunica ta şi cu mine am fost… am fost iubiţi? Şi că tu eşti…?

Probabil că Mike avusese dreptate şi domnul Lang îşi amintea despre cele petrecute în noaptea aceea ca despre o poveste de dragoste.

Mike îl întrerupse.

— Există lucruri care n-ar trebui spuse cu voce

tare. Eu sunt poliţist şi datoria mea este să raportez tot ce aud.

Sara ştia că după şapte ani orice viol era prescris, dar după spaima de pe chipul domnului Lang se părea că el nu ştia acest lucru. De fapt nu văzuse un televizor în casa lui şi se îndoia ca omul să fi avut Internet. Se pare că bătrânul nu intra prea mult în contact cu lumea exterioară.

Ridicându-se, domnul Lang încuviinţă din cap. Câinii erau la picioarele lui şi păreau deja să ştie cine era stăpânul lor.

— Am să-ţi pun nişte întrebări, spuse Mike dându-i lesele şi luând puşca de unde fusese părăsită, pe jos.

Domnul Lang luă lesele, le petrecu în jurul mâinilor şi o porni spre casă. Ca şef, el mergea în faţă, nu câinii.

Când ajunseră, domnul Lang deschise uşa pentru Mike, care însă rămase locului, uitându-se la el. Împotriva inimii, bătrânul se dădu înapoi şi o lăsă pe Sara să intre prima, apoi pe Mike, el rămânând afară să se ocupe de câini.

Sara şi Mike intrară în living şi se aşezară pe canapeaua veche.

— Ai uitat să-mi spui despre ce să nu vorbesc, şopti ea.

— Spune tot ce vrei. Bătrânul ăsta o să moară înainte de a ne da nouă informaţiile. N-o să împrăştie vestea că suntem căsătoriţi.

Peste câteva minute apăru şi domnul Lang, în mână cu o tavă plină cu ceşcuţe şi farfurioare asortate şi cu prăjiturele. Ochii Sarei se făcură mari recunoscând modelul serviciului ca unul pe care-l văzuse într-un muzeu. Turnă ceai în ceea ce părea a fi o ceşcuţă veche de o sută de ani, delicată ca o aripă de fluture şi i-o întinse lui Mike.

Mike îi făcu un semn spre Sara şi cu o grimasă – un pas înapoi fată de rânjetul lui – domnul Lang îi înmână ei prima ceşcuţă.

Sara sorbi o gură.

— Iasomie?

Domnul Lang ridică doar din umeri. Se uita numai la Mike şi ochii lui mari păreau gata să se topească.

— Soţia mea ţi-a pus o întrebare.

— Da, iasomie. Cultivată de mine.

— Mamei mele i-ar plăcea să comercializeze aşa ceva. Niciodată nu am băut ceva mai bun.

Domnul Lang mormăi:

— Mama ta transformă orice în bani.

Când Mike dădu să spună ceva, Sara îl înghionti uşor cu umărul.

— De fapt, ăsta este adevărul. Domnule Lang, presupun că acesta este motivul pentru care dumneata şi cu mine suntem doi dintre oamenii cei mai săraci din oraşul ăsta.

Lang se uită la Sara cu ochi inexpresivi.

— Dar tu o să faci bani cu magazinul ăla al tău.

— Nu şi dadă Greg o să ajungă acolo unde merită, spuse Sara luând o prăjiturică. În ea se aflau mici bobiţe închise la culoare.

Mike interveni:

— Dacă astea sunt cu marijuana… atunci eu…

— Este lavandă! spuse Sara. O recunosc după gust şi după miros. Dacă ar şti mama că faci aşa ceva…

— Ar veni după reţetă, spuse el holbându-se la Sara.

— Fii liniştit. N-o să-i spun. Ştiai că Mike este acum proprietarul Fermei Merlin?

Mike se uita prin cameră cu ochi de constructor. Primul lucru care trebuia făcut era să inspecteze casa de carii şi de termite, dar poate că Ramsey făcuse deja asta. Tot lemnul care urma să fie înlocuit va trebui să vină de la o companie specializată în restaurări. Şi unde vor pune televizorul, în camera asta? Căminul nu era plasat în centru şi lângă el se vedea o debara în perete. Se puteau monta fire

pentru cablu şi stereo?

— Ce-ai spus? o întrebă Mike pe Sara care se holba la el.

— L-am spus dlui Lang că ferma este acum a ta.

Chipul bătrânului trăda uluiala.

— O să locuieşti aici? Cu mine? Lang arăta ca şi cum ar fi văzut raiul pe pământ.

— Nu. Mai am câţiva ani până la pensie, timp în care o să locuiesc în Florida de Sud. Spune-mi tot ce ştii despre Greg Anders şi nu uita nimic.

— Este un om foarte rău. Lang îi aruncă o privire Sarei, apoi se întoarse la Mike.

— Lui Anders îi plac femeile.

— Ştim toate astea. Vocea lui Mike era dură, vorbea repede şi Sara îşi imagină că aşa vorbea de obicei cu delincvenţii lui. Dar domnului Lang se pare că nu-i păsa. Se uita cu admiraţie la Mike – şi Sara era convinsă că bătrânul îşi imagina că se uită la nepotul lui.

— Spune-ne ce nu ştim. De ce ai pus toate capcanele alea?

Domnul Lang clipi surprins spre Mike.

— Ştii de ele?

Mike se încruntă.

— Era aproape să" fiu lovit de vreo două săgeţi iar

harnaşamentul ăla din şură a fost cât pe ce să cadă peste soţia mea.

Lang căscă gura.

— Eşti ca mine. Umblu prin diferite locuri şi nimeni nu ştie că am fost pe acolo.

— Nu sunt câtuşi de puţin ca tine. Ce vreau eu să ştiu este de ce îşi doreşte Greg Anders ferma Merlin.

În ochii bătrânului se aprinse o scânteie. Doar o fracţiune de secundă, dar Mike o văzu. Bătrânul ascundea ceva.

— Ce ai văzut, în spionajele tale?

Lang se aplecă spre Mike, peste tava cu ceai de pe măsuţă şi spuse în şoaptă – ca să nu fie auzit de Sara:

— Când este cu femei, le fură, dar ele habar n-au.

— Şi cum reuşeşte asta?

— Le scotoceşte în genţi şi în maşină. Niciuna dintre ele nu locuieşte în Edilean, aşa că nu ştiu ce face el în casele lor.

Lang oftă.

— Dar o femeie îşi dă seama dacă-i lipseşte ceva din poşetă şi niciuna nu a reclamat ceva, la magazin, interveni Sara.

— Vandlo căuta informaţii, nu lucruri, spuse Mike peste umăr.

— Te-a văzut vreodată urmărindu-l? i se adresă el

din nou lui Lang.

Lang se încruntă.

— Nu mai sunt atât de bun ca pe vremuri. Nu mă mai pot mişca atât de repede.

— Deci tu îl spionai, l-ai văzut cotrobăind prin lucrurile femeilor şi el te-a prins. Şi?

Lang îşi făcu gura pungă.

— A venit aici şi m-a ameninţat că-mi omoară câinii, dacă vorbesc, l-am spus că eu nu spun niciodată nimic, nimănui.

— Asta aşa este. Eşti foarte priceput în a tăinui secrete, interveni Sara.

Lang o privi ca şi cum ar fi încercat să înţeleagă dacă ea îi făcuse un compliment sau fusese ironică.

Sara îi zâmbi.

— Mai ai prăjiturele?

Lang o privi îndelung, ca şi cum ar fi vrut să o descifreze.

— Am câteva, cu ma…

— Ţi-am spus, fără marijuana… începu Mike, dar Sara îi puse mâna pe braţ.

— Cu măcriş-de-baltă? Cu flori sau cu păstăi?

— Cu flori, firește. Lang nu părea să-i aprecieze prea mult cunoştinţele ei de grădinărit.

— Păstăile le pun la murat.

— Ai întâmplător aşa ceva?

Dl Lang se sculă şi se duse la bucătărie.

— Ai scăpat de el. Ce vroiai să-mi spui? o întrebă Mike.

— Te-ai uitat bine la setul ăsta de ceai? Este din secolul optsprezece. Şi astea sunt reţete vechi, l-am scotocit metodic casa şi nu am văzut serviciul ăsta, nu?

Mike o sărută zâmbind pe obraz.

— Eşti un bun detectiv. Poate că totuşi există ceva aici. O să-i spun lui Vandlo că ferma e a mea. Ăsta e încă un motiv să scape de mine.

În timp ce spunea asta, îi ţinea Sarei mâna, să o liniştească.

— Mike!, spuse Sara exasperată. Nu asta vroiam eu să spun. Mă gândeam că noi doi am putea căuta şi…

— ŞŞt. Vine.

Lang se aşează, cu o cutie roşie, metalică în mână şi Sara o recunoscu din reviste. Era o cutie pentru dulciuri din anii 1920, în stare perfectă şi valoroasă pentru un colecţionar. Înăuntru se aflau fursecuri proaspete, cu flori frumoase de măcriş-de-baltă băgate în ele când erau calde, încă.

Sara luă una, dar Mike le ignoră. Sara muşcă din fursec. Delicios.

— Dacă ai vinde dintr-astea la baraca lui Luke, la târg, întrevăd un profit de sută la sută.

— Fără chirie, fără comision?

— Fără nimic. De fapt, dacă ai vrea să foloseşti bucătăria cea nouă a soţiei lui Luke, ca să le coci, Joce te-ar ajuta.

— Nu crezi c-ar trebui să o întrebi pe ea, mai întâi?

Sara dădu din umeri.

— Joce e atât de plictisită încât ar colabora şi cu diavolul. Scuze, domnule Lang, fără apropouri.

Bătrânul şi Mike se uitau la Sara cu aceeaşi consternare în ochi.

— Da, exact, să revenim la Greg, spuse Sara lăsându-se pe canapea, cu două prăjiturele în mână. Avea ea un motiv să-l convingă pe Lang să se ducă acasă la Joce. Dacă tot o să se învârtă prin târg, Sara îl vroia legat de Joce. Mike spusese că nu exista niciun pericol pentru Joce, chiar dacă ţinea în mână cărţile de tarot, dar Sara nu era sigură. În plus, domnul Lang se pricepea mai bine la spionaj decât toţi agenţii ăia federali ai lui Mike, luaţi la un loc.

Sara muşcă dintr-o prăjiturică.

— Ah, stai! Ai folosit şi ştevie?

— Cultivată de mine.

Sara confirmă din cap.

— Visurile erotice ale mamei mele s-au adeverit. În regulă, am terminat.

Dându-şi ochii peste cap, Mike se uită înapoi la Lang.

— L-ai văzut vreodată pe Anders cu o femeie mai în vârstă, cam de cincizeci de ani? Are un nas proeminent.

Lang se strâmbă ca un puştan obscen.

— L-am văzut cu două, în acelaşi timp. Una în vârstă şi alta, tânără. Împreună. Lang se uită la Sara, dar ea continua să studieze prăjiturică.

— Uită-te la mine, nu la nevasta mea. Vrei să spui că Anders ţi-a omorât câinii doar ca tu să nu spui ce ştii?

Cum domnul Lang tăcea, interveni Sara.

— Nu vreau să dau cu barda, dar presupunerea mea este că Greg te-a pedepsit, omorându-ţi câinii că i-ai suflat ceva şerifului, da?

Lang îşi studia mâinile.

Mike se lăsă pe canapea, cu fata un adevărat studiu al exasperării.

— Vrei să spui că aveţi un şerif în satul ăsta de un singur cal? Iar tu i-ai spus despre hoţiile lui Anders?

Lang ridică din umeri, dar nu se uită în sus.

Mike se întoarse spre Sara.

— De ce nu mi-a spus nimic despre existenţa unor forţe poliţieneşti în orăşelul vostru? Eu credeam că locul ăsta ţine de jurisdicţia din Williamsburg.

— Mai mult. Sau mai puţin şi există şi un şerif regional. Dar noi avem proprii noştri oameni de ordine. Nu sunt plătiţi, deci cei din afară nu-i recunosc ca atare.

Mike aşteptă, dar nici Sara şi nici Lang nu mai spuseră nimic.

— Îmi spune şi mie cineva cine se ocupă cu „acest fel" de poliţie?

Sara zâmbi.

— Ghici.

— Sara, nu… Mike oftă. Verii mei Frazier…

— Ce deştept poţi să fii uneori.

Mike îşi trecu mâna peste faţă, apoi se uită la Lang.

— L-ai spus şerifului voluntar că Anders se culcă cu jumătate din femeile din regiune, mai ales cu cele măritate şi că subtilizează informaţii de la ele. Le mai şi şantaja?

Lang dădu din nou din umeri.

— Nu ştiu. Dar nu e corect să furi.

— Dar nici să spionezi oamenii, izbucni Mike, apoi se calmă. Presupun că şeriful a stat de vorbă cu Anders, după care câinii tăi au fost…

— Otrăviţi, spuse Lang.

— Dar cu asta nu s-a terminat, pentru că după aceea ai început să pui capcane peste tot. Dacă te-ai fi pus înainte, câinii tăi ar mai fi trăit şi acum.

Domnul Lang încuviinţă din cap apoi spuse calm:

— Eu cred că a făcut asta special.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Mike.

— Eu cred că Anders vroia ca eu să-l văd, vroia ca eu să mă duc la Frazier. A vrut să-mi omoare câinii. Vocea parcă i se sugrumase.

— Ceea ce înseamnă că adevărata ţintă eşti tu, spuse Mike. Eşti cunoscut că-ţi întâmpini musafirii cu puşca, deci există ceva aici, ceva ce-şi doreşte Anders?

Din nou strălfulgerarea aceea în ochii bătrânului.

— Ce ascunzi? îl întrebă Mike repede, dar Lang tăcu.

— Argint din timpul Războiului Civil? Alte porţelanuri ca acesta? întrebă Sara.

— Nu. Şi oricum, astea nu-mi aparţin Ele aparţin… Lang se uită la Mike, cu ochii plini de dragoste… Aparţin nepotului lui Prudence.

— Toate astea fac şi mai mult o ţintă din tine, spuse Sara încet, uitându-se la Mike. Dacă ceea ce vrea Greg se află aici, când o să audă că ferma este a

ta, o să… o să…

— Bine! spuse Mike. Băgă mâna în buzunarul de la cămaşă, scoase de acolo o fotografie şi i-o întinse lui Lang. Era fotografia lui Mitzi Vandlo, făcută pe vremea când era adolescentă, dar îmbătrânită cu ajutorul calculatorului.

— Ai văzut-o pe femeia asta?

Lang abia dacă se uită la ea.

— Nu.

— Mai uită-te o dată.

Lang luă în silă fotografia, apoi se uită la Mike.

— Nu.

— Eşti sigur?

— Eu mi-amintesc chipurile. N-am văzut-o niciodată.

Mike puse fotografia înapoi în buzunar.

— La sfârşitul acestei săptămâni are loc Târgul Fermierilor. Vreau să umbli peste tot, să spionezi oamenii şi să-mi spui ce vezi.

— În oraşul ăsta sunt oameni murdari. Se culcă tot timpul unii cu alţii, spuse Lang fără ocolişuri.

— Şi lucrurile pe care le faci tu pe ascuns sunt la fel de urâte, spuse Mike uitându-se la ceas. Vreau să desfiinţezi toate capcanele pe care le-ai montat. Nu uita niciuna. Şi dă-i foc lui Mary Jane.

— Eu cred c-ar fi mai bine să o îngropi, ca să nu arate ca-n filmul Salvând-o pe Grace. Nu vrem să-l vedem pe Colin dansând în jurul focului, în pielea goală.

Mike o privi ca şi cum ar fi fost nebună, dar pe chipul lui Lang se aşternu ceva ce putea trece drept zâmbet.

Sara nu spuse nimic, dar pricepu că bătrânul văzuse filmuleţul. N-o fi având el televizor, dar poate că are pe undeva un DVD player. Se întrebă în sinea ei dacă văzuse cumva Nebunul? Şi probabil că era înnebunit după Dexter.

— Trebuie să mergem, spuse Mike ridicându-se şi uitându-se în jos la Lang.

— Nu uita să-mi spui tot ce vezi.

Îşi petrecu mâna pe după talia Sarei şi o conduse la uşă. Lang ieşi împreună cu ei, dar se opri la câini. Sara îşi. Imagină că nu trebuia să vadă că Mike îi strecurase dlui Lang câteva hârtii de o sută de dolari, vreo cinci, spunându-i din nou să scape de capcane.

După ce-i deschise Sarei portiera, Mike se duse la portbagaj. Se aflau acolo vreo şase saci de peste douăzeci de kilograme, cu mâncare pentru câini.

— Sunt ale tale, dar nu ţi le dau până când nu desfiinţezi capcanele. Fă-o astăzi, îi strigă el lui Lang.

Sara îl văzu pe Lang încuviinţând din cap şi Mike porni maşina.

— Nu ţi-a fost deloc frică să-l vizitezi pe bătrân? nu?

— De ce să-mi fi fost frică?

Sara îi studie profilul până când Mike începu să zâmbească.

— Sara, draga mea, am văzut cât de mult îţi place să ai grijă de oameni, aşa că te las să ai grijă de mine.

O clipă Sara nu pricepu. Când Mike spusese că nu vrea să o însoţească la domnul Lang, fusese cât se poate de convingător – dar de fapt minţise. Şi brusc, înţelese cum a putu lucra sub acoperire, atâţia ani.

— Ai aflat ce vrei să ştii?

— Absolut nimic, dar m-a făcut să mă gândesc la câte ceva. Încă de mic, Vandlo a fost antrenat să citească pe chipurile oamenilor. Iar lui nu i-a trebuit decât să vadă cum ochii tăi devin visători de câte ori venea vorba despre ferma asta dărăpănată şi normal că a început să spună că o va cumpăra pentru tine. Ştii, Sara, încep să cred că că Vandlo poate chiar a vrut să cumpere bătrâna fermă doar ca să-ţi facă ţie plăcere.

— Nu. Asta ar fi implicat că mă iubea, dar niciodată nu mi-a dat măcar de înţeles asta, spuse Sara încet.

— Mare prost. Mike se întinse să o ia de mână.

Sara era convinsă că el minţea acum – ca să-i distragă atenţia de la domnul Lang. Aflase multe, dar nu vroia să i le spună şi ei.

— Deci ce-ar fi să ne luăm nişte sendviciuri, să mergem acasă şi să le mâncăm fiecare pe burta celuilalt, înainte de a pleca la târg?

— Nu cred c-am auzit vreodată un plan mai bun, spuse Sara.

Dar în drum spre casă, când lui Mike îi sună telefonul, spuse câteva cuvinte şi-l închise.

— Ştefan Vandlo a fost pus în libertate.

Capitolul 24

LA VREMEA CÂND cumpăraseră sendviciurile, în drum spre Conacul Edilean şi după ce Mike făcuse o carafă cu ceai verde – el refuza băuturile carbo gazoase – mintea lor era la cu totul altceva decât mâncatul pe burtă. Sara nu se putea gândi decât că Asta a fost să fie. Era doar o chestiune de timp până când va începe „acţiunea", în următoarele zile, ea şi Mike vor avea puţin timp numai pentru ei. Mike îi spusese că cel puţin doisprezece poliţişti vor veni la Edilean, pentru târg. Vor lucra sub acoperire, ceea ce însemna că orice cuplu sau grupuri de bărbaţi şi

femei aparent flirtând unii cu alţii ar putea fi poliţişti bine înarmaţi.

Veştile serioase anulaseră planul lor iniţial. Amândoi luaseră aceleaşi sendviciuri: carne slabă şi vegetale. Sara renunţase la salata ei de ton pentru că era îmbibată în maioneză.

— Cred c-ar trebui să trecem împreună în revistă nişte lucruri, îi spuse Mike peste masă. Reiteră ideea că la târg vor trebui să se comporte ca un cuplu normal, ţinându-se mult de mână, glumind, râzând împreună. Ideea era de a-i şoca pe localnici, făcându-i să înceapă să discute. Trebuia pregătit terenul pentru sosirea lui Ştefan Vandlo, când Sara îi va spune lui – şi oraşului – că ea şi Mike erau căsătoriţi.

Când văzu că ceea ce spunea o sperie pe Sara, Mike încercă să o distragă povestindu-i ceva dintr-un dosar pe care-l citise. Se spunea că atunci când soţul lui Mitzi a aflat că a fost atras într-o cursă, căsătorindu-se cu o femeie urâtă, nu a putut consuma mariajul. Dar tânăra lui soţie a rămas totuşi însărcinată iar bătrânul soţ era prea mândru ca să spună că nu se atinsese niciodată de ea. Când s-a născut băiatul care semăna perfect cu un anume tânăr frumos, un renumit hoţ de buzunare, nimeni n-a spus nimic, dar după şase zile tânărul a fost găsit

mort. Mulţi ani mai târziu, când soţul a decis să-şi lase toată averea fiului lui prost şi crud, dintr-o primă căsnicie, soţul lui Mitzi a fost găsit mort la piciorul scării, în cap cu găuri provocate de un obiect contondent.

Când Mike îşi termină povestea, reveni la ideea de a se folosi de jocurile din cadrul târgului pentru a atrage atenţia asupra lui – şi asta o făcu pe Sara să se gândească la ce se va întâmpla după ce totul se va fi terminat.

Când îi vor lua pe Greg şi pe mama lui, cu cătuşe la mâini, Mike va pleca împreună cu ei iar eu nu o să-l mai văd niciodată, îşi spuse Sara.

Se strădui să se calmeze. El nu o minţise. De la bun început i-a spus că se însoară cu ea pentru caz. Îi spusese chiar că pot divorţa după încheierea cazului. Şi până acum nu i-a spus niciodată că o iubeşte. Şi nici nu a…

— Sara?

— Iartă-mă, îmi mergea mintea aiurea.

— Mai vrei puţin ceai?

Sara îşi ridică paharul gol şi Mike i-l umplu. „Pentru ultima oară," îşi spuse ea. Peste câteva zile ar putea fi ca şi cum nu s-ar fi cunoscut niciodată. Relaţia lor aprinsă se va termina şi fiecare se va

întoarce la locul lui. Se văzu singură în apartamentul ei micuţ, cu o sută de rochii în poală. Poate că ar urma câteva cursuri, pentru împrospătarea memoriei şi îşi va lua o slujbă de conservator de muzeu, la Williamsburg.

Se uită peste masă, la Mike. Când intraseră, Mike îşi scosese cămaşa albă ca neaua, pantofii şi şosetele. Nu mai avea pe el decât pantalonii perfect călcaţi şi cureaua cu cataramă aurie. Ea îi călcase pantalonii în dimineaţa asta, la Fort Lauderdale şi ea îi alesese cureaua. Barba crescută era foarte neagră şi Sara ştia că nu se bărbierise înainte de a merge la domnul Lang, pentru că fusese ocupat să facă dragoste cu ea. Cât despre ea, îşi scosese rochia şi rămăsese în furoul ei favorit, bleu.

Vroia să întindă mâna şi să-l atingă, dar nu o făcu. Mike îi povestea despre camerele de luat vederi care fuseseră instalate în cortul ghicitoarei, dar era convinsă că era îngrijorat de ceva. Spera că era ceva legat de caz şi că nu se gândea cum să-i spună mai delicat că era şi ea doar o altă victimă pe care o salvase.

— Poţi ţine minte toate astea? o întrebă Mike.

Sara nu ascultase, dar le mai auzise şi altădată.

— Să nu spun nimănui că suntem căsătoriţi.

Trebuie să pice ca o bombă, când o să-i spun lui Greg.

— Şi?

— Asta va trebui să se petreacă într-un spaţiu deschis. Pentru efect, o să-l şochez spunându-i că am fugit cu un alt bărbat, chiar înainte de nuntă.

La tonul ei sarcastic, Mike ridică o sprânceană.

— Am auzit că soţia lui şi-a făcut un lifting facial şi arată bine.

— Drăguţ, spuse Sara curăţând masa.

— Mama ta mi-a dat un mesaj spunându-mi că trebuie să mă duc la ea, ca să mă costumeze.

Sara stătea la chiuvetă, cu spatele la el.

— În kilt. Aproape toţi bărbaţii vor fi în kilt, până şi tatăl meu, care urăşte costumaţiile. Luke o să…

Dar o înecă plânsul înainte să-şi termine fraza. În aceeaşi clipă, Mike o luă în braţe şi Sara îşi îngropă faţa în pielea caldă a umărului lui, plângând în continuare.

Mike o luă pe sus, o duse în dormitor, o aşeză pe pat şi se întinse lângă ea, ţinând-o îmbrăţişată.

— Nu ştiu ce se întâmplă cu mine, spuse ea.

Mike îi dădu o batistă de hârtie şi o mângâie pe păr.

— Este normal să îţi fie frică. Aş fi vrut să nu trebuiască să faci asta, dar trebuie să-l surprindem

pe Vandlo şi numai tu o poţi face. Din clipa în care îi vei spune că planul lui a eşuat, noi o să fim atât de aproape de el, încât…

— Nu e asta, spuse Sara. Îşi plimbă mâna peste pieptul lui gol, cu degetele în părul negru. Vor mai fi vreodată împreună, ca acum? Cine o va mai obliga să meargă la sală? Cine o va mai ţine în braţe, când o să plângă? Şi cine o va mai face să râdă?

— Atunci ce este? Poţi să-mi spui.

Dar ea nu putea. Mândria şi teama de o nouă respingere nu-i permiteau să-i spună ce o preocupa.

Rămaseră o vreme întinşi, în tăcere. Sara ştia că ar trebui să se scoale, să se pregătească să meargă la târg. Mike va trebui să-şi pună un kilt şi ştia că asta îi va face să râdă copios. Iar Sara avea o rochie lungă, cu aer medieval şi precis că Luke a păstrat pentru ea o coroniţă din flori de câmp. Abia aştepta totul, dar în clipa asta nu se putea îndura să se despartă de Mike.

Ridicându-i mâna stângă, Mike se uită la inelele ei.

Sara se întoarse pe spate, cu trupul lipit de al lui. Simţea pe picioarele goale textura pantalonilor lui. Din nou acel „pentru ultima oară”, îi răsună în minte.

— Arată bine pe mâna ta, spuse Mike.

— Sunt cele mai frumoase inele din lumea asta.

— Totul s-a petrecut într-o grabă atât de mare

când am ales inelul cu diamant, încât n-am fost sigur că era cel care trebuia.

— Mama nu te-a ajutat?

— Nu. Stătea lângă computer şi se apleca asupra mea ca o pasăre asupra prăzii. Nu cred că m-a făcut vreodată cineva mai nervos decât mă face mama ta.

— Nici eu.

— Când am spus că vroiam inelul ăsta, m-a sărutat pe obraz. Mi s-a părut chiar că avea lacrimi în ochi.

— Ştia că o să-mi placă, de aceea. Kim face nişte inele moderne care nu-mi plac.

— Le-am văzut, dar nu te puteam vedea pe tine purtându-le. E bună măsura? Crezi că le poţi scoate uşor?

Degetele Sarei se strânseră şi îşi duse mâna la spate.

— N-o să le scot. Niciodată.

Mike se întoarse să se uite la ea.

— Trebuie. Dacă lumea din Edilean le vede înainte de sosirea aici a lui Ştefan, o să înceapă să vorbească. O să audă Mitzi care l-ar putea suna ca să-l prevină. Oricât de mult am vrea, din păcate nu reuşim să le ascultăm mobilele alea „de unică folosinţă”, ale lor.

— Eu cred că o să trebuiască să te gândeşti la o soluţie de a le masca, pentru că eu nu le scot. O

spusese pe tonul acela decis al ei, făcându-l să ştie că oricât ar încerca, tot nu va câştiga.

Dar Mike nu protestă. Rămase doar întins acolo, cu braţul sub umerii ei.

— Eu, ah… Vroiam să discut ceva cu tine, spuse el într-un târziu.

Acum este, îşi spuse Sara şi trupul îi deveni rigid.

— Cum termin cazul ăsta, adică după prinderea familiei Vandlo, trebuie să mă întorc la Fort Lauderdale. Mă aşteaptă alte trei cazuri şi trebuie să mă ocup de ele. Nu Vandlo sunt adevărata mea problemă. Am cerut să lucrez la cazul ăsta doar pentru că am o soră aici şi… Mike nu-şi termină fraza.

— Şi ce? întrebă Sara abia şoptit.

— Eram efectiv furios că-mi arseseră apartamentul dar totul a ieşit cum nu se putea mai bine, nu? Locul ăsta pe care mi l-a dat căpitanul meu e frumos, da?

— Este minunat.

— Poate că e totuşi puţin cam mare, spuse el.

— Mare, mare, răspunse ea.

Mike tăcu o vreme iar Sara abia dacă mai respira. În sfârşit, Mike spuse:

— Sara, eu ştiu că viaţa ta este aici, în oraşul ăsta şi

toţi prietenii şi toate rudele tale sunt aici, dar…

— Şi ale tale.

— Ale mele, ce?

— Toate rudele tale sunt aici. Iar tu şi Luke păreţi să vă înţelegeţi grozav. Şi cred că o să-ţi placă şi Ramsey.

— Da, dar nu asta vroiam eu să spun. Eu pot trăi oriunde. Dar tu nu ai trăit decât în orăşelul ăsta, aşa că ar putea fi prea mult pentru tine să pleci de aici.

Încet, Sara începea să înţeleagă ce-i spunea el.

— Crezi că n-aş suporta să plec departe de mama mea care-şi închipuie că e datoria ei să-mi spună cum să trăiesc? Că nu mă pot despărţi de rudele mele băgăcioase care ţâţâie spre mine crezând că bărbatul cu care m-am întâlnit vreme de patru ani m-a părăsit? Să plec departe de mila lor că am căzut în plasa unui bărbat pe care nimeni nu-l poate suferi? Asta mă întrebi?

Sara îi putea simţi zâmbetul.

— De fapt, exact la asta mă gândeam. Ştiu că noi doi nu ne cunoaştem prea bine, dar abia dacă ne-am certat şi se pare că suntem amândoi de acord în majoritatea cazurilor.

— Exceptând mâncarea şi dreptul de a sta întinsă trei ore la televizor, fără a face nici cel mai mic

exerciţiu. Şi…

Când Mike râse, Sara îşi mută mâna pe pieptul lui tare, plat. Îi putea simţi muşchii.

Întorcându-se pe o parte, Mike îşi sprijini capul în mână.

— Dar cădem de acord în chestiunile fundamentale.

— Cum ar fi că tu crezi că eu ar trebui să fac exact ce spui tu, în fiecare clipă din zi? întrebă ea cu inocenţă.

— Mă gândeam la lucrurile importante, cum ar fi muzica.

— Ţie îţi place opera şi mie… Se întrerupse pentru că el o sărută şi ea îşi petrecu braţele pe după gâtul lui.

Mike se trase ca să o privească.

— Vrei să te întorci cu mine la Fort Lauderdale, ca să vedem dacă reuşim să facem să meargă căsnicia asta?

— Da. Mi-ar plăcea foarte mult, spuse Sara.

Mike o sărută din nou, dar într-un fel în care nu o mai sărutase niciodată. Din prima clipă, între ei fusese o mare pasiune. Făceau sex pe orice suprafaţă convenabilă şi în orice poziţie pe care o reuşeau trupul flexibil al Sarei şi muşchii lui Mike.

Dar acest sărut era altfel. Era în el ceva dincolo de pasiune. Era o sete, un dor pentru ceva mult mai mult decât îşi oferiseră unul altuia până atunci. Cu toate că Sara era înconjurată de oameni care o cunoşteau şi cu toate cuceririle lui Mike, în esenţă erau doi oameni singuri. Care se agăţau acum unul de celălalt.

Mike se retrase din sărutul tandru. Trupul lui era jumătate peste al ei şi îi dădea cu mâinile părul pe spate, privindu-i chipul ca şi cum ar fi vrut să-i memoreze trăsăturile.

Sara îşi ţinu respiraţia. Avea el oare de gând să-i spună acele două cuvinte magice pe care îşi dorea atât de mult să le audă?

— Ştii, Sara…

— Da? şopti ea, ţinându-şi respiraţia, în aşteptare.

— Urăsc vesela aia pe care ai luat-o.

— Ce?!

Mike se întoarse înapoi pe spate.

— Vesela aia cu flori, nu o suport.

Sara se urcă jumătate pe el.

— Vesela aia este Villeroy and Boch şi este grozavă. Îl sărută pe gât.

Mike îşi descheie cureaua de la pantaloni.

— Nu-mi pasă ce sunt. Tot nu-mi plac.

Mike o îndepărtă o clipă de el.

— O să primim cadouri de nuntă?

— Bineînţeles. Fiecare din oraşul ăsta o să…

— Din oraşul ăsta? Asta înseamnă câte? Patru cadouri? Mike îi coborî pe braţe în jos bretelele cămăşuţei.

— Foarte nostim! Ai uitat că Frazierii sunt rudele tale? O s-o rog pe doamna Frazier să dea o petrecere pentru noi, în casa lor. Îl vor invita şi pe guvernator.

Gura lui Mike era pe sânul ei.

— Şi desigur, amândoi suntem rude cu familia Medowell, care sunt bogaţi. O să-i fac pe Frazieri şi pe Mcdowell să se ia la întrecere cine ne va da mai mult.

Mike se opri din sărutat.

— Nu am ştiut că eşti atât de materialistă.

Sara râse uşor, şmechereşte.

— Vreau ca toată lumea care a spus „biata Sara”, să plătească acum!

— Tare rea mai eşti, spuse el zâmbind.

— Încă n-ai văzut nimic, scumpule, spuse ea mişcându-şi buzele tot mai jos, pe trupul lui.

Mike nu răspunse.

O oră mai târziu, Mike se plânse că l-a ţinut din treabă. Iar mama ei îi lăsase patru mesaje,

întrebându-l unde era şi spunându-i că trebuia să vină la ea, să se îmbrace.

— Poate c-ar trebui să mă duc aşa, spuse el îndreptându-se în pielea goală spre duş.

— Poate crezi c-o s-o sperii, dar nici pe departe. Tu o să sfârşeşti prin a te înroşi la faţă.

— Vorbind de părţile roşii ale trupului, nu cred totuşi c-ar trebui să port…

— Nu ai cum să scapi de kilt, aşa că nu mai încerca. Ne vedem după aceea la locul târgului. Acum mă duc să o văd pe Joce.

— Eşti sigură că nu vrei să vii cu mine sub duş?

— Degeaba amâni inevitabilul.

Sara avea nevoie de timp ca să se îmbrace corespunzător şi să se gândească la viitorul ei – la noua ei viaţă.

— Mori să-i spui prietenei tale că ai reuşit să pui laţul pe mine, da?

— Eşti liber să te întorci la viaţa ta de dinainte. Ah! Stai! Tu nu ai avut o viaţă.

Mike zâmbi.

— Du-te. Ne vedem la târg. Eu o să port o fustă. O să fiu pe jumătate gol.

Râzând, Sara ieşi din casă.

Joce făcu ochii mari când îşi văzu prietena.

— Sara! Ce ai la gât? Parcă ai fi arsă.

Sara îşi duse mâna la gât.

— N-am nimic.

— Ce se vede aici nu este „nimic”, l-ai arătat tatălui tău spuzeala asta?

— Eşti nebună?

— Ah. Este arsură de barbă, da? spuse Joce încet.

Sara nu-i răspunse.

— Cât de mult se întinde?

Sara ridică din sprâncene într-un fel care o făcu pe Joce să râdă.

— Trebuie să-i spui lui Tess.

Sara se uită la ea, nedumerită.

— Să-i spun surorii lui Mike că petrec momente formidabile în pat cu fratele ei? Nu cred. Dar…

— Dar ce? întrebă Joce.

— Mike mi-a propus să merg cu el la Fort Lauderdale, să stau acolo cu el. Sara îşi întinse mâna stângă ca să-şi arate inelul.

— Îi spun lui Tess, conchise Joce admirând inelul de logodnă cu trei diamante. O să fie fericită pentru tine, aşa cum sunt şi eu.

Joce îşi luă mobilul.

— Trebuie să-i spunem într-un fel care să o facă să râdă. Rams i-a spus lui Luke că Tess a început să

plângă din orice.

— Tess plânge?

— Da. Aşteaptă şi tu… Bine, e prea repede pentru asta, dar trebuie să-i spunem despre tine şi Mike.

Sara scrise un mesaj, îi dădu înapoi telefonul lui Joce care îl citi şi o înghionti pe Sara.

— E perfect.

La Veneţia, telefonul lui Tess bâzâi şi ea îl ridică doar cu o clipă înaintea lui Rams care se repezise în zbor spre el.

— Dacă este tot frate-tu ăla şi o să te facă din nou să plângi, o să-l…

— Este Sara.

Tess citi mesajul şi izbucni în lacrimi.

— Îl omor, spuse Rams smulgându-i telefonul din mână.

— E un plâns de bine. Veşti de bine. Hormonii, se smiorcăi Tess.

— Da, ştiu. Sunt de şase sute de ori mai mulţi decât normal, spuse Rams apăsând butoanele ca să readucă pe ecran mesajul Sarei.

— Fir-ar să fie! O să vorbesc cu vărul meu despre schimbul ăsta de mesaje porno, dintre voi.

Tess îşi suflă nasul.

— Eşti tu prea pudibond. Dă-mi-l mie.

Strâmbându-se, Rams îi dădu mobilul înapoi.

— Vreau s-o sun pe Joce să-mi dea detalii. Ah! Dar aş vrea să mergem acasă.

Tess reciti mesajul Sarei.

FRATELE TĂU MI-A FĂCUT ARSURI CU BARBA PE TOT TRUPUL. O BUCĂŢICĂ NU l-A SCĂPAT. MI-A PROPUS SĂ MERG LA FORT LAUDERDALE, CU EL, SARA.

Sara petrecu peste o oră cu Joce, ajutând-o să memoreze textul pentru rolul de ghicitoare în cărţi. Luke comandase un exemplar al unei cărţi de ghicit publicată în 1891, care explica cum poţi prezice viitorul fără să ai abilităţi psihice.

— În regulă, s-o luăm de la capăt, spuse Sara deşi era convinsă că Joce ştia deja totul pe de rost.

— Unei femei nemăritate, îi spun: „Eşti adesea singură, dar în acelaşi timp îţi place să fii singură". Unei femei măritate, îi spun:" Simţi de multe ori că soţul tău nu te înţelege."

Joce se uită din nou în cărţi.

— Unui bărbat mai în vârstă, îi spun: „Ai fost odată pedepsit pe nedrept pentru un bine pe care l-ai făcut cuiva." Joce se uită la Sara.

— Crezi că asta este suficient de universal ca orice bărbat mai puriu să creadă că este adevărat?

— Nu ştiu. Spune-mi ce simţi după ce ai spus o sută de preziceri?

Joce se uită înapoi în cărţile ei.

— Mike mi-a spus să-i zic aşa, oricărei femei trecute de treizeci de ani: „Ceva ce plănuieşti de multă vreme este pe cale să se adeverească.” Şi Luke a văzut la tv că dacă spui „într-un fel eşti faţă de lume şi altfel, în intimitate”, toată lumea va fi de acord cu tine.

— Pentru mine este valabil asta. Pentru tine?

— Firește. Nu crezi că e cazul acum să te duci să te faci frumoasă? Este târziu. Greg… Greg o să fie acolo?

— Nu ştiu. Ştiu că a fost eliberat, dar Mike nu-mi spune unde se află, ca să nu ştiu cât mai are până aici. Mike vrea ca apariţia lui Greg să mă surprindă.

— O surpriză este când ţi se spune că în loc de un copil, porţi doi. A te vedea cu un bărbat care vrea să te omoare este ca şi cum te-ar lăsa frânele pe un drum de munte. Chestia asta eu n-aş califica-o drept „surpriză.”

— Ştiu. Dar mai bine nu mă gândesc la nimic, ca să nu mă ia groaza. Mike o să fie acolo şi o să discute cu fraţii Frazier şi…

Sara se întrerupse, uitându-se la Joce.

— O să fie bine. Nu vrei să te mai uiţi o dată peste

cărţi?

— Nu, cred că le-am învăţat. Una din chestiile astea care li se spun oamenilor îmi face greaţă. Sara luă o carte de tarot.

— În cartea pe care am citit-o, se spune că femeile mai trecute, nemăritate, sunt cele mai înclinate să se ducă la ghicitoare, pentru că sunt disperate în încercările lor de a găsi un bărbat bun. Cartea zice că femeia este de obicei singură şi înăcrită şi tocmai sarcasmul la care recurge este cheia faptului că va plăti oricât ca să primească ajutor.

— S-au chinuit mult ca să se gândească la chestia asta? spuse Sara şi izbucniră amândouă în râs.

Sara o salută cu mâna. Când ajunse la uşă, se uită în sus şi văzu intrând pe alee camioneta încărcată a domnului Lang.

— Ah, Joce, strigă ea, i-am oferit domnului Lang să-ţi folosească bucătăria şi i-am spus că o să-l ajuţi la tocat.

— Ai făcut tu asta? strigă Joce, dar Sara o zbughise deja pe uşă.

Capitolul 25

MIKE SE URCĂ ÎN MAŞINĂ cu cele mai bune intenţii de a se duce la prăvălia lui Ellie ca să se

îmbrace, dar în mintea lui nu avea decât casa lui Lang. Mai devreme, în timp ce Sara şi Lang vorbeau despre prăjituri, el se uita prin încăpere, întrebându-se cum ar putea-o aduce la un standard locuibil. Dar ceva nu mergea. Nu văzuse nimic nelalocul lui sau măcar ciudat – dar simţise asta. Firește că Lang minţea aproape în tot ce spunea, dar asta părea să ţină de însăşi natura lui. Convingerea lui Mike era că bătrânul nu părea să ştie să spună adevărul – sau, mă rog, tot adevărul. Nu era de mirare că Lang îşi închipuia că Mike era ruda lui. Ei doi aveau destule în comun.

Mike era în continuare bântuit de tot ce văzuse în dimineaţa asta, aşa că o să se întoarcă la fermă, să se uite mai îndeaproape. Oprind maşina în apropierea bătrânei case, îşi dădu seama că numai datorită Sarei putea face acum această vizită neprevăzută. Ideea ei fusese să-i aducă alţi câini lui Lang, aşa că animalele îl cunoşteau pe Mike. Dacă Lang ar fi adoptat singur nişte câini, probabil că Mike nu ar fi putut pătrunde atât de uşor în fermă. Şi tot Sara a fost cea care l-a îndepărtat pe Lang de acasă, în după-amiaza asta. Biata Joce.

Numai douăzeci de minute îi trebuiră lui Mike în casă, ca să găsească ceea ce căuta. Electricitatea, îşi

spuse el. Cine şi-ar fi putut imagina că nişte becuri şi cabluri electrice ar putea cauza prăbuşirea unor criminali?

Când Mike descoperi ceea ce atâţia oameni căutaseră înaintea lui, era atât de înnebunit încât îi veni să o sune pe Sara, să-i spună – dar nu putea face asta. Era mai bine ca ea să nu ştie ce se petrecea. Îl sună însă pe Luke. După zgomotul din fundal, se afla la locul târgului.

— Eşti ocupat?

Vocea lui Luke trăda exasperarea.

— Toată lumea din oraşul ăsta îmi cere să fac atâtea lucruri încât îmi vine să iau un pistol şi să termin cu ei. Răspunsul este nu, nu sunt câtuşi de puţin ocupat.

— Am nevoie de ajutorul tău. Şi am rezolvat cazul, spuse Mike.

— Ai găsit-o pe Mitzi sau ai aflat ce vor ei.

— Ştiu ce caută. Poţi veni cât mai repede la Ferma lui Merlin cu camioneta ta?

— Zece minute înseamnă prea mult?

— Da. Mai scurtează-le.

Mike îl putea auzi pe Luke începând să alerge, cu telefonul la ureche.

— Dacă o sun pe mama Sarei, crezi că o să mă ajute

sau o să-mi ţină o predică legată de fusta aia afurisită pe care ar trebui s-o port?

— O să facă orice ca să-şi protejeze fiica. Vrei s-o sun eu?

— Nuu. Am acum o mamă-soacră şi cred c-ar trebui să încep să învăţ cum să o abordez.

Mike îl auzi pe Luke pornind motorul.

— Mult noroc, spuse Luke şi închise mobilul.

Peste şase minute, după ce Mike o sunase pe Ellie să-i spună că nu putea ajunge chiar acum acolo, dar, te rog, nu-i spune Sarei, Luke intră în viteză în Ferma lui Merlin. Câinii se puseră pe un lătrat înnebunitor, dar Mike le spuse să stea jos şi să tacă şi câinii se supuseră.

— Haide să-ţi arăt ce-am descoperit, spuse Mike con ducându-l în casă, spre comoara din debaraua secretă.

Câteva minute mai târziu o sună pe Tess să afle detalii despre drepturile Sarei asupra picturilor pe care le descoperise. Tess îi dădu telefonul lui Ramsey, ca să-i explice.

Potrivit testamentului mătuşii Lissie, toate picturile aveau să-i aparţină Sarei. „*Îi las iubitei mele nepoate Sara toate picturile CAY*”, spunea testamentul. La vremea la care fusese scris

testamentul nu exista decât o singură acuarelă, cea amuzantă, cu raţele roşii. Dar cel care adăugase cuvântul „toate”, fusese tatăl lui Ramsey, când redactase testamentul. Spusese că vroia să fie acoperit, în cazul în care ar mai fi apărut şi altele.

— De vreme ce acum casa este a ta, îi explică Rams lui Mike, ai putea-o da în judecată, pretinzând proprietatea asupra lor.

Dar cum Mike nu se obosi să-i răspundă, Ramsey râse într-un fel aprobator.

— Nu m-ai întrebat, dar din punct de vedere legal, restul obiectelor care se află în debara îţi aparţine.

— Totul va reveni descendenţilor proprietarilor, spuse Mike repede.

— Bine, spuse Ramsey. Iar acum, spune-mi când este sigur pentru noi să ne întoarcem acasă. Ne este dor, la amândoi, de toţi de acolo. Şi apropo, am auzit că tu şi Sara rămâneţi împreună. Felicitări.

Mike fu cuprins din nou de acel vechi sentiment de a uri pe oricine ştia ce face el, cu atât mai mult cu cât nici măcar nu-l cunoştea pe omul ăsta.

— Mulţumesc, reuşi el să spună.

— Şi presupun că nu o să ai nevoie de ajutor financiar ca să restaurezi Ferma Merlin.

Chiar dacă Rams o spusese pe un ton de glumă,

Mike se încruntă. Nu ar fi acceptat ajutorul, dar îşi dădea acum seama că se însurase cu o moştenitoare. Şi o femeie bogată se putea descurca mai bine decât un poliţist care nici măcar la colegiu nu fusese.

— Nu, nu o să am nevoie de ajutor, spuse Mike şi închise.

Două ore mai târziu, el şi Luke plecau de la fermă, cu bena camionetei plină. Se duseră la depozitul unde Mike avea o boxă. Nu-i durase mult să împingă în spate puţinele lui bunuri – Tess îi închinase o boxă mare, sperând că Mike o va umple. Începură să descarce camioneta şi când terminară, erau amândoi transpiraţi şi murdari.

— Mă acoperi la Sara, da? Ea crede că sunt cu mama ei. Dar trebuie să dau nişte telefoane, ca să pot pune laolaltă toate piesele.

— Şi Vandlo? întrebă Luke.

— Mâi devreme de mâine nu ajunge aici. Mi se spune din oră în oră unde se află, dar când o să ajungă aici, n-o să găsească ce caută.

— Doar pe Sara. Mă tem că el o să fie foarte furios când o să-şi găsească ruinate toate planurile.

— Asta este de la sine înţeles, dar planul meu este să-şi îndrepte toată furia asupra mea.

— Şi dacă nu? întrebă Luke.

— Sara nu ştie asta, dar mâine, după ce se va vedea cu Vandlo şi îi va spune că s-a măritat cu altcineva, va fi urcată într-o maşină şi dusă de aici. Dacă Vandlo vrea răzbunare, eu voi fi singurul la îndemână.

Luke continua să fie sceptic.

— Trebuie să ai încredere în mine. Mă ocup de ceva vreme de lucruri dintr-astea şi te pot asigura că Sara este foarte preţioasă pentru mine.

— Tot oraşul ştie asta. Se zice că atunci când te uiţi la ea…

— Mai lasă-mi puţină mândrie, spuse Mike trăgând uşa boxei şi punându-i lacătul.

— Să mergem.

— Cred c-ar trebui să te arăţi la târg cât poţi de repede. Este seara deschiderii, vin peste cinci sute de oameni şi n-aş vrea să o ştiu pe Sara neprotejată.

— Nu este şi nu va fi, spuse Mike.

După plecarea lui Luke, Mike îşi parcă maşina la o milă de locul unde se afla depozitul şi începu să-şi butoneze mobilul.

Mike a crezut întotdeauna că exista o legătură între bunica lui, Ferma Merlin şi familia Vandlo, dar niciodată nu a reuşit să afle concret care anume. Descoperind acum ce căuta Mitzi, Mike încercă să-şi imagineze felul în care se crease această legătură.

Sună la casa de bătrâni din Ohio, unde îşi petrecuse bunica lui ultimii ani din viaţă şi unde murise şi o ceru pe sora şefă. I se făcu imediat legătura. După ce se prezentă şi îi dădu câteva amănunte despre investigaţie, nu dură mult să fie găsită persoana pe care o căuta. Nasul ei mare o făcea pe Mitzi uşor de recunoscut. Aşa cum bănuise Mike, Mitzi lucrase acolo sub numele de Hazel Smith şi sora era cât se poate de dornică să vorbească despre ea.

— Nu vreau să vorbesc pe nimeni de rău, dar Hazel era o femeie îngrozitoare. După plecarea ei personalul a început să povestească diverse despre ea şi aşa am aflat ce anume făcea. Unuia îi spunea un lucru, altuia, altul. Cât a lucrat aici, totul devenise un adevărat haos. Problema era că nimeni nu ştia cine provoca starea aceasta. La suprafaţă, Hazel părea să fie cea mai atentă persoană pe care o cunoscusem vreodată şi am intrat şi eu în plasa ei, ca toţi ceilalţi. Într-o zi, Hazel a venit la mine şi mi-a spus că a văzut-o pe cea mai bună infirmieră furând de la un pacient care tocmai murise. Plângea în timp ce-mi spunea asta şi mi-e ruşine să spun că am crezut-o. Din cauza ei am concediat o infirmieră excelentă.

Mike interveni.

— Dacă asta vă ajută, femeia pe care o cunoaşteţi

sub numele de Hazel Smith a făcut multă lume să o creadă. Puteţi să-mi spuneţi tot ce vă puteţi aminti despre, să zicem, ultima săptămână de viaţă a bunicii mele?

— Poate că aţi vrea să ştiţi despre noaptea în care Prudence a făcut o criză de isterie.

— Da. Vă rog, spuneţi-mi totul.

Inima lui Mike începu să-i bată mai tare. Dar nu putea grăbi femeia care trebuia să aibă încredere în ei, aşa că o lăsă să vorbească în ritmul ei.

— Da, în primul rând, Prudence nu era… îmi pare rău să vă spun asta, domnule Newland, dar nu era o persoană plăcută.

— Vreţi să spuneţi că în clipa în care intra într-o încăpere, toată lumea pleca de acolo?

— Da, chiar aşa. Obişnuia să ne spună destul de des o poveste despre cum fusese ea violată. Probabil că o cunoaşteţi, da?

— Nu exista săptămână de la Dumnezeu să nu fi trebuit să ascult povestea asta, dacă mă nimeream acolo. Şi cu fiecare reluare, violenţa şi oroarea creşteau. Până la urmă cred că începuse să spună că Alex Medowell folosise un ciocan ca să-i strivească picioarele.

— Da, şi noi am aflat asta. Dar aţi ştiut că avem aici

un pensionar care a fost medic psihiatru? Bunicii dumneavoastră îi plăcea să meargă cu el şi nu v-aş fi spus asta, dar cum povestea ei se schimba în fiecare săptămână, pensionarul nostru a făcut câteva investigaţii în presa din perioada respectivă, care a relatat incidentul. În primul rând, violul nu a avut loc atunci când afirmase ea. A avut loc noaptea, nu ziua şi ea se întorsese de la o petrecere unde băuse. Aţi ştiut asta?

— Nu, spuse Mike calm, nu am ştiut, li era silă de el că nu-i trecuse niciodată prin cap să se uite pe vechile relatări. Dar aşa-zisul viol al bunicii lui era ceva despre care n-ar mai fi vrut să audă vreodată ceva.

— Psihiatrul zicea că era foarte posibil ca Pru să fi fost mai mult decât puţin băută când s-a întâmplat acest lucru şi că s-ar fi putut foarte bine ca ea să-l fi acceptat de bunăvoie pe tânăr. Mai târziu, când bărbatul despre care zicea că o violase a refuzat să se însoare cu ea şi chiar a negat să o fi atins măcar… în sfârşit, psihiatrul s-a gândit că Pru ajunsese probabil să „înfrumuseţeze" atât de dramatic evenimentul, încât probabil că dl Medowell era cu adevărat nevinovat.

Mike ştia că spusele surorii puteau fi adevărate şi

ar fi vrut să audă mai multe, dar acum nu avea timp pentru asta.

— Dar în noaptea aceea când a devenit isterică, a spus cumva ceva diferit?

— Da, a spus. În noaptea aceea, ca de obicei, aproape toţi pensionarii noştri se aflau în salon, la televizor, când Pru a început să urle. Niciodată nu am reuşit să o convingem pe bunica dumneavoastră că erau momente când nevoile altor oameni erau la fel de importante ca ale ei.

Mike pufni.

— O lecţie pe care nimeni nu a reuşit să o înveţe. Ce striga bunica mea?

— Că ea a văzut picturile care erau prezentate la televizor.

Mike ştia că împreună cu Luke mutase tocmai acele picturi, care fuseseră depozitate la Ferma Merlin.

— Ce emisiune era?

— Tezaure Pierdute. O urmăriţi cumva?

Viaţa lui Mike nu-i prea lăsa timp pentru televizor.

— Mă tem că nu. Despre ce anume tratează?

— Despre obiecte de valoare dispărute. Pensionarilor noştri le place emisiunea şi o urmărim în fiecare joi seara. În episodul respectiv prezentau

câteva picturi vechi reprezentând plante tropicale din Florida şi spuneau că erau foarte, foarte valoroase. Nu-mi pot aminti detaliile, pentru că la cinci minute după ce picturile apărură pe ecran, Pru a sărit în sus şi a început să urle din rărunchi.

— Ce anume, dacă vă puteţi aminti, a spus bunica?

— Ceva despre un băiat… Bruce… Langley?

— Brewster Lang, spuse Mike.

— Da! Exact. Îmi pare rău că vă spun asta, dar am avut multe probleme cu bunica dumneavoastră, care scotocea prin lucrurile oamenilor. Şi adora să-i spioneze pe ceilalţi. Trebuia să avem grijă să încuiem toate uşile.

— Cunosc, spuse Mike încet.

— Da, îmi imaginez. Vocea surorii era înţelegătoare.

— Oricum, Pru a spus că văzuse picturile prezentate la televizor chiar înaintea violului, în casa băiatului aceluia. Se uita pe fereastră – spionând, dar ea nu a spus asta – şi l-a văzut cu toate tablourile împrăştiate în jurul lui. Cred că a spus că a surprins-o urmărindu-l. Să fie posibil, oare?

Mike îşi imaginã seara respectivă. Bunica lui era o tânără foarte furioasă, cu mult alcool în ea, care se uita pe fereastra lui Lang. Spionarea era o pasiune a

ei pe care Mike i-o cunoştea şi învăţase de mic să stea cu perdelele trase şi cu uşa camerei încuiată.

În seara aceea, Lang îşi ridicase privirea, o surprinsese uitându-se la el şi ieşise probabil afară, după ea. Poate că Pru a încercat să fugă cu bicicleta şi poate că Lang a aruncat cu pietre în spiţe. Sau poate că era atât de beată încât a căzut singură. Întotdeauna îi plăcuse ginul. Cât despre Lang, poate că îşi închipuise că Pru venise să-l vadă, aşa cum făcea adesea. Şi poate, pentru că era întuneric, şi-a spus că Pru înţelesese în sfârşit că el era aproape un bărbat şi nu un băiat, aşa cum îl considerase ea întotdeauna.

Când s-a răsturnat cu bicicleta, probabil că s-a lovit la cap. Lovitura, amestecată cu băutura au făcut-o să fantazeze asupra realităţii. A văzut un kilt ca al lui Alex Medowell, bărbatul pe care credea că îl iubea şi un lucru a dus la altul. Poate că l-a primit cu entuziasm pe bărbatul respectiv.

Nu era de mirare că Lang celebra ziua respectivă în fiecare an, îşi spuse Mike şi se întrebă ce a simţit Lang mai târziu, când Pru i-a cerut lui Alex să o ia de nevastă.

— Domnule Newland? Mai sunteţi acolo? se auzi vocea surorii.

— Da. Ce s-a întâmplat după ce bunica mea a făcut criza de isterie?

— A trebuit să-i dăm un sedativ, ca să o putem culca. Iar cu asta s-ar fi terminat totul, dacă nu ar fi fost Hazel.

— Bănuiala mea este că Hazel s-a arătat foarte interesată de vorbele bunicii mele.

— Extrem de interesată. Ea asigura ultimul schimb şi toată lumea nu vorbea decât despre asta. Hazel a întrebat pe toată lumea ce o adusese pe Pru în starea aceea de nebunie. Niciun detaliu nu era prea mic pentru ea. A spus un lucru cât se poate de ciudat, pe care n-o să-l uit niciodată.

— Anume?

— A spus că bătrânii cunosc multe secrete şi dacă sunt suficient de bătrâni, uită ce trebuie să rămână secret.

— Presupun că de fapt vi se spunea motivul pentru care se afla Hazel acolo, sugeră Mike, gândindu-se că probabil pentru asta se angajase Mitzi într-un azil de lux, pentru bătrâni. Era căutată de sute de agenţi de poliţie şi Federali, aşa că trebuia să se dea la fund, o vreme. Probabil că era sătulă să se reapuce de escrocarea femeilor nefericite. În fond, câteva dintre acestea o trădaseră.

Şi atunci Mitzi s-a angajat la o casă de bătrâni plină cu pacienţi ale căror rude plăteau o groază de bani pentru îngrijirile pe care le primeau. Poate că Mitzi nu căuta decât bijuterii, dar cu Prudence Walker dăduse peste o mină de aur.

Sora continuă:

— După seara aceea, Hazel şi Prudence au devenit cele mai bune prietene. Vreme de mai bine de o săptămână Hazel şi-a neglijat toţi ceilalţi pacienţi ca să-şi petreacă timpul cu Pru. Ar fi trebuit să pun capăt situaţiei, dar cum liniştea se reaşternuse aici, nu am făcut-o. Incă nu-mi dădeam seama că Hazel era cea care provoca toată agitaţia. Am crezut că motivul era faptul că Pru stătea acum cuminte în camera ei şi eram fericită să o scutesc pe Hazel de îndatoririle ei, în schimbul calmului aşternut.

Ce făceau în cameră? întrebă Mike.

— Stăteau de vorbă. Uşa camerei lui Pru era închisă, dar le puteam auzi discutând la nesfârşit. Ştiam că citesc împreună toate scrisorile de la sora dumneavoastră, pentru că a trebuit să-i aducem cutia din depozit.

— Hazel v-a spus despre ce vorbeau?

— Nu, nu chiar. Ah! Da, mi-amintesc. Odată, la masa de prânz, ne-a spus că descoperise cât de

fascinant era nu ştiu orăşel. Avea un nume neobişnuit.

— Edilean, Virginia.

— Da! Ăsta este, spuse sora.

Mike îşi spunea că Hazel/Mitzi citise scrisorile ca să afle despre Sara, care, prin testamentul mătuşii ei era proprietarul acelor picturi. La vremea la care fusese scris testamentul, nu exista decât acuarela aceea micuţă, cu raţele roşii, care atârna pe peretele Sarei. Lui Mike îi veni să-şi dea singur pumni pentru că nu acordase importanţă afirmaţiei Sarei cum că Ştefan şi-ar fi dorit acuarela. La vremea aceea era atât de îndrăgostit de Sara încât ignorase o cheie care se afla chiar sub nasul lui.

— Şi bunica mea a murit la câteva zile după incidentul de la televizor?

— Da. A murit în somn şi a doua zi, o Hazel numai lacrimi a plecat de la noi. A spus că nu putea suporta să vadă murind oameni pe care-i iubea.

Mike nu era sigur – nu încă, cel puţin – dar era posibil ca Mitzi să o fi ucis pe bunica lui. După ce obţinuse de la Prudence toate informaţiile necesare, a scăpat de ea ca să nu poată să spună nimănui despre ce discutaseră împreună.

— Vreţi să-mi trimiteţi pe e-mail o poză a angajatei

dumneavoastră Hazel? Aş vrea să o văd, spuse Mike.

— Cum să nu, domnule Newland. Şi vă rog să mă ţineţi la curent cu ce se mai întâmplă.

Mike îi spuse că aşa va face, îi dădu adresa lui de e-mail şi închise.

O sună apoi pe Tess şi îi ceru să înceapă demersurile necesare pentru deshumarea bunicii lor. Aveau nevoie de dovezi fizice că a fost asasinată.

— Şi mai ai cumva scrisorile de la bunica?

— Pe toate. M-am gândit că poate o să vrei să le vezi, odată şi odată.

— Nu eu, dar dacă în scrisori este menţionată o soră pe nume Hazel, are cine să le vadă.

Dacă se putea dovedi că Hazel Smith era Mitzi Vandlo şi dacă trupul prezenta urme de rău tratament, însemna că va putea fi acuzată de crimă. În sfârşit, Mizelli Vandlo va fi acuzată de ceva mai oneros decât o fraudă.

Câteva minute mai târziu, casa de bătrâni îi trimise lui Mike pe e-mail o fotografie securizată a lui Hazel. Curios, Mike studie fotografia, remarcând nasul mare şi gura mică, fără buze. Mitzi nu arăta cu nimic mai bine acum decât în 1973, când îl ademenise pe Marko Vandlo, devenind cea de a treia lui soţie. Dar nu-şi aminti să o fi văzut vreodată în Edilean.

Studiind fotografia, se întreba cum ar putea arăta după o operaţie estetică la nas.

Îl sună pe căpitanul Erickson, îi raportă ce descoperise şi îi ceru să-i pună pe specialişti să lucreze la fotografia lui Mitzi.

— Aş vrea să ştiu cum ar arăta dacă ar avea un nas cu mai scurt. Poate că o vedem în fiecare zi şi habar n-avem.

— Ne apucăm imediat de treabă. Mike, ai făcut o treabă bună.

— Crezi că este suficient de bună ca să-mi găseşti o treabă de birou? Soţia mea mă vrea acasă.

Mike îl putea vedea pe căpitan zâmbind.

— Da, cred că putem aranja asta. Împreună cu o promovare şi o creştere a salariului.

Mike râse din gâtlej.

— Numai să nu mă pui să mă ocup de ageamii.

— Exact asta mă gândeam să te pun să faci. Îţi trimit fotografia imediat ce e gata.

Mike se urcă în maşină şi se duse direct la târg, fără să se mai gândească să se bărbierească şi să se schimbe. Lipsise prea mult şi se temea că Sara va începe să-i pună întrebări.

— Faţă de pocherist, Newland, îşi spuse Mike uitându-se în retrovizoare, dar nimeni nu-l urmărea.

La câteva ore după plecarea lui Mike, Sara îşi făcea loc prin mulţimea densă spre cortul mamei ei. În faţă se aflau mese lungi pline cu produse şi mâncăruri pentru pregătirea cărora cei care înfiinţaseră Alimente Bio Armstrong petrecuseră săptămâni de zile. Anul acesta Sara nu îi ajutase, dar la anul o va face. Ea şi Mike nu abordaseră încă problema copiilor, dar nici despre alte probleme serioase, nu prea discutaseră ei.

Se trezi din reverie ca să se uite în jur. În cort se aflau mama ei şi cele două surori, îmbrăcate toate în costume medievale lucrate de Sara cu ani în urmă. Sara purta un corsaj din catifea verde-închis şi o fustă cadrilată, despre care se spunea că fusese tartanul bătrânului Metern. Surorile ei erau îmbrăcate în bleu şi roşu de Burgundia iar costumul mamei ei era în nuanţe de maro şi galben. „Culorile pământului „îi spusese ea Sarei, pe vremea când îi confecţiona costumul.

Cortul era ticsit de cutii şi coşuri cu fructe. Frigiderele erau pline cu mâncăruri gătite. Mama ei spunea că niciun târg nu acceptă să nu se mănânce mâncare sănătoasă.

— Ea rulează doar fructele în aluat, le aruncă în ulei încins şi apoi le pudrează cu zahăr. Perfect

sănătos! spusese tatăl ei, doctorul.

Sara îşi spuse că va trebui să-şi trimită tatăl la Joce, să-i ghicească în cărţile de tarot, ca să afle ce înseamnă cu adevărat sarcasmul.

Sara stătea încă la intrarea în cort când o văzu mama ei, în mână cu nu coş plin cu pepeni galbeni. Zâmbi, dar expresia i se transformă într-o strâmbătură când văzu urmele de roşeaţă de pe gâtul fiicei sale. Sara le acoperise cu fond de ten şi pudră, dar tot se mai vedeau.

Ellie îşi dădu imediat seama ce erau.

— Ah, arsuri de barbă. Asta-mi aduce aminte de tinereţea mea. Mi-amintesc cânt tatăl tău şi cu mine…

— Mamă, te rog! spuse Sara.

Ellie ieşi râzând din cort.

— Aşteaptă până o să ai un copil. O să fii sătulă de poveştile ei, îi spuse sora ei Jennifer.

— Poveştile ei despre sex mă omoară, spuse Taylor, cealaltă soră.

— Nu ţi-a povestit cum te-a moşit tata pe un vârf de munte? întrebă Jennifer.

— Nu. Mie mi-a povestit despre Nopţile lor înflăcărate, din Mexico.

Sara se uita la surorile ei. Era pentru prima oară când discutau cu ea ca şi cum ar fi fost, da, ca şi cum

ar fi fost o femeie în toată firea.

Jennifer avea în mină o cutie cu plăcintă cu fructe şi păru să înţeleagă nedumerirea Sarei.

— Nu ţi-ai dat seama că mama te consideră fată mare, până când nu te măriţi? De aceea nu ţi-a povestit ţie toate întâmplările astea. Spunând asta, Jennifer ieşi din cort.

Taylor avea în mâini trei cutii cu fursecuri.

— Eşti fericită că ai scăpat până acum de micuţele ei povestioare picante, spuse ea ieşind după Jennifer.

Sara rămase uitându-se şocată după surorile ei. Când intră Mike, Sara tot acolo era.

— Mama ta m-a trimis aici să-i aduc doi saci cu cartofi. Şi de ce naiba îmi tot pun rudele tale atâtea întrebări despre barba mea? Am vrut să mă rad, dar… Oprindu-se, Mike se uită la Sara.

— Eşti bine?

— Surorile mele au fost drăguţe cu mine.

— Aşa trebuie să fie surorile.

— Dar nu ale mele.

Mike luă un sac de douăzeci şi cinci de kilograme, şi-l aruncă peste umăr şi se aplecă după al doilea. Când avu câte un sac pe fiecare umăr, se duse la Sara.

— Şi ce ţi-au spus?

— Mi-au spus că mama o să înceapă să-mi

povestească istorioare sexi.

— Sara, ştiu că nu am crescut aici, dar asta nu este puţin cam…?

Sara reveni în prezent şi se uită la el. Arăta fantastic! Nu purta kilt aşa cum crezuse ea ci blugi şi un maieu. Dar arăta ca şi cum mama ei l-ar fi muncit din greu, pentru că maieul era ud de transpiraţie şi îi stătea lipit de trup. Îi putea număra muşchii.

În clipa următoare îşi spuse că orice altă femeie de acolo putea face aceeaşi aritmetică.

— Mă duc să-ţi aduc o cămaşă curată.

Ochii lui Mike îi spuneau că ştia exact la ce se gândea ea.

— Una care să fie de două ori mai mare ca ăsta?

— Sărută-mă.

Sara îşi întoarse capul, manevrând printre saci, dar o auzi pe mama ei strigând:

— Mike! Unde sunt cartofii?

— Adaugă o mamă-soacră pe lista rudelor pe care le am acum, mormăi Mike ieşind din cort.

— Gândeşte-te la apartamentul nostru frumos, liniştit, din Fort Lauderdale, strigă Sara după el.

— Da, acolo nu avem decât escrocii care locuiesc deasupra noastră.

Şi unul sau doi copii, jos, îşi spuse ea în gând.

În tot restul zilei, Ellie o ţinu atât de ocupată pe Sara încât nu prea a avut parte de Mike. Când reuşi totuşi să-l vadă, Mike era cu mobilul la ureche, deci oricum nu putură vorbi. În plus, Mike petrecu atât de mult timp cu Luke, încât Sara îşi spuse că dacă ar fi fost altfel, ar fi putut fi geloasă.

O dată o văzu pe Ariel ronţăind un măr îmbrăcat în caramel. Când îl văzu pe Mike trecând prin dreptul ei cu bluza lipită de corp, Ariel căscă atât de tare gura, încât o bucăţică lipicioasă de măr îi căzu pe costum. Dacă ar fi fost îmbrăcată în ceva lucrat de ea, Sara ar fi ajutat-o să cureţe pata, dar Ariel îşi comandase un costum medieval la New York. Sara aflase că de două ori i se crăpa seră cusăturile de la mâneci.

Când Ariel îşi ridică din nou privirea, Sara zâmbi, repezindu-se să-şi petreacă braţul pe după al lui Mike. Poate că până la urmă nici nu o să-i schimbe bluza.

— Ce se întâmplă? întrebă Mike.

— De-ale fetelor. Unde este Greg acum?

— A plecat tocmai de la o benzinărie. A cumpărat nişte „Twinkies”.

— Asta e ultimul tău capăt de acuzare? În ce stat se află acum? adăugă ea repede.

— Ce desuuri ai sub chestia asta?

— Niciunul. De ce nu mi-i arăţi, în mulţimea asta, pe cei care lucrează cu tine, ca să-i deosebesc de simplii turişti?

— L-ai văzut pe Lang dând târcoale cortului lui Joe?

— Când o să răspunzi direct la întrebările mele?

— Niciodată, dacă o să mă pot strecura.

— Vrei să te prezint verilor tăi Frazier?

— Mâine o să mă lupt cu ei cu spadele late, aşa că o să-i cunosc atunci. Dar pe doi dintre ei îi ştiu deja. Câţi mai sunt?

— Trioul cel mare. Colin este cel mai în vârstă, apoi Pere, care vine de la Peregrine – cum îl cheamă şi pe tatăl lui – şi Lanny, care vine de la Lancaster.

— Mă bucur că nu am fost botezat de părinţii lor.

— Sunt vechi nume de familie. Şi familia lor ţine la ele.

— Sara! o strigă mama ei.

— Altceva de făcut. Ne vedem diseară?

— Da. Mai am ceva telefoane de dat, aşa că s-ar putea să mai întârzii. Mike o sărută pe obraz.

Mike dădu să plece dar Sara întrezări o scânteie în ochii lui şi îl apucă de braţ. Îi studie chipul.

— Ce s-a întâmplat? Eşti înnebunit de ceva.

— Nu s-a întâmplat nimic. Este doar anticiparea

zilei de mâine.

— Nu. Mai este şi altceva. Pari… pari fericit.

— Sigur că sunt fericit. O zi frumoasă, o fată trăsnet, mâncare pe cinste, graţie mamei tale şi…

— În ochii tăi mai este ceva. Şi cred că am văzut aceeaşi expresie pe chipul lui Luke. Ce puneţi la cale voi doi?

— Fetiţele care pun întrebări nu capătă surprize.

— Încerci să mă faci să cred că tu şi Luke puneţi la cale o petrecere surpriză pentru mine?

— Sara, trebuie să plec.

Sara continuă să-l ţină de braţ.

— Vreau să ştiu ce te face atât de fericit.

— Tu mă faci! Şi mai mult, n-o să-ţi spun. Şi acum pleacă! Dacă mă vede mama ta, o să mă pună să mut toaletele mobile.

— Nicio mirare că te înţelegi aşa de bine cu tata. Ar trebui să-i spui să-ţi arate locurile unde se ascunde el de mama. Bine, am înţeles, dar la noapte am de gând să ajung la fundul sacului, cu toată povestea asta.

Mike ridică dintr-o sprânceană.

Sara zâmbi.

— Bine, păstrează-ţi secretele… pentru moment.

Mike o sărută din nou pe obraz şi plecă grăbit.

Mike nu se întoarse la apartament până la miezul

nopţii. Sara stătea în living, în fotoliul cel mare, cu un lucru de mână în poală, dormind dusă. Nu vru să o trezească, aşa că se duse la baie şi făcu un duş prelungit. Reveni apoi în dormitor şi o luă pe Sara în braţe, cu lucru cu tot. Sara se cuibări în el, doar pe jumătate trezită.

O depuse pe canapea şi-i luă lucrul. Era o bucată de mătase neagră, translucidă, în formă de triunghi, cu mici discuri din metal auriu, cusute în partea de sus.

— Ce-o mai fi şi asta?

Sara se întoarse pe o parte.

— Un văl pentru Joce. Zicea că lumea, chiar şi străinii, o întreabă mai curând când i se vor naşte gemenii, decât să fie atenţi la ce le citeşte ea în cărţi. Ne-am gândit că dacă o să-şi pună un văl pe faţă, o să pară mai misterioasă.

Mike se întinse lângă ea.

— Ca Mitzi, şopti el.

— M-am gândit la ea.

— Ca să-şi ascundă nasul mare şi buzele inexistente.

— Joce este prea frumoasă ca să vrea să-şi ascundă ceva, dar cred că vălul o va ajuta să-şi păstreze secretă identitatea. Şi acum, eşti gata să-mi spui ce-aţi pus la cale astăzi, tu şi Luke?

Cum Mike nu răspunse, Sara se uită la el şi văzu că adormise. Stinse lumina, trase cuvertura peste amândoi şi se ghemui în braţele lui.

Capitolul 26

MIKE FĂCEA TOT POSIBILUL să-şi păstreze calmul, dar nu-i era deloc uşor. I se spusese că Ştefan Vandlo se afla încă la trei ore distanţă, stând în restaurante, flirtând cu chelneriţele şi plictisindu-i pe cei puşi să-l urmărească.

— Este însoţit de doi bodigarzi, aşa că ai grijă, îi spuse unul dintre agenţi lui Mike, stând împreună la o limonadă.

— Iar unul dintre ei este colegul lui de celulă şi arată cât se poate de trecut prin încăierări.

În timp ce Mike îşi bea limonada, se uita în jur, să vadă cine l-ar putea ajuta la nevoie. Îi depista uşor pe cei care făcuseră puţin antrenament, dar problema lor era că îşi imaginau că dacă făcuseră pectorali şi petrecuseră treizeci de minute pe o bandă de alergat, erau pregătiţi pentru orice. Nu văzu niciun bărbat în stare să-şi mişte corpul aşa cum ar fi trebuit, dacă ar avea cu adevărat loc o luptă.

Azi dimineaţă la şase fusese trezit de soacra lui, care le bătea în în uşa dormitorului.

— Presupun că ştie cum se deschide uşa de la intrare, spuse el somnoros.

— A fiecărei case din oraş, spuse Sara obosită. Ziua precedentă fusese interminabilă şi nimic nu şi-ar fi dorit mai mult, acum, decât să mai stea câteva ceasuri în pat lângă Mike.

— Voi doi trebuie să vă îmbrăcaţi, strigă Ellie prin uşă. Mike, nu te poţi fâţâi la târg în Levi's, două zile la rând. Trebuie să-ţi pui kiltul.

— Dar Luke…

Sara ştia ce urma el să spună.

— Luke a stat ieri în jeanşi pentru că monta un chioşc. Mai bine faci ce spune mama, altfel ne trezim cu ea aici.

Sara se referea la faptul că Mike nu se obosise să-şi pună nimic peste el, după duşul de azi-noapte.

Mormăind, Mike îşi trase o pereche de pantaloni şi ieşi din cameră.

— Ce privelişte pentru dimineaţă, spuse Ellie uitându-se la pieptul lui gol.

Mike închise uşa dormitorului şi Sara se cuibări înapoi sub cuverturi. Crezuse că va fi nervoasă gândindu-se la întâlnirea de astăzi cu Greg, dar nu era. Ştia că pe Greg o să-l înfurie teribil confruntarea lor. În trecut îi era teamă de ieşirile lui. Atunci nu-şi

dădea seama, dar aşa era. De fapt, făcuse nenumărate lucruri pe care n-ar fi vrut să le facă, doar ca să evite să-l enerveze – şi ca el să nu o rănească mereu cu numeroasele lui puneri la punct.

De ce nu îl înfruntase? se întrebă ea. De ce nu îi spusese că nu-i permitea să-i vorbească astfel? Dar ştia că totul venise treptat şi cu imensa cantitate de muncă pe care i-o dădea el, nu avea timp să se gândească la ce se petrecea. De fiecare dată când protesta la ceea ce spunea sau făcea el, Greg îi răspundea că ea era problema.

— Din cauza asta tu nu o să faci niciodată bani, Sara, obişnuia Greg să-i spună.

— Din cauza asta locuieşti în casa vărului tău şi nu ai şi tu un loc al tău.

Pe atunci, cuvintele lui o făceau să vrea să se străduiască mai mult, dar acum nu putea înţelege de ce nu-i spusese ce putea face el cu nemulţumirile lui.

Pentru un lucru era foarte fericită, anume că o lăsase pe Tess să se ocupe de finanţele ei. Sara nu spusese nimănui, dar Greg încercase în repetate rânduri să o facă să semneze documente prin care să-i acorde lui puteri depline asupra tuturor posesiilor ei.

— Este spre binele tău, îi spunea el pe un ton care

vroia să spună că ea nu se pricepea la nimic.

— Ştii că te iubesc şi că nu-ţi vreau decât binele. Nu mă tem decât că dacă mi s-ar întâmpla mie ceva, o să rămâi fără nimic.

— Cum adică, dându-ţi ţie acum tot ce am, rămân fără nimic dacă păţeşti tu ceva? îl întrebase Sara, sincer confuză.

— Vezi ce vreau să spun? Tu nu înţelegi nici cele mai elementare noţiuni de finanţe.

Dar Sara nu semnase nimic pentru că ştia că va trebui să se confrunte cu Tess.

Vocea mamei ei o readuse în prezent.

— Şi tu, domnişoară, dacă nu vrei să vin eu la tine să te îmbrac, catandisește să vii aici.

— Cică acum sunt tratată ca un adult, mormăi Sara îmbrăcându-se şi părăsind dormitorul.

Când ieşi, întrezări o idee de ecosez în living şi se duse să se uite. Mama ei îl ajutase pe Mike să se îmbrace în costumul complet al unui scoţian. Nu era ţinuta kilt pe care o va purta în ultima zi, ci una în care se va confrunta în jocuri. Cămaşa mare avea mânecile încreţite la umeri şi kiltul îi venea până la genunchi. Era încălţat cu pantofi scoţieni din piele groasă, brogue, cu şireturi şi şosete de lână care îi acopereau pulpele muşchiuloase. Era superb! Arăta

ca ieşit dintr-o carte de poveşti despre conflicte de onoare. Aproape că putea auzi cimpoaiele şi simţi mirosul de iarbă neagră.

— Ah, Dumnezeule Mare, spuse Sara.

— Da. Haine de fete, spuse Mike strâmbându-se.

Sara se uită la mama ei, făcând schimb de zâmbete.

Nu era nimic mai masculin pe lume decât un bărbat într-un vechi costum scoţian.

Mike se uita la Sara, în oglinda înaltă pe care Ellie o sprijinise de perete şi îi citi chipul.

— Nu aveţi timp pentru aşa ceva. O să trebuiască să aşteptaţi până diseară, spuse Ellie.

— De când ai tu răbdare să aştepţi ceva ce-ţi doreşti? îşi întrebă Mike mama-soacră.

Ellie râse.

— E drept, nu mi se întâmplă prea des. Sara! Du-te şi pune-ţi fusta. Pe Mike ţi-l dau înapoi după prima luptă. Desigur, dacă fraţii Frazier nu îl mutilează.

— Hâăm! Mike al meu o să-i facă praf.

Cu nasul sus, Sara se întoarse înapoi în dormitor. Mike se uita zâmbind după ea, când o văzu pe Ellie privindu-l în oglindă.

— Dacă o să te porţi urât cu ea…

— Ştiu. Am fost deja prevenit. Nu te superi dacă o să locuiască cu mine în Fort Lauderdale câţiva ani,

până când o să ne întoarcem aici?

— Tot ce-mi doresc eu este fericirea fiicei mele. Aplecându-se, Ellie trase de tivul kiltului, să-l aşeze mai bine.

— O să fie totul bine astăzi, da?

— Imediat ce Sara îl va vedea pe Anders şi-i va spune că este măritată, va fi luată şi îndepărtată de aici, până când îi vom aresta pe toţi.

Ellie încuviinţă din cap în timp ce-i aranja cămaşa şi Mike rămase tăcut, simţind că mai avea ceva de spus.

— În ce priveşte căsătoria voastră… Ştiu că ai făcut-o pentru caz, dar…

Mike îi zâmbi.

— Cazul a fost doar o scuză. Au existat multe femei pe care le-aş fi putut salva însurându-mă cu ele, dar nu am făcut-o. Nu-ţi mai face griji. Gândeşte-te mai bine la ce-o să-mi facă mie astăzi uriaşii ăia de veri.

— Ei bine, pentru asta chiar nu-mi fac griji, spuse Ellie întorcându-se. Dar apoi se întoarse şi îl îmbrăţişă pe Mike.

— Îţi mulţumesc. A fost cumplit să trebuiască să stau şi să îmi văd fiica atât de nefericită pentru cum a trata-o Brian. De aceea am şi înţeles-o când s-a încurcat cu un ticălos ca Greg Anders, deşi nu mi-a

plăcut asta.

Mike nu spuse nimic. Mai târziu, în timp ce îi bandaja mâna Sarei ca să îi ascundă inelele, îşi spuse că dacă Ellie ar fi cunoscut adevărul despre Brian Tolworthy şi despre ce i se făcuse şi de ce, probabil că şi-ar răpi acum propria fiică şi ar ascunde-o într-un loc sigur. Asta ar fi vrut şi Mike să facă, dar ştia că atâta timp cât Ştefan Vandlo se va afla în libertate, Sara va fi în pericol. Mitzi era recunoscută pentru firea ei răzbunătoare şi dacă ar fi fost băgat la mititica numai fiul ei, ea s-ar răzbuna pe Sara pentru faptul că distrusese ceea ce le necesitase atâta timp ca să pună în mişcare.

Astăzi, scopul principal al lor era să pună mâna pe Mitzi Vandlo.

Când Mike ajunse la târg, începu să devină curios în legătură cu fraţii Frazier. Dimensiunea nu făcea întotdeauna din tine cel mai bun luptător. Luke îl pusese în temă cu regulile de bază ale luptei cu spada, pe care o va purta astăzi cu fraţii Frazier, dar nu asta îl interesa pe Mike. Ceea ce vroia el să ştie era ce sentimente nutreau ei faţă de Sara. Ea vorbea cu afecţiune despre ei, dar ea vorbea la fel despre toţi din Edilean. Chiar şi când se plângea de surorile ei, îi puteai simţi dragostea din voce.

Aşa cum vorbeşte cu mine, îşi spuse Mike şi nu se putu abţine să nu zâmbească.

Cu câteva minute mai devreme îi reamintise Sarei că avea de gând să-i spună lui Colin Frazier ce gândea despre el pentru faptul că ţinuse sub tăcere aventurile lui Greg Anders. Mike vroia să vadă cum putea reacţiona cel mai mare dintre fraţi când va fi făcut cu ou şi cu oţet de o femeie jumătate cât el.

Iar acum o urmărea pe furiş, în timp ce Sara se îndrepta spre Colin. De două ori Salutase discret, cu capul, agenţi sub acoperire. Când Sara ajunse la Colin, Mike se ascunse.

Trebui să recunoască faptul că era amuzant să o priveşti pe Sara stând de vorbă cu Colin. În timp ce vorbea cu tânărul uriaş, îşi dădea atât de mult capul pe spate încât aproape că îi atingea şira spinării. Colin o privea, părând că îi acordă toată atenţia. Dar când se uită într-o parte şi văzu mai încolo o ladă de lemn, o luă pe Sara de mână şi o duse acolo. Din felul în care ea nu se oprise din vorbit şi se urcă în mod automat pe cutie, Mike îşi spuse că asta era ceva ce făcuseră de multe ori înainte.

Puţin mai departe se afla o roată de bâlci; Colin stătea cu faţa la ea, Sara, cu spatele. Mike auzi un ţipăt şi văzu un cornet cu îngheţată roşie căzând din

cer şi părând să aterizeze direct peste Sara. Mike dădu să iasă din ascunzătoarea lui, dar Colin o luă pe Sara de talie şi o ridică spre dreapta, cu picioarele în aer. Cornetul căzu la pământ, împrăştiindu-se peste tot, la câţiva centimetri de locul unde se aflase Sara, după care Colin o depuse înapoi pe cutie, continuând să o asculte.

Zâmbind, Mike dădu se plece. Văzuse ceea ce vroia să vadă: Sara era protejată. Dar înainte de a se putea mişcă, Colin îl privi pe Mike drept în ochi. Ştiuse tot timpul că Mike îl urmărise.

Dar pe faţa lui Colin se citea o întrebare: trecuse oare testul? Mike încuviinţă din cap, apoi se strecură mai departe prin mulţime. Dacă tot era să aibă veri, putea nimeri mai rău. Lupta, care urma să se desfăşoare cam peste o oră, avea să fie mult mai interesantă decât crezuse el.

Sara stătea în tribune, înghesuită între trei femei de la biserică. Două rânduri mai jos stătea Ariel cu fratele cel mai mic, Shamus. Luke îşi făcea drum spre Sara.

Jos, pe terenul mare, deschis, se afla Mike, apărând atât de bine în kiltul lui şi în cămaşa voluminoasă. Ţinea în mână spada aceea lată, o armă grea care cântărea aproape paisprezece kilograme. După felul

cum o ţinea cu vârful sprijinit în pământ, părea să fie aproape prea mult pentru el.

Încercuindu-l şi îmbrăcaţi în kilturi pe care Sara le făcuse pentru ei anul trecut, se aflau cei trei uriaşi Frazier. Sara ştia că ideea era aceea de a recrea o bătălie din trecut, în care un singur soldat îşi dăduse viaţa pentru clanul lui, dar în momentele acestea ei nu-i plăcea povestea. Fraţii Frazier participau la ea an de an şi Sara ştia că le plăceau sunetele de admiraţie îndreptate spre ei. În după-amiaza aceasta vor juca rolul luptătorilor curajoşi care au câştigat în faţa duşmanului, dar acest joc avea ca scop să stoarcă lacrimi din ochii spectatorilor, ca să le reamintească prin ce au trecut scoţienii de-a lungul istoriei.

Luke le făcu pe doamne să se tragă în lături şi se aşeză lângă Sara.

— Ţi-e frică? o întrebă el vârându-şi mâna în punga ei cu floricele de porumb. Nu o să-i facă niciun rău.

Ariel auzi ce spusese Luke şi se întoarse să se uite în sus la Sara.

— O să fie bine. Fraţii mei au stabilit că Pere şi Lanny se vor retrage şi-l vor lăsa pe Colin singur. L-am rugat pe Colin să-mi promită că o să fie blând. Ariel se prefăcea că îi spunea toate astea în secret

Sarei, dar vocea ei putea fi auzită şase bănci mai departe.

— Speranţa mea este ca Mike să nu le facă rău fraţilor tăi, spuse Sara la fel de tare, în timp ce-şi îndesa floricele în gură.

În jurul lor se auziră râsete înfundate, venind dinspre concetăţenii lor care cunoşteau bine animozitatea dintre cele două tinere.

Dacă exista un lucru pe care fraţii Frazier îl aveau în comun, era acela că în clipa în care ridicau glasul erau auziţi de departe, ceea ce putu fi demonstrat de pe teren.

— Deci eşti vărul nostru, tună Colin cu o voce care părea ameninţătoare. Dar nu semeni deloc cu noi.

— Înseamnă că îngerii au iubit-o pe mama mea, ripostă Mike. Vocea lui nu era la fel de sonoră ca a lor, dar acea hârşâială din gât o făcu pe Sara să-şi simtă părul măciucă, pe ceafă – şi o făcu să-şi amintească noaptea trecută, când o trezise cu sărutări. Din nefericire, vocea adâncă a lui Mike părea să aibă acelaşi efect asupra celorlalte femei, de vreme ce câteva adolescente începură să ţipe.

— La te uită la el ce gură deşteaptă are, spuse Pete. Era cu un an mai tânăr decât Colin, care avea treizeci şi era la fel de frumos ca fraţii lui.

— Dacă sunt deştept, înseamnă că nu mă înrudesc cu voi. Vocea lui Mike făcu mulţimea să aplaude. Pentru localnici era ceva grozav să audă pe cineva lansând provocări la adresa acestei familii bogate.

Cercul uriaşilor se strângea tot mai mult în jurul lui Mike.

— Să-l chemăm pe mezinul nostru, Shamus, pentru treaba asta? strigă Lanny. Eu unul aş crede că bătrânului ăstuia îi ajunge un puşti ca să-l pună la pământ.

Lanny lansă o jumătate de lovitură cu sabia lui spre Mike, aţâţându-l, dar Mike reacţionă instantaneu. Ridică spada grea ca şi cum n-ar fi cântărit nimic şi o roti într-un cerc deasupra capului său. Lanny şi Pere se dădură înapoi, dar Colin se apropie de el. Dintr-o mişcare, Mike îi blocă lui Colin, cu braţul stâng, mâna în care ţinea spada şi lovi cu spada lui în celelalte două, care zburară la pământ.

Când mişcarea încetă, Colin rămase nemişcat, cu spada în mână, în timp ce fraţii lui mai tineri se treziră cu mâinile goale.

Mulţimea încremenise tăcută, cu mâinile la gură, cu băuturile la jumătatea drumului. Mamele încetară să-şi admonesteze copiii; bărbaţii încetară să se uite la fete; iar copiii priveau doar. Sara a fost prima care

şi-a revenit. Se ridică în picioare şi începu să aplaude. Când sunetul slab nu ridică masele, începu să strige urale. Luke se ridică şi el, susţinând-o cu vocea lui. O clipă mai târziu, lumea reacţionă cu un tunet de urale, ridicându-se în picioare.

În centrul câmpului de luptă, Mike nu arătă că ar fi auzit vreun sunet. Ochii lui erau fixaţi pe Colin, dându-se mai în spate ca să-i ţină în vizor pe cei doi fraţi mai tineri. Când mulţimea se calmă şi se aşeză la loc, cei doi tineri păşiră mai aproape, încercând să-şi recupereze spadele, dar Mike înşfăcă una şi o aruncă mai departe. Spada făcu un arc spre dreapta, peste o stivă înaltă de butoaie şi ateriză dincolo de aceasta, înfigându-se atât de adânc în pământ încât lama în vibraţie produse un sunet puternic.

De data asta Sara nu trebui să provoace ovaţiile, pentru că lumea se sculă imediat în picioare, începând să strige.

Mike ţinea acum în fiecare mână câte o spadă grea, mişcându-le în cerc, deasupra capului.

Când Pere se apropie, Mike îşi întinse spada spre gâtul lui, dând senzaţia unui inevitabil impact sângeros. Mulţimea îşi ţinu respiraţia. Din cealaltă parte a târgului oamenii auziseră ovaţiile şi începuseră să alerge încoace. Omul care se ocupa de

maşinuţe puse panglica în faţa şirului care forma coada. Când clienţii începură să protesteze, le strigă „Veniţi după mine”. Trecu prin dreptul unui grup de adolescenţi şi strigă „Lupte!” Aproape să calce peste oameni, când tinerii o luară la fugă.

Pe câmpul de luptă, Pere îşi ridică mâinile în sus, în semn de capitulare, apoi se înclină în faţa lui Mike. Dacă a spus ceva, nimeni nu l-a auzit în zgomotul mulţimii.

Lanny aşteptă, apoi se întoarse şi se înclină şi el spre public, în semn de capitulare. Toată lumea îl huidui şi-l fluieră.

Nu mai rămăseseră decât Mike şi Colin şi niciunul dintre ei nu părea să vrea să renunţe. Mike ţinea în mâini cele două spade, dar când mulţimea se calmă, îi zâmbi lui Colin.

— Nu aş vrea să te înfrâng într-un mod incorect, vere, spuse el tare, aruncând o spadă dincolo de butoaie, unde ateriză la câţiva centimetri de cealaltă. Ovaţiile care urmară se puteau auzi de la o milă depărtare.

— Nu este minunat? îi spuse Sara lui Luke, cu sufletul la gură, agăţându-se de braţul lui.

Luke îi luă mâna şi îi zâmbi cu dragoste.

— Mike este un adevărat erou, cu sânge rece. Dar

nu uita, Colin nu este un molâu. Mike o să aibă de furcă cu el.

Bărbaţii se aplecară şi începură să se plimbe în cerc. Colin a fost primul care a făcut o mişcare, împungând cu spada în faţă ca şi cum ar fi vrut să o înfigă în pieptul lui Mike. Dar Mike făcu un salt şi îl lovi pe Colin în piept cu piciorul, atât de puternic, încât bărbatul mai mare decât el se clătină spre spate. Mike ateriză în picioare, apoi începu să se rotească în jur, cu spada ridicată.

După o clipă în care se reechilibră, Colin se îndreptă şi spuse:

— Pentru mine nu mai eşti decât un ţânţar.

Câţiva băieţi din extremitatea îndepărtată a tribunei îi luară partea lui Colin şi începură să strige „Frazier! Frazier!”

Sara începu şi ea să strige „Mike! Mike!” şi partea ei de tribună preluă incantaţia. Exceptându-i pe Ariel şi Shamus, fireşte, care rămaseră aşezaţi, dar când lumea le obtură vizibilitatea, Shamus se ridică şi îl bătu pe umăr pe bărbatul din faţa lui. Bărbatul, un străin, se uită la dimensiunile impresionante ale lui Shamus şi se aşeză la loc. În curând se făcu o cărare de oameni stând jos, care le permise lui Ariel şi lui Shamus să vadă câmpul de luptă fără să trebuiască să

se ridice în picioare.

Colin făcu un salt spre Mike dar îl rată. Spada lui însă îi agăţă mâneca lui Mike, sfâşiindu-i-o de la umăr până la încheietura mâinii. Din cămaşă atârnau periculos fâşii mari de material. Fără să-şi slăbească deloc concentrarea, Mike smulse fâşia atârnândă. Cămaşa se rupse din talie şi Mike îşi trase peste cap ce mai rămăsese din ea.

Când priveliştea lui Mike cu pieptul gol şi în kilt provocă o stare de frenezie în mulţime, Mike se lansă asupra lui Colin care făcu un salt în spate, dar nu înainte ca spada lui Mike să scânteieze prin aer. Mulţimea îşi ţinu respiraţia, îngrozită. Acesta era un târg local, dar Mike părea să se joace de-adevăratelea. Îl spintecase oare pe Colin, cu această ultimă mişcare?

Colin rămase locului, uitându-se în jos la pieptul lui ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă ţâşnind sângele, dar apoi văzu ceva ce mulţimea nu vedea. Zâmbind, se dădu în spate, îşi ridică braţele şi se întoarse în cerc. Ca într-o mişcare cu încetinitorul, cămaşa lui Colin începu să cadă în lături. Mike i-o spintecase cu abilitate, dar nu lăsase decât o vagă urmă pe pielea vărului său. Când cămaşa începu să atârne pe el în fâşii mari, Colin şi-o smulse de pe el şi amândoi

rămaseră acum goi de la talie în sus.

Fetele începură să ovaţioneze la vederea torsului gol al lui Colin şi Sara râse.

— Colin pare terminat, spuse Luke privind printre spectatorii aşezaţi.

În secunda următoare, cei doi începură din nou să se învârtă în cerc şi lupta începu cu adevărat – sau suficient de adevărat pentru gustul Sarei. Mike era mai iute şi în mod vizibil mai bine antrenat, dar luptându-te cu Colin era ca şi cum te-ai fi luptat cu o stâncă. Mike alergă şi se urcă pe stiva de butoaie şi la un moment dat îl lovi pe Colin în umeri, cu ambele picioare. Mike evita cu uşurinţă toate atacurile lui Colin. De două ori sări peste spada care ameninţa să-l lovească în stomac.

— Nu-mi place asta. Nu vreau să fie rănit, şopti Sara şi Luke îşi petrecu un braţ peste umerii ei. Sara îşi ascunse faţa în umărul lui.

— Nu-ţi dai seama că ei se joacă, doar? Niciunul dintre ei nu este în pericol şi cu atât mai puţin, Mike. Chiar dacă s-ar arunca toţi trei fraţii Frazier asupra lui şi tot nu l-ar putea pune la pământ.

— Eşti sigur?

— Absolut. Ar trebui să te uiţi. Colin este aproape terminat, dar Mike o poate ţine aşa cât e ziua de

mare. Ce antrenamente a făcut?

— Nu ştiu. Tess zicea ceva de China şi Brazilia.

Sara îi dădu lui Luke Blackberry-ul ei.

— Sun-o pe Tess şi întreab-o.

— Şi să ratez lupta? Ha! Vino cu mine mai aproape de gard.

Sara îl urmă pe Luke care o ridică în braţe şi o coborî de pe cea de a cincea tribună.

Sara stătea în picioare lângă gardul care delimita terenul unde aveau loc jocurile şi se străduia să urmărească lupta, dar nu-i era uşor. Mike para fiecare lovitură de spadă a lui Colin. Dar acum, pentru că se aflau mai aproape, Sara putea vedea că Mike se distra cu adevărat de minune – şi arăta ca şi cum ar fi vrut s-o ţină aşa toată ziua.

Dar Mike aruncă o privire spre gard şi o văzu pe Sara uitându-se la el, gata să izbucnească în plâns din cauza grijii pentru el şi îi făcu un semn cu capul. Va pune punct, de dragul ei. În clipa următoare se roti în loc spre spatele lui Colin, făcu un salt ca să planteze un picior în spinarea acestuia, atingându-i în acelaşi timp gambele cu latul spadei. Colin îşi pierdu echilibrul şi căzu la pământ cu o bufnitură puternică. Mike îşi puse piciorul pe spinarea lui Colin şi vârful spadei, pe ceafă.

Mulţimea începu să ovaţioneze puternic. Câştigase perdantul!

Când Mike îşi îndepărtă piciorul, Colin se ridică scuipând pământ din gură. Mike îşi întinse braţul spre Sara care veni alergând la el. Mike o ridică în picioare şi o învârti – şi mulţimea începu să strige asurzitor.

Când Mike o sărută, străinii începură să râdă şi să strige, dar localnicii se holbau şocaţi. Oare Sara nu trebuia să se mărite peste câteva zile? Cu un alt bărbat?

— Acum cred că ne-au văzut cu toţii, spuse Sara dar se agăţă de Mike, cu obrazul lipit de pieptul lui gol, asudat.

— Asta şi este ideea.

— Şi pentru asta te-ai însurat cu mine.

— Pentru asta şi pentru câteva nopţi înflăcărate, spuse el privind-o în ochi.

— Faceţi rost de un dormitor! strigă cineva din mulţime şi toată lumea începu să râdă. Şi Mike îi dădu drumul Sarei.

Sara alergă spre gard, la Luke, în timp ce Mike şi Colin începură să facă plecăciuni spre public. Colin îi făcu pe toţi să râdă când îl înşfăcă pe Mike de la spate şi îl ridică în sus. Apoi, parodiind ce făcuseră Mike şi

Sara puţin mai devreme, Colin îl întoarse pe Mike în braţele lui, prefăcându-se că vrea să-l sărute.

Mike îşi luă avânt şi se urcă pe umerii lui Colin, iar Colin îl prinse de glezne, ţinându-l. Colin începu un dans al beţivanului în jurul ringului, în timp ce Mike se străduia să-şi ţină echilibrul. Când Colin se opri, Mike sări de pe el şi se rostogoli la pământ. În aplauzele mulţimii, Mike se înclină şi Colin începu să alerge spre el, cu buzele formate într-un sărut şi amândoi intrară în cortul din partea din spate a arenei.

— Dumnezeule Mare, spuse doamna Frazier privindu-i pe cei doi, fără cămăşi, murdari şi râzând.

Mike nu o mai văzuse până atunci, dar o recunoscu din cărţile de tarot. Purta un costum de o asemenea bogăţie încât ar fi făcut-o mândră pe orice regină medievală. Mike îşi puse un picior în spatele celuilalt şi se înclină în faţa ei, până la pământ.

— Înălţimea Voastră Regală.

Domnul Frazier, îmbrăcat în costumul unui negustor prosper, făcu un pas înainte.

— Iată pe cineva care cred că înţelege exact cine eşti cu adevărat, draga mea.

Colin spuse din spatele lui Mike, făcându-l pe acesta să se simtă ca un căţeluş:

— Este el cam micuţ, dar pot să-i păstrez, mami?

— Fii atent la muşcătura scorpionului, mârâi Mike.

— Fii atent la piciorul vărului, îi ripostă Colin.

Domnul Frezier veni între ei şi întinse mâna spre Mike.

— Înţeleg că bunica ta a fost sora biologică a mamei mele. Îmi pare rău, nu le-am cunoscut niciodată, dar… Nu părea să ştie ce ar mai fi putut spune.

— Ah, Grinny, spuse doamna Frazier, o să fie destul timp pentru asta, mai târziu. Se întoarse spre Colin şi dezaprobă vizibil starea cămăşii lui.

— Găseşti în trailer o cămaşă curată. Şi îţi sugerez să pui şi tu ceva pe tine, adăugă ea întorcându-se spre Mike.

— Da, doamnă, spuseră amândoi la unison, apoi ieşiră din cort şi reveniră în ring, unde începură imediat să-şi care la pumni.

— Vrei să bei ceva? întrebă Colin.

— Aş vrea eu, dar mai am de făcut ceva.

— Da, tot oraşul te-a văzut cu Sara.

Apoi Colin coborî vocea.

— Ascultă, cunosc oarecum motivele pentru care te afli aici, dar nu toată povestea. Dacă ai nevoie de ajutor, anunţă-mă.

— Supravegheaz-o, atâta tot, spuse Mike părăsind arena ca să se întoarcă în cortul lui Ellie. Aşa cum bănuise, Sara îl aştepta acolo, cu o cămaşă curată.

Peste câteva minute, Mike primi un mesaj.

BUNĂ, PUŞTIULE, AM AUZIT CĂ Al PRIMIT INVITAŢIA MEA DE A Ml TE ALĂTURA. INDIFERENT CE FACI, FUNCŢIONEAZĂ. VANDLO S-A CĂRAT ÎN TROMBĂ.

Zâmbind, Mike aruncă telefonul în sus şi îl prinse.

— Ce-a fost asta? îl întrebă Sara netezindu-i cămaşa.

Apucând-o de talie, Mike o răsuci în jur.

— Ce te face atât de fericit? Aseară şi acum, asta. Ce se petrece?

— Instinctul, micuţo. Încă nu m-a părăsit, spuse Mike râzând.

Sara aştepta încă un răspuns la întrebarea ei.

— Să zicem că îmi făceam probleme că am fost trădat de cineva, deşi nu-mi venea să cred.

— Iar el… sau ea… nu te-a trădat?

— Nu. Deci, unde este sora mai mică a lui Kim? Anna, da? Trebuie să repetăm, înainte de începerea reprezentaţiei.

În cort intră tocmai atunci Taylor, sora Sarei.

— Am vorbit cu Anna, care nu vrea să aibă nimic

de-a face cu tine. Te-a văzut luptând şi a spus, citez: „Este prea bătrân şi nu-mi place barba lui.”

Mike o puse pe Sara jos şi o sărută pe ceafă.

— Nu ar fi prima oară că trebuie să conving o femeie să-i placă de mine.

— De ce mă îndoiesc că ai avea oarecare practică în chestia asta? spuse Taylor şi Mike îi zâmbi.

— Încetează să mai flirtezi cu sora mea şi du-te după Anna.

— Da, pentru că altfel o să te facă praf soţul meu, spuse Taylor.

Soţul ei era un doctor suprasolicitat şi care nu avea niciodată timp să meargă la sală.

— O să câştig jocul ăsta. Care o să fie şi ultimul, îi şopti Mike, Sarei. Când termin, mă întorc, aşa că stai aici şi nu pleca nicăieri. Ai înţeles?

— Da, spuse Sara inspirând adânc. Ştia că Mike îi spunea că Greg nu mai avea mult şi ajungea aici, deci întâlnirea cu el avea să aibă loc curând. Nu se temea decât că ar putea fi atât de furioasă atunci când avea să-l vadă, încât o să-i arunce în faţă totul despre investigaţie şi despre mama lui şi va strica astfel totul.

— O să te descurci, spuse Mike. Şi nu te teme că o să-i spui prea multe. Am văzut eu bine cât de

mincinoasă poţi să fii.

— Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

Mike o trase în braţele lui şi după ce aruncă o privire spre Taylor care stătea cu spatele la el, o sărută.

— Când o să se termine totul, îţi promit că o să te fac să te simţi mai bine.

Sara înclină din cap, dar îngrijorarea nu o părăsise.

Mike o sărută pe frunte şi ieşi din cort.

— Sara, mi-a spus Luke că Mike se gândeşte să deschidă un fel de sală de gimnastică. Pot să-l înscriu de pe acum pe Gene? o întrebă Taylor.

Râzând, Sara înţelese că în sfârşit se crea o legătură între ea şi surorile ei.

Capitolul 27

CUM SARA VROIA SĂ-ŞI vadă soţul într-un concurs de sărit coarda, mai ales cu un as ca micuţa Anna Aldredge, se grăbi să-şi termine corvezile pe care i le dăduse mama ei. În timp ce se afla afară, descărcând plăcintele cu mere, auzea întruna aprecieri din partea oamenilor care-l văzuseră pe Mike luptându-se cu Colin. Băieţii îşi cărau la picioare unul altuia şi-i făceau pe oameni să râdă, când cădeau la pământ.

Cât de mult ar fi vrut ea să le spună, că Mike era

soţul ei!

Ellie se opri în dreptul ei şi-i şopti:

— Nu va dura mult şi vom putea face reclamă la sala de sport a lui Mike. La spune, eşti pregătită să refaci vechea fermă?

Sara zâmbi; mama ei ştia cum să o înveselească. Îi plăcea să se gândească la viitorul ei cu Mike.

— A mutat de pe platformă maşina de premiu, strigă un puşti. El şi nu ştiu ce fetiţă. Vor sări coarda pe platformă.

Nu era niciun dubiu cine era „el" şi Sara îşi scoase şorţul. În fiecare an, familia Frazier dona o maşină câştigătorului absolut al jocurilor. Iar acum se pare că Mike mutase maşina din loc, pentru ca el şi Anna să-şi poată face numărul. Nu era un spectacol pe care Sara ar fi vrut să piardă.

Dar o opri tatăl ei.

— Sara, putem vorbi o clipă?

Tatăl ei avea afişată ceea ce familia numea „faţa lui de doctor." De regulă, Henry Shaw era un bărbat cu care te puteai înţelege bine, mulţumit să-şi lase soţia şi cele două energice fete mai mari să-i conducă viaţa, dar când era nevoie de abilităţile sale medicale, întreaga lui personalitate se schimba. Devenea bărbatul care lua frâiele în mână.

Fără ezitare, Sara se duse la el.

— Ce s-a întâmplat?

— Joce.

În aceeaşi clipă Sara o şi porni alături, spre cortul ghicitoarei, dar doctorul Shaw o apucă de braţ.

— Este bine, doar că s-a suprasolicitat. O s-o ducem acasă, Luke şi cu mine, ca să se odihnească puţin. Sara, ştiu că vrei să-l vezi pe Mike, dar i-ai putea ţine tu locul? Este o coadă enormă în faţa cortului ei şi Joce nu suportă ideea să-i dezamăgească pe oameni. A spus că numai tu ştii ce trebuie făcut.

— Cum să nu, spuse Sara. O să fac tot ce vrea. Se consolă cu ideea că se va afla totuşi aproape de cortul mamei ei, aşa cum îi ceruse Mike.

— Joce l-a trimis pe Luke să-i aducă nişte haine, să se schimbe. Ai putea să-ţi tragi pe tine chestia aia ţipătoare? Şi Henry Shaw făcu un semn cu mâna, referindu-se la costumaţia lui Joce.

— Desigur. Acordă-mi doar câteva minute.

Intrând în încăperea micuţă din spatele cortului ghicitoarei, despărţită printr-o draperie, Sara se întrebă cât de mult le spusese Mike părinţilor ei, în noaptea în care aranjase nunta.

Nu-i luă mult să-şi tragă roba largă peste propriul

ei costum şi să-şi pună în urechi cerceii mari, ca nişte roţi, ai lui Tess. Îşi scoase bandajul care-i acoperea verigheta şi inelul şi îl rugă pe tatăl ei să o ajute să-şi pună o pernă peste abdomenul ei plat, toate în dorinţa de a semăna cât mai mult cu Joce. Cu vălul negru, Sara spera că nimeni nu va observa schimbul de ghicitoare.

În timp ce tatăl ei îi lega perna, îi spuse:

— Sper că tipul cu care te măriţi o să-ţi ofere una autentică. Ador să am nepoţi. Ah, Sara, crezi că sunt prea bătrân ca să vin şi eu la sala lui Mike?

Sara îl sărută pe obraz.

— Tată, în ochii mei nu o să fii niciodată prea bătrân, pentru nimic.

Zâmbind, doctorul îi fixă vălul în jurul feţei. Cu turbanul roşu peste păr şi cu inelele în sfârşit expuse, era greu de deosebit de Jocelyn.

— Du-te, îi spuse tatăl şi în timp ce el deschidea perdeaua cortului ca să iasă, Sara văzu o mişcare rapidă în spate. În alte circumstanţe nu ar fi observat, dar acum ştia că era Brewster Lang, care se strecura să spioneze.

De îndată ce tatăl ei dispăru din peisaj, Sara spuse calm:

— Toată lumea este înnebunită după prăjiturile

dumitale, domnule Lang.

Apoi intră şi se aşează pe scaunul scund. În faţa ei se afla o măsuţă mică, rotundă, pe care Shamus o decorase cu semne astrologice şi stele irizate, cu un alt scaun de cealaltă parte.

Afară, la intrarea în cort, se afla o fată de la liceu, care se oferise voluntar să ajute la târg şi Sara îi spuse să dea drumul clienţilor înăuntru.

O oră mai târziu ar fi vrut să urle că şi ea avea nevoie de un pui de somn. Localnicii aflaseră că ghicitoarea avea să fie Joce. Şi acum, poate pentru că ştiau că era nou-venită în oraşul lor sau poate datorită vălului, oamenii îşi revărsau sufletul – şi luau foarte în serios tot ce le spunea Sara, drept răspuns. De la prima „citire în cărţi", se descoperi jucând rolul sfătuitorului.

— Ar trebui să-l părăsesc? o întrebă o femeie pe care Sara o cunoştea şi îi venea să strige „Da!". Dar, într-un fel cât mai mistic cu putinţă, o trimise la un consilier din Williamsburg, care se ocupa de femeile abuzate.

— Soţul meu are o legătură? Sara o asigură pe femeia recunoscută pentru gelozia ei că nu, nu avea nicio legătură. Soţul ei avea un burdihan mai mare ca al lui Joce şi nimeni nu-i făcea avansuri.

— O să cunosc pe cineva? Sarei îi plăcu întrebarea acestei femei, pentru că îl văzuse pe domnul Peterson uitându-se la ea în timpul slujbei. Sara îi spuse că dacă nu va cumpăra imediat patru cauciucuri noi de la Anvelope Peterson, o să aibă o epavă de maşină – şi îi mai spuse că Arthur Peterson avea un mesaj spiritual pentru ea, deci va trebui să vorbească personal cu el. Femeia ieşi în goană din cort şi Sara bănui că se ducea direct la garaj.

Sara le spuse unor adolescente să înceteze să mai fumeze pe furiş şi să poarte fuste mai lungi. Fetele ieşiră râzând copios.

Partea cea mai rea era că auzea în depărtare mulţimea ovaţionând în timpul jocurilor. Se întrebă dacă nu cumva venise rândul lui Mike. Nu-l văzuse niciodată sărind coarda. Cât de bun era? Asta era, firește, o întrebare retorică, de vreme ce părea să nu existe un sport la care Mike să nu exceleze.

Zâmbind, Sara se întrebă dacă băieţii lor vor moşteni aceste talente, l-ar fi plăcut un băiat expert în arte marţiale. Pe de altă parte, spera că nu va avea o fată care să-şi închipuie că a te căţăra în pomi era o formă de artă. Cum va relaţiona cu ea, oare?

— Ah, draga mea, se pare că am întrerupt un vis cu ochii deschişi.

Sara se uită în sus şi o văzu pe doamna care intră şchiopătând în cort. Avea peste optzeci de ani, era văduvă, locuia într-un mic apartament la marginea oraşului şi venea des la biserică. Nu era de mult în Edilean, dar se spunea că locuise aici în copilărie şi că a revenit după moartea soţului ei, în urmă cu câţiva ani. Biata femeie mergea sprijinindu-se în două bastoane şi chiar şi aşa, destul de greu. La biserică făcea întotdeauna parte dintre primii cinci de pe orice listă cu oameni care aveau nevoie de ajutor.

În timp ce doamna Myers se aşeza, Sara umbla cu cărţile de tarot, atentă să nu le îndoaie.

— Şi la ce întrebări îţi pot răspunde astăzi? Te rog, nu mă întreba cât mai ai de trăit.

— Ah, cele obişnuite, draga mea. Când o să cunosc un bărbat?

Sara încercă să nu râdă, dar când văzu sclipirea din ochii femeii nu se putu abţine să nu zâmbească din spatele vălului semitransparent.

— Ce-ai zice de un om de afaceri aflat la pensie, arătos, sănătos?

— Eu una aş prefera un călăreţ, zvelt şi brunet, un bărbat care să mă poarte peste câmpii pe armăsarul lui negru şi care să facă dragoste cu mine sub clar de

lună.

Sara căscă larg gura.

— Şi eu aş prefera varianta asta.

Doamna Myers se uita la cărţile de tarot micşorându-şi ochii.

— Er, ce zici că spune despre mine în cărţile astea?

Sara nu ştia prea multe despre femeie ca să inventeze ceva pentru ea. Dar ştia că nu era bogată.

— Bani, spuse ea ferm, punând jos două cărţi. Văd bani mulţi în viitorul tău.

— Adevărat? Şi ce carte îmi spune asta?

Sara nu ştia exact ce spunea fiecare carte, dar era clar că monedele însemnau bani. Arătă spre una dintre ele, care îl prezenta pe Greg încruntându-se, înconjurat de şase chipuri de femei, pe monede de aur.

— Asta.

Doamna Myers îşi deschise geanta – atât de veche încât pielea i se crăpase – şi-şi scoase ochelarii de citit, în timp ce-i desfăcea, spuse:

— Am purtat şi eu odată un văl foarte asemănător cu al tău.

— Serios? spuse Sara zâmbind. Şi ţi-a adus ceea ce vroiai?

— Mi-a adus un bărbat cât casa, frumos, spuse

doamna Myers punându-şi ochelarii. E drept, era cam bătrâior, dar tot mai putea face treabă.

— Atunci a meritat, spuse Sara, dar inima începu să-i bată cu putere. Un văl care i-a adus un bărbat? Un bărbat frumos, tânăr, care făcea dragoste sub clar de lună? Să fie oare tatăl lui Greg? Era posibil ca femeia asta să fie notoria Mitzi Vandlo? Era mult mai în vârstă, nu putea avea cincizeci şi trei de ani, dar când Sara se uită la mâinile femeii, văzu că aproape nu aveau creţuri şi erau mai tinere decât chipul ei. Nimeni nu sugerase că Mitzi s-ar putea deghiza într-o femeie mai în vârstă şi în plus, femeia asta nu avea nasul mare, proeminent, din fotografie.

Sara îşi dădu seama că dacă doamna Myers i-ar fi spus altcuiva povestea cu vălul care i-a adus un bărbat, ar fi putut trece drept o glumă. Numai datorită celor povestite ei de către Mike, putu Sara să o recunoască pe femeie.

Primul gând al Sarei a fost că şi-ar fi dorit o sonerie pe care să o apese cu piciorul. Nu îl întrebase pe Mike despre camerele de luat vederi instalate în cortul ghicitoarei şi acum îi părea rău. Oare îi monitoriza cineva sau făceau doar o imprimare, pe care să o studieze mai târziu? Dacă ar fi făcut un gest spre o cameră, ar fi fost văzută oare de către un agent?

Păstrează-ţi calmul, îşi spuse ea ascunzând repede partea cu chipul lui Greg şi împrăştiind altele pe măsuţă, îşi spuse că dacă Mitzi ar fi văzut-o împreună cu Greg nu ar fi fost nicio problemă acum, de vreme ce toată lumea ştia că ghicitoarea era Joce. Asta era bine pentru că din câte ştia ea, geanta veche a doamnei Myers ascundea în ea un pistol. Pentru a-şi reafirma identitatea, făcu să-i sclipească inelele. Joce era o femeie măritată.

Doamna Myers se uita la cărţi prin ochelarii de citit şi ochii i se făcuseră mari.

— De unde ai setul ăsta de cărţi? Vocea femeii suna ca şi cum ar fi văzut ceva minunat.

Orice dubiu al Sarei că femeia nu ar fi fost Mitzi, dispăru.

— Sunt frumoase, nu? spuse Sara destul de tare. Sunt numai şase seturi ca ăsta, în lume. Au fost tipărite de editura soţului meu. Aveau de gând să le folosească pentru publicitatea la una dintre cărţile lui, dar costau prea mult, aşa că acestea sunt singurele perechi de cărţi care vor fi tipărite vreodată.

Doamna Meyer se aplecă să studieze cărţile de pe măsuţă.

— Recunosc oare nişte chipuri?

— Ah, da. Shamus Frazier le-a desenat şi ne-a surprins făcându-ne portretele. Sara luă în mână cartea Judecăţii, cu chipul mamei ei. Ellie purta o rochie roşie, pe cap avea o batistă mare şi purta cercei de aur.

— Asta este doamna Shaw, mama prietenei mele, Sara, spuse ea strecurând sub teanc o carte cu chipul lui Ştefan. Îşi spuse că era mai bine ca femeia să nu-l vadă pe Ştefan prezentat ca un bărbat neplăcut la vedere.

— Dar văd că am început eu să-ţi spun totul despre viaţa mea, când de fapt ar trebui să vorbesc despre tine.

În ciuda eforturilor, Sara simţea cum o cuprinde tot mai mult panica. Ce ar trebui să facă? Să rămână în cort, să se comporte ca o clarvăzătoare şi să aştepte, sau să dea fuga la Mike? Dar ştia că era imposibil să plece. Femeia asta nu făcuse toată viaţa ei decât să eludeze legile şi autorităţile, aşa că nu va sta ea aici, aşteptând să fie prinsă.

Sara decise să facă tot posibilul să o ţină cât mai mult aici şi să acorde timp cuiva să vină şi să… Şi să ce? Să o aresteze? Sara încerca să-şi amintească tot ce-i spusese Mike despre Mitzi, dar nu îi era uşor, cu inima în gât.

— La să vedem. Ah, da… Vrei să auzi adevărul despre ceea ce văd în cărţi sau eşti ca celelalte şi nu vrei decât acadele?

Doamna Myers – Mitzi – clipi spre ea.

— Adevărul.

— Perfect. Vălul pe care l-ai purtat te-a dus spre o căsnicie nefericită şi eşti văduvă de foarte multă vreme.

Sara se uită în sus la femeie, cu scuze în ochi.

— Îmi pare rău, doamnă Myers, eu nu îţi spun decât ceea ce văd. Nu se arată aici că ai avut un soţ cine ştie ce cumsecade.

Cum femeia nu spunea nimic, continuând doar să se uite fix la ea, Sara aproape că cedă nervos. Bătu cu degetul într-o carte.

— Dar a existat în viaţa ta dragoste, cu un alt bărbat. Un bărbat tânăr şi foarte frumos.

Sara zâmbi cât mai dulce cu putinţă.

— Descrierea plimbărilor călare, sub clar de lună, a fost din trecutul tău?

Femeia nu spuse nimic.

Sara se uită înapoi în cărţi.

— Dar s-a întâmplat ceva cu tânărul tău. Viitorul lui este înceţoşat.

Femeia se aplecă o idee mai mult, ca şi cum ar fi

fost intrigată.

— Dar stai. Mai există o dragoste în viaţa ta. Un copil. Un băiat? O fată? Sara se uită la femeie, aşteptând un răspuns.

Mitzi se lăsă înapoi pe spateaza scaunului şi Sara se temu că îşi pierduse interesul.

— Tu eşti ghicitoarea, draga mea, nu eu.

Sara se uită înapoi în cărţi.

— Copilul ăsta este foarte dorit de sexul opus şi îţi pare bine pentru asta, deşi îţi creează multe probleme.

Din nou, femeia nu spuse nimic.

— Ah. Aici. Cartea asta. Se pare că ai un scop în viaţă. Vrei ceva pentru că asta îţi va oferi… Sara se încruntă puţin, ca şi cum s-ar fi concentrat.

— … Pace. Libertate. Da, indiferent ce reprezintă acel lucru dorit, dacă îl găseşti o să îţi capeţi pacea pe care atâta ţi-o doreşti.

— Eşti o tânără foarte deşteaptă, spuse doamna Myers, apoi începu să tuşească.

— Scuză-mă, spuse ea tuşind din nou. Astea sunt riscurile când ai şansa să trăieşti mult. Îmi pare rău că te deranjez, draga mea, dar vrei să te duci alături şi să-mi aduci un pahar cu apă?

Vrea să fure o pereche de cărţi, îşi spuse Sara

ridicându-se, clipind repede în timp ce se gândea ce să facă. „Găseşte-l pe Mike”, îi veni mai întâi în minte, dar cum putea face asta fără să o părăsească pe femeie? Dacă vâra în poşetă o pereche sau două de cărţi şi dispărea? Poate că nimeni nu o va mai găsi vreodată – şi vina va fi a Sarei.

— Cum să nu, spuse Sara strecurându-se prin draperie, în spatele cortului. Îşi scoase capul afară.

— Domnule Lang! Am nevoie de dumneata, sâsâi Sara. Dar Lang nu apăru. Sara intră înapoi în cort, se uită prin perdele şi o văzu pe doamna Myers stând acolo cuminte, dându-i Sarei timp să plece.

Se uită în sus, la cusătura dintre pereţii de pânză ai cortului. Văzu un şnur de-a lungul muchiei şi îşi spuse că poate era ascunsă acolo o cameră. Îşi ridică pumnii şi se întoarse în jur, apoi se mai întoarse o dată şi gesticulă cu ambele braţe, în speranţa că va fi văzută şi că cineva va veni în ajutorul ei.

Se uită înapoi în despărţitura principală a cortului şi o văzu pe doamna Myers stând acolo cu ochelarii pe vârful nasului. Luase perechea de cărţi pe care o folosise Sara şi o fila. Sara îşi ţinu răsuflarea. În clipa următoare îi va vedea chipul lui Greg şi o să-şi dea seama ce se petrecea.

— Unde este Mike?

Sara se întoarse speriată şi o văzu pe Ariel stând în deschizătura cortului.

— Mike? întrebă Sara.

— Da, tipul de care te agăţai ca şi cum ar fi fost gata să se înece. A dispărut. L-am văzut plimbându-se prin jur cu un străin, un tip absolut super. Felul în care se mişca tipul m-a făcut… în sfârşit, nu putem da de Mike şi runda următoare de lupte trebuie să înceapă dintr-o clipă într-alta. Crezi că se teme de un nou meci cu fraţii mei?

Sara se uită din nou prin draperie şi o văzu pe doamna Myers vârând în poşetă trei perechi de cărţi. Cum era clar că nu va apărea nimeni ca să o salveze, Sara ştia că va trebui să acţioneze pe loc, altfel Mitzi Vandlo va dispărea. Dacă scăpa, însemna că toate eforturile pentru prinderea acestei femei fuseseră zadarnice.

Ariel purta costumul unei bogate doamne medievale. O bucată de mătase albă era prinsă de micuţa ei tocă din catifea, coborându-i în jos, peste ceafă.

Sara întinse mâna, apucă bucata de material, trase tare şi o smulse.

— Ce naiba crezi că faci?

— Prind un criminal, spuse Sara uitându-se prin

perdea. Doamna Myers se ridica tocmai de pe scaun. În clipa următoare va fi afară. Sara trase draperia într-o parte, se repezi, făcu un salt şi ateriză pe femeie doborând-o la pământ.

— Ţi-ai pierdut minţile? strigă Ariel în spatele ei.

Sara stătea complet întinsă pe femeie şi se chinuia să-i vâre în gură bucata de mătase, smulsă din toca lui Ariel, până să apuce ea să strige.

— Este o hoaţă şi probabil o criminală, spuse Sara în timp ce se lupta cu femeia. Iar dacă Mike lipseşte, atunci ea este… Au! Femeia încercase să o muşte. Sara o călărea, ţinând-o la pământ.

— Dacă Mike nu este aici, înseamnă că dispariţia lui e legată de fiul ei.

Ariel o privea pe Sara călărind ceea ce părea a fi o femeie bătrână, dar după forţa cu care se lupta, nu era chiar aşa de bătrână.

— Anders este fiul ei? întrebă Ariel cu ochii măriţi de şoc.

— Da! Bărbatul despre care tu ştiai că se culca cu jumătate din oraş, dar nici nu m-ai prevenit măcar, este fiul ei. Şi amândoi sunt căutaţi de toată lumea, de poliţie, de FBI, de Serviciile Secrete. Sunt criminali de mare anvergură.

Ariel nu părea să înţeleagă tot ce auzea.

— Nu m-ai fi crezut dacă-ţi spuneam de Greg.

Sara stătea pe femeia care se zvârcolea şi încerca să ajungă la Sara cu mâinile şi cu unghiile.

— Ai de gând să stai acolo şi să te zgâieşti sau te decizi să mă ajuţi? Am nevoie de ceva cu ce să o leg.

În colţ atârna un şnur gros lung, roşu şi purpuriu, cu un ciucure mare la capăt. Ariel îl smulse, împreună cu vreo doi metri de cablu, cu tot. Începu să-i lege femeii mâinile la spate şi spuse:

— Ai ştiut că e o cameră acolo, sus?

— Tot cortul ăsta se presupune că este căptuşit cu camere de luat vederi, dar se pare că nimeni nu le urmăreşte. Spune-mi ce ştii despre Mike.

— A venit aici pentru un caz, da? Colin mi-a spus…

— Nu mă interesează ce-a spus fratele tău cu gură mare. Ce s-a întâmplat cu Mike?

— A terminat spectacolul lui cu Anna şi… L-ai văzut ridicând fetiţa aia peste cap? Fata a înţepenit ca o scândură şi Mike…

Doamna Myers se lupta din greu, sub Sara.

— Am fost prea ocupată să prind criminali ca să-mi văd soţul făcând ceva! spuse Sara, frustrată.

Ariel se opri din legat.

— Soţul? Dacă a venit aici pentru un caz, s-a însurat cu tine ca să te protejeze de Anderşi?

— Lasă privirea asta! Mike este al meu şi îl păstrez.

Sub ea, doamna Myers nu se mai mişca deloc.

— Cred c-ai omorât-o, spuse Ariel.

— Nu, este doar nefericită că nu m-am măritat cu fiul ei. Nu-i aşa, Mitzi?

Femeia de sub ea scoase câteva sunete neplăcute, prin căluşul din gură.

— Trebuie să o scoatem de aici fără să fie văzută de cineva. Sara îşi smulse perna de sub rochie. Nu mai era nevoie de deghizare.

— Mă duc după Colin şi…

— Nu! spuse Sara. Nu trebuie să spui nimănui nimic. Fratele tău o să vrea să o bage la răcoare.

— Normal. Ce altceva să facă cu ea?

— Dacă Mike nu este aici, înseamnă că a fost luat. Viaţa lui poate fi în pericol, iar eu o să negociez această bătrână oribilă, contra lui.

Mitzi Vandlo se întoarse să se uite la Sara.

— Ah, făcu Ariel cu sprâncenele ridicate.

— Da, ah. Du-te afară şi spune-i fetei ăleia că doamnei Myers i s-a făcut rău şi trebuie să o ajut să… nu ştiu. Inventează ceva. Apoi du-te în spate şi spune-i domnului Lang să vină aici şi…

— Brewster Lang? Credeam că ţi-e frică de el.

— Nu vreau să ştiu cum ştii tu asta. Adu-l aici şi

spune-i că va trebui să facă pe ghicitoarea.

— Brewster Lang să facă pe ghicitoarea? Ai înnebunit?

— Ariel, nu avem timp de contraziceri.

O clipă, Ariel rămase uitându-se la Sara călare pe femeia aia bătrână. Vălul îi atârna prins numai într-un capăt şi în culorile ţipătoare ale costumaţiei ei, nu semăna deloc cu dulcea nevinovata-buna-cumintea fată pe care Ariel o displăcuse toată viaţa ei.

— Bine, spuse Arie! în sfârşit şi nu îi luă decât o jumătate de minut să-i spună liceencei din faţa cortului că o să existe o mică întârziere. Nu îi luă decât două minute să-l găsească pe domnul Lang şi când intrară amândoi în cort, Ariel îşi ţinea mâna ferm pe umărul lui.

Domnul Lang încetă să se mai răsucească ca să scape din strânsoarea lui Ariel, când se confruntă cu extraordinara privelişte a Sarei călare pe bătrână doamnă Myers. Ochii lui mici se aprinseră şi grimasa îi dispăru. Pentru prima oară se uită la Sara cu respect, ciocănindu-şi nasul. O văzuse pe femeie în fotografia pe care i-o arătase Mike.

— Da, cred că şi-a tăiat vreo câţiva centimetri buni din el, spuse Sara şi la acest comentariu Mitzi încercă să-şi arunce piciorul în spate, ca să o lovească pe

Sara cu tocul pantofului. Numai că domnul Lang a fost mai iute şi îi arse una în gleznă cu piciorul de o făcu să geamă.

— Ajută-mă să o ridic. O să pun pe ea costumul ăsta şi o să-i acopăr gura cu vălul.

— Cineva trebuie să-mi spună ce se întâmplă, interveni Ariel.

— Mi-a furat picturile, asta se întâmplă, bodogăni domnul Lang uitându-se la femeia de pe covor, legată fedeleş.

— Ce vrei să spui? întrebă Sara începând să-şi scoată roba largă, fericită că-şi păstrase pe ea propria costumaţie.

Cum domnul Lang ezita, Ariel spuse:

— Dacă nu-mi spui ce-ai făcut, le spun fraţilor mei şi o să vezi atunci.

— Eu n-am făcut nimic. N-am făcut decât să le găsesc, când eram copil. Omul acela care a trăit aici, profesorul de colegiu, nu le-a văzut niciodată. M-am asigurat eu de asta. Am bătut uşa în cuie.

— Ce uşă? întrebă Ariel.

— Există o uşă secretă la Ferma Merlin? întrebă Sara abia auzit şi cum domnul Lang nu răspunse, vorbi ea.

— Lângă şemineu. De aceea căminul nu se află în

mijlocul peretelui. Pentru că ascunde o uşă secretă. A descoperit-o cumva Mike?

Faţa lui Lang aproape că se topi.

— El le-a luat? L-am văzut uitându-se într-acolo, dar nu cred că ştia ceva. Este un băiat tare deştept. Sunt fericit că este al meu.

— Eşti rudă cu Mike? întrebă Ariel făcând ochii mari. Cum s-a întâmplat?

— Lasă asta acum, spuse Sara. Ariel, ajută-mă să-i trag pe el rochia. Domnule Lang, aş vrea să rămâi aici şi să ghiceşti viitorul.

— Nu pot…

— Nici eu nu pot să mă bat cu oamenii, dar o fac! i-o trânti Sara. Dacă vrei ca soţul meu să te lase să locuieşti în continuare la Ferma Merlin, atunci trebuie să mă ajuţi. Ne-am înţeles?

Domnul Lang încuviinţă din cap.

— Ei, nu, Sara, când te-ai maturizat şi tu?

— Ariel, gura şi ajută-mă.

— Da, doamnă, spuse Ariel în timp ce o ridicau în picioare pe agitata doamnă Myers.

— Ce maşină ai aici? întrebă Sara.

— Niciuna. Am venit cu toată familia într-o dubă.

— Care trebuie să aibă dimensiunile unui tren de marfă, mormăi Sara şi domnul Lang râse cu râsul lui

scurt, ciudat.

— Mai bine decât jucăriile alea pe care le aveţi tu şi Jocelyn. Ariel îi ţinea lui Mitzi capul, în timp ce Sara îi lega vălul în partea de jos a feţei.

Sara se uită apoi la femeie şi spuse:

— Ştii, arăţi mai bine cu o jumătate din faţă acoperită. Este adevărat că soţul tău a fost atât de îngrozit la vederea. Ta, în noaptea nunţii, încât nu a putut-o face?

Ochii lui Mitzi aruncară scântei spre Sara.

— Te urăşte. Te urăşte din toţi rărunchii ei, spuse Ariel.

— Este reciproc.

Ariel o apucă de un braţ şi Sara de celălalt, dar când încercară să o mişte, femeia îşi înfipse picioarele în covorul întins pe jos. Reuşiră totuşi să o târască în încăperea izolată cu draperii, din spatele cortului.

— Splendid. Şi acum ce facem? întrebă Ariel.

— Nu ştiu, dar trebuie s-o scoatem afară de aici, atrăgând cât mai puţin atenţia asupra noastră.

— Şi cum propui să facem asta? întrebă Ariel.

— Eu, ah… Sara nu avea vreun răspuns. Se uită din nou în sus, la linia tavanului cortului. De ce nu le urmărea nimeni şi nu venea în ajutorul lor?

Ariel îşi coborî braţul de pe umerii femeii.

— Propun să mă duc şi să aduc o maşină aici.

— Bună idee, spuse Sara.

O aşezară pe Mitzi pe jos, după care Ariel alergă afară. Sara se întoarse spre domnul Lang.

— Ai distrus capcanele acelea, aşa cum ţi-a spus Mike? Când ochii lui se întoarseră în altă parte, ştiu că n-o făcuse.

— Nici măcar pe una dintre ele?

Domnul Lang se uită în jos, la picioare.

— Splendid l Şi acum du-te dincolo şi începe să spui viitorul.

Domnul Lang dădu să protesteze, dar renunţă. Se duse dincolo cu un aer de resemnare pe chip.

Câteva minute lungi, Sara rămase acolo, deasupra lui Mitzi, îngrijorată de toate lucrurile care ar fi putut merge prost. Ce-ar fi dacă tatăl ei s-ar întoarce acum în cort? Cum i-ar explica ce făcea ea aici? Pe de altă parte, tatălui ei îi plăcea să ajute oamenii, aşa că poate ar vrea să se implice. Doar că ea nu vroia să-l implice în nimic. Şi da, mai erau şi toţi enoriaşii, plus toate rudele lor. Cum le va explica ea asta?

Mitzi stătea pe o carpetă care fusese pusă pe jos şi privea intens la Sara, ca şi cum ar fi vrut să-i inducă anumite gânduri.

Sara se uită la ea.

— Mai bine roagă-te să nu se întâmple nimic cu Mike, altfel o să regreţi că te-ai născut.

Sara se gândi să-i scoată căluşul şi să-i pună întrebări, dar probabil că femeia ar ţipa şi ar strânge lumea aici. Şi Sara nu vedea cum, Dumnezeule, ar putea explica ce făcea.

De cealaltă parte a cortului auzi vocea domnului Lang şi se gândi c-ar fi trebuit să facă un efort să-l costumeze. Dar de fapt arăta atât de ciudat el singur, încât nu mai avea nevoie de înfrumuseţări.

Se uită prin perdea şi o văzu pe Carol Garrison stând acolo, cu ochii mari. Nimeni din Edilean nu se mai aflase atât de aproape de bătrân de când… Ei bine, poate chiar din 1941.

Sara nu o ştia pe doamna Garrison şi era fericită că nu trebuia să-i prezică ea – dar curiosul domn Lang ştia totul despre ea. Îi spuse că fiica ei mai mare se strecura afară pe fereastra dormitorului ei ca să se întâlnească cu un băiat a cărui familie tocmai se mutase aici din Atlanta şi că fumau amândoi ţigări. Fiica ei mai mică îi furase trei dolari din geantă şi fiului ei îi plăcea să cânte când era singur şi că ar trebui să-i dea nişte lecţii. Cât despre soţul ei, ei bine, acesta chiar lucra până târziu noaptea pentru că

vroia să cumpere o barcă pe care o acontase deja.

Doamna Garrison stătea acolo tăcută, cu ochii mari, cu gura căscată.

— Asta a fost. Puteţi pleca. Să intre următorul, mormăi domnul Lang.

— Doamne, ce am făcut? şopti Sara în timp ce închidea draperia la loc şi se întorcea spre Mitzi Vandlo.

— Sper că te vor închide pe viaţă, pentru ce i-ai făcut lui Brian. A fost un bărbat tare bun şi avea un viitor frumos, înaintea lui.

Ochii femeii părură să râdă şi Sara îşi înfrânse pornirea aproape irezistibilă de a-i arde una. Dar îşi luă doar ochii de la ea. Unde era Ariel? Ce dura atât de mult? Până acum putea împrumuta maşina de teren a familiei sau lua chiar maşina premiu. Putea…

Se întrerupse pentru că spatele cortului se deschise brusc şi înăuntru intră cam vreun metru din spatele unei maşini negre pe care o recunoscu imediat. Era preţiosul BMW al lui Mike. Mike nu păţise nimic! Sara aproape că păşi peste femeia legată şi cu căluş la gură, alergând afară, înspre partea şoferului. Ferestrele lui Mike erau atât de întunecate încât abia când Ariel deschise portiera şi coborî, îşi dădu seama că Ariel era la volan şi nu

Mike.

— Unde e Mike? în vocea Sarei se simţea groaza.

— Ţi-am spus deja tot ce ştiu despre el.

Sara o urmă.

— M-am gândit s-o băgăm în portbagaj. De acord? întrebă Ariel.

— Da, dar cum ai ajuns la maşina lui Mike? De ce ai luat tocmai maşina lui?

— Adică vroiai să fur o Camry? Sau chiar o Kya?

Ariel o apucă pe doamna Myers de o parte.

— Apuc-o de celălalt brat.

Sara continua să se uite la Ariel, aşteptând un răspuns.

— Tata este dealer. Am sunat-o pe Sue la birou, i-am dat seria motorului şi mi-a deschis maşina.

— Şi tot aşa ţi-a şi pornit-o?

— Nu, asta am făcut singură. Câteva fire şi… Ariel ridică din umeri.

Se luptau cu Mitzi care se lăsa moale în braţele lor şi era chiar foarte grea. Le trebui toată forţa lor ca să o urce în portbagaj şi să lase capota la loc peste ea.

— Conduc eu, spuse Ariel.

În maşina care se îndrepta spre ieşirea din târg, Sara spuse:

— Ariel, să ştii că eşti în stare să faci dintr-un

bărbat un soţ grozav.

Anei nu se supără.

— În clipa în care o să găsesc un bărbat pe jumătate la fel de bun ca fraţii mei, îl iau imediat. Presupun că mergem la Ferma Merlin?

— Aşa cred, de vreme ce Ştefan căuta obiectele ascunse în camera secretă.

Sara ştia că nu exista decât un singur obiect de artă pe care i-l lăsase cineva ei, prin testament, acuarela CAY. Fireşte, miniatura aceea copilăroasă nu putea valora cine ştie ce.

Ariel manevra maşina lui Mike prin mulţimea de la târg, îndreptându-se spre şosea. Când ajunseră la ieşire, un tânăr se repezi să ridice bariera, lăsându-le să treacă.

— Avantajul de a fi o Frazier, spuse Sara.

— Dacă începi să încerci să mă faci să cred că eşti geloasă, mă opresc chiar aici. Aproape că i-ai frânt inima lui Lanny, la liceu.

— Ce-am făcut? Sara se sprijini cu mâna de bord, pentru că Ariel mergea prea repede. Vechiul drum urma cursul râului K Creek, aşa că avea multe curbe strânse.

— Nimic. Nu vrei să-mi spui ce e cu toată povestea asta? Ce este atât de important încât un detectiv s-a

însurat cu tine ca să pună mâna pe chestiile alea? Ariel intră cu peste cincizeci la oră într-o curbă în ac de păr, după care trebui să taie tare stânga ca să nu intre într-un pom.

— Ariel! O să ne omori!

— Maşina asta se conduce mai bine decât tot ce-am încercat eu până acum. O să-i spun tatei să se ocupe. Ştii că maşina lui Mike are geamuri antiglonţ? Mă întreb ce ascunde în fundul fals al portbagajului?

La asta, Sara şi Ariel se uitară una la alta, cu ochii mari. Nu ştiau ce avea Mike în portbagaj, dar puteau bănui. Arme. Şi ele o puseseră pe Mitzi Vandlo deasupra. E drept, era legată, dar dacă se desfăcea…

— Grozav, spuse Sara. Nu puteai să vii decât cu maşina lui Mike şi acum unul dintre cei mai căutaţi criminali din State este încuiat laolaltă cu o grămadă de arme de foc. Bună treabă, Ariel. Foarte deşteaptă.

— Dacă nu aveai nevoie de ajutorul meu, nu trebuia să mi-l ceri. Se aflau la intrarea în Ferma Merlin şi când Ariel dădu să intre, Sara o opri.

— Domnul Lang a pus capcane peste tot şi Mike mi-a spus despre unele dintre ele. Vreau să parchezi maşina în livadă. Dacă Mitzi iese din maşină, o să trebuiască să-şi facă drum printre capcanele întinse pentru fiul ei.

Ariel urmă instrucţiunile Sarei şi conduse prin iarbă, şerpuind maşina printre tufe şi oprind-o în bătrână livadă.

— Şi acum? întrebă ea oprind motorul.

— Nu ştiu. Ai vreo idee?

— În primul rând ar trebui să-l sunăm pe Colin.

Sara se uită la ceasul de pe bord.

— Toţi ai tăi sunt la jocuri acum şi n-o să-ţi răspundă la telefon.

— Atunci nu rămânem decât noi două.

Coborând din maşină, Sara se uită spre portbagaj.

— Crezi c-ar trebui să… ne uităm la ea?

— Şi să fim salutate cu o rafală? Eu n-aş zice.

Ariel se uită în livada din care lipseau cel puţin jumătate din pomi.

— Locul ăsta îmi face părul măciucă. Întotdeauna mi-am zis că este bântuit.

— Mike şi cu mine o să ne ocupăm de el. Ariel, adună ţi curajul şi să mergem. Şi stai lipită de mine, altfel te poţi trezi lovită de o săgeată.

Cele două femei în costume medievale păreau acasă printre clădirile vechi. Era lumină şi femeile traversară câmpul deschis alergând aplecate, îndreptându-se spre fermă. Abia când ajunseră aproape de intrare văzură maşina lui Greg.

Sara nu-şi putea stăpâni groaza care o cuprinse. De când îl cunoscuse, Greg avusese putere asupra ei. Şi chiar dacă ultimele două săptămâni îi schimbaseră dramatic viaţa, încă se mai temea că el ar mai putea-o domina.

Dar nu avea timp de asta, acum. Sara îşi spuse că dacă Greg – şi Mike, spera ea – se aflau în casă, atunci vor fi în salonul cel mare, unde şemineul amplasat inegal făcea posibilă existenţa unei camere secrete.

Sara o luă spre laterala casei. Din păcate, nu putea vedea prin fereastră decât dacă se ridica pe vârfuri. Întinzându-se, se uită înăuntru şi ce văzu o făcu să-i bubuie inima în piept. Patru oameni erau în încăpere. Greg/Stefan stătea în dreptul şemineului. Lângă el, un bărbat îndrepta o armă spre Mike şi spre al patrulea bărbat, aflaţi amândoi în mijlocul încăperii. Puţinul mobilier fusese împins spre lateralele încăperii şi în centru fusese improvizat un ring de lupte.

Mike şi celălalt bărbat aveau doar pantalonii pe ei, fără cămaşă şi erau în picioarele goale. Îşi dădeau târcoale unul altuia şi după sângele de pe feţele lor se vedea că lupta dura deja de ceva vreme.

Bărbaţii se potriveau ca mărime şi greutate, trupurile lor erau căptuşite cu muşchi, aveau umeri

largi şi talii mici şi muşchii dorsali le ieşeau în afară ca aripile unui liliac. Celălalt bărbat lansă un pumn spre Mike ca şi cum ar fi boxat şi Sara fu fericită să-l vadă pe Mike lăsându-se în jos şi părând lovitura. Apoi, ca o săgeată, Mike se aplecă, apucă piciorul bărbatului şi trase tare de el. Bărbatul îşi păstră echilibrul câteva momente, dar Mike îşi înfipse capul în stomacul lui, aruncându-l la pământ şi căzând şi el deasupra.

Bărbaţii stăteau agăţaţi unul de celălalt, cu Mike deasupra, cu picioarele celuilalt în jurul spatelui lui Mike. Mike începu să-i care la pumni în cap, dar bărbatul îşi trase picioarele în jos şi îl izbi cu putere pe Mike în stomac. Mike se dădu înapoi şi în secunda următoare stăteau din nou în picioare, cărându-şi pumni.

Sara îşi puse palma la gură ca să nu strige. Se uită la Ariel.

— Ăsta este bărbatul pe care l-ai văzut la târg? Cel după care te încinseseşi atâta?

Ariel ridică din umeri.

— Te pricepi şi tu la oameni… mai rău ca mine!

— Trebuie să-l chemăm pe Colin, şopti Ariel.

— Mike o să fie mort până ajunge el aici. Sara se uită la Ariel, în rochia ei lungă şi cu corsajul din

mătase.

— Trebuie să le distragem atenţia. Ce ai sub chestia asta?

Ariel îi zâmbi doar în semn că a înţeles şi se întoarse cu spatele la ea, să-i desfacă şireturile corsajului.

— Vizavi de Biblioteca Publică din New York, cea mare, este un magazin micuţ, aparţinând unei franţuzoaice minione. Nu poţi crede ce lenjerie are acolo. Şi toată este ajustată, ca să ţi se potrivească perfect.

Ariel vorbea prea repede şi se lupta să-şi înfrângă frica.

— Adevărat? întrebă Sara cu mâini tremurânde. Dacă poţi… dacă poţi să-l convingi pe unul dintre bărbaţii aceia să te urmeze în şură, este o capcană acolo.

Sara încercă să se gândească la obiectiv şi nu la ce ar putea păţi Ariel dacă ar avea pe urmele ei un bărbat înarmat, li descrise capcana şi firul întins de-a latul uşii şi îi povesti despre podul şurei şi despre Mike coborând pe sfoară.

După ce-i desfăcu corsajul, Ariel se întoarse şi începu să-şi tragă în jos de pe umeri rochia grea.

— O să fie bine. Nu-ţi mai face griji pentru mine.

Când rochia îi căzu la pământ, Ariel rămase într-un corset din mătase neagră, cu panglicuţe minuscule, roşii, împletite în partea de sus şi în chiloţei negri care îi acopereau doar jumătate din funduleţul ferm. Picioarele ei lungi erau goale.

— Îmi pare bine că nu port chiloţii bunicii, ca tine.

— Ariel, de ce nu încerci să fii şi tu drăguţă? Ar putea să-ţi placă.

Cum Sara îşi concepuse singură costumul, îl prinsese astfel încât să şi-l poată pune şi scoate cu uşurinţă. Sub marginea din faţă a rochiei, mascase un sistem de prindere pe care îl deschise acum fără efort. Când se îmbrăcase azi dimineaţă, gândul ei fusese să-l recompenseze pe Mike pentru câştigarea competiţiilor, aşa că îşi pusese desuuri pe care el nu le ştia. Corsetul alb, chiloţeii albi şi ciorapii albi care ajungeau până la jumătatea coapsei făceau pereche bună cu desuurile lui Ariel.

Ariel se sprijini de casă.

— Buun, acum că suntem îmbrăcate ca de bordel, ce facem? întrebă ea.

În secunda următoare răspunsul veni de la sine, când auziră împuşcături în depărtare.

Ariel şi Sara se uitară una la alta.

— Mitzi, spuseră ele la unison.

Probabil că Mitzi îşi desfăcuse legăturile şi descoperise armele lui Mike.

— Du-te în partea cealaltă a casei. Eu o să-i atrag atenţia lui Greg, spuse Sara.

În câteva clipe, zgomotul împuşcăturilor îl scoase pe verandă pe Greg şi pe unul dintre bodigarzi. Când dintr-o parte apăru Sara în desuurile ei albe, cei doi bărbaţi o priviră surprinşi.

În partea cealaltă se auzi un zgomot puternic, ca de bolovan lovind zidul casei. Bodigardul se duse să vadă ce se întâmplă şi dădu acolo peste Ariel, înaltă, zveltă şi într-un corset negru. Nu se mai gândi să tragă ci rămase locului, zgâindu-se la ea.

Zâmbindu-i seducător, Ariel făcu un pas înainte.

Omul se uită la şeful lui, dar Greg nu avea ochi decât pentru Sara.

— Este o femeie, spuse bărbatul.

— Du-te după ea. Asta e a mea, spuse Greg gutural.

Bodigardul sări peste balustrada verandei şi alergă după Ariel.

Sara se întoarse în loc şi o luă şi ea la fugă, dar din păcate mai încet decât el. Greg o prinse exact în clipa în care ajungea în curtea cu pietriş din faţa garajului pentru trăsuri.

Se pregăti pentru o lovitură care însă nu veni. Când

se uită la el, pe chipul lui se aşternuse o expresie de mare tristeţe şi nefericire. Era o expresie pe care Sara o cunoştea bine. Greg o folosise de multe ori când îi povestea despre fostele lui iubite – cele care l-au trădat şi l-au făcut să nu mai aibă încredere în femei.

Privindu-l, Sara fu izbită de felul în care se pot schimba emoţiile, într-o clipă. Acum o lună, când Greg se uita la ea cu faţa asta tristă, de bietul-de-mine, i se muia inima pentru el. Cum se putea plânge de ce făcuse el vreodată? Cum putea adăuga ea la suferinţele pe care le trăise el deja? Şi renunţa să se mai plângă de ceva sau să-l mai întrebe ceva. Nu vroia să se spună despre ea că făcuse vreodată rău cuiva – şi vroia să-i dovedească lui Greg că nu toate femeile erau la fel de lacome, de egoiste şi de manipulatoare ca prietenele lui din trecut.

Dar acum Sara vedea că expresia lui Greg de fie-ţi milă-de-mine era doar o mască şi se întrebă cum putuse să fie ea atât de lipsită de respect de sine, încât să-l fi crezut.

Ceea ce vroia ea să-i spună era că ştia totul despre el, dar ştia că avea un pistol la brâu şi nu putea face asta. Era mai bine să-l ducă de nas şi nu să-l înfurie.

Va face tot posibilul să folosească împotriva lui

imensul său ego. Îi porunci mâniei să o părăsească, în timp ce se prăbuşea aproape pe Greg, cu braţele în jurul torsului său.

— Ah, Greg, dragul meu, a fost atât de cumplit cât ai fost plecat. Nu poţi crede ce minciuni mi-au spus oamenii despre tine. Dar eu nu am crezut un cuvânt.

Îşi ţinu răsuflarea, aşteptându-se ca el să o creadă sau… sau să o împuşte. După ceea ce-i părură minute întregi, Greg îşi petrecu braţele în jurul ei.

— Sara, de ce eşti aici şi de ce eşti dezbrăcată? o întrebă el neîncrezător.

— Am fost la târg şi domnul Lang mi-a spus că eşti aici.

— Lang?

Sara se desprinse, ca să se uite la el.

— Da. Domnul Lang mi-a spus că eşti aici, aşteptându-mă şi că vrei să mă vezi şi normal că am venit imediat. Când am ajuns aici şi stăteam în maşină să mă schimb de costumaţia pentru târg, am auzit ca nişte focuri de armă. M-am speriat că era domnul Lang cu puşca lui şi că venise aici după tine, aşa că am ieşit din maşină cum eram.

— De ce ai fugit când te-am văzut?

— Păreai atât de furios văzându-mă în *deshabille.*

— În ce?

Sara îi văzu sclipirea de furie care-i traversă faţa şi ştiu că făcuse o greşeală. Greg ura când ea folosea cuvinte pe care el nu le cunoştea – şi expresia aceasta îi aminti cum trăise ea cu permanentele lui schimbări de dispoziţie. Acum era în regulă, acum se înfuria – şi întotdeauna din vina Sarei. Toate stările lui proaste – niciodată cele bune – erau, după el, cauzate de Sara.

Pretinse că nu-i văzuse furia.

— Mi-a fost atât de dor de tine, spuse ea forţându-se să-l sărute pe gât. Ţie ţi-a fost dor de mine? Când erai împreună cu soţia ta? Sau la închisoare? ar fi vrut ea să-l întrebe.

— Sara, nu am acum timp pentru asta. Greg îi îndepărtă braţele din jurul gâtului şi se retrase, dar ea îi văzuse scânteia din ochi. Nu ştia dacă el aflase sau nu despre căsătoria ei cu Mike, dar un lucru era clar: vroia sex. Iar ea avea nevoie de timp.

— Este pe aici un vechi pavilion de vară. Chiar în spatele tufelor ăstora, spuse ea dulce.

— Eu…

Sara începu să se retragă.

— Pun pariu că nu mă prinzi, spuse ea pe cât de seducător putu, apoi o luă la fugă spre spre pavilion. Dar văzuse scânteierea de furie din ochii lui şi ştia că

nu va mai dura mult până când Greg o să se dezlănţuie. În timp ce alerga, îl vedea cu ochii minţii pe domnul Lang montând firul invizibil peste intrarea în vechiul pavilion şi fixând săgeţile imediat în spatele acesteia.

La vremea aceea se întrebase ce s-ar fi întâmplat dacă Mike sau chiar ea ar fi intrat în micuţa şi cocheta clădire, după instalarea capcanei. Dar Sara nu se putea gândi la asta în timp ce alerga traversând peluza, apoi ocolind gardul viu înalt care asigura intimitatea jocului.

Se repezi direct în clădire, sărind peste pragul intrării. Se opri în capătul celălalt, cu spatele la perete, văzând de acolo cele patru săgeţi montate de domnul Lang chiar deasupra intrării. Nu mai avea cum să iasă de acolo.

Greg se opri în afara intrării.

— Sara! Vino aici în clipa asta! îi porunci el.

— Aş prefera să vii tu la mine, spuse ea în şoaptă, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul.

Cum ea nu-o ascultă, Greg se dezlănţui.

— Târfă mică! spuse el dând să se repeadă la ea.

Totul se petrecu într-o clipă. Greg îşi scoase pistolul şi făcu un pas spre ea – şi Sara auzi declicul firului.

Văzându-i expresia, Greg ştiu că se petrecea ceva.

— La naiba cu Lang şi cu capcanele lui! strigă el îndreptând pistolul spre ea. Instinctiv, Sara se lăsă la pământ, cu mâinile deasupra capului.

Exact în clipa în care Greg trăgea, se declanşară săgeţile.

Ştefan Vandlo, alias Greg Anders, alias alte câteva nume, fu străpuns de patru săgeţi cu vârf de oţel – şi redus pentru totdeauna la tăcere.

Sara era atât de îngrozită de ce se întâmplase – de ce provocase ea – încât nu reuşi decât să se ridice şi să încremenească în loc. Sângele lui Greg îi împroşcase faţa şi hainele. Ca să iasă de acolo ar fi trebuit să-i mute trupul din pragul uşii, unde rămăsese ţintuit, dar nu putea face asta. Rămase acolo unde era, lipită cu spatele de peretele pavilionului.

Lui Mike îi luă ceva timp ca să se desprindă de agenţii veniţi la apelul lui imediat după ce auzise împuşcăturile. În patru minute, bătrână fermă era invadată de maşini şi bărbaţi care aveau cu toţii de spus câte ceva.

Dacă pe Mitzi o găsiseră uşor, Ştefan le scăpase. Maşinile Urgenţei, inclusiv un elicopter şi multă lume peste tot, îl căutau. Vânătoarea era în toi.

Dar singura grijă a lui Mike era Sara. Trebui să-şi facă drum cu forţa prin mulţime ca să ajungă la Ariel.

Când ea îi spuse că venise aici împreună cu Sara, Mike aproape că intră în panică. El care crezuse că Sara era în siguranţă, la târg.

Mike începu să alerge frenetic. Un singur loc exista la Ferma Merlin, prin dreptul căruia puteai trece fără să-l observi.

Când Mike o găsi în sfârşit pe Sara, o văzu lipită de peretele din spate al pavilionului, iar trupul fără viaţă al lui Ştefan Vandlo era întins pe jos, peste prag. Săgeţile îi străpunseseră în patru locuri trupul, unul dintre ele fiind chiar inima.

Mike smulse fără remuşcări săgeţile din trupul lui Ştefan şi-l lăsă să cadă la pământ. Se duse la Sara, o luă în braţe şi o strânse cu putere, şoptindu-i:

— Este în regulă. Acum eşti în siguranţă. Îi ţinu capul pe umărul lui pentru ca ea să nu poată vedea cadavrul lui Ştefan în timp ce era luat de cei de la Urgenţe. Când drumul redeveni liber, o conduse afară, o luă în braţe şi o duse în casă. Pe alee se afla o maşină de la Pompieri iar pe peluză, un elicopter.

Cineva o acoperi cu o pătură pe Sara şi Sara o văzu pe Ariel sprijinindu-se de spatele maşinii de pompieri. Avea peste umeri o haină de pompier, dar

picioarele ei lungi, erau goale şi cel puţin o duzină de bărbaţi se înghesuiau în jurul ei. O salută uşor pe Sara, în timp ce Mike o purta în braţe spre casă.

Mike o duse în bucătărie şi o aşeză pe un scaun. După ce deschise câteva sertare, găsi un teanc de ştergare curate şi umezi unul, începând să o spele pe faţă. Cârpa se umplu de sânge. Sângele lui Greg.

Sara atinse uşor rana de sub ochiul drept al lui Mike şi văzu o tăietură sub celălalt. Mike se spălase, dar ea îi revăzu faţa însângerată. Brusc, îşi aminti cum ajunseseră aici.

— Mitzi! Am adus-o aici în maşina ta dar am auzit focuri de armă! Cred că a...

Mike o sărută uşor.

— Este în regulă. Mitzi a ieşit din portbagaj dar a călcat într-una din capcanele lui Lang. Am găsit-o atârnând de un pom, într-o plasă.

— Este în regulă? se auzi o voce din uşă.

Sara se întoarse şi-l văzu pe bărbatul cu care se bătuse Mike, cel care-i însângerase lui faţa – bărbatul care lucra pentru Greg.

— Tu i-ai făcut asta, aproape că strigă ea. Te-am văzut lovindu-l! Sara îşi strânse pumnii ca şi cum ar fi vrut să-l atace.

— Nu eşti persoana cea mai agreată de ea, acum,

interveni Mike. Sara, prinţesa mea războinică, ţi-l prezint pe Frank Thiessen. Ţi-am vorbit despre el, este cel mai vechi prieten al meu.

— Nu chiar aşa de vechi, spuse Frank apropiindu-se de Sara cu mâna întinsă.

Dar Sara nu-i luă mâna. Nu era obişnuită cu bărbaţi care se băteau între ei deşi erau cei mai buni prieteni.

— Dacă asta te ajută la ceva, Mike mi-a făcut-o mai rău, mie. Aproape să mă omoare, de vreo două ori. Pot să-ţi arăt dacă vrei, câteva răni făcute de el… Frank nu-şi termină fraza, bănuind că Sara nu era încă pregătită să-i înţeleagă umorul.

La un semn al lui Mike, Frank ieşi din bucătărie.

— Sara, draga mea, este în regulă totul. Frank lucra la un alt caz, când a auzit pe cineva pronunţând cuvântul „Edilean." A cerut să fie primit în investigaţia Vandlo, ştiind că sora mea locuia aici. A făcut şi câteva luni bune de închisoare, ca să aibă un trecut credibil când avea să-i fie adus Ştefan Vandlo în celulă. Frank a fost acela care m-a introdus şi pe mine în caz. A lucrat din greu ca să scoată informaţii de la Ştefan. Şi cel mai bun lucru pe care l-a făcut, a fost acela de a-l convinge pe Ştefan că avea nevoie de un bodigard.

— Şi celălalt bărbat pe care l-am văzut este tot agent?

— Nu, el era din partea lui Mitzi. Cred că femeia se săturase să vadă cum strica fiul ei tot ce încerca ea să facă.

Mike îi netezi Sarei părul pe spate.

— Frank este singurul om căruia i-am spus că Tess locuieşte în Edilean. Când Căpitanul Erickson mi-a spus că se aflase asta, am bănuit că informaţia venea din partea lui Frank şi o vreme nu am ştiut dacă mă trădase sau dacă îmi cerea ajutorul.

— Când v-am văzut luptându-vă…

— Încercam să facem orice era posibil ca să prelungim momentul, în speranţa că va apărea Mitzi şi că va fi prinsă. Nimeni nu s-a gândit că tu vei fi cea care o va prinde.

Mike o privi cu atâta mândrie încât Sara simţi cum se înroşeşte la faţă...

— Când m-a contactat Frank la târg, ne făceam planul să improvizăm un spectacol ca să-i distragem lui Vandlo atenţia, cât mai mult posibil.

— Nu a fost un „spectacol”. Când îi atinse faţa, văzu că Mike încerca să nu se strâmbe de durere.

— Frank şi cu mine ne-am antrenat împreună şi am luptat mult în ring şi…

— Aşa cum plănuieşti să faci în sala de gimnastică pe care vrei s-o deschizi?

— Întocmai. Mike zâmbi, dar nu şi Sara. Se întâmpla seră prea multe lucruri rele în ultimele câteva ore, ca să mai poată râde.

Mike schimbă subiectul.

— Vrei să ştii cum am descoperit camera ascunsă? Lang a tras acolo un cablu, ca să poată avea lumină electrică. Când am vizitat noi doi locul şi în timp ce ce tu şi Lang vorbeaţi despre prăjituri, eu am văzut un cablu care dispărea în perete. Dar abia a doua zi mi-am dat seama ce văzusem.

Sara îl mângâie pe obraz şi îl privi cu dragoste.

— Eşti deştept, frumos şi talentat.

Mike râse.

— Înseamnă că sunt imaginea ta în oglindă. Îşi puse vârfurile degetelor sub bărbia ei.

— Sara, îmi pare rău că ai fost lăsată singură, să trebuiască să treci prin ce-ai trecut. Puştiului de la FBI care fusese plantat acolo i s-a spus că Joce plecase şi a presupus că în cortul ghicitoarei nu mai era nimeni. Şi a venit să se uite la mine şi la Anna, sărind coarda. Dacă asta te face să te simţi mai bine, are acum doi ochi negri, unul de la mine şi unul de la Frank. Am vrut să-i rup picioarele, dar nu m-a lăsat

Frank.

Mike ridică din umeri.

— Colin tot mai crede că ar trebui să…

Dar Mike se întrerupse când se deschise uşa. O poliţistă îi aducea Sarei rochia lungă, medievală şi în timp ce i-o punea pe masa din bucătărie, se uita plină de admiraţie la Sara.

— Ai făcut o treabă bună, îi spuse ea şi plecă.

Mike îi zâmbi Sarei.

— Încă nu am văzut casetele, dar am auzit că ai fost mare, cu Mitzi. Presupun că era obişnuită ca nimeni să nu ştie nimic despre ea şi cum nu-şi închipuia că ghicitoarea erai chiar tu, ţinta şi victima ei, s-a pomenit sporovăind cu cine nu trebuia. Oricum, se spune că ai fost magnifică.

— Nu chiar, spuse Sara dar era încântată de apreciere. Eu cred că Mitzi era atât de înnebunită de cărţile de tarot încât nu mai putea gândi limpede, iar eu eram speriată de moarte. Dar am avut ajutor.

— Da, au stat deja de vorbă cu Ariel.

— Ce s-a întâmplat cu ea? O alerga omul ăla…

— Când am auzit focuri de armă, Ştefan şi celălalt tip au ieşit afară. Frank şi cu mine ne-am spus că se terminase totul. Mitzi nu s-ar mai fi arătat în vecii vecilor dacă ar fi auzit focuri de armă. Frank şi cu

mine am chemat ajutoare, în timp ce o luam după ei. Frank l-a găsit pe celălalt bodigard şi l-a pus la pământ.

— Adică l-a împuşcat?

— Da, dar dacă Frank ar fi ajuns cu un minut mai târziu, nu cred că Ariel ar mai fi fost acum în viaţă. Dar a mai fost o problemă, adăugă el după o uşoară ezitare.

Când gropiţă lui Mike se adânci, Sara se uită întrebătoare la el.

— Presupun că i-ai povestit lui Ariel cum m-am legănat eu pe o funie ca să te smulg înainte de a călca pe firul capcanei…?

— Şi ce-a făcut ea?

— După ce Frank l-a omorât pe bodigardul lui Vandlo, Ariel a încercat să fugă legănându-se pe funie. Era de înţeles, de vreme ce nu ştia cine era Frank, căruia i-a trebuit ceva ca să o prindă.

Mike zâmbi.

— Dar din câte mi-a spus el mie, i-a plăcut când s-a încurcat împreună cu ea, în funie.

Sara îşi putea imagina lupta care urmase, cu Ariel în desuul ei negru, luptându-se din toate puterile. Da, îşi putea imagina că şi lui Ariel aproape că i-a plăcut.

— Eu cred că ei doi se plac, spuse Mike aplecându-

şi capul spre al ei. Cât despre tine… Cred că am îmbătrânit astăzi cu zece ani. Am fost bombardat de Federali care vroiau să stea de vorbă cu mine iar eu vroiam să ştiu ce se întâmplase. Dacă aş fi bănuit că ai venit la fermă, aş fi ştiut unde să te caut. Iar când mi s-a spus că nu mai erai la târg, am intrat cu adevărat în panică. Apoi am dat de Ariel şi când mi-a spus că aţi venit împreună aici… Sara, nu ar fi trebuit să…

Expresia de pe chipul ei îl făcu să se oprească.

— Bine, fără predici. Urăsc pericolul la care te-ai expus dar crede-mă, sunt sincer, sincer bucuros că ai prins-o pe Mitzi! Mike îşi puse mâinile pe umerii ei.

— Şi acum Sara, dragostea mea, oricât de mult îmi place tot ce ai făcut, nu mai vreau să te vadă şi alţi bărbaţi îmbrăcată aşa. Haide să te îmbraci ca să poţi să stai de vorbă cu nişte oameni, da?

Când Sara îl apucă de braţ, se întoarse întrebător spre ea.

— Mi-ai spus dragostea ta.

Mike se arătă încurcat.

— Nu ai mai spus asta înainte. Dar cum el tot nu înţelegea, Sara spuse:

— „Dragoste”. Niciodată nu ai mai spus dragoste în aceeaşi propoziţie cu numele meu.

— Tu crezi că m-am însurat cu tine fără să fi fost nebun după tine?

— O cerea cazul…

Stând în faţa ei, Mike îi poziţionă picioarele de o parte şi de alta a coapselor lui.

— Sunt mulţi criminali pe lumea asta, dar niciodată nu m-am însurat cu vreo femeie doar ca să o salvez. Mike o sărută pe ceafă.

— Te iubesc.

O sărută pe obraz.

— Te iubesc tot mai mult, pe zi ce trece.

Îi sărută pleoapele.

— Când te-am văzut stând lipită de perete, în pavilion, plină de sânge, cu Vandlo în faţa ta, pentru o clipă nu am ştiut dacă erai vie sau moartă şi am crezut că eu o să mor.

— Şi eu, spuse Sara sărutându-l. Când mi-am dat seama că bătrână aceea era Mitzi, am ştiut că te aflai în pericol şi…

— Şşşş, făcu Mike strângând-o la piept. Gata, a trecut totul iar luni trebuie să mă întorc la Fort Lauderdale. Crezi că-ţi poţi face bagajele până atunci? Doar că nu ştiu ce maşină o să conduc.

— Maşina ta…?

— Este ciuruită de gloanţe. Ce naiba te-a posedat

ca s-o bagi pe Mitzi într-o maşină plină cu arme? Nu puteai fura şi tu altă maşină?

— Nu te înfuria pe mine. Ariel a furat-o. Iubita ta Ariel, cu care ai ieşit la întâlnire deşi erai un bărbat însurat.

— Am ieşit cu ea înainte de a mă însura cu tine. Iar ea…

— Îmi pare rău că vă întrerup, spuse Frank din uşă, dar toată lumea vrea să o vadă pe femeia care a pus-o pe Mitzi la pământ.

— Venim de îndată ce se îmbracă Sara.

— Nu vă deranjaţi pentru noi, spuse Frank apoi râse văzându-i expresia lui Mike şi ieşi.

— Pariez că picturile ascunse în camera secretă a domnului Lang sunt semnate CAY.

— Da, spuse Mike. Charles Albert Yates. Luke şi cu mine am scos ieri o groază, de acolo.

Mike o ridică pe Sara în picioare.

— Cam vreo sută de picturi, dar sunt mult mai multe. Tot ce se află în camera aceea este vechi, dar eu habar n-am ce reprezintă. Sunt cutii din lemn pline cu scrisori şi jurnale vechi şi haine. Tot acolo se află şi kiltul şi cămaşa purtate de Lang în noaptea aceea din 1941, cele despre care mi s-a vorbit aproape toată copilăria mea. Mike făcu o pauză de

respiraţie.

— Nu înţeleg cum de n-a găsit nimeni camera, până acum.

— A bătut uşa în cuie, spuse Sara în timp ce Mike o ajuta să-şi pună rochia lungă.

— În felul acesta, numai el putea vedea ce se afla înăuntru. Logic.

— Cum a aflat Mitzi de picturi? Şi sunt valoroase?

Mike rămase tăcut.

— Mike? Ce s-a întâmplat?

— Am trimis vreo două fotografii Federalilor, în D.C... Sara, draga mea, eşti milionară. Mulţi.

Singurul ei gând a fost că acum vor putea renova Ferma Merlin. Şi că nu vor trebui să-şi facă griji privind educaţia copiilor lor. Şi Mike îşi va putea deschide cea mai bună sală de gimnastică care a existat vreodată. Zâmbind, se uită la el dar văzu că el era serios.

— Eşti singura persoană de pe pământ care poate fi nefericită că s-a trezit cu o grămadă de bănet. Nu sunt banii mei. Sunt ai tăi şi poţi face multe cu ei.

Sara se strădui să nu bombăne. Mike îi dădea de înţeles că dacă vroia să se elibereze din proaspătul ei mariaj, el nu se împotrivea.

— Crezi că Tess se va putea ocupa de milioanele

noastre?

— Cum să nu, spuse el şi gropiţa reapăru.

Sara îşi petrecu braţul pe după al lui.

— Mama are o listă întreagă de oameni care vor să vină la sala ta.

— Problema este dacă vom putea sau nu să te scoatem pe tine din pat, pentru sală.

— Eu… începu Sara, dar se opri când păşi afară.

Părea că jumătate din Edilean se afla acolo, lângă maşina de pompieri, ambulanţă şi maşinile de poliţie. Şi când o văzură pe Sara, începură cu toţii să aplaude. Era convinsă că cei mai mulţi habar n-aveau ce făcuse ea, dar li se spusese că oraşul era mândru de ea.

Sara se uită în spate, la Mike.

— Du-te, spuse el. Este momentul tău. Tu eşti eroul. Nimănui nu-i va mai fi vreodată milă de Sara Shaw, spuse Mike strângându-i tare mâna.

Dacă s-ar fi îndoit cumva de dragostea lui, în clipa aceea i-ar fi dispărut orice temere. Munca lui fusese cea care rezolvase cazul, dar el se dădea deoparte ca să-i confere ei gloria.

— Newland, spuse Sara. Numele bărbatului pe care îl iubesc.

Mike zâmbi.

— Da, Doamnă Newland. Soţia mea.

Întorcându-se, Sara se îndreptă spre oamenii care aşteptau să o felicite – dar nu-i dădu drumul mâinii lui Mike.

SFÂRŞIT

„O altă poveste de dragoste plină de suspans, pe care o citeşti cu o plăcere vinovată. Romanul te prinde şi te lasă cu zîmbetul pe buze."

Booklist

Ce-ai zice dacă ai afla că logodnicul tău nu este cine pretinde? Logodită cu fermecătorul şi seducătorul Greg Anders, Sara Shaw aşteaptă nerăbdătoare căsătoria. Data a fost fixată, florile comandate, chiar şi rochia de mireasă este gata. Dar, cu trei săptămîni înainte de nuntă, Greg primeşte un telefon şi pleacă fără nici o explicaţie.

Două zile mai tîrziu, în Edilean apare un bărbat care pretinde că este fratele prietenei ei. Motivul pentru care Mike Newland este aici, este mult mai abscons. El este un detectiv sub acoperire şi misiunea lui este de a se folosi de Sara pentru a pune mîna pe una dintre cele mai sinistre criminale, care este şi mama bărbatului cu care Sara urmează să se căsătorească. Dar Mike habar nu are ce surprize are pentru el misiunea aceasta.

Vechi secrete din familiile lor ies la iveală şi în timp ce Mike şi Sara încep să se cunoască mai bine, el nu se poate împiedica să nu-i împărtăşească secrete despre el însuşi, de nimeni alcineva ştiute pînă atunci. Iar Sara îşi deschide inima în faţa lui, cu lucruri pe care nu ar fi putut niciodată să i le spună lui Greg. Lucrînd să dezlege două mistere, dragostea crescîndă dintre ei începe să îi vindece pe căi pe care nu şi le-ar fi imaginat niciodată.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL
LEI: 24,00